

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HİRSİZ ve GÜZEL

KERRIGAN
BYRNE

YABANCI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

*Onlar birer asi, eşkıya ve
haindi. Adalete ters düşmüş
karanlık yakışıklı adamlardı.
Fakat onları seven kadınların
gözünde birazcık tehlike çok da
kötü bir şey değildi...*

*"Onlarınkı tatlı bir hikâye değil
fakat beraber aldıkları yol,
aşkın zaferini daha da keyifli
hale getirecek."*

—Publishers Weekly

*"Ölümsüz aşkları, okurların
bitmesini istemeyeceği şehvetli
ve ruhları yakan bir hikâyede
buluşuyor."*

—The Library Journal

*"Byrne, içgüdüsel bir şekilde
okurları nasıl kitaba bağlayacağını
bilen başarılı bir yazar. Daha ilk
sayfadan, duyguların derinliği ve
cinsel gerilim, güçlü karakterler
ve mükemmel bir kurguyla
el ele ilerliyor."*

—Romantic Times Book Reviews

HİRSİZ ve GÜZEL

Hırsız ve Güzel
Özgün Adı | *The Highwayman*
Kerrigan Byrne

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Su Akaydın
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Mayıs 2017, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-47-7

Türkçe Çeviri © Bige Turan Zourbakis, 2017
© Yabancı Yayınları, 2017
© Kerrigan Byrne, 2015

Sertifika No: 11407

Yaymcının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguin Kitap Kurumları Yayınları Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. D:3 Kat: 3 Modâ, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 92 / Faks: (0216) 449 20 44
www.yabanci.yayinlari.com - www.dfnokta.com

Kapak, İç Baskı, Düzme Çizim Matbaası Ltd.
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center Çiftlik Köyü Merkezî No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 / Faks: (0212) 613 31 97
Sertifika No: 9653

KERRIGAN
BYRNE

*H*IRSIZ
ve *G*ÜZEL

Çeviren
Bige Turan Zourbakis

*Darlene Ainge için,
Senin sayende hayatta kaldı.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Kuzey İskoçya, County Argyle, 1855

Dougan Mackenzie, ön kollarından kanlar akarak Applecross Yetimhanesi'ni ilerideki yalçın dağlardan ayıran eski püskü taş duvarın dibine çömeldi. Diğer çocukların hiçbirisi buraya kadar gelmeye cesaret edemezdi. Duvar, ölülerin kemiklerinden beslenen kalın yosun ve tüy halısının arasından çıkan, solmuş ve çökmüş mezartaşlarını çevreliyordu.

Göğsü inip kalkan Dougan bir an durup nefesini düzene soktu, sonra kemikli dizlerini göğsüne çekerek yere oturdu. Yırtılmış derisinin el verdiği ölçüde, dikkatlice avuçlarını açtı. Sivri dikenli otlar battığından beri daha çok canı yanmaya başlamıştı.

Rahibe Margaret onurunu kırmak için elinden geleni ardına koymazken Dougan'ın içini karartan hisler avaz avaz bağırmasına engel olmuştu. Gözyaşlarının akmasını şu saate kadar önlemişti. Dougan, Rahibe'nin cam gibi parlak, soğuk gözlerinin içine bakmış, kayış tekrar tekrar avucunda şaklayıp derisini yırtıp kanatırken yalnızca gözlerini kırıştırtıp durmuştu.

"Söylesene, neden ağlıyorsun?"

Dougan'ın duyduğu incecik ses, âdeta şiddetli rüzgârı sakinleştirip görünmez bir kurdeleye çevirmiş, nazik sözcükleri kulağma taşımıştı.

Applecross'un gri taş duvarı arkasından sivri sivri yükselen siyah ve yeşil tepeler, üç adım ötede dikilen kıza mükemmel bir arka plan görüntüsü oluşturunuyordu. Fırtınamsı esinti kızı kırbaçlamak yerine, şaşırtıcı derecede sarı, hatta neredeyse gümüşü beyaz görünen buklelerini havalandırıyor, hafifçe savuruyordu. Kızın yuvarlak, solgun yanakları soğuktan kızarmıştı ve utangaç bir tebessümle gamzesi ortaya çıkmıştı.

"Git başımdan," diye hırladı Dougan, kanayan ellerini kollarının altına sokup topaklanmış toprakları kızın temiz siyah elbisesinin üstüne doğru tekmeledi.

"Sen de mi aileni kaybettin?" diye sorguladı kız, suratında merak ve masumiyetle.

Dougan hâlâ konuşabilme yetisini geri kazanamamıştı. Kız beyaz önlüğünün eteğini onun suratına doğru kaldırıncı yüzünü buruşturup geri çekildi ama yine de, yüzündeki gözyaşlarını ve kirle tozu yavaşça silmesine sesini çıkarmadı. Kızın dokunuşu kelebek kanadı kadar yumuşaktı ve Dougan'ı öyle bir büyüledi ki, titremesi tamamen durdu. Dougan ne demeliydi? Daha önce hiç *bir kızla* konuşmamıştı. Kızın sorusunu cevaplayabilirim herhalde, diye düşündü. Annesini kaybetmişti ama yetim değildi. Aslında, Applecross'taki yetimler çocuk değil, berbat sırlardı, her biri uzaklara saklanmış ve unutulmuş utanç verici hatalardı.

Bu kız kimin sırrıydı?

"Rahibe Margaret'in sana ne yaptığını gördüm," dedi kız yavaşça, gözlerinde acımayla.

Kızın duyduğu acıma, Dougan'ın göğsünde bir küçük düşme ve çaresizlik yangını çıkardı ve Dougan hemen başını yana çevirip kızın elinden uzaklaştı. "Sana git başımdan demiştim."

Kız gözlerini kırıştırdı. "Ama ellerin..."

Dougan vahşice dişlerini göstererek ansızın ayaklandı ve elini havaya kaldırdı, kızın meleksi yüz hatlarındaki o acıma ifadesini bir tokatla yok etmeye hazırdı.

Kız bir ılık atıp popo üstü arkaya doğru düştü ve Dougan'ın altında yere sindi.

Dougan durdu, suratı kasılmıştı, yanıyordu, dişlerini çıkar-mış hırılıyor ve vurmaya hazırlanıyordu.

Kız yalnızca gözlerini kaldırıp baktı, dehşet içindeydi ve bakışları, Dougan'm açıkta kalan avucunda kanayan yaraya odaklandı.

"Çek git buradan," diye hırladı Dougan. Kız yaka paça aya-ğ'a kalktı, zorla adım atarak çitlerle çevrili mezarlığın bahçesini terk edip yürüdü ve yetimhaneye doğru gözden kayboldu.

Dougan tekrar taşlara çömeldi, titreyen parmaklarıyla- naklarını sildi. Bu kız hayatı boyunca ona canını acıtmak mak-sadı taşımadan dokunan ilk insandı. Dougan ise kıza karşı ne-den böyle adice tepki verdiğini bilmiyordu.

Başını dizlerine yaslayıp gözlerini kapadı ve adamakıllı toz toprağ'a yığıldı. Ensesini yakan buz gibi soğuk hava ona iyi geliyordu. Dougan avuçlarındaki batma hissi yerine bu hisse odaklanmaya çalıştı.

Beş dakika geçti geçmedi, iki ayağının ortasına bir kâse do-lusu temiz su kondu. İçi karamel rengi bir sıvıyla dolu bir bar-dak da bu suyun yanına bırakıldı.

Dougan hayretler içinde kafasını kaldırıp bakınca kızın geri döndüğünü, sadece bu kez elinde uzun ve tehlikeli görünen bir makas, kaşlarının ortasındaysa kararlı bir çizgi taşıdığını fark etti.

"Ellerine bakayım."

Kızı yeterince korkutup kovalamamış mıydı? Dougan ma-kasa şüpheli şüpheli baktı. Kızın minik elinin içinde hem de-vasa, hem de çok keskin görünüyorlardı. "Bunlar ne için? Sa-vunma mı? İntikam mı?"

Bu soru karşısında kız dökülmüş dişleriyle sırttı ve Dougan'ın yüreği ufak bir takla atıp cup diye midesine oturdu.

"Saçmalama," dedi kız kibarca, makası kenara koyup Dougan'ın ellerine uzanarak.

Dougan iki elini de kızın tutamayacağı şekilde aniden geri çekti ve kıza pis pis bakarak ellerini arkasına sakladı.

"Yapma ama," diye tatlı tatlı dil döktü kız. "Ver ellerini bana."

"Yoo."

Kız kaşlarını daha çok çatı. "Yaralarını benden saklamaya inat edersen, onları nasıl doktor gibi iyileştirebilirim?"

"Sen doktor değilsin ki," dedi Dougan tükürür gibi. "Beni rahat bırak."

"Babam Kırım'da yüzbaşıydı," diye sabırla açıkladı kız. "Savaş meydanında mikrop kapmasın diye kesikleri nasıl iyileştireceğini öğrenmişti."

Bu açıklama, Dougan'ın ilgisini çekti. "İnsanları öldürmüş mü?" diye sordu Dougan kendini tutamayıp.

Kız bunu bir saniye düşündü. "Üniformasının ceketine bir sürü madalya takardı, o yüzden herhalde öldürmüştür ama hiç anlatmazdı."

"Bahse girerim, tüfikle öldürmüştür," dedi Dougan, erkeksi ve büyüklere has olduğunu düşündüğü fikirlerle dikkati dağılmıştı. Savaş ve zafer düşünceleriyle.

"Bir de süngüsü vardı," diye işini kolaylaştırırcasına ekledi kız. "Bir keresinde ateşin yanında silahını temizlerken dokunmama izin vermişti."

"Nasıldı anlatsana," diye tutturdu Dougan.

"Ellerini tedavi etmeme izin ver, ben de anlatayım." Kızın deniz-fırtınası gözleri ışıldıyordu.

"Pekâlâ." Dougan yaralı ellerini dikkatlice arkasından çıkardı. "Ama en baştan başlamak zorundasın."

"Olur," diye söz verdi kız ağırbaşlı bir edayla başını sallayıp.

"Ve hiçbir detayı atlama."

"Atlamam." Kız su kâsesini aldı.

Dougan öne eğilip avucunu kıza doğru uzattı.

Kız kırılmış kemiği görünce suratını buruşturdu ama yaralı eli yavru bir kuş gibi iki avucunun içinde tuttuktan sonra, kâsedan su alıp kesiğin üstüne damlatmaya başladı. Dougan can havliyle dişlerini sıkarken kız babasının tüfeğini tarif etmeye koyuldu. Küçük tellerin iç içe geçişini. Kumanda kolunun tık edişini. Siyah toz barutun tanecikleri ve kokusu ve pırlıtsı.

Kız yaraların üstüne alkol dökünce Dougan dişlerinin arasından tıslar gibi nefes verdi, elini aniden geriye çekmemek için kasılmaktan titriyordu. Acıyı düşünmemek ve kafasını dağıtmak için bulanık gören gözleriyle kızın gür dalgalı saçlarında biriken nem damlacıklarına odaklandı. Yağmur kızın saçını ağırlaştırıp düzleştirmek yerine, lüleleri daha sıkı birbirine sarıyor ve gümüşü tutamları âdeta altından bir telle yağlıyordu. Dougan o kıvrıkcık saç tutamlarına dokunmak için yanıp tutuşuyordu, parmaklarının arasında büküp çekmek, tekrar yay gibi eski hallerine dönüyorlar mı diye görmek istiyordu. Ancak kılını bile kıpırdatmadan kızın büyük bir titizlikle iç etekliğinden kopardığı kumaş parçalarını avucuna sarışını bekledi.

“Adını söylesene,” dedi çatlak bir fısıltıyla.

“Adım Farah.” Dougan bu sorunun kızın hoşuna gittiğini, yanağında beliren minik gamzeden anladı. “Farah Leigh...” Kız aniden sustu ve az önce attığı küçük düğüme kaşlarını çatarak baktı.

“Eee?” dedi Dougan gözü açılarak. “Farah Leigh... ne?”

Gözlerinin içine bakan kızın gözleri yeşilden çok, griydi. “Soyadımı telaffuz etmem yasak,” dedi. “Yoksa hem kendimin hem de söylediğim kişinin başını belaya sokarım ve bence senin daha fazla belaya bulaşmaya ihtiyacın yok.”

Dougan başını salladı. Bu Applecross’ta ender rastlanan bir durum değildi. “Ben Mackenzie Klanı’ndan Dougan,” diye gururla ilan etti adını. “Ve on bir yaşındayım.”

Kız basbayağı etkilenmişti, ki bu da Dougan’ın iyice gözüne girmesine sebep oldu.

“Ben sekiz yaşındayım,” dedi ona. “Bu kadar kötü olacak ne yaptın?”

“Ben şey... mutfaktan bir somun ekmek yürüttüm.”

Kız neredeyse aklını oynatacak kadar şaşırdı.

“Sürekli açım, bok gibi,” diye mırıldandı Dougan, ettiği küfür karşısında kızın suratını ekşittiğini gözden kaçırmadı. “Açlıktan taşların üstündeki yosunları yiyorum.”

Farah sonuncu bandajı da bağlayıp dizlerinin üstüne çöktü ve yaptığı işi inceledi. “Bir somun ekmeğe karşılık çok ağır bir ceza vermişler,” diye üzgün üzgün yorumda bulundu. “Açılan bu yaraların izi muhtemelen kalıcı olacak.”

Hissettiğinden daha mert bir şekilde, “İlk kez olmuyor ki,” diye bir omuz silkişle itiraf etti Dougan. “Çoğunlukla kıçım su toplar, açıkçası onu tercih ederim. Rahibe Margaret bana sen bir iblisin diyor.”

“İblis Dougan.” Farah eğlenerek güldü.

“Peri-lah’ olmaktan iyidir.” Dougan kızın ismiyle kelime oyunu yapıp kıkırdadı.

“Peri mi?” Farah’ın gözleri ışıldadı. “İstersen bana öyle diyebilirsin.”

“Derim.” Dougan’ın dudakları aralandı ve ilk kez, hatırlayamadığı kadar uzun bir zaman sonra gülümsediğini fark etti. “Peki sen bana ne diyeceksin?” diye sordu.

“Arkadaşım,” dedi kız anında, nemli zeminden ayağa kalkıp eteklerindeki toz toprağı silkeledi ve kâsesiyle bardağını yerden aldı.

Dougan’ın göğsüne tuhaf bir sıcaklık yayıldı. Kıza ne diyeceğini kestiremedi.

“İçeri girsem iyi olur.” Farah incecik yüzünü yağmura doğru çevirdi. “Yokluğum anlaşılsın.” Tekrar Dougan’ın gözlerinin içine bakarak konuştu. “Sen de yağmurun altında çok kalma, üşütür, hasta olursun.”

* Yazar Farah adının İngilizcede “fairy” yani peri kelimesine yakın olmasına gönderme yapmıştır. -yhn

Dougan kızın gidişini ilgi ve keyifle izlerken daha önce hiç sahip olmadığı bir şeye sahip olma duygusunun tadını çıkardı.

Bir arkadaş.

“Pışt! Dougan!” Yüksek sesli bir fısıltı duyan Dougan neredeyse yerinden zıpladı. Hızla arkasına döndü ve oğlanların birinden incek bir darbeye hazırlanırken ona ay ışığı hareketlerinden kıvrılmış lülelerin arasından bakan, bir çift baykuşumsu gözle karşılaştı. Kızın geri kalanı holde asılı duran bir duvar halısının altına zekice saklanmıştı.

“Burada ne işin var?” diye bilmek istedi Dougan. “Yakalarsa, ikimizi de kırbaçlarlar.”

“Sen de buradasın,” diye meydan okudu Farah.

“Eee... öyle.” Dougan, boş midesini suyla doldurmaya çalışmıştı. İki saat sonraysa, planı dönüp başına patlamıştı ve Dougan birisinin odadaki lazımlığı sakladığını fark edip mecburen lavaboyu aramak zorunda kalmıştı.

“Sana bir şey getirdim.” Farah neşeli neşeli duvar halısının arkasından çıktı ve Dougan’ın bandajlarına değmemeye özen göstererek koluna girdi. “Beni takip et.” Koridorun sonunda hafif aralık bir kapı vardı ve Farah, Dougan’ı ite kaka kapıdan geçirip yavaşça arkalarından kapattı.

Bir sürü küçük masanın birinde tek bir mum titreşerek yanıyordu ve ışığı tamamen kitaplıklardan oluşan duvarlarda dans ediyordu. Dougan burnunu buruşturdu. Kütüphane mi? Farah hangi akla hizmet onu buraya getirmişti acaba? Dougan bu odadan hep uzak dururdu. Tozlu ve içerisi küf ve ihtiyar insan kokuyordu.

Farah, Dougan’ı üstünde mum yanan masaya doğru çekerek açık bir kitabın önündeki sandalyeyi işaret etti. “Otur!” Kız artık heyecandan tir tir titriyordu.

“Hayır.” Dougan merakını kaybederek kitaba tepeden şöyle bir baktı. “Ben yatmaya gidiyorum.”

“Ama...”

“Sen de git yat yoksa yakalarlarsa, derini yüzerler.”

Farah önlüğünün cebine elini sokup bir mendile sarılmış, konserve et büyüklüğünde bir şey çıkardı. Masaya koydu ve örtünün altından yarısı yenmiş bir lokma peynir, biraz kuru et ve bir dilim ekmek ortaya çıktı.

Dougan’ın deli gibi ağzı sulandı ve yiyecekleri kızın elinden kapmamak için kendini zor tuttu.

“Akşam yemeğimi bitiremedim,” dedi.

Dougan bu sunulanlara vahşi bir hayvan gibi saldırdı, önce ekmeği kavradı çünkü en çok doyma hissini yaratacağını biliyordu. Dougan hızla nefes ala ala ağzını açıp yerken çıkardığı ağız şapırtılarını, homurtuları kendi de duyabiliyordu ama umurunda değildi.

Farah tekrar konuştuğunda sesi gözyaşlarıyla doluydu. “Sevgili arkadaşım...” Küçücük eliyle Dougan’ın kambur duran sırtına dokunup teselli edercesine sıvazladı. “Seni bir daha aç bırakmayacağım, söz.”

Dougan ağzına tıktırabildiği kadar kuru eti tıktırırken kızın elini kitaba uzatışını izledi. “O ne?” diye sordu ağzı dolu halde.

Farah soluk benizli minik elleriyle sayfaları dikkatlice düzeltip açtı ve Dougan’ı kitaba doğru itirdi. “Bugün tüfekler hakkında çok şey bilmediğim için kendimi kötü hissettim, o yüzden bütün akşam araştırdım ve bak ne buldum!” Farah serçe parmağını uzun bir Enfield tüfeğinin yanma koydu. Hemen altındaysa, parçalara ayrılmış bir başka silahın küçük küçük resimleri yer alıyordu.

“Bu Pattern 1851 model bir tüfek,” diye anlatmaya başladı. “Bak! İşte süngüleri burada. Bir sonraki bölümse nasıl yapıldıklarını ve şeye nasıl oturduklarını anla... Ne oldu?” Farah

nihayet bakışlarını Dougan'a doğru çevirmişti ve çocuğun yüz ifadesini görünce kızardı.

Dougan neredeyse yemeği bile unutmuştu, bedeni hayatında duyduğu en yoğun ve en olağanüstü duyuyla dolup taşıyordu. Açlık ve tokluk benzeri bir histi bu. Hayret ve huşu ve hasret ve korkunun hassas bir neşenin içine hapsolmuş haliydi. Göğsü şişip kabardı, genişledi ve sonunda bu his ciğerlerini zorladı, onu nefessiz bıraktı.

Keşke bunu tarif edecek bir kelime olsaydı diye düşündü Dougan. Belki de vardı, daha önce hiç kullanmadığı o sayısız kitabın içinde kaybolmuş bir kelime vardı.

Farah sayfalara geri dönüp boğazını temizledi. "Bütün farklı bölümlerin adını tek tek resimlerin altında belirtmişler, gördün mü?"

"Sen nereden biliyorsun?" Dougan, Farah'nın işaret ettiği noktaya bakıp resimlerin altındaki notları gördü ama onun için bir şey ifade etmiyorlardı.

"İşte burada yazıyor. Okuman yok mu?"

Dougan peynirden bir lokma koparıp ağzına atarak ve hızlı hızlı çiğneyerek sessizliği doldurdu.

"Sana öğretmediler mi?" diye sordu kız kurnazca.

Dougan onu duymazdan gelip resimlere uzun uzun bakarak ekmek parçasını bitirdi ve neyle ilgili olduklarını anlamak için yanıp tutuştu. "Sen bana... okur musun, Peri?"

"Tabii ki okurum." Kız dizlerinin üstünde öne doğru eğildi, masa çok yüksek olduğundan sallantılı sandalyeye otursa kitabı göremezdi. "Ama yarın burada buluştuğumuzda sana kendin okumayı öğreteceğim."

Dougan uzun zamandır olmadığı kadar karnı tok ve memnun hissederek resimleri işaret etmeye başladı ve peynirinin kırıntılarının tadını çıkarırken Farah da ona altında yazarları okudu.

Süngüler hakkındaki bölüme geldiklerinde mum ışığında kitabın başına eğilmiş otururlarken Farah'nın başı Dougan'ın

omuzlarına düşmüştü. Dougan bir parmağıyla bıkıp usanmadan tek tek resimleri işaret ediyor, diğeriyleyse Farah'nın lüleleriyle oynuyor, aşağı doğru çekip düzeltiyor ve tekrar yerine sokuyordu.

"Düşünüyordum da," dedi Dougan bir süre sonra, Farah uykulu uykulu esnerken. "Artık sevecek bir ailen olmadığına göre, beni sevebilirsin..." Kızın gözlerinin içine bakmak yerine, iç etekliğinin beyaz kumaşından yapılmış bandajın elini daha kaba saba gösterişini inceliyordu. "Yani işte, istersen."

Farah suratını Dougan'm boynuna gömüp iç çekti, gözlemini kırıştırdıkça kirpikleri Dougan'ın tenine değdi. "Tabii ki seni seveğim, Dougan Mackenzie," dedi rahatlıkla. "Başka kim sevecek?"

"Hiç kimse," dedi Dougan ciddiyetle.

"Sen de beni sevmeyi dener misin?" diye sordu Farah incecik bir sesle.

Dougan ciddi ciddi kafa yordu. "Denerim, Peri ama daha önce hiç yapmadım."

"Ben sana onu da öğretirim," diye söz verdi Farah. "Sana okumayı öğrettikten sonra. Sevmek de okumak gibi bence. Bir kere öğrendin mi, bir daha yapmamayı beceremezsin."

Dougan yalnızca başını salladı çünkü boğazı yanıyordu. Kolunu ona özel perisine sardı, nihayet kimsenin elinden almayacağı, güzel bir şey bulmanın keyfini çıkardı.

Dougan, perisiyle birlikte geçirdiği o iki mutlu yıl içerisinde kendisi hakkında çok şey öğrendi. Yani sevdiği zaman, mutlak bütünlükle sevmekten geri kalmıyordu. Hatta saplantı şeklinde sevmekten.

Farah ona babasının askeriye hastanesinde bir arkadaşını ziyarete gidince kolera kapıldığını ve virüsü eve taşıdığını anlattı. İlk önce Farah Leigh'in ablası Faye Marie ölmüş, anne babası da kısa süre sonra takip etmişti.

Dougan ona annesinin, Mackenzie toprak sahibinin evinde bir odacı kız olduğunu anlattı. Toprak sahibinin bir sürü piçinden birini doğurmuştu ve Dougan yaklaşık dört yıl annesiyle birlikte yaşadıktan sonra, annesi başka bir âşığın elinde vahşice can vermişti.

Dougan'ın çok küçük yaşlardan beri fark ettiği, onu diğerlerinden ayıran bir özelliği varsa, o da hemen hemen her şeyi hatırlamasıydı. Hatta Peri ile bir yıl önce yaptıkları bir konuşmayı bile unutmaz, hatırlattığında Farah şoka girer ve sevinirdi.

"Bunu unutmuştum!" derdi Farah.

"Ben *asla* unutmam," diye övünürdü Dougan.

Bu yeteneği sayesinde hızlı çalışıyordu ve çok geçmeden okuma konusunda Farah'yı geride bıraktı. Yine de, canı istemese bile, Farah ona öğretirken hep pür dikkat otururdu. Ayrıca Farah hep onun ilgisini çekecek kitapları seçiyordu: gemiler, toplar ve Romalılar'dan Napolyon'a kadar farklı savaşlarla ilgili kitapları. Dougan'ın en sevdiği kitapsa denizcilik tarihinden korsanlarla ilgili olanı.

"Sence ben günün birinde iyi bir korsan olur muyum?" diye sordu ona bir keresinde, Farah'nın ona özel bir atıştırma olarak getirdiği sert kek parçasını yerken.

"Tabii ki hayır," diye sabırla cevap verdi Farah. "Korsanlar zalim hırsızlar ve katillerdir. Ayrıca, korsan gemilerine kızlar alınmaz." Gözleri nemlenerek, korkuyla ona döndü. "Beni bırakıp korsanlık yapmaya mı gideceksin?"

Dougan onu kendine çekti. "Seni *asla* bırakmam, Farah," diye azimle ant içti.

"Doğru mu?" Farah geri çekilip yağmur tehdidiyle dolu fırına grisi gözlerini ona çevirdi. "Korsan olmak için bile mi?"

"Söz veriyorum." Dougan kekinden bir lokma ısırdı ve yanaklarını şişirerek ona gülümsedikten sonra kitaba döndü. "Ama belki bir eşkiya olurum. Onlar da korsana benziyor ama karada oluyolar."

Farah biraz kafa patlattıktan sonra başıyla onayladı. “Evet, bence sen yol kesen bir eşkıya olmaya daha uygunsun,” diye onayladı.

“Hey, Peri, sen de bir eşkıyanın karısı olmaya kendini şimdiden alıştırsan iyi olur.”

Farah el çırpıp gözlerinin içi gülerek baktı. “Tam bir macera desene!” Derken yüzü bir gerçeğe aydı ve çok nahoş bir şeyi hatırladı.

“Ne?” diye sordu Dougan endişeyle.

“Sadece şey... Galiba ben başka birisiyle evleneceğim.”

Dougan kızın küçücük omuzlarını tutup sarsarak dişlerini sıktı. “Kiminle?”

“Bay Warrington.” Dougan’ın yüzündeki öfke ve şaşkınlığı görüp devam etti. “O... o babamla birlikte çalışıyordu ve beni buraya o bıraktı. Kadın olduğum zaman, gelip beni alacakmış ve evlenecekmişiz, öyle dedi.”

Dougan damarlarında akan soğuk çaresizliği duydu. “Başka birisiyle evlenemezsin, Peri. Sen *bana* aitsin. Sadece bana.”

“Ne yapacağız?” Farah kaygılandı.

Kuru kütüphanenin içinde, gelecekte yaşayacakları bir aylık tehdidiyle iyice birbirlerine sokulurlarken Dougan ciddileşerek düşündü. Birdenbire aklına dâhiyane bir fikir geldi.

“Git yat, Peri. Yarın gece, burada görüşmek yerine, kilisenin giyinme odasında buluşalım.”

Dougan, sahip olduğu tek aile yadigârıyla birlikte kilisenin giyinme odasında bekledi. Mackenzielere has ekose kumaş. Saçlarını yıkayıp taramış, dolaşıkları çözmüş ve siyah bir iple tekrar arkadan bağlamıştı.

Farah kural tanımaz kıvrıcık saçlarıyla şapelin ağır kapısının arkasından hafifçe başını uzattı ve Dougan’ı arkasından tek mumun aydınlattığı mihrabın önünde dikilirken görünce gülümseyişi, kendisinden önce yanına ulaştı. Üstünde Dougan’ı tarifsiz mutlu eden, sade beyaz elbisesi vardı ve çıplak ayakları

her adımda uzun etek uçlarının altından belirliyordu.

Dougan ona elini uzatınca Farah tereddüt etmeden tuttu. "Çok hoş gözükiyorsun," diye fısıldadı. "Burada ne arıyoruz, Dougan?"

"Buraya seninle evlenmeye geldim," diye mırıldandı Dougan.

"Aa?" Farah meraklı meraklı çevresine baktı. "Papaz olmandan mı?"

"Highlands'te papaza ihtiyacımız yoktur," diye burun kıvırdı. "Bizim nikâhlarımız bir değil, bir sürü tanrı tarafından bağlanır ve onlar ancak *biz* çağırdığımızda gelir, bir papaz dedi diye değil."

"Daha iyiymiş," diye onayladı Farah hevesle başını sallayarak.

Mihrabın önünde karşılıklı diz çöktüler ve Dougan soluk ekose kumaşını birleşen sağ ellerinin üstüne sardı.

"Benim dediklerimi tekrar et, Peri," diye mırıldandı.

"Tamam." Farah o gözlerle Dougan'a bakınca Dougan içinde bu kutsal odaya ait olmayacak yoğunlukta ve şiddette bir aşk duydu.

Küçükken bir keresinde annesinin eteklerine sokulmuş, seyrederken ezberlediği sözcükleri söylemeye başladı.

Sen benim kanımdansın, benim kemiğimdensin.

Sana bedenimi veriyorum, ikimiz bir olalım diye.

Sana ruhumu veriyorum, ölene dek beraber olalım diye.

Farah bütün sözleri hatırlamak için biraz teşvike ihtiyaç duydu ama o kadar içten ve coşkuyla söyledi ki, Dougan çok duygulandı.

Dougan sarmaşık otundan bir yüzüğü parmağına takarken mükemmel bir netlikle kutsal *kadim* yeminleri ezberden okudu ama Farah'nın anlaması için sade dile çevirdi.

Seni kalbim yaptım

Aydın yükseldiği saatte.

*Ömrümüz boyunca
Sevmek ve saymak için.
Yeniden doğarsak,
Ruhlarımız tanışsın ve bilsin diye.
Yeniden sevsin diye.
Ve hatırlasın diye.*

Farah bir an için uzaklara daldı, büyülenmiş görünüyordu, sonra aniden, "Ben de," dedi.

Bu kadarı yeterliydi. Farah onundu. Dougan muazzam bir yükün sırtından kalkmasının verdiği rahatlamayla bir oh çekeerek ellerindeki kumaşı açtı ve mendili Farah'ya uzattı. "Bunu yanında taşı, kalbinin üstünde sakla."

"Ah, Dougan, benim sana verecek hiçbir şeyim yok," diye üzüldü Farah.

"Bana bir öpücük ver, Peri, böylece mühürleyelim."

Aniden Dougan'm boynuna atladı, küçücük ağzını dolambaçsız bir edayla dudaklarına değdirdi ve sonra yüksek bir şap sesiyle geri çekildi. "Sen dünyanın en iyi kocasısın, Dougan Mackenzie," diye duyurdu. "Bir kurbağayı bu kadar yükseğe zıplatabilen ya da duvarların altında yaşayan tilkilere bu kadar zekice isimler takan ya da aynı anda üç taşı birden kaydırabilen başka bir koca tanımıyorum."

"Kimseye söylememeliyiz," dedi Dougan, hâlâhâlâ öpücüğün etkisiyle başı dönerek. "Yani büyüylene kadar."

Farah başıyla onayladı. "Geri dönsem iyi olur," dedi istemeye istemeye.

Dougan kabul etti, kızı bir kez daha dudaklarından, bu kez daha yavaş öpmek için başını öne eğdi. Farah canlı çiçeklerle başına taç takılmış vaziyette, mendilini göğsüne bastırıp yalınayak sessiz sessiz koridorda ilerlerken, "Seni seviyorum, Perim benim," diye fısıldadı. "Ben de seni seviyorum."

* * *

Ertesi gece, küçücük bir beden Dougan'ın yorganını kaldırıp yatakhanedeki daracık yatağına sığışarak onu uyandırdı. Dougan gözlerini açtığı anda tek mum ışığında göğsüne sokulmuş, gümüşü kıvrıkcık lülelerle karşılaştı.

"Ne yapıyorsun, Peri?" diye fısıldadı uyku mahmuru.

Farah cevap vermedi, sadece hiç huyu olmayan bir çaresizlik ve telaşla gömleğini çekiştirdi; titremeler ve gırtlığından çıkan küçük iniltiyle vücudu sarsılıyordu.

Dougan içgüdüsel olarak kollarını ona sarıp sıkıca kendine çekti ve iliklerine kadar hissettiği bir panikle sordu: "Ne oldu? Bir yerin mi ağrıyor?"

"H-hayır," diye kekeleydi Farah kafasını kaldırmadan.

Dougan bir parça rahatladı ama Farah'nın gözyaşlarının, pijamasının yakasını ıslattığını fark edince canı sıkıldı. Kafasını kaldırıp karşındaki ve sağındaki solundaki yataklarda uyuyan diğer yirmi küsur oğlanın, kızın varlığını fark edip etmediğini görmeye çalıştı fakat anladığı kadarıyla kimseden çıt çıkmıyordu. Farah daha önce hiç böyle yapmamıştı, o yüzden sebebi her neyse, çok ciddi olmalıydı.

Dougan hafifçe geriye kıvrılıp ona bakınca gümüşü ay ışığında damarlarındaki kanı buza çeviren bir şey gördü.

Farah'nın üstünde o nefis beyaz geceliği vardı, bir gece önce o gecelikle evlenmişti, oysaki şimdi dantel yakasından karnına kadar inen minik düğmeler eksikti. Farah bir eliyle o boşluğu kapatarak kumaşı tutuyor, diğeriyle Dougan'a tutunuyordu.

"Anlat," diyebilirdi Dougan, dehşetten boğazı tıkanarak.

"Beni çalışma odasına çekip çok kötü şeyler söyledi," diye fısıldadı Dougan'ın göğsüne. Utançtan kıpkırmızı olsa da, cesaretini toplayıp suratına bakabiliyordu. "Papaz MacLean, onu ayarttığım için bana yapacağı şeyleri söyledi. Berbattı, çok kabaydı ve korkutucuydu. Sonra da beni kucağına alıp öpmeye çalıştı."

"Çalıştı mı?" Dougan yumruklarını Farah'nın geceliğinin arkasına gömmüştü, öfkeden elleri titriyordu.

“Ben... bir mektup açıcıyla omzundan onu bıçakladım ve kaçtım,” diye itiraf etti. “Buraya koştum. Sana. Aklıma gelen tek güvenli yere. Ah, Dougan, adam peşimde!” Farah çözülüp hıçkınlara boğuldu, sessiz kalmak için mücadele ederken vücudu zangır zangır titriyordu.

Her şeye rağmen, Dougan küçük karısı adına tatminkâr bir edayla gülümsedi. “İyi yapmışsın, Peri,” diye mırıldandı, kızın saçlarını okşayarak ve içinden gizlice keşke omzuna değil, gözüne soksaymış o mektup açıcıyı diye düşünerek.

Applecross saklanacak köşelerle dolu, kocaman, eski bir taş hisardı ama yaşlı papaz çok geçmeden oğlanların yatakhanesini aramaya gelirdi.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi cılız bir ses battaniyenin altından.

Yatakhaneinin kapısının altında bir ışık belirince Dougan donakaldı, bir elini kızın ağzına koyup ışık geçene kadar nefesini tuttu.

Dougan yataktan çıkıp sessizce eşya sandığını açtı ve içinden iki pantolonunu çıkardı. Pantolonun tekini, gömleklerinden biriyle beraber Farah’ya attı. “Giy bunları,” diye fısıldayarak emretti. Farah da ses çıkarmadan başını salladı ve geceliğinin altından giyinmek için uğraştı. Dougan gömleğin eteğini kıvrmasına, kollarını geçirmesine yardım etti ve pantolonu kızın olmayan kalçasına oturtmak için bir parça sicimi kemer niyetine bağladı.

Topukları yarık botlarını giydi ve yola çıkmadan önce yiyecek toplarken Farah için mutfaktan aşçının karısının botlarından birini yürütmeye karar verdi. Farah’nın eşyalarını almak için onun kaldığı yurda geri dönme riskini göze alamazlardı.

Karanlıkta mutfağın yolunu tutarlarken Farah’nın minik eli kırılgan ama güçlüydü, durup köşelerden kafalarını uzatıp baktılar, gölgelerin arasında sinsice ilerlediler. Kishorn Gölü’ndeki Russell’a en az on yedi kilometre mesafe vardı. Orada

dinlenip uyuyabilir, istiridye yataklarında ziyafet çekebilir, oradan Fort William'a ilerleyebilirlerdi. Dougan sadece minik Perisinin kuvvetinin yetmesini umuyordu.

Mutfağa girince ekmek, kuru domuz eti ve biraz peynir topladılar. Sonraaşçının botlarının parmak uçlarına peynir parçaları sıkıştırarak kıymetli zamanlarını boşa harcadılar. Ufak tefek kadın bir yetişkine göre küçük ayaklara sahipti ama Farah'nın ayakları hâlâ ondan küçüktü.

Dougan, Peri'sinin ağlamayı kestiğini gördüğüne sevinmişti, yüzünde gaye ve azim, belki biraz da kaygı ifadesi vardı.

Dougan ince ceketini kıza giydirip önünü kapattı ve keşke daha sıcak tutacak bir şeyim olsaydı diye düşünerek üzüldü.

"Sen üşümecek misin?" diye itiraz etti Farah.

"Ben daha etli butluyum," diye övündü Dougan, mutfak kapısını açtı ve menteşeler mezarlıktaki ruhların yarısını uyan-dıracak yükseklikte gıcırdayınca suratını buruşturdu. Nemli çiy kokusu burnuna çarpınca şafak sökmesine yakın olduğunu, aynı zamanda da gecelerin dondurucu soğuk olmadığını hatırladı, ki bu iyi bir işaretti.

Karanlığı gözleriyle tarayıp hangi yönün doğu olduğunu kestirmeye çalıştı. Mümkün olduğunca düz bir çizgi çizerek yürümeleri gerekti, o zaman kendilerini Kishorn Gölü kıyısında bulacaklardı. Dougan bundan emindi.

Farah'nın boğuk iniltisi onu tam uyaracaktı ki, eli Dougan'ın avucundan aniden çekildi.

Dougan kendi ekseninde dönüp arkasına bakınca Rahibe Margaret'in, çırpınan Farah'yı zapt ettiğini ve Peder MacLean'ın arkasında iki rahiple birlikte oflaya pufloya mutfağa girdiğini gördü.

Anlık bir dehşetle donarak, "Hayır," diye sesi çatlayarak bağırdı Dougan..

"Dougan, koş!" diye bağırdı Perisi. Peder MacLean, dişlerini göstererek sıırttı. Rahibe Margaret'a yaklaştı, incecik, ke-

mikli ve kan lekeli eliyle uzanıp debelenen Farah'yı zapturapt altına aldı.

"Sakin ona dokunma!" diye emretti Dougan. "O benim." Aşçının tezgâhından aldığı bıçağı çıkarıp iki düşmanına doğru savurdu. "Bir gecede iki kere şişlenmek istemiyorsan." Dougan tehditkâr bir adımla öne çıktı ve Peder MacLean ince dudaklarını kaldırıp sivri, yamuk yumuk dişlerini gösterdi. Keşişlerin elindeki fenerlerin birinin ışığında kafasının kel kısmı parladı.

"Bu elimdeki serbest bırakamayacağım kadar kıymetli." MacLean bir atmaca çevikliğiyle uzun, kemikli parmaklarını Farah'nun boynuna doladı. "Avlanacak başka prenses seçmeliydin."

Prenses mi? "Buradaki avcı ben değilim, sensin!" diye haykırdı Dougan, bakışlarını nefes almak için çırpınan ve kımıldanan Peri'sinin dehşet dolu gözlerinden ayıramayarak. "Onu hemen bana ver. Yoksa ikinizi de keserim."

MacLean nefes almasını tamamen engelleyince Farah'nın boğazından boğuk bir hıçkırık çıktı.

Dougan'm gözü döndü. Öne fırladı, tekmeler attı ve botunu Peder MacLean'in güçsüz dizine indirdi. Adam canhıraş bir çığlıkla yere çöktü ve Dougan ne yaptığının bilincine varamadan bıçağı papazın göğsüne sapladı.

Kadm çığlıkları duyuldu, Perisine ait olamayacak kadar kalın sesliydi, gerçi Dougan onun da bağırdığını işittiğinden emindi. Birdenbire tüm dayaklar, açlık ve Peri'sinin başına gelenlerden duyduğu hınç içinde şimşek gibi çaktı. Dougan bıçağı tam zamanında yerinden çıkarıp ona yaklaşan keşişi kesmek için salladı ama adam kıl payı kurtuldu. Önündeki keşişe öylesine odaklanmıştı ki, diğerinin şömüne demirini kaldırdığını başına darbeyi alıp iş işten geçtikten sonra fark etti.

En son duyduğu ses, Perisinin, karısının, çığlık çığlığa adını çağırان sesiydi. En son aklında kalan düşünce onu yarı yolda bıraktığıydı. Farah'yı sonsuza dek kaybetmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

Londra, 1872
On Yedi Yıl Sonra

Son on yıldır, Bayan Farah L. Mackenzie işe kadarki bir buçuk kilometreyi yürümeyi gelenek haline getirmişti. Fetter Lane'deki kafelerden birinin üstünde yer alan küçük ama son moda döşenmiş dairesinden çıkar, Fleet Street'te uzun adımlarla yürür, Londra'nın kötü şöhretiyle meşhur, avangart tiyatro ve sanatla dolu işlek caddesi The Strand'e sapardı. Temple Bar ve Adelphi Tiyatro solunda, Covent Garden ve Trafalgar Meydanı sağında kalacak şekilde her sabah, duyuları özel bir ziyafet çekerdi.

Çoğunlukla Bookend Kafe'nin sahibi olan ev sahibi Bay Pierre de Gaule, ona akşamları mekânına sıklıkla uğrayan ünlü şairler, romancılar, ressamalar, performansçılar ve filozoflar hakkında hikayeler anlatıp eğlendirirken sabah kahvesini içerdi.

O sabah da konuşma tuhaf Parisli yazar Jules Verne ve yakın zamanda vefat eden, ortak arkadaşları Alexandre Dumas hakkındaydı.

Farah, Bay Dumas'nın eserlerinin büyük hayranı olduğundan konuyla özellikle ilgiliydi ve Bay Verne'in kitaplarını okuma fırsatı bulamadığını utanarak itiraf etti fakat daima büyüyen kitap listesine onu da eklemeliydi.

Tükürürcesine, “Hiç zahmet etme,” dedi de Gaule Fransız aksanıyla , ki adam uzun zamandır orada yaşamasına rağmen aksanı hiç azalmıyordu. “Kendini filozof sanan, bir başka yapmacık Tanrıci yazar işte.”

Farah, Bay de Gaule’ün yanından bir tebessümle, aylık kirasıyla ve hatırı sayılır çenesine kondurduğu bir öpücükle ayrılıp kahvaltılık bir kruvasan aldı ve kalabalık Strand’da yoluna giderken ısıra ısıra yedi.

Yolunun üstünde, rengarenk türlü müşteriyle dolup taşmayan tek binalar, genelevlerdi, ki onlar da çalışanlarının çoğu gibi, sadece geceleri ışıklandırmalar daha hoşken insana aldatıcı bir caziplikte görünürdü.

Farah, Londra’nın en ünlü pazarı olan caddenin göz kamaştırıcı işlekliliğine rağmen sabah yürüyüşünün sıkıcılığıyla hayal kırıklığına uğramıştı. Ta ki Nurthemburland Street’ten kestirme yapıp Charing Cross’tan geçmekten kaçınana ve Whitehall Place, Dört Numara’ya, tüm İngiliz toplumunun, Londra Metropolitan Polis Üssü, ya da diğer adıyla Scotland Yard diye kötü şöhretiyle bildiği ‘arka holüne’ varana dek.

Binanın etrafını saran kızgın kalabalık her zamankinden çok daha büyük ve öfkeliydi, ana caddeye taşıyorlardı.

Farah kalabalığın dış kenarlarına dikkatlice yaklaşırken acaba Parlamento, Evlilik Kanunu’na eklenen yeni bir maddeyi mi meclisten geçirdi diye merak etti. Çünkü belgeyi hazırlayan hukukçuyla aynı binayı paylaştığından, Scotland Yard’da en son kıyamet koptuğunda hatırladığı kadarıyla sebep buydu.

Büyüyen kalabalığın batı köşesinde, benekli bir atın üstündeki Çavuş Charles Crompton gözüne çarpınca Farah hemen adama doğru gitti.

“Çavuş Crompton!” diye seslendi, elini Hugo’nun eyerine koyup. “Çavuş Crompton. İçeri girene kadar yardım eder misiniz lütfen?”

Yaklaşık kırk yaşında, iri kıyım bir adam olan Crompton,

üniformasının kaskının yarattığı ikinci çenesinin aşağısına kadar inen uzun kıvrık bıyığıyla çatık kaşlı bir şekilde tepeden baktı. "Böyle günlerde buradan geçmemelisiniz, Bayan Mackenzie," diye seslendi, huzursuz beygirin tepesinden. "Baş müfettiş rozetimi alır. Kellemi kaybetme riskinden bahsetmiyorum bile."

"Ne bu gürültü?" diye sordu Farah.

Aniden dalgalanıp öne doğru itişen etten duvarın gürlemesinin arasında cevabı karambole gitti. Farah tam arkasını döndüğünde bir adamın gölgesinin binanın önünden bodrum katın girişine yürüdüğünü gördü. Yüz hatlarının ayrıntısını seçememişti ama koyu renk saçları, şoke edici uzun boyu ve kendinden emin, uzun adımları görmüştü.

Adamı bir anlığına görmelerine rağmen kalabalık öyle bir heyecanlanmıştı ki, birisi kâtibin odasının penceresinden bir şey fırlattı.

Kendi ofisinden içeri.

Crompton aynı saniye atından indi ve Farah'yı dirseğinden tutup kalabalıktan uzaklaştırarak Whitehall Place'in tam karşısında yer alan ön cepheye doğru götürdü. "Şeytanın ta kendisi içeride!" diye bağırdı ona. "Bow Street ve St James muntikası-ndan yardım çağırdım."

"O kimdi öyle?" diye bağırarak sordu Farah.

Fakat Newbury ve Whitehall Place'in köşesine vardığında Crompton herhangi bir şiddet girişimine karşı sopasını kaldırmış vaziyette yanından ayrılıp kalabalığa geri döndü.

Farah elbisesinin üstüne giydiği, siyah yün üniforma palto-sunu düzeltirken eteklerinin altında herhangi bir hayhuy yaşan-mamasına sevindi. Scotland Yard ofisleri her geçen gün küçülürken son modaya uygun giyinseydi, odalara asla sığamazdı.

Farah emniyet amirinin kâtibine resepsiyonda başıyla selam verip koridorlar labirentinden ofis binasının girişine doğru döne dolaşa ilerledi fakat Scotland Yard'ın içerisindeki keş-

mekeş, dışarıdaki kızgın kalabalıktan yalnızca bir nebze daha sakindi.

Daha önce bu tarz durumları görmüştü. 68'deki İrlandalı isyanı ve Parlamento binasının bir taş atımı uzaklığında bir patlayıcının infilak ettiği gün olmuştu; zaten sıradan bir işgününün parçası olarak her daim suçlular, hırsızlar ve fahişeler Whitehall Place Dört Numara'nın kapısından girer çıkardı. Yine de Farah, Scotland Yard'ın resepsiyon alanından ite kaka yürürken bir felaketin bu kadar eli kulağında olduğu bir zamanı hatırlamıyordu. Büyük bir huzursuzlukla içi titredi ve hiçbir zaman değişmeyen sakin duruşu biraz kayboldu.

"Bayan Mackenzie!" Arka holü tıklım tıklı dolduran polis memurları, gazeteciler, suçlular ve müfettişlerin uğultusu arasında adının yükseldiğini işitti. Farah dönüp bakınca birinci kâtip David Beauchamp'ın ofislerin bulunduğu koridordan zar zor ona doğru yürümeye çalıştığını gördü. Zapzayıf, iplik gibi vücut yapısıyla Metropolitan Polisi olmak için gereken asgari fiziksel özellikleri taşımadığından, hiç hoşlanmasa da, bir yazman olarak işe alınmıştı.

Farah kalabalığın arasında özür dileyeye dileyeye adama doğru ilerledi. "Bay Beauchamp." Adamın uzattığı koluna girdi ve birlikte koridorun bir nebze daha güvenli alanına doğru ilerlediler. "Lütfen bana burada neler olduğunu anlatır mısınız?"

"Sizi istiyor," diye bilgilendirdi Beauchamp buyurgan ve çatık kaşlı bir ifadeyle.

Farah, Bay Beauchamp'ın kimi kastettiğini çok iyi biliyordu. Patronu, Baş Müfettiş Sir Carlton Morley.

"Hemen geliyorum," cevabını verdi, başlığını çıkarıp masasının üstüne attı. Ofisinin yerindeki cam kırıklarını görünce suratını buruşturdu. En çok hasarın Bay Beauchamp'ın masasına geldiğini görünce rahatlayıp bu yüzden vicdan azabı duydu çünkü onun masası kapıya daha yakındı. Üçüncü kâtip, Errol Cartwright henüz gelmemişti.

“Eşyalarınıza ihtiyacınız olacak,” diye gerek olmamasına rağmen onu uyardı Beauchamp. “Bir sorgulama yapılacak. Ben burada kalıp basınla ilgileneceğim ve desteğe gelen aynasızları koordine edeceğim.” Londralıların, Metropolitan Polisi’ne tak-
tış lakabı kullanması Farah’nın komiğine gitti.

“Tabii,” dedi Farah kuru kuru ve dolmakalemini, mürek-
kep hokkasını ve toplantı notlarını tuttuğu, itirafları ve suçlu-
larla polisler için yeminli beyanları yazdığı kalın not defterini
aldı. Kırık camın dışından duyulan öfkeli kalabalığın sesleri
yokmuş gibi davranmak çelik gibi sinir gerektiriyordu ama
Farah sakin kalmayı başardı. Ofisi, başını görüp hedef alama-
yacakları kadar yüksekteydi ancak Farah yukarıdan onlara ba-
kabilirdi. “Acaba rica etsem, tüm bu kıyametin sebebinin *kim*
olduğunu söyler misiniz bana?” diye sordu sanki yüzüncü kez.

Bay Beauchamp, Farah’ya henüz edinmediği bilgiyi vere-
cek kişi olmaktan memnun bir halde, kendisi çok önemli-
miş gibi havalara bürünerek burnunu çekti. “Yakalanması Sir
Morley’nin tüm kariyerini değiştirecek bir adam. Yakın tarihin
en meşhur suç dehası.”

“Hayır, sakın bana şeyi kastettiğinizi söylemeyin...”

“Aynen onu kastediyorum, Bayan Mackenzie. Dorian
Blackwell’i, Ben More’un Blackheart’ını kastediyorum.”

“Vay canına,” dedi Farah şaşkınlıkla, birdenbire adamları
aynı binada olmaktan gerildi, hele aynı odada olacağını hiç ha-
yal edemiyordu.

“Lütfen bana nefesinizin kesildiğini ya da başka kadınsal
bir histerinin eşiğinde olduğunuzu söylemeyin. Fark ettiniz mi
bilmiyorum ama bir krizin ortasındayız ve kadınsal davranış-
ları örtbas etmeye vaktim yok.” Beauchamp onu hoşnutsuz bir
edayla süzdü.

Farah not defterini mürekkep hokkası ve kalemle birlikte
koltuk altına sıkıştırıp, “Ne zaman nefesimin kesik kesik çıktı-
ğını gördünüz?” diye sordu sabrı taşarak. “Aşk olsun, Bay Be-

auchamp, hem de bunca yıl sonra!" Onaylamayarak kaşlarını çatıp homurdandı ve eteklerini hışırdatarak yanından geçti. Farah birinci kâtipten daha ast olmasına rağmen, adamın otoritesine biraz başkaldırmasının zamanı gelmişti belki.

Neyse önce önümdeki işe odaklanayım. Farah omuzlarını dikleştirdi, eteklerini topladı ve alt kata inmeye başladı. Nefesi kesilmezdi ama ciğerlerinin, dar korsesinin altında sıkıştığını hissetti ve kalbi sanki hapis tutulan bir serçe gibiydi, göğüs kafesinin duvarlarına çarpıyor, kaçacak yer arıyordu.

Dorian Blackwell, Ben More'un Blackheart'ı.

Farah tüm gerginliğine rağmen, daha önce eşi benzeri görülmemiş bir şeyde rol oynayacaktı. Blackwell elbette geçmişte defalarca tutuklanmıştı ama bir şekilde her seferinde hapis-haneden ve darağacından kaçmayı başarmıştı. Farah, içinden Dorian Blackwell hakkında sahip olduğu bilgileri sıraladı.

On yıl önce, Scotland Yard tarafından sorguya çekilen suçluların yarısının rahatsız edici ve gizemli bir şekilde ortadan kaybolmasıyla beraber, ilk kez adamın kötü şöhreti ülke çapında duyulmaya başlamıştı. İlk sorgulamalarda, şehrin Fleet Ditch, Whitechapel ve East End gibi en şiddet dolu, en kallesiz izbe köşelerindeki fısıltılar ve gölgelerden bir isim peydah olmuştu.

Blackheart. Daha insanların ruhu duymadan, Londra'nın yeraltı dünyasının kontrolünü avucunun içine almış, pervasız, neredeyse Kıtalararası bir suçluydu. Her yere sızması ve iyi eğitilmiş milislerini değişik bir biçimde organize etmesi sayesinde güçlenmişti.

İnanılmaz sayıda aranan hırsız, pezevenk, naylon faturacı, kaçakçı, yasadışı ev kiralayan ağaların ve var olan suç örgütlerinin elebaşlarının kellesi de yok olmuş, sonra şişmiş cesetler halinde Thames'ten çıkmıştı.

Sessiz ve gizli bir savaş Doğu Londra'yı kasıp kavuruyordu ve ancak kan nehirleri akmayı durdurunca olaylar polisin

kulağına geliyordu. Gitgide güvenilmezliği artan kaynaklara göre, Blackheart sırta kadem basan bu suçluların yerine, kendisine sadık ajanlar yerleştiriyordu. Eski pozisyonlarında kalmayı başaranlarsa, birdenbire zenginleşiyor, kanun adamlarının elinden daha kolay sıvışır oluyorlardı.

Eğer bu gizemli Blackheart, Londra'nın ona ait mıntıkasında kalsaydı, düşük maaşa aşırı çalışan zavallı polis güçleri muhtemelen hiç peşine düşmeyecekti. Fakat Blackheart, pespaye hırsız inlerinin ve kumarhane bataklıklarının tüm kontrolünü ele geçirince, artık Yeraltı Savaşı diye bilinen gölge ve pislik ve kandan bir *adam* karakteri doğmuştu.

Birdenbire Blackheart'ın bir adı oldu. Dorian Blackwell. Bu isim de tamamen başka bir kıyımla eş anlamlı hale geldi. Maddi cinsten bir kıyımla. Polis hâlâhâlâ Blackwell'in kalkındırdığı ve/veya titizlikle, kesinkes belini büktüğü, ilk bakışta sıradan görünen insanlar arasındaki bağı kurmaya çalışıyordu. Adamın savaş meydanları bankalar ve yönetim kurullarıydı, bir kalem oynatışıyla, bir skandal fısıltısıyla birçok Londralı elitin namını lekeleyebilirdi. Tüm bu isyandan dolayı şehri saran terörü önlemek için Blackwell, dilediğince hayır derneklerine bağış yaparak bu gerginliği biraz azaltıyordu, özellikle çocuklarla ilgili hayır derneklerine, sanatçıların ve performansçıların kariyerlerine sponsor olan kuruluşlara ve yeni ortaya çıkan orta sınıf ekonomisine hatırı sayılır yatırımlar yaparak destek veriyordu. Orta ve alt sınıflar arasında Robin Hood'umsu bir şöhrete sahipti.

İmparatorluğun en zengin adamlarından biri olduğu söylentisi yayılmıştı. Hyde Park'ta bir evi vardı, ya yabancı iş anlaşmalarına yatırılmış ya da bırakılmış sayısız gayrimenkulü ve diğer malları, Isle of Mulle adasında meşhur bir şatosu vardı ki, adının geri kalanını da buradan alıyordu.

Şatonun adı Ben More Kalesi'ydi. Adamın vaktinin büyük kısmını geçirdiği söylenen, Highlands'te ıssız bir yerd.

Farah rutubetli tuğla-ve-toprak duvarlı bodrum katına ulaştıktan sonra küçük yuvarlak pencereden, demir parmaklıkların arkasından şöyle bir baktı ve sokaktaki öfkeli kalabalığın iki katına çıktığını görünce canı sıkıldı. Çok geçmeden Charing Cross kavşağına ulaşırlardı. Sonra ne olacaktı?

Farah, delil, kayıtlar ve malzeme odalarının demir kapılarının yakınındaki merdivenlerde aylak aylak takılan yaklaşıp on müfettişin heyecanlı konuşmalarını ve seslenmelerini duymazdan gelip adımlarını hızlandırdı. Hepsinin dikkati bir noktaya odaklanmıştı. Birinci kasa dairesinin demir çubuklu kapısına ve o demir çubukların arkasından bir araba dolusu küfür ve etin ete çarpma sesi yankılanıyordu.

Hepsi Blackwell'den bahsediyordu. Hem de hiç hoş sözcüklerle *değildi*.

Esrarengiz bir halk figürü olarak Ben More'un Blackheart'ının tüm iş anlaşmaları genellikle ahlaka aykırı olsa da, yasaldı ve polis adamı kendi haline bırakabilirdi.

Ta ki, *başka* gizemli ortadan kaybolma vakaları şehre terör salmaya başlayana dek. Birkaç hapishane gardiyanı. Bir polis çavuşu. Newgate yöneticileri. Ve son olaraksa, Yüce Mahkeme çalışanlarından ve tüm ülke çapında en esaslı yargıçlardan biri olan Lord Roland Phillip Cranmer III.

Farah bir şeyden emin idiyse o da şuydu; hiçbir şey polisleri, kendilerinden birisine karşı yapılan şiddet girişimi kadar galeyana getiremezdi. Elbette Sir Carlton Morley, çiçeği burnunda bir müfettiş olduğu günden beri, yaklaşık on yıldır Blackwell'i takip ediyordu ve adam hızla sürat kazanan, bir çeşit kedi-fare oyununa kendini kaptırmıştı.

Hatta başmüfettiş, Blackwell'i birkaç defa sorgulamaya getirmişti ama bu, Whitechapel mıntıkasında çalıştığı zamandı, çok öncedendi. Yine de Ben More'un Blackheart'ı, patronunun özel bir saplantısıydı sanki ve Farah acaba bu kez şüpheliyi köşeye sıkıştırdı mı diye merak etti. İçten içe bir şekilde öyle

olmasını umdu. Carlton Morley'ye karşı hisleri son günlerde çok daha bulanıklaşmıştı. Hatta karmaşıklaşmıştı.

Alt kattaki merdivenlerdeki kokular hoşla iğrenç karışımıydı. Kağıt, küf ve serin, sımsıkı toprak kokusunun davetkârlığı taş, kalın demir ve tek hücrelerin kokularını bastırса da, insan ilerledikçe kötü kokular güçleniyor, burun direklerini kırılma noktasına getiriyordu. İdrar, ten kokusu ve kafa yormaya değmeyecek başka pislikler Farah'nın duyularına saldırdı ve Farah işini yapabilmek için, alışkanlık edindiği biçimde bunları zihninde bir kenara koydu.

"Beauchamp'ın buralara inmene izin vermesine şaşırdım, Bayan Mackenzie." Kısa boylu, tıknaz bir İskoç ve uzun yıllardır müfettiş olan Ewan McTavish şapkasını hafifçe kaldırarak kapıya gelen Farah'ya selam verdi. Farah'nın merhum kocasının da esasında İskoç olduğu herkesçe bilindiğinden ikisi arasında muhabbet iyiydi. "Ben More'un Blackheart'ı kadar tehlikeli biri her gün karşımıza çıkmaz. Sana karşı saygılı olmayı unutabilir." McTavish'in mavi gözleri tehlikeli bir şekilde parladı.

"Endişen için-teşekkür ederim, Bay McTavish ama bu işi uzun zamandır yapıyorum ve bu laflara karnum tok." Farah bakır rengi saçlı, yakışıklı İskoç'a kendinden emin bir şekilde güldü ve eteğinin cebinden anahtarını çıkarıp sorgu odasının kapısını açtı.

"Herhangi bir tehlikeye düşersen ya da bir ihtiyacın olursa diye, kapının dışında bekleyeceğiz," dedi McTavish, biraz fazla yüksek bir sesle. Belki de Farah için olduğu kadar, odanın içindekilerin de duyması için.

"Teşekkürler, Müfettiş, çok teşekkürler." Farah son kez minnetle gülümsedikten sonra içeriye girdi.

Demir kapılı hücreye girince kokular yoğunlaştı ve Farah cebinde taşıdığı, lavanta yağı damlatılmış dantel mendilini burnuna koyup mide bulantısının geçmesini bekledi, ardından odanın içinde kimler olduğunu fark etti.

Bakışlarını kaldırınca gördüğü manzara karşısında nutku tutulup donakaldı.

Baş Müfettiş Sir Carlton Morley'nin üstünde sadece gömleği vardı ve kollarını dirseğine kadar sıyırmıştı. Yan tarafına koyduğu, manikürlü ellerin parmak boğumları kanlıydı ve adamın her daim bakımlı saçları darmadağınkti.

Odanın ortasındaki tek sandalyede iri yarı, koyu renk saçlı bir adam oturuyordu, elleri arkadan zincirle bağlanmıştı ve duruşu, yanaltıcı bir biçimde gevşekti.

İkisi de nefes nefeseydi, kanlı ve ter içindeydiler ama Farah'yı en çok şaşırtan bu değildi. Ona döndükleri anda ikisinin suratındaki tıpatıp aynı ifadeydi: Şaşkınlık ve kederin yoğun bir birleşimi ve belki bir parça... açlık.

İki adamın arasındaki havada elle tutulur bir şiddet asılıydı fakat sandalyede oturan mahkûm onu tepeden tırnağa süzerken çıt çıkmadı.

Farah bir aralar, Covent Garden'daki Dünya Fuarı'nda büyük kafesler içinde gördüğü yırtıcı hayvanlara çok büyük ilgi duymuştu. Bu hayvanlar hakkında kitaplar okumuş, aslan ve jaguar gibi avcı kedilerin doğalarına aykırı bir biçimde kırıdamadan durabildiklerini öğrenmişti. Hatta korkutucu derecede güçlü vücutlarını gölgelerin, ağaçların ve yüksek otların arkasına gizleyebildiklerini, öyle ki avlarının büyük bir hayvanın anında fırlayıp üstlerine saldıracağından bihaber, yanlarından geçip gidebildiklerini, iş isten geçince onları gördüklerini öğrenmişti.

Farah bu hayvanlara aynı anda hem acımış, hem de onlardan korkmuştu. Elbette böylesi dinamik ve güçlü bir yaratık, öyle küçücük bir kafesin içine zincirlenmiş halde hiçbir şey yapamazdı, kinle yaşar, çöker ve ölürdü. Farah simsiyah bir jaguarın demir parmaklıklar arkasında volta atışını, bir yandan da vahşi sarı gözlerinin, ona aval aval bakmaya gelen, rengarenk giyinmiş kalabalıkları cezalandıracağını ve canlarına okuyaca-

ğını vaat edişini uzun uzun seyretmişti. Farah ve jaguar, göz göze gelmişti ve hayvan o doğasına aykırı kıpırtısızlığı sergilemiş, gözünü bile kırpmadan ona saatlerce bakmıştı. Farah sıcak gözyaşları yanaklarını yakarken bu yırtıcı karşısında büyülenmişti. O gözlerin içinden ona yansıyan, korkunç kaderden çok etkilenmişti. Jaguar onu, etrafta dolanan insan sürüsü arasında daha zayıf ve daha cazip olan av diye mimlemişti. Ve Farah tam o saniye, o hayvanı zapturapt altında tutan lanet olası zincirlere minnettardı.

İşte şimdi Dorian Blackwell'in iki gözü uyumsuz bakışıyla göz göze gelince tamı tamına aynı, susturucu etki üstüne çıkmıştı. Adamın yüz hatları vicdansızlık ve zulümden oluşuyordu. İyi olan gözü, jaguara ait olan kehribar rengiydi. Lekeli teninin altında, lambadan sızan ışık yardımıyla altın rengi parlıyordu sanki. Ancak Farah'nın asıl ilgisini toplayan, adamın diğer gözüydü. Çünkü kaşın üstünden başlayan ve kemikli burnunun köprüsünde sona eren, kırık, öfkeli bir yara izinin ortasında, yaraya sebep olan şey yüzünden mavi dışında bütün pigmentleri gitmiş bir göz vardı. Ve adam sahiden de ona gözüne kestirdiği öğünü bulmuş bir yırtıcı hayvan edasıyla uzun uzun bakıyor, Farah talihsizce onun alanına adımını atana dek üstüne atlamayı sessizce bekliyordu. Yanağı kesilmişti, erkeksi elmacık kemiği boyunca kanıyordu ve sağ burun deliğinden bir başka kan damlası sızıyordu.

Farah nefesi kesilerek gözlerini mahkûmun uzun bakışlarından kopardı ve patronunun aşına, aristokrat yüz hatlarını aradı.

Genelde kendine hâkim bir adam olan Sir Morley incelendiği yerden kopmak üzere bir ipin ucundaydı, öfkesini dizginlemek için var gücüyle savaşıyordu. Bilekleri arkasında zincirle bağlı bir adamı dövmek hiç Morley'nin tarzı değildi.

"Hazırlıklı gelmişsin," diye yorum yaptı, Farah'ya kısaca bir baş selamıyla sıcaklık ve hevesini belli ederken, ses tonu bunun tam zıttıydı.

“Evet, efendim.” Farah başını sallayıp sertçe silkindi ve gözlerini odanın arka tarafında yer alan masaya dikti, titrek bacaklarının onu bir şey düşürmeden ya da daha beteri olmadan masaya kadar taşımasını diledi. Huzursuzluğunu yüzüne kasten takındığı dinginlik maskesinin altına sakladı ve botlarının topuklarıyla demir hücrenin taş zemininde kesik yankılar yarattı.

“Taktik değiştirmeni takdir etmekle beraber, Morley, bu leziz et parçasını burnumun önünde sallaman arzu ettiğin etkiyi yaratamayacak, bilesin.” Blackwell’in sesi, kış ayazının istenmeyen ilk buzu gibi kulaklarına ulaştı. Derin, pürüzsüz, sert ve buz gibiydi. Buna rağmen aksanı şaşırtıcı derecede kültürlüydü ama R’leri vurgulayışında gizli bir avamlık Ben More’un Blackheart’ının doğma büyüme Londralı olmadığını ele veriyordu. Güçlü omuzlarının üstünden boynunu döndürüp Farah’nın, tam arkasına çaprazlama yerleştirilmiş yazman masasına doğru yürüyüşünü takip etti. Morley’ye hitap ederken bile, rahatsız edici gözlerini üstünden bir saniye bile ayırmadı. “Seni uyaryım, senden daha kalpsiz erkekler beni döverek konuşturmaya ve *ondan* daha güzel kadınlar büyülu numaralarla ağzımdan laf almaya çalıştı. İkisi de başarısız oldu.”

Farah otururken çalışma masasının sandalyesinin beklemediğinden daha hızlı yaklaştığını hissetti. Neredeyse göğsüne bastırıldığı malzemeleri düşürecek. Blackwell’in arkasına yerleşmekten duyduğu memnuniyet tarifsizdi çünkü adam huzursuzluğunu göremeyecekti. Farah titreyen eliyle not defterini düzeltti, mürekkep hokkasını ve kalemini önüne koydu.

“Sen de öğreneceksin ki, Blackwell, *benden* daha zalim adam yoktur.” Morley dişlerini gösterdi.

“Dedi sinek, örümceğe.”

“Eğer *ben* sineksem, neden ağıma takılmış olan sensin?” Morley, Blackwell’i tavaf etti ve ellerini arkada bağlayan kelepçeleri hızla çekip bıraktı.

“Acaba burada gerçekten yaşanan bu mu, Müfettiş, emin

misin? Sakın bile bile avucunuza düşme *oyunu* oynayan kişi *ben* olmayayım?" Blackwell hiç istifini bozmuyordu fakat Farah, adamın geniş omuzlarının ceketin altında gergin durduğunu, şakaklarında ve çenesinin altında küçük ter damlacıklarının biriktiğini fark etti.

"Öyle olduğunu *biliyorum*," dedi Morley.

Blackwell'in çıkardığı keyifli ses, bir kez daha Farah'ya siyah jaguarı çağırıyordu. "Gerçek bilgi, insanın cehaletinin sınırlarını bilmesidir."

Adam Konfüçyüs'ten alıntı mı yapmıştı? Onun gibi bir adamın bu kadar zeki, tehlikeli, zengin, güçlü *ve* kültürlü olması ne kadar haksızlıktı. Farah iç çekmemek için kendini tuttu, sonra adamın onda oluşturduğu tepkiden telaşa kapılıp sırtını dikleştirerek dolmakalemını aldı. Kâğıda yazmaya hazırlandı.

"Yeter." Morley, Farah'ya doğru yürüdü. "Sorgunun başlamasına hazır mısınız, Bayan Mackenzie?"

Farah'ın soyadı odada yolunu şaşırmış bir böcek gibi çınladı, âdeta çelik kapıya çarpıp canı yanmış, tekrar ortada zincire vurulmuş adamın üstüne düşmüştü.

"*Mackenzie*." Farah emin olamadı ama bu kelimenin Blackwell tarafından yutulduğunu, ardından tekrar sesli bir şekilde tekrarlandığını düşündü. Fakat kirpiklerinin altından çaktırmadan Morley'ye baktığında adamın bunu fark etmediğini gördü.

"Tabii ki," diye mırıldandı ve kalemını mürekkebe batırdı.

Morley, kare suratında kapkara bir azimle Blackwell'e döndü. "Bana Yargıç Cranmer'e ne yaptığını söyle. Sakın ben değildim diye inkâra kalkışma zahmetine girme, Blackwell; çünkü seni Newgate'te on beş yıla mahkûm eden sulh hâkimi olduğunu biliyorum."

"Evet, öyleydi." Blackwell kılını bile kıpırdatmadı.

On beş yıl önce Newgate'te miymiş? Farah birden başını kaldırıncaya kalem yüksek bir sesle masayı çizdi. İmkânsız, bu adam şöyle aynı dönemde orada olamazdı...

“Peki ya o kayıp gardiyanlar,” diye devam etti Morley, daha yüksek bir sesle, daha çaresizce. “Orada kalırken seni korumakla görevlendirilmişlerdi.”

“Öyle mi?”

“Öyle olduğunu çok iyi biliyorsun!”

Blackwell âdeta, “Elimde olsa sana yardım ederdim,” diyen bir edayla omuz silkti, ki bu da Morley’nin iyice tepesinin tasını attırdı. “Siz aynasızlar hepiniz aynı görünüyorsunuz. Şu komik bıyıklarınız ve zevksiz şapkalarınız yok mu. İstesem de, sizi ayırt edemezdim zaten.”

“Bu kez mahkemelerin göz ardı edemeyeceği kadar çok tesadüf bir arada!” dedi Morley zafer kazanmış gibi. “Newgate’in ön bahçesinde, tam da başını çıkardığın delikte bir darağacından sallanman an meselesi.”

“Elinde bulunan bir delil parçacığını göster.” Blackwell’in yumuşak meydan okuyuşu çelikle kaplıydı. “Ya da benim aleyhimde konuşmaya cüret edecek bir tanık ortaya çıkar.”

Morley bu derin çukura düşmeden manevrasını yaptı. “Senin hızlı ve çabuk intikam merakını bütün Londra biliyor. Yoldan geçen herhangi bir yarım akıllıyı tutsam, seni hapishanede yedi yıla mahkûm eden yargıcın işini bitirdiğine elini kalbine koyup Tanrı adına yemin eder.”

“Benim gibi birisine hüküm giydirmek, yalnızca küfür ve şöhretten fazlasını gerektirir, sen de ben de bunu çok iyi biliyoruz, Morley,” diye alay etti Blackwell. Boynunu uzatıp sağlam gözüyle Farah’ya bakarak doğrudan ona hitap edince Farah’nın midesi kasıldı, elleri daha fena titremeye başladı. “Ağırbaşlı, resmi itirafımı kayıtlara geçirin, *Bayan Mackenzie*, mutlak doğru olduğuna yemin ettiğimi de ekleyin.”

Farah hiçbir şey demedi ve mahkûmu duymazdan gelerek profesyonelliğini sergiledi. Ancak elbette adam tüm dikkatini toplamıştı. O surat. O hain, erkeksi çehre. Köşeli, karmaşık ve karanlık surat. Yara izi ve masmavi olmuş gözü dışında yakı-

şıklydı, Farah bunu hem itici, hem de çekici buldu.

“Ben, Dorian Everett Blackwell, Yüksek Mahkeme Ceza Hâkimi Lord Roland Phillip Cranmer’a karşı hiçbir duygusal antipati duymadım. Küçük hırsızlık suçundan yargılandım ve kendisi beni yedi yıl hapis cezasına çarptırdı, ciddiyetle ant içerim ki, dersimi aldım.” Hepsi tabii ki, dinleyenin her kelimenin doğruluğundan şüphe etmesini sağlayan bir ironiyle söylenmişti.

Farah adama bakakaldı, tüm ilgisini uyandırmıştı ve adamın sağlam gözünden yabancı ve telaş verici bir çaresizlikle üstüne kazınan mesajı algılamaya çalışıyordu. Adeta şeytanın ta kendisi onunla hem dalga geçiyor, hem de onu uyarıyor gibi hissediyordu. “Anlıyorsunuz, değil mi, Bayan Mackenzie?” diye mırıldandı Blackwell. Farah, bakışının yoğunluğundan sandalyesine çakılırken adam sert dudağını neredeyse hiç kıpırdatmamıştı.

Bir tehlike heyecanı omurgasını yalayıp geçti.

“Zırva!” diye gürledi Morley.

Dorian dönüp onun suratına baktı ve Farah, adamın çevresine ördüğü kara büyü yüzünden farkında olmadan tuttuğu nefesini verebildi. “Kendinden utanmalısın, Morley,” diye alaycı alaycı azarladı. “Bir leydinin önünde kullandığın üsluba bak.”

“O benim çalışanım,” diye dişlerini sıktı Sir Morley. “Ayrıca kalan görme yetini kaybetmek istemiyorsan, ona bulaşmamayı tavsiye ederim.”

“Kendime hâkim olamıyorum. Fıstık gibi kadınmış.”

“Kapa. Çeneni.”

Farah, Sir Morley’yi hiç bu kadar sinirli görmemişti. Dudakları incecik olmuş, dişleri görünüyordu. Alnındaki damar zonkluyordu. Farah bu adamı tanımıyordu.

“Anlatsana, Morley,” diye bastırdı Blackwell sakın ama insafsızca. “Ne kadar zamanı kendi masasında geçiriyor, senin masanın altında olup dudakları şeye yapışık değilken...”

Sör Morley patladı ve yumruğunu Dorian Blackwell'in suratına, Farah'nın sahip olduğunu bilmediği bir güçle indirdi.

Blackwell başını yana çevirdi ve alt dudağının kösesi yarıldı. Ne var ki, Farah'yı şaşırtan bir biçimde iri yarı, esmer adam acıdan gıkını bile çıkarmadı, bir homurtu bile duyulmadı. Yalnızca başını tekrar öne getirip karşısında burnundan soluyan müfettişe doğru çevirdi.

Sör Morley, Blackwell'in abanoz siyahı saçlarının üstünden Farah'ya, bir parçacık mahcubiyetle şöyle bir baktı.

"Eşyanızı toplayın, Bayan Mackenzie. Çıkabilirsiniz." Tekrar mahkûma baktığında mavi gözlerinde öfkenin belirtileri oluşmaya başladı. "Bunu görmene gerek yok."

Farah aniden ayağa kalktı ve sandalyesi kulak tırmalayıcı bir gıcırtıyla yere sürterken itiraz etti. "Ama efendim, ben... bence şeye lüzum yok..."

"Çık, Farah! *Hemen*," diye emretti adam.

Farah titreyen buz gibi ellerine söz geçirebildiğine şaşırarak nefesini tutup kalemini, mürekkebin ve defterini topladı. Dorian Blackwell'in yanından geçerken adam başını ona doğru çevirip taş zeminde tam yanma kan tükürdü, ama Farah'nın eteklerini ıskaladı.

"Evet, Farah Mackenzie, *kaçmalısın*." Sesi o kadar vahşi ve soğuktu ki, Farah beyninin ona oyunlar oynadığını sandı. Adam adını andığında âdeta, sözcüklerinde onu tanıdığını gösteren bir sıcaklık tınısı çınlamıştı. "Bizim işimiz biraz daha uzun sürecek."

Farah soluğu kesilerek ona döndüğünde Blackwell'in, odadan çıkışını izlemediğini fark etti. Tam aksine, adam yüzünü tepesine dikilmiş, yumruklarını sıkın Morley'ye doğru çevirmişti.

Farah'nın, bu odada şöyle bir görme şansı yakaladığı tüm kötüler arasında Dorian Blackwell'in kendi kanı ve dişi ve he sap soruşuyla dolu gülüşü, ömrü boyunca rastladığı en korku-

tucu gülüştü herhalde. Adamın gözlerinin içinde bir insanlık ya da umuttan eser yoktu, ölüydüler, sütlü mavi olan hiç kıpırdamıyordu ve lambadan sızan ışığı yansıtmasıyla doğaya aykırı, pagan bir parlaklık kazanıyordu.

Farah bu manzaraya arkasını dönüp odadan bir hışımla çıktı, müthiş bir dikkatle kuyruk gibi peşine takılan sessiz müfettişlerin önünden geçti.

Tüm gücünü kullanmak zorunda kalsa da, zangır zangır titreyişini, tek başına kalana dek çevreden gizlemeyi başardı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Üç gece sonra, Müfettiş Ewan McTavish, St-Martin-in-the-Fields'ın gri taşlarının üstünde bir kibrit çaktı ve kısalmış sigarasının korunu besleyerek binanın arka duvarına yaslandı. Duncannon Sokak'taki gölgeleri gözleriyle tararken randevusunu tamamına erdirdikten sonra, Fleet Sokak'taki Madam Regina'ya uğrayabilirim, diye düşündü. Her zamanki gibi, bu yasadışı buluşmaların arkasından Azrail'in elinden kurtulma hissini perçinleyen bir hayattayım hissiyle birlikte içten içe kaşımırdı. Bir yosmayla iki ya da üç kez yatıp kalksa ancak tekrar kendisi gibi hissedebilirdi.

"Madam Regina'ya yeni gelen şu küçük Parisli eteği mi düşünüyorsun?" Kâbuslarının vazgeçilmez unsuru haline gelen ses, McTavish'i yerinden sıçratarak irkiltti.

"Yüce Tanrım, İskoç etekli İsa'm, Blackwell!" diye burnundan soludu, mızımız bir çocuk gibi suratını asarak dudaklarından düşen sigarasını pis ıslak yerden kaldırarak. "Sizin gibi iri cüsseli bir adam nasıl çıt çıkarmadan gölgelerin arasından sıvışabiliyor?"

McTavish canının istediğini yapabilseydi, Ben More'un Blackheart'ının dudaklarını büküp güldüğünü bir daha gör-

mezdi çünkü gördükten saatler sonra bile vücudundaki en ince tüyler diken diken kalıyordu.

“Aferini hak ettin,” dedi Blackwell. “Emirlerini hayranlıkla yerine getirdin.”

“Hiç kolay olmadı,” diye homurdandı McTavish, Blackwell’in zalim yüz hatlarındaki keyifli çıkarıcılıkla aynı ifadeyi taşıyamadı. “Öfkeli kalabalığı dağıtmak ve eylemlerimi kendi muntıkamdan saklamak için kayıt defterlerini gizlice sizin hücrenize kaçırmak... Şanslısınız ki, Scotland Yard’da size sadık olan tek kişi ben değilim.”

Blackwell’in yüzüne bakmak zorsa eğer, tüyler ürpertici, inceleyen bakışlarıyla göz göze gelmek imkânsızdı. Hiç kimse Ben More’un Blackheart’ının mavi gözüyle ne kadar iyi görebildiğini bilmiyordu fakat o göz size çevrildiğinde derinizin canlı canlı yüzüldüğünü ve en kara günahlarınızın gün ışığına çıktığını hissediyordunuz.

“Bir sürü sığata uyarım, Müfettiş ama şanslı, hiçbir zaman bir özelliğim olmamıştır.”

McTavish keşke karşımdaki jilet gibi simsiyah giyinmiş kara zebani adam kadar *şanssız* olsaydım diye diledi. Midas kadar zengin, denirdi, Sezar kadar güçlü ve iblis kadar amansız. Kadınların ağzının suyunu akıtacak kadar güzel bir yüzü yoktu belki ama Dorian Blackwell gibi bir erkek, panter ayaklarıyla nereye adımını atarsa atsın, dişi ilgiyi üstünde topluyordu. Korku ve cazibe, güçlü baştan çıkarıcıları ve kadımlar, bu kara deve öyle ya da böyle ilgi duyuyordu.

“Neden yaptınız ki zaten?” diye sordu McTavish. “Neden adamlarınızı ayaklanmaları için çağırdınız, sonra da boş boş dağıttınız?”

Blackwell bu soruyu duymazdan gelip siyah paltosunun cebine elini soktu ve içinden altın rengi bir silindir çıkardı. Kutunun içinden yepyeni bir puro çıkarıp McTavish’e verdi. McTavish ise puroya uzun uzun bakarken, “Keşke şunu bitirecek kadar ömrüm olsaydı,” diye düşündü.

“Teşekkür ederim, efendim,” dedi tereddütle, puroyu alıp mis kokulu serveti bıyıklarına sürdükten sonra ucunu ısırarak kopardı. Blackwell eldivenli eliyle bir kibrit çaktı ve McTavish puroyu yakabilmek için iyice öne eğilmek zorunda kaldı. Ancak içindeki ihtiyaç kazandı ve bir daha hiçbir zaman böyle pahalı bir puro içme fırsatı elde edemeyeceğinden emindi. “Eh, Yargıç Singleton’ın karşısına çıkmanın yeterli olduğunu biliyordum, bir sokak kedisi kadar özgürce dışarı salınacaktın. Morley’nin senin aleyhinde hiçbir delili yoktu.”

“Aynen öyle.”

Kibritin alevi Blackwell’in yüz hatlarını aydınlatınca McTavish halinden anlayarak, hafifçe suratını ekşitti. “Cidden yüzünüze çalışmış.” İyileşen dudağını ve elmacık kemiklerindeki çeşitli morlukları gözden kaçırmadı. “Size nasıl bir kin güdüyorsa, çok kuvvetli.”

“Polis dayağı kulvarında, ufak sayılacak bir darbeydi,” dedi Blackwell, neredeyse dertleşerek.

McTavish telafi etmeye çalıştı. “Bölümüm adına özürlerimi...”

Blackwell bir elini kaldırıp onu susturdu. “Sana paranı ödemedi önce, biraz bilgi lazım.”

McTavish küçük cennet parçasını tüttürerek başıyla onayladı. “Ne sorarsanız.”

Blackheart öne doğru eğildi. “Bayan Farah Mackenzie hakkında bütün bildiklerini anlat.”

Tam nefes çekerken durup sordu McTavish, “Bayan Mackenzie... yazman olan?”

Blackwell durgun ve sessizdi fakat dimdik bakışlarını karanlıkta bile yorumlamak kolaydı.

McTavish allak bullak bir şekilde ensesini kaşıdı ve kadm hakkında söyleyebileceği enteresan bir şey düşündü. “Hepimiz orayı bildik bileli vardı. Hatta benden önce bile çalışıyordu, ben Scotland Yard’a yedi sekiz sene önce girdim. Hatta

düşündüm de, bu zaman zarfı içinde onun hakkında pek bir şey öğrenmedim. Becerikli ve sevilen bir kâtiptir ama ketumdur. Sessizdir. Ki deneyimlerime dayanarak, kadınlarda ender bulunan ve takdire şayan bir huy. Diğer iki kâtipten daha çok çalışır, daha az para alır.”

“Morley ona ne tarz işlerini yaptırıyor?”

“Eh, sıradan kâtip işleri işte. Defter tutar, kayıtları yazar, evrak işine bakar, malzeme siparişi verir, kuryelerle ilgilenir, not alır, duruşmalarda belgeleri doldurur, öyle işler.”

Blackwell kılını bile kıpırdatmıyordu. İfadesizdi. Fakat McTavish tekrar ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. İnsanları okumak üzere eğitilmişti ve Ben More’un Blackheart’ı her ne kadar bir muamma olsa da, müfettiş adamın eldivenli elini çok iyi sıkıldığını fark etti.

“Kocası?”

“İnanması güç ama İskoç.”

“Onun hakkında ne biliyorsun?”

“Hemen hemen hiçbir şey. Kulaktan dolma bilgilere göre, çok genç yaşta evlenmişler ve adam uzun zaman önce ölmüş...”

Blackwell, McTavish’in onda görmeyi tahmin etmediği bir sabırsızlık sergileyerek, “Ve?” diye bastırdı.

McTavish omuz silkti. Merakı uyanmıştı ama belli etmeyecek kadar akıllıydı. “Tüm bildiklerimiz aşağı yukarı bu kadar, düşünüyorum da. Elbette, seneler içinde kendi çapımızda tahminler yürüttük ama kadın hiçbir zaman bundan bahsetmezdi ve bir leydiye böyle konuları didik didik sormak kabalık olur.”

“Scotland Yard’da çalışan erkeklerden herhangi birisiyle... romantik bir ilişki yaşıyor mu?”

McTavish için düşüncesi bile o kadar komikti ki, sesli bir şekilde kahkaha attı. “O kadar güzel bir piliç olmasaydı, çoğumuz onun kadın olduğunu bile unuturduk.”

“Yani... hiç kimseyle.”

“Eh, Morley ile akşamları gittikçe daha sık görüşüyor diye dedikodular var.”

Başmüfettişin adı geçince aynı anda taşa tükürdüler ve Dorian yarık dudağını iğrenerek yukarı kaldırdı.

McTavish donakaldı. Blackwell’in duruşunda gittikçe artan bir yoğunlaşma olmuştu ve kalbi küt küt attı. “Bence isteklerine ulaşmak için yanlış etekleri kokluyor,” diyiverdi aceleyle, sanki gayet sıradan bir şeymiş gibi elini havada sallayarak.

Blackwell’in sağlam gözü ona odaklandı. “Nasıl yani?”

“Eh, birincisi, kadın adamakıllı bir dul ve hiçbir erkeğin buna meraklı olacağını sanmıyorum.”

“Neye?”

“Ah, anlarsın ya. Mavi çoraplı tipe. Soğuk. Düğmeleri boğazına kadar ilikli. Eee... kimilerine göre, frijit. Ayrıca kadın yirmilerini çoktan geçmiş, otuza merdiven dayamış ve her ne kadar melek yüzlü olsa da, fikrimi sorarsanız, bir kirpiyi koyuma almayı yeğlerim.”

“Senin fikrini *sorsaydım*, McTavish, açık açık bu konudaki fikrin nedir diye dile getirirdim.”

“Haklısınız.” McTavish kalbi göğüs kafesinden çıkacak gibi atıyordu. Purosunu tütürürken, her çekişinde sonuncu nefesi olmamasını diliyordu. Blackwell, Bayan Mackenzie’den ne istiyordu? Kayıtlara ulaşmak mı? Belgeler mi? Rüşvet mi? Ona abayı yakmış olamazdı. Dorian Blackwell gibi adamlar, Farah Mackenzie gibi edepli leydilere bakmazdı. Şehrin dört bir yanında Blackwell’in yabancı, egzotik cariyeleri işe aldığı ve şahsi bir harem gibi onları bir malikânede tuttuğu yönünde dedikodular dolaşıyordu. Mackenzie gibi kız kurusuna benzer bir dul, öyle bir adama ne verebilirdi?

“Nerede oturuyor?” diye öğrenmek istedi Blackwell.

McTavish omuz silkti. “Tam olarak bilmiyorum. Fleet Sokak’ın Bohem taraflarında bir yerlerde diye duydum sanırım.”

Blackwell nefesi hızlanarak burun deliklerini şişirdi ve uzun bir süre sessiz kaldı, neden sonra McTavish adamın fısıldadığını duyar gibi oldu. "Bunca zaman demek..."

"Efendim?"

"Yok bir şey." Ben More'un Blackheart'ı sarsılmıştı sanki, diyecek laf bulamadı. McTavish gözlerine inanamıyordu.

"İşte hizmetinin ve dilini tutmaya devam etmenin karşılığı." Eline bir banknot tutuşturuldu.

McTavish avucuna bakınca şoktan neredeyse purosunu düşürecekti. "Ama... altı aylık maaşım bu!"

"Biliyorum."

"Ben... ben bunu alamam." McTavish parayı adama doğru itti. "Hak edecek bir şey yapmadım."

Dorian Blackwell para ve fiziksel temastan kaçınarak bir adım geri attı. "Dur sana o banknotla birlikte bedava bir tavsiye vereyim, McTavish." Adamın sesindeki soğuk ve zalim tını hiçbir şekilde değişmemiş, buna rağmen hainlik ve kötülük elle tutulur derecede artmıştı. "Senin gibi adamlarda, vicdan tehlikeli bir aksesuardır. Eğer senin açgözlülüğüne bel bağlamazsam, hiçbir şeyine güvenemem. Eğer sana güvenemezsem, o zaman hayatın benim için beş para etmez."

McTavish banknotu göğsüne bastırdı. "Doğru dediniz, Blackwell, o zaman cömertliğinize teşekkür edip yoluma gideyim ben." Tabii eğer bacakları titremekten yürümeyi becerebilirse.

Blackwell başıyla onayladıktan sonra gözlerini tüm ışıklardan gizleyen, simsiyah bir keçe şapka takarak Strand'e saptı. "İyi akşamlar, Müfettiş. Madam Regina'ya selamımı söyle."

Adam resmen aklından geçenleri okumuştı. McTavish sanmıştı ki, kişisel alışkanlıkları, Blackwell'in önem listesinde dikkatini çekmeyecek kadar aşağılarda yer alıyordu. İnsan düklere şantaj yapar, yargıçlara rüşvet yedirirken, Blackwell'in istediği an cebinden çıkarabileceği yüz aynasızdan tekinin ah-laksızlığını nasıl hatırlayabilirdi?

McTavish kendini tutamayıp gene bir vicdan nöbetine girdi. "Ona zarar vermeyeceksiniz, değil mi?" diye seslendi. "Bayan Mackenzie'ye."

Blackwell yavaşça arkasını dönüp doğal olmayan mavi gözünü ona çevirdi. "Bana soru sorulmaması gerektiğini iyi bilirsin, Müfettiş."

McTavish yutkunarak yuvarlak şapkasını çıkardı ve kenarlarını parmaklarının arasında sıkmaya başladı. "Beni affedin... Sadece, şey, kadın gerçekten çok zarif, iyi kalpli bir kuştur. Başına gelecek en ufak bir... tatsızlıkta payım olduğunu düşünürsem, geceleri uykularım kaçır."

Blackwell'in çevresini saran hava karardı, âdeta gölgeler artıp onu korumaya alıyordu. "Eğer vicdanın seni çok rahatsız ediyorsa, McTavish, yaşam tarzını değiştirmelisin..." Blackheart ona doğru tehditkâr bir adım attı ve McTavish arkaya zıpladı.

"Yo! Yo, Sir. Ben ayakaltında dolaşmayayım. Saygısızlık etmek istemem."

"Çok güzel."

"Ben... sizi sorgulamak istemedim. Sadece işte... hepimiz sizin kadar taşıyürekli* olamıyoruz."

Blackwell daha da dibine girdi ve McTavish gözlerini sımsıkı yumdu, sonunun geldiğini anlamıştı. Adamsa onu öldürmek yerine, yalnızca buz gibi bir sakinlikle fısıldadı, sesi bir lanetin nefesi misali McTavish'in üstünden akıp geçti. "İşte orada yanılıyorsun, Müfettiş. Her insan benimki gibi bir kalbe sahip olma yeteneği taşır. Sadece onlara doğru... güdü verilmelidir."

McTavish titreye titreye şapkasını tekrar başına taktı. "E-eyet, efendim. Gerçi amacınız buysa, böyle bir güdümün olmasını dilemiyorum."

Blackwell'in gözlerinin içinde duygusuz, yırtıcı bir zevk

* (İng.) *Blackheart* kabaca taş kalpli anlamına gelir. -yhn

parladı ve o anda McTavish, onu bu şekilde sindirdiği için pislik heriften nefret etti.

“Yaklaş, McTavish, yaklaş da sana bir sır vereyim. Benim hakkımda çok az kişinin bildiği bir sır.”

Dorian Blackwell’in sırlarını paylaşmayı isteyen bir insan yoktu yeryüzünde. Hepsi insanı eceline kavuşturan cinsti.

McTavish kara, iri kıyım adama doğru bir adım yaklaştı. “E-evet.”

“Hiç kimse öyle bir güdü istemez Müfettiş. Ben bile.”

McTavish hızlı hızlı gözlerini kırıştırarak Dorian Blackwell’in, Londra gecesinin pusu ve gölgelerine karışmasını izledi, yalnızca ölümden değil, şeytanın ta kendisinden de paçayı kurtardığından emindi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Farah, Londra gecelerini çok severdi. Covent Garden'da beau monde'a* karışmak ya da söyleşilere, konserlere ve İngiltere'ye gelip depresyona girecek kadar kaldıktan sonra Paris'e dönüp deneyimlerini yazan, gelip geçici romancılarla çıkışta verilen partilere katılmak...

Bugün Carlton Morley'nin eşliğinde en son Tom Taylor prodüksiyonunu görme planı için, eteğinin altından renkli ve kabarık astarı görünen, en kaliteli deniz yeşili ipek elbisesini giymişti. Asiliği üstündeydi ve eteğin üst kısmının kabarık ve ince kollarını geriye atarak daha geniş bir omuz ve göğüs dekoltesi sergiliyordu.

Saat altıyı vurduğu saniye masasından kalktı, profesyonel kesimli ceketini omzundan atıp fırfırlı bir şal ve beyaz, ipek eldiven taktı.

Ondan en az beş yaş küçük, en yeni kâtip Cartwright, saklamadığı bir hayranlıkla onu seyretti. "Sizi daha önce bu renk bir elbise giyerken hiç görmemiştim, Bayan Mackenzie. Göz renginize çok uyuyor, söylememde bir sakınca yoksa."

"Teşekkürler, Bay Cartwright." Farah çekici genç adamın onayı karşısında hoş duygularla hafifçe gülümsedi.

* (Fr.) Sosyete. -yhn

“Bu kılıkla, gece bitmeden Sör Morley önünüzde diz çökmüş olur,” diye devam etti, sanki daha yeni bıyık bırakabilmeye başlamış gibi üst dudağına değen incecik, altın sarısı bıyığıyla keyifle oynadı. “Morley yapmazsa, gelin beni bulun da, herkesin imrendiğı şu bekarlık sultanlıktır hayatımı bir kenara atayım.”

Farah’nın aldığı zevk sönmişti, o yüzden daha kocaman güldü. “Böylesi bir trajediye sebebiyet vermeyi hayal bile etmem, Bay Cartwright, her koşulda. Şahsen ben, hiçbir erkeğin mücadelesi ve belası olmak istemem.” Eldiveninin kenarıyla oynarken Doğu Londralı şivesinde eş yerine söyledikleri deyiş kullanmıştı. Neredeyse herkesin, uzun süredir dul olarak yaşamasını acınacak bir şey olarak görmesi Farah’yı gitgide daha çok rahatsız ediyordu. Son on yıldır, birçok erkek sırf onun yalnız yaşayıp yalnız uyuduğunu vicdanına yediremediğı için ona evlenme teklif etmişti.

Farah yaklaşık dört yıl boyunca yas elbisesi giyerek bu tarz tavırları savuşturmayı başarmıştı, ta ki artık resmen rafa kalkmış yaşa erdiği düşünülecek bir noktaya gelene dek. Bir süre sonra bu teklifler azalmıştı ve Farah, erkeklerin çoğunun ya evli ya da kendini bu kuruluşa adanmış tipler olan bir çevrede işe alındığı için kendini şanslı saydı. Farah illa ki bir kocasının olması fikrine inanmadığından, burası ona göre gayet uygundu.

Azıcık aşım, kaygısız başım türü bir hayatı vardı. Zamanı da, kazancı da ona kalıyordu: keyifleri, fikirleri ve en önemlisi de, iradesi. Gittikçe yükselen saygın bir yaşa yaklaşan, orta sınıf bir dul olarak birçok kadının ancak rüyasında görebileceğı toplumsal özgürlüklere gücü yetiyordu. Hiçbir zaman bir şaperona ihtiyacı yoktu, en nezaketsiz insanlarla bile takılabilir, hatta canı isterse bir âşık edinebilirdi ve bir papaz bile dönüp kınamazdı.

Hayır, Farah’nın kısa ve trajik evlilik tecrübesi, hayatındaki tek tecrübe olacaktı. Tüm bunlar ona göre daha hayırlıydı çünkü vaktini alacak daha acil meseleler vardı, adaletin peşinde koşmaksa bunlardan biriydi.

Depreşen melankolisini ait olduğu maziye doğru bastırarak Cartwright'a iyi akşamlar diledi ve Scotland Yard'ın yavaş yavaş boşalan resepsiyon alanına adımını attı.

Çavuş Crompton ve masa başında çalışan çavuş Westridge ofisinden çıkan Farah'yı görünce inceden ısıklık çaldı. "Hey! Baksanıza birileri Majestelerinin huzuruna çıkmaya hazır." diye seslenen Crompton'ın suratı nehir kenarını kolaçan etmekten kızarmış ve kurumuştı.

"Beyler." Farah kahkaha atıp yerlere kadar kusursuzca reverans yaptı.

"Sakin onlar gibilerine reverans yapma, Bayan Mackenzie!" Rıhtımda çalıştığı bilinen bir sokak fahişesi olan Gemma Warlow müstehcen bir samimiyetle ona seslendi. "Onlar tükürükleriyle ayakkabını parlatmayı bile hak etmez!"

"Kapa çeneni, Warlow!" diye bağırdı Crompton, şakacıktan azarlayarak.

"Asıl sen kapa, Çavuş!" diye yapıştırdı Gemma, kirli kahve saçlarını arkaya atarak. "Donundaki gırtlığımı kadar ulaşabilirse tabii."

Farah resepsiyon alanının ortasındaki bekleme kulübesine ulaştı ve Gemma'ya döndü. "Bayan Warlow, burada ne arıyorsunuz?" diye sordu kibarca. "Seni ıslahevine göndermemiş miydim?"

"Druthers beni bulup tekrar rıhtıma sürükledi. Ticaret yapılan saatte düzüştüğüm için enselendim." Gemma sanki gayet sıradan bir olaymış gibi omuz silktilti. "Bana bir iyilik yaptın, Bayan Mackenzie ama benim peşimi bu kadar çabuk bırakmayacağını tahmin etmeliydim."

Edmond Druthers, rıhtımdaki ahlaksız alışverişlere hükmeden bir pezevenk ve hergeleydi. Zorbalık namını geride bırakan tek şey ağgözlülüğüydü.

"Ah, Gemma." Farah kadının yanına yürüyüp elini tuttu. "Bunu nasıl halledeceğiz?"

Kadın bileklerindeki kelepçeleri şingırdatarak ellerini Farah'nunkilerden çekti. Elma yanaklarını şişiren neşeli bir gülüşle, "Aman sakız gibi beyaz eldivenlerin kirlenmesin," diye uyardı. Gemma muhtemelen Farah yaşlarındaydı ama yıllar ona hiç iyi davranmamıştı ve on yaş büyük duruyordu. Gözlerinin altında derin çukurlar oluşmuştu ve hava koşullarından kuruyup çatlamış cildi ufacık kemiklerinin üstünde gergin görünüyordu. "Sen bu hoş kılıkla nereye gittiğini anlat."

Farah kadının morali bozulmasın diye gülüşündeki kederi ve endişeyi yok etti. "Bu gece tiyatroya gidiyorum."

"Ne kadar güzel!" Kadının gözlerinin içi samimi bir keyifle parladı. "Sana eşlik eden şu şanslı herif kimmiş?"

"O herif benim." Carlton Morley, şık şapkasının altından gözleri gülerek Farah'nm yanında bitti.

"Vay anasını!" diye yüksek sesle haykırdı Gemma. Kulübenin içine tıkmış, hücreye alınmak için sırasını bekleyen bir avuç ayyaş, hırsız ve diğer yosmalara, "Londra'nın en yakışıklı çifti karşımızda, değil mi?" diye sordu..

Hepsi onayladılar.

"Gidelim mi?" Akşam için şık paltosuyla filinta gibi giyinmiş Morley, Farah'ya kolunu uzattı ve Farah keyifle gülümseyerek adamın koluna girdi. Çıkmadan önce Gemma'ya dönüp, "Lütfen kendine dikkat et. Senin durumunu yarın sabah konuşuruz," dedi.

"Beni düşünerek bir dakikanı bile harcama, Bayan Mackenzie!" diye ısrar etti kadın, eprimiş şalını çırpı gibi omuzlarına örtterek. "İlk kez sırt üstü *yatarak* bir gece geçireceğim!"

Memurlar ve suçlular bir ağzıdan kahkahayı patlatırken Farah ve Morley, akşamın erken saatlerinde The Strand'e çıktılar. İkisi de bir süre sessiz durdu, nehirden yükselip ayaklarını görünmez kılan, çorba gibi sisi bozarak ilerlediler. Gaz lambaları ve meşaleler, gecenin karanlığını kırıyor, gri pusa altınsı parıltılar katıyordu.

Müzik ve eğlenceyle dolu, capcanlı bir geceydi ama Farah'ya göre, Morley ile ikisi bunlardan ayrıydı. Parlak renkler ve neşeli müzikle başları dönmek yerine onlar, zenginlerin bacaklarının arasında gezinen sokak çocuklarını, umursamaz ve ilgisiz eğlenenlere avucunu açan dilencileri seyrettiler. Şehir her zaman müthiş bir refah ve yoksulluk, medeni ilerleme ve suçlu erozyonu arasında ikiye bölünüyordu ve bu gece Gemma Warlow sayesinde tüm bu düşünceler Farah'nın aklını kurcalıyordu.

"Bazen böyle akşamlarda, tatlı kokularla dolu kırsal bir alanda olmak için her şeyimi verirdim diyorum," dedi, dikkatinin dağılmasıyla kendini kötü hissederek.

Sör Morley yavaşça onaylayan bir ses çıkardı ve Farah kafasını çevirip bakınca adamın açık kahve kaşlarını çatıp düşünceli düşünceli insan kalabalığına baktığını ama kimseye odaklanmadığını fark etti. Salon kıyafetleri ve beyaz kravatıyla çok yakışıklı olmuştu. Mesleğinde başarılı bir İngiliz centilmeniydi. Uzun boyluydu ama çok uzun değil. Orta cüsseli ama güçlüydü. Klasik, aristokratik anlamda yakışıklı, hem keyif verici, hem de sempatikti. Dişleri bakımlıydı, yamuk yumuk değildi ve yaşı kırka yaklaşmış olsa da, altın rengi saçları hâlâ gürdü ve gri tellere direniyordu. Öyle bir yürüyordu ki, insanlar önünü açmak için kenara çekiliyordu ve Farah, bunun adamın çekiciliğine çekicilik kattığını düşünmeden edemiyordu.

Sör Carlton Morley mavi kan olmasa da, ayrıcalıklı bir adamdı ve çoğu kişide, Metropolitan Polisi tarihinin gelmiş geçmiş en beğenilen başmüfettişi olma ününün yanı sıra ilk görüşte saygı uyandırırды.

"Bence bu gece iki şişe şarabı tek başıma içebilirim," dedi Farah, adamı test etmek için, çünkü ikisi de yemeğin yanında bir kadehten fazla içmezdi.

Morley başıyla onaylayıp mırıl mırıl bir cevap verirken köşeli çenesi sanki bir düşüncüyü çiğniyormuş gibi daireler çizerek hareket etti.

“Ondan sonra da,” diye devam etti Farah sohbeti sürdürerek, “Thames’te bir güzel yüzmeliyim. Muhtemelen çıplak olurum. Yeni elbisemi kirletmek istemem, anlıyor musun?”

“Sen nasıl istersen,” diye iyi huylu bir tavırla hemfikir oldu Morley, hâlâ Farah’ya bakmıyordu.

Farah diğer elini kollarının birleştiği noktaya koyup ikisini trafik uğultusundan uzak bir kapı eşiğine doğru yönlendirdi. “Carlton,” dedi, dönüp suratına bakarak. “Aklın başka yerde. Her şey yolunda mı?”

Farah’nun gayet sıradan bir biçimde ona önadıyla hitap etmesi, Morley’nin dikkatini ona vermesini sağladı. Aralarında yeni bir samimiyet doğuyordu ve ikisi de bu yakınlığa yeni ısınıyordu.

“Kusura bakma.” Morley elini ağzına götürüp yavaşça öptü. “Kur yapmayı feci halde ihmal ettim bu akşam. Az önce söylediğini tekrar eder misin lütfen?”

Hayatta olmaz, diye düşündü Farah ama gevşeyerek gülümsemi. Eldivenli eline kondurulan öpücük karnının tam ortasına bir sıcaklık yaymış ve onu anında affetmesine sebep olmuştu. “Dorian Blackwell’in bugün mahkeme tarafından suçsuz bulunduğunu fark ettim. Aklındaki derin düşüncelerin kaynağı bu mu?”

Morley bu ismin anılmasıyla beraber ciddileşip kasıldı ve Farah’nun elini gergince tuttu. “Ne zaman onu bir ucundan tutsam, avucumdan sabun gibi kayıyor! Departmanın yarısını bir cebinden, Parlamento’nun yarısını da diğer cebinden çıkardığını biliyorum.” Farah’nın elini bırakıp şapkasını çıkardı, hüsranda içinde parmaklarını saçında gezdirdi ve şapkeyi tekrar taktı. “*Lanet olsun ona!*” diye patladı.

“Ayrıca o kokuşmuş Yargıç Singleton’ın neye cürret ettiğini biliyor musun?” diye sordu Morley, hemen ardından da Farah’nın cevabını beklemeden devam etti. “Pislik herife karşı kötü muamele sergilediğim için *beni* herkesin içinde azarladı!”

Farah sessiz kaldı. Bu hususta fikirleri belliydi ama şimdi o fikri açıklamanın sırası olmadığına farkındaydı. Morley'yi ilkelerine bağlı bir adam sanır, hain kişi ne kadar bunu hak etse de, elleri arkada zincirle bağlı bir insanı dövmeyeceğini düşünürdü.

"Belki de bu gece tiyatrodan daha rahatlatıcı bir eğlence seçmeliyiz," diye kibarca teklif etti Farah. "Parkta bir yürüyüş ya da..."

"Hayır," diye lafını kesti Morley, parmağını nazikçe Farah'nın çenesinin altına koyarak. "Hayır. Sanırım bu gece bir komedi izleyerek kafamı dağıtmaya ihtiyacım var. Dorian Blackwell'e ait tüm düşüncelerin silinmesine yardım eder."

"Evet," diye onayladı Farah, Morley'nin dokunuşunun tanıdıklığının keyfini çıkarırken. "Bu akşamlik onu kafandan atarsan çok iyi edersin." Farah her ne kadar bu sözleri söylese de, insanın Dorian Blackwell gibi birisini kafasından silip atmasının dile kolay olduğunu biliyordu. Durum şuydu ki, Farah son üç gündür tam da bunu yapmaya uğraşıyordu. Blackwell merdiven altında tutulduğu tüm süre boyunca, istenmeyen bir biçimde Farah'nın düşüncelerinde yer etmiş, tatsız bir şarkı gibi zihnini istila etmiş ve Farah'nın odasının alt katındaki varlığı mütemadiyen bilincine baskı yapıp sınırlarını germiştir.

"Kesinlikle. Bu gece yalnızca senin göz kamaştırıcı haline odaklanmalıyım." Morley, Farah'nın yukarı kalkık yüzüne yoğun bir kararlılıkla uzun uzun baktı ama ruh hali yine karardı. "Sadece sen ve benim hakkımda ağzından çıkan lafları duyunca resmen, onu *gebertmek* istedim."

Farah en baştan çıkarıcı tebessümüyle gülmeye çalıştı. "Fazla canını sıkmasına izin verme, yıllar boyunca çok daha kötü laflar işittim, emin ol." Doğru değil miydi zaten?

"Bunun içimi rahatlatması mı gerekiyor yani?" diye mırıldandı Morley, başını öne doğru eğerek dudaklarını Farah'nın ağzının hemen üstündeki daracık alana doğru indirerek.

“Evet,” dedi Farah kararlı bir biçimde ve Morley’yi dirseğiyle kapı eşiğinden dışarı, akşama devam etmek için kaldırıma doğru itti. “Dorian Blackwell, demir kapılı odada bana hitap eden en kaba saba ve kötü kalpli insanlar listesine bile giremez.” Ancak nedense o en korkutucu kişiydi, diye ekledi Farah sessizce. Düşününce aslında, bu da garipti. Farah tüm kariyeri boyunca tehdit edilmiş, ahlaksız teklifler almış ve aşağılanmıştı, oysaki Dorian Blackwell bunların hiçbirisini yapmamıştı. Yalnızca onun adını söylemişti. Belki birkaç cinsel imada bulunmuştu. Farah adamın ses tonundan sezdiği ince vaadi yanlış yorumladığından emindi fakat her hatırladığında içi titriyordu.

“Benim için çalışmaktan zevk alıyor musun, Farah?” diye sordu Morley, neredeyse genç bir oğlan gönülsüzlüğüyle. “Sık sık merak ederim, bir yerlerde sessiz ve tatlı bir yuva kurup geçinmeyi yeğlemez misin diye.”

Farah pis bir kokuyu kovalamaya çalışır gibi bir elini yüzünün önünde salladı. “Ben koşturmacayı seviyorum. Herhalde gün içinde bir uğraşım olmasaydı, kafayı sıyıırırdım. Scotland Yard’da çalışmayı seviyorum. Londra’nın kayıtlarını ve bütün pis sırlarını ben tutuyorum sanki. İşimle çok övünüyorum.”

“Biliyorum öyle olduğunu.” Morley yepyeni dertler aklına gelmiş gibi başıyla onayladı. “Peki ama Scotland Yard’da sonsuza dek mi çalışmak istiyorsun? Hiçbir zaman bir aile kurmayı dilemiyor musun? Çocuklarının olmasını?”

Sorular kaburgasını delip kalbine işlemek için bastırırken Farah sessizliğini korudu. Scotland Yard’da olmayı başta hiç istememişti fakat oradaki pozisyonu, günün birinde ihtiyacı olan şeyleri elde edeceğini düşünerek kabul etmişti. Geçmişinin sırlarını açığa çıkarmak... Zaman geçtikçe böyle bir şeyin olacağına dair ümidini yitirmişti. Diğer soruya gelince... Farah her zaman bunu düşünme lüksünü kendine çok görmüştü. *Aile* ve *çocuklar* gibi sözcükler daha çok genç yaşlarında parçalara ayrılıp yok olmuştu ve Farah hiçbir zaman kalp kırıklığının

üstesinden gelerek bunları diriltememişti. Gerçi kendi çocuğu olduğunu düşündüğü zaman, içinde derinde bir yerlerde bir kasılma ve sızı duyardı. Bir aile.

"Açlıktan ölüyorum," dedi canlı bir sesle, sohbetin konusunu başka mecraya saptırmayı umarak. "Tiyatroya girmeden önce erken bir akşam yemeği yiyelim... İtalyan mesela?"

Morley istemeye istemeye konuyu bir kenara koyup kabul etti. "Adelphi'nin tam yanında, bildiğim bir yer var."

"Şahane!" Farah'ın yüzü güldü.

Hafif İtalyan yemeklerini yerken Ben More'un Blackheart'ı ve Farah'nın geleceği konularına girmediler, bilakis kemancıların serenadı eşliğinde leziz mi leziz bir *pasta pomodoro* ve kırmızı şarap ziyafeti çektiler. Yeni yeraltı tren yollarının inşaatı ve dedektif romanlarının gittikçe popüler olması gibi havadan sudan konulardan konuştular. Adelphi'de seyrettikleri oyun da kafalarını boşalttı, başarılı bir piyesti ve Fleet Sokak'tan, Farah'nın, Bay de Gaule'ün dükkânının üstündeki dairesine doğru yürüdükleri sırada ikisinin de morali düzelmişti. Gece uzadıkça ve doğuya doğru ilerledikçe Londra sokakları daha tehlikeli oldu ve Farah, Morley'nin her an silahlı gezmesine sevindi.

"Bahse girerim, sırada senin hakkında ucuz romanlar yazacaklar, Sör Morley," diye takıldı Farah. "Hatta belki de *gecenin geri kalanı boyunca adı anılmaması gereken kişiyi* nasıl kovaladığından da bahsederler. Ne kadar havalı olur, değil mi?"

"Saçma," diye mırıldandı Morley ama yüzünün kızardığı sokak lambasının ışığında bile belliydi ve Farah'ya bakan gözlerinin içi keyifle gülüyordu.

De Gaule'ün düzenlediği bir başka şiir okuma gecesi, absinthe'e gark olmuş bir sefahate karışıp gitmişti. Çingene müziği ve aşırı yüksek kahkaha sesleri sokağa taşıyor, fahişeler ve kaçak cin satanların bağırışlarına karışıyordu.

"Bunca yıldır, neden burada kalmayı seçtiğini hiç anlamıyorum." Morley biraz daha korumacı bir edayla Farah'nın

dirseğine yapışarak karanlık arka merdivenden onu odasına kadar çıkardı. “Şu... şu sözde Bohemler, senin gibi yüksek sınıftan gelen bir kadının haşır neşir olacağı tipler değil.”

Farah neşeli bir kahkaha atıp ona doğru döndü, gözlerinin içine bakabilmek için bir basamak yukarıdaydı. “Benim herhangisi birisiyle gönül eğlendirmek için haşır neşir olduğumu düşünabiliyor musun, Carlton? Gerçi Bohemlere karşı özellikle ilgim olduğunu itiraf edebilirim. Hepsi çok yaratıcı ve özgür ruhlular.”

Morley bu sözlerden hiç haz etmemiş, tam aksine endişelenmişti. “Sen hiçbir zaman... bu suarelere katılmıyorsun, değil mi?”

“Katılırsam ne olmuş?” diye şakacıktan meydan okudu Farah. “Çağımızın en parlak ve en ilerigörüşlü zekâlarıyla bir araya gelsem ne olur?”

“Senin bir araya gelmen beni işkillendirmez, bambaşka bir şeyler endişelendirir,” diye mırıldandı Morley.

“Sevgili Carlton.” Farah’nın bakışları yumuşadı, bir elini uzatıp Morley’nin omzuna koydu ve başparmağıyla adamın ensesindeki kısa saçları okşadı. “Ben artık birileriyle haşır neşir olacak ya da gönül eğlendirecek ya da her ne örtmeceyle ifade ediliyorsa, o tarz skandal yaratacak hareketlerde bulunamayacak kadar yaşlandım.” Merdivenlerin ilerisinden kaldırım taşlarına, kafenin kare camlarından sızan altın rengi parlaklığa doğru baktı. “Ama şehrin bu kısmını seviyorum. Capcanlı gençler ve sanat ve şiirle dolu.”

“Ve yankesiciler ve askıntılar ve fahişelerle.”

Farah gırtlaktan bir kahkaha daha patlattı. “Ki çoğu beni Yard’dan tanır. Ben dikkatliyim ve burada bayağı güvendesim. Hem ayrıca,” diye ekledi. “Herkes Mayfair yakınlarında, bitişik nizam bir müstakil evde oturmayı kaldıramaz, değil mi?”

Morley’nin yeni bir ev aldığına dair duyduklarını espri mayetinde söylemişti ama bu sözleri Morley’yi ayılttı ve o gölgeli karanlıkta Farah’ya daha dikkatlice baktı. “Bu akşam... eğlen-din mi, Bayan, eee, Farah? Benimle?”

“Senin dışında kimsenin yanında bu kadar eğlenemiyorum,” diye dürüstçe cevap verdi Farah.

“Güzel.” Morley artık kesik kesik nefes alıyordu. Sanki, karsızlıkla gözleri fıldır fıldır dönüyordu. “Mükemmel. O zaman, bu gece seninle konuşmak istediğim özel bir mesele vardı.”

Farah, bu sohbetin nereye doğru kayacağını çıkarımını yapınca ufaktan bir heyecan dalgasına kapıldı. Nasıl cevap verecekti? “Tabii.” O da aynı şekilde nefesini tutuyordu. “Biraz çay içmek için... içeri gelmek ister misin?”

Morley uzun uzun kapıya baktı. “Maalesef şu anda beni evine davet etmen hiç münasip olmaz. Üstelik ne kadar istersem... Tanrım. Sanırım yüzüme gözüme bulaştıracağım.”

Farah parmaklarını Morley’nin omzundan yanağına kaydırdı, sanki aklından geçen düşünceler kalp atışlarını hızlandırırken mümkün olduğunca teşvik edici görünmek istiyordu. “Sadece ne düşündüğünü söyle.”

Morley, Farah’nın yanağına dokunan elini kendi eliyle tuttu. “Sana doğru düzgün kur yapmak istiyorum, Farah,” dedi aceleyle. “Birlikte çok başarılı bir iş yürütüyoruz, toplum gözünde bir ev kursak ne kadar iyi yönetiriz bir hayal et. Birbirimizle arkadaşlık etmekten hoşlanıyoruz. Ve bence, yıllar içinde arkadaşlıktan daha güçlü hisler geliştirdik.” Morley eliyle Farah’nın elini kavradı ve göğsüne indirip kalbinin üstüne koydu. “Artık ikimiz de yalnız yaşamak zorunda değiliz, ben hayatımın sonuna kadar hiçbir geceyi senden başkasıyla paylaştığımı hayal edemiyorum.”

Farah midesinde yine o tatlı sıcaklığı duydu, gerçi Morley’nin bu ilanı muazzam bir etki yaratmamıştı. Demek adam bir Rossetti ya da bir Keats değildi. Acaba bunun acısını ondan çıkarsa mıydı?

“Ne teklif ettiğini iyi düşün,” dedi Farah, düz bir sesle. “Ben evlilik yaşını çoktan geçmiş bir dulum. Senin konumundaki, senin ihtiyaçlarına sahip bir adam, eve gelmek isteyece-

ğın sıcak bir yuva kurmakla tatmin olacak, genç bir e e ihtiyaç duyar. Ona tombul bebekler ve toplumda saygın bir yer kazandıracak birisine. Benim tanıdığım herkes ya bir suçlu ya da bir Bohem." Farah yamuk bir gülüşle ekledi, "Bazen her ikisi de."

"Yirmi yedi yaşındasın," diye karşı çıktı Morley, Farah'ya gülerek karşılık verip. "Bunamış sayılmazsın."

"Geçen ay yirmi sekiz oldum," diye düzeltti Farah. "Ayrıca sana görevini yerine getiren bir eş olamayacak kadar alışkanlıklarına bağılı biri olduğumu söylemeye çalışıyorum." Her ne kadar çocuk fikri karşısında midesinde kelebekler uçuşsa da, böyle dedi.

Morley bir süre sessiz durdu fakat Farah'ya a ağılanmış gibi değıl, düşüncelere dalarak baktı. Elini kaldırıp çıplak omzuna düşen bir saç lülesini sırtına doğru kaydırđı ve şalın örtmediğı tenini ortaya çıkardı. "İlk evliliğın..." Duraksadı. "Çok mu kötüydü?"

"Tam aksine." Farah kederli kederli gülümsedi. "Sadece... trajik bir biçimde çok kısa sürdü."

"Bir gün bana anlatmanı isterim."

"Olabilir," diye yalan söyledi Farah, teninin hemen üstünde havada duran parmakların sıcaklığına odaklanarak. Parmaklardan Londra'nın pusu gibi arzu yayılıyordu, aynı anda hem yatıştırıcı, hem de acı verici, kibar ve erkeksiydiler.

"Aynı zamanda senin sevgini kazanma konusunda merhum eşinle yarışmak isterim. Hatta onun anısına layık olmaya çabalamak isterim." O zarif, nazik parmaklar nihayet omzundan tutup onu Morley'ye doğru çektiler. "Bu ihtimal, birçok erkeğı korkutacağı şekilde beni hiç korkutmuyor."

Farah duygulanarak adamın ince ve güçlü bedenine doğru yaklaştı. "Sen müzmin bekârsın," diye iltifat etti, bu beklenmedik yakınlık karşısında kirpiklerini aşağı doğru indirerek. "Çok da yakışıklısın. Bu tür kararlar aceleye gelmez. Duygularımı inceleyip anlamam için bana bir iki gece verir misin?"

“Senin gibi becerikli ve çalışkan bir kadının bir anda ayaklarının yerden kesilmeyeceğini tahmin etmeliydim. Bana biraz ümit ver, Farah,” diye yalvardı, gövdesini kendine çekip bastırırken elini yavaşça bel çukuruna doğru indirdi. “Yapayalnız kalbimin tutunabileceği bir dal.”

“Baş döndürücü bir teklif olmadığını söyleyemem,” dedi Farah samimiyetle. “Hatta baştan çıkarıcı.”

Morley umutlanmıştı, gözlerinde bir ışık çıktı. Ateşle. “Baştan çıkarıcı mı? Senin kadar olamaz. *Tanırım*, Farah, dudaklarındaki bu kelimenin beni ne kadar ateşlediğini tahmin edemezsin. Gerçi daha önce evlenmiş bir kadın olarak belki de edersin. Kahretsin, kocan kesin imparatorluktaki en mutlu adamdı, kısa bir süreliğine de olsa.” Parmağını Farah’ın çenesine koyup diğer eliyle vücutlarını birbirine iyice yaklaştırdı.

Farah gülüşündeki hüznü kendine saklamak için uğraştı. “İkimiz de bir süre mutluyduk.” “Oysaki Morley’nin yaklaşımla aynı biçimde değildi,” diye düşündü Farah.

“Seni öpebilir miyim, Farah?” İçinden taştan coşkusu aynı anda hem korkutucu, hem de heyecan vericiydi.

Farah ciddi ciddi düşündü, sonra başını kaldırdı.

İlk öpücükleri yumuşaktı, hassastı ve çok hoştu. Farah merdiven boşluğunun loşluğuna minnettardı çünkü nasıl bir yüz ifadesi takınacağını, gözlerinin açık mı kapalı mı olması gerektiğini bilmiyordu. Morley’nin yakınlığının verdiği sıcaklığın tadını çıkarabilirdi. Hafif, ilgi uyandırıcı vuruşlarla ağzının üstünde dans eden ve sürtünen dudaklarının hünerlerini, parmak uçlarında pamuklu ceketini hissedebildi. Anlık bir ısrar oldu ve Morley dokunuşunu tekrar gevşetti. Dili dudaklarına yaklaşınca bir nem yayıldı ama bir fısıltıdan öteye geçmedi.

Dorian Blackwell muhtemelen bundan çok daha farklı öpüyordur, diye düşündü Farah nedense. Muhtemelen o vahşi ve açtı. Hatta belki de içinden çıkan tutkularla biraz fazla zorlamacı ve ihtiraslıydı. Ağzı sımsıkı görünüyordu. İnatçı çenesinin orta-

sına atılmış alaycı bir çizgiydi. Hayır, Ben More'un Blackheart'ı bencil ve talepkâr öpüşürdü. Kesinlikle böyle saygılı ve kendini tutan şey gibi olmazdı... Of Tanrım! Farah bir centilmenin dudaklarıyla temas halindeyken neden o haydutun ağzını düşünüyordu? Kendinden çok Blackwell'e sinirlenerek bir kez daha davetsizce düşüncelerini istila ettiği için adama içinden küfretti. Yine. Laftan anlamaz herifin cesaretine bak!

Tam midesindeki ılıklik hissi daha ısrarcı bir sıcaklığa dönüşürken cildi kızarmaya başladı, merak ve suçluluk duygusu onu daha fazlasını keşfetmeye teşvik etti. Farah, Morley'nin omuzlarına tutunup dilini kullanmayı aklından geçirdi. Bu serbest miydi? Yoksa Morley, Fransız stili öpüşmeden iğrenip geri kaçarmıydı? Farah bunu sadece fahişelerin dilinden duymuştu ama bir süredir çok merak ediyordu. Acaba Morley'yi tekrar mı içeri davet etseydi? Belki de, adama vereceği cevap her ne olursa olsun, Farah el değmemiş halde otuz yaşına ermeyecekti.

Tam da bu uçarı fikir aklından geçerken Morley geri çekildi ve hızlı nefesi artan soğukta silik bulutlar çıkarmaya başladı.

"Yarın benimle kiliseye gel," dedi nefes nefese. "Seni görmek için pazartesi sabahını beklemek istemiyorum."

Farah hayal edebileceği en masum rica karşısında hayal kırıklığıyla iç geçirdi. Morley böyle bir anda nasıl kiliseyi düşünebilirdi? Farah öte yandan, Morley bir centilmen gibi davranmakta ısrarcıysa, kendisinin de bir leydi olması gerektiğine karar verdi.

"Ben dindar biri değilim," diye itiraf etti. "Artı, kiliseleri hiç sevmem. Ama kilisedeki seremoni bitince çay içmek için buluşmak istersen, öğleden sonra bana uğrayabilirsin." Farah bunu düşününce gülümsedi, Morley ile bu tatlı öpücükleri keşfetmeye devam etmek hoşuna gitti. Geleceği düşünmek.

Morley bir adım gerileyip onu bıraktı ama önce Farah'nın eldivenli elini bir kez daha alıp dudaklarına götürdü. "Anlatamayacağım kadar çok isterim."

Ruhunda yanan sıcaklık alevlendiği hızda akşam ayazında sönüvermişti ve Farah içinden acaba bu his öpüşmeye bir tepki miydi, yoksa bir başka erkek hakkında barındırdığı zihnini kurcalayan düşüncelerin sonucu muydu diye merak etti. Rahatsız olarak eteklerini topladı, şalını omuzlarına sıkıca örttü ve yavaş yavaş merdivenleri çıkmaya başladı. "İyi geceler o zaman, Carlton."

"Tatlı rüyalar, Farah Leigh."

Farah durup yavaşça arkasını döndü, Morley bakışlarıyla onu takip ediyordu. "Bana ne dedin?"

"Farah Leigh. Sen ne dediğimi sandın?"

"*Peri* dedin zannettim." Fısıldayarak söylemişti.

Sör Morley kafasını geriye atıp kahkahayı patlatırken saçları bakır rengi parladı. "Bu öpücük seni de, benim kadar etkiledi galiba."

"Galiba." Farah aniden üstüne çöken yoğun hüznü göstermek istemeyerek dönüp kapısına kadarki basamakları tırmandı. Çünkü Morley düpedüz yanıliyordu, Farah'nın yanlış duymasının öpüşmeleriyle alakası bile yoktu.

Farah evinin kapısını açarken yüreği aylardır olmadığı kadar ağırlaşmıştı. Eski ve tanıdık bir yas sarmal gibi onu sardı, on yıl öncekinden daha keskin bir bıçak gibi battı. Farah kapıyı arkasından kapatır kapatmaz sırtını yasladı ve titreyen parmakları dudaklarının üstünde kalarak bir an için buz gibi karanlıkta dikildi.

Bunca yıl sonra bile, nasıl hâlâ böyle hissedebiliyordu... ilişkiler içinde? Sanki bir bakıma onu aldatıyordu. Hayır, bu çok ağır bir kelimeydi. Ama nedense, duruma uyuyordu.

Kes şunu Farah, diye kendini azarladı. Sevdiği oğlan öleli on yıl olmuştu. Aynı düşüklerinden beriye on yedi yıl. Farah otuzuna merdiven dayamıştı. Elbette seçtiği birisiyle bir hayat kurmayı hak ediyordu. Dougan olsa kesinlikle anlayış gösterirdi.

Hüznüne, suçluluk duygusu eklendi ve Farah sonunda o

kadar berbat hale geldi ki, bu gece gözüne uyku girmeyeceğini anlamıştı. Sıcacık döşediği oturma odasını geçip şömine rafının üstündeki mumu yakmaya uğraştı, böylece taş şöminede adamakıllı bir ateş yakabilecekti.

Mumu yerinden kaldırıp çıra sepetine eğildi. Görüş alanının ucunda hızlı bir hareketlenme gözüne takılıp onu irkiltti ve Farah arkasını döndü. Mum ışığı titreşti, dans etti, deliler gibi sönüp yandı ve âdeta Farah'nın önünde duran iblisin suratından kaçmaya çalıştı. Kara gözü günahlarla dolu, mavi gözü kötülük savuran adam tiksinti dolu alaycı gülüşünü sergilemek için yırtıcı hayvan dişlerini göstererek ona tepeden bakıyordu.

Farah'nın çıgıllıkları gırtlığında birikti ve arkasından şöminenin demir maşasına uzanmaya çalışırken tıkanıp. Şok ve çaresizlik içinde gölgelerin arasından iki iri yarı gövdenin belirip farklı yönlerden üstüne yürüdüğünü fark etti.

"Umarım öpüşmeden keyif almışsındır, *Bayan Mackenzie*." Dorian Blackwell parmağını yalayıp Farah'nın tuttuğu mumun ateşini söndürdü ve ortalığı tekrar kararttı. "Çünkü son öpücüğün olacak."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Beni sevebilirsin yani... işte... istersen.

*Tabii ki seni seveceğim, Dougan Mackenzie... Başka kim sevecek?
Hiç kimse.*

Farah hatıraların puslu coğrafyasında uykuyla uyanıklık arasında gidip gelirken hızlı ama uzaktan gelen bir klik-klak ritmi bu tatlı hezeyanları yüksek ve allak bullak edici bir devamlılıkla bölüyordu.

Seni asla bırakmam, Peri.

Doğru mu? Korsan olmak için bile mi?

Söz veriyorum. Belki bir eşkıya olurum ama.

Klik-klak. Klik-klak.

Yumuşacık akan sis dönerek uzaklaşmaya ve açılan şuuru bu tatlı rüyayı kirletmeye başlarken Farah, kafası vücudundan ayrılmış gibi hissetti.

"Glasgow'a bayağı yaklaştık, efendim, bir doz daha ilaç verebilirsin, böylece gemi yolculuğunda baygın kalır." Farah'ya dişlek ve çok içen birini andıran, hırıltılı bir İskoç sesi gençliğinin tatlı seslerini bıçak gibi kesti.

"Bir saniye sonra, Murdoch."

O ses. Karanlık ve kültürlü ve pürüzsüz... Farah'ya yabancı ve Farah'nm iyi bildiği bir tını. O sesi nerede duymuştu?

Sen de beni sevmeyi dener misin?

Denerim, Peri ama daha önce hiç yapmadım.

Ben sana öğretirim.

"Sana gerçekten yardım edecek mi sence?" Hırıltılı ses artık daha yakından geliyordu, Farah'nın vücudunu deli gibi sağa sola savuran o kulak tırmalayıcı ritmik gürültüler de öyle.

"Ona başka seçenek bırakmayacağım." Karanlık ses de yakındaydı. Dehşet verici derecede yakındı.

Farah ikisine de çok kızdı. Bu adamlar, buraya, Farah'nın geçmişinin pırlanta değerindeki anılarına ait değildiler. Bir şekilde bu anıları kirletiyor, bozuyorlardı. Özellikle de pürüzsüz karanlık ses. O sese onu serbest bırakmasını söylemek istedi. Dougan Mackenzie yalnızca ona ait olan, kıymetli bir trajediydi ve Farah bu tehlikeli sese, ona yaklaşmamasını emretmek istedi. Ancak yapamadı ve bu ses, Farah'nın uykuyla uyanıklık arasındaki rüyasının sınırlarına ulaştı, korku veren, soğuk parmaklarını gırtlığına sardı.

Aşk masallarda olur... Öyle bir şey yoktur.

Onlar birbirini sevmiştii ama değil mi? Dougan'ın ciddi kara gözleri donuklaşmaya başlarken Farah elini uzatıp ona erişmek istemişti. Onun o tatlı sesi aniden bağrından koparmış ve yerine zalim ve korkutucu bir şey gelmişti.

Evet, Farah Mackenzie, kaçmalısın.

"Uyanınca ona ne diyeceksin?" diye öğrenmek istedi adı Murdoch olan.

"Senin sorman gereken, Murdoch, benim işime yarayacak hangi bilgilere sahip olduğun."

Farah içine bir kurt düşerek işittiklerinden bir mana çıkarmaya çalıştı ancak düşünceleri kış fırtınasına kapılmış yapraklar gibi şuurundan uçup gidiyordu. Uzuvarları da kütük gibi sertti, ağırdı ve bükülmüyorlardı. Buna rağmen, Farah yine de sert bir rüzgârda savrulan bir dal gibi kıvrıldı.

Klik-klak. Klik-klak.

“Yani ona şeyi söylemeyeceksin...”

“Asla.” Karanlık ses ant içerken tutkuyla coşmuştu ama Farah’dan koptu.

“Ama ben sanmıştım ki...”

“Sen. Ne. Sandın?” Soğuk. Bu adam *çok* soğuktu.

Ocak ayında Thames Nehri gibi. Ya da yanmayacak kadar soğumuş ruhların, şeytana eşlik etmek üzere gönderildikleri cehennemin en derin katları gibi.

Tren sesinin arasında, uzun zamandır acı çeken biri derin bir iç geçirdi. “Sen ne düşündüğümü boşver.” Murdoch korkmuş gibi değil, aksi ve hevesi kırılmış gibi konuşmuştu ve Farah onun dünyanın en cesur erkeği olduğuna kanaat getirdi.

Tren mi! Kafasına dank edince duvara çarpmış gibi oldu Farah. O ritmik klik sesi, sağa sola sallanma, belli belirsiz kömür ve is kokusu. Farah nerede olduğunu yine unutmaktan korkarak bu bilgiye sıkı sıkı tutunurken bir yandan da son kırıntıları hiçliğe karışan rüyasının sona ermesinin yasma gömüldü. İçinde yüzdüğü sis ve pus denizi, son moda düğmelerle dolu büyük cepleri olan, yumuşacık bir kadife yastığa dönüştü.

Farah ne zaman seyahate çıkmaya karar vermişti? En son anılarına ulaşmaya başladıkça endişeleri ayyuka çıktı. Bavul hazırlamış mıydı? İş için mi yolculuk ediyordu? Bu uyku bulutundan neden yüzeye çıkamıyor, ağır gözkapaklarını açıp, hatta daha da ağır uzuvlarını kıpırdatamıyordu?

Tren düdüğü havayı yardı ve Farah yavaşladıklarını hissetti. Ah, hay aksi, kıpırdaması lazımdı. Gideceği yere vardığında hâlâ uyuduğu anlaşılmamalıydı, değil mi? Peki ya ona eşlik edenler kimdi? Bölük pörçük bilincine bir kelime daha fırlatıldı.

Glasgow.

İskoçya’da ne işi vardı?

Farah gözkapaklarını titreştirdi, kaslarının gerildiğini hissetti ki, her nasıl bir baygınlıkla tükenip kalmışsa, yavaş yavaş

ayıldığına kanaat getirdi. Hiç huyu değildi bu. Farah hiçbir zaman uykusunu getirmesi için ilaç kullanmazdı. Ayrıca bu hale düşme korkusuyla hiçbir zaman içkide aşırıya kaçmazdı. Peki neler oluyordu? Birisi onu zehirlemiş miydi?

Hafızasındaki deliklerden içeri korku girdi ve Farah buharlı trenin süratiyle aynı hızda hakikate doğru ilerledi.

İzin ver, seni öpeyim, Farah.

Carlton'la birlikteydi. Carlton ona evlenme teklif etmişti... yarım yamalak bir üslupla... ve o da... ne demişti sahi?

"Pekâlâ." Murdoch'un hırıltılı sesi Farah'nın düşüncelerini kesti. "Ben gidip her şeyi hazırlayacağım, Blackwell, sen de kızla ilgilen."

Blackwell. Farah'nın yüreği küt küt atmaya başladı, beyni ise bu hıza yetişmeye çalışıyordu. Çok az kalmıştı. Blackwell... İskoçya... Öpücük... Ah, Farah neden parçaları birleştiremiyordu?

Umarım öpüşmeden keyif almışsındır, Bayan Mackenzie. Çünkü son öpücüğün olacak.

Dorian Blackwell, Ben More'un Blackheart'ı. Onun elindeydi. Adam onu kaçırmıştı!

Farah bir anda gözlerini açınca gümüş rengi bir içki termosunun, siyah giyimli iki centilmenin arasında gidip geldiğini gördü ve yüzlerine bakınca adamların, hiç de beyefendiye benzemediğini anladı.

Özel bir kompartımanda yalnızdılar, Farah daha önce böyle bir lükse hiç rastlamamıştı. Perdelerden ve döşemelerden şarap kırmızısı ipek damasko ve kadife kumaşlar sarkıyor, allak bullak olmuş duyularını iyice şaşırtıyordu. Kan rengi. Kompartımanın ortasındaki iri kıyım adamların gölgelerinin yanı sıra, dekorda bu renk abartı kullanılmıştı.

Hiç mantıklı değil, diye düşündü Farah. Eğer birisi kana bulanmışsa, o da Dorian Blackwell'di. Farah'nın duyduklarına bakılırsa adam düşmanın kanıyla dolu nehirde yüzermiş.

Peki, o zaman ipek kravatı ve gömlek yakasının çenesinin altında jilet gibi duruşu neden bu kadar mantığa tersti?

Farah'nın gözkapakları onunla mücadele ediyordu fakat içinde yüksek bir nabız gibi atan telaş ona kaçmasını söylüyordu. Savaşmasını. Çılgılık atmasını.

"Tren istasyona yanaşmadan bir doz daha vermeyi unutma," diye hatırlattı Murdoch ve karaltısı kompartımanın kapısını açıp içeri soğuk hava ve gün ışığı sızdırdı.

"Merak etme." Dorian ona döndüğünde Farah söz dinlemez görme yetisi yüzünden çehresinin ayrıntılarını kavrayamadı. "*Hiçbir zaman* unutmam."

Farah bir daha uyandığında rüyadan gerçeğe dönüşü çok daha kolay oldu, zira telaş veren sesler ya da hareket bedenini sarsmıyordu. Bir bulutun üstünde havada duruyormuş hissi uzunca bir süre daha devam etti ve Farah o yumuşacık, güvenli, ara mekânda mümkün olduğunca çok kaldı. Tam uyanık değildi ama tam olarak uyumuyordu da.

İlk dikkatini çeken, fırtınada dört bir yana savrulan okyanusun sesiydi. Uzaklardan gök gürledi. Kurt gibi uluyan bir rüzgâr güçlü esintileriyle yağmuru sicim gibi pencereye vuruyordu ve soğuk ve ağır hava, temiz ama tuzlu bir nemle yüklüydü. Farah havayı içine çekti, ruhunda tam on yedi yıl önce geride bıraktığı bir yerin hatırası canlandı.

İskoçya.

Gözlerini birden açtı. Ağır, kadife bir gece karanlığı onu karşıladı. Pencerelerden, içinde bulunduğu odanın büyük olduğunu anladı ama ay ve yıldızlar fırtına bulutlarının arkasında kaldığı için ana hatları bile zar zor seçebildi.

Farah hâlâ paniğe kapılamayacak kadar sersemlemiş vaziyette olduğundan uyuşmuş kollarını ve bacaklarını esnetti, hareket edip etmediklerini kontrol etti ve neyse ki, bir yere

bağlanmış ya da kısıtılmış halde değildi. İçinden sessizce şükredip kafasını toplamaya çalıştı. Yanağının değdiği en yumuşak nevresim takımı geçirilmiş bir yatakta uzanıyordu. Biraz daha kıpırdayınca giyinik olduğunu kavradı, gerçi göğsünün yakası gevşekti.

Kim gevşetmişti acaba? Blackwell mi?

Düşününce sıcacık, kalın örtüye rağmen buz gibi ürperdi. Farah harekete geçmeliydi. Blackwell'in onu nereye getirdiğini ve buradan nasıl kaçacağını çözmeliydi. Gecenin bir vakti, denemek için uygun bir zamandı sanki, gerçi fırtına sıkıntı yaratabilirdi. Farah doğru tahmin ediyorsa eğer, Blackwell'in şatosunda, Ben More Kalesi'nde olmalıydı. Demek ki, Isle of Mull çevresi okyanus olacaktı ve kaçması bir parça daha zorlaşacaktı.

Belki de imkânsızlaşacaktı.

Her şeyin bir sırası var... Farah en sık kullandığı *mantralar*dan birini içinden geçirdi, korkudan elinin kolunun bağlanmasına göz yummayacaktı. İnsan herhangi bir şeyden kaçabilmek için önce ayağa kalkmalıydı, o yüzden aklından geçenler dallanıp budaklanmadan toparlanmalıydı. Acaba kendisine *ne* verildiğini merak ederek yorganın altından yavaşça ayaklarını yere uzattı. Karanlıkta terliklerini nasıl bulacaktı?

Belki karanlıkta el yordamıyla bir gaz lambası ya da mum bulabilirdi.

Yatakta doğrulup oturmaya çalışınca kolları güçsüzce titrediydi. Oda şöyle bir döndü, yoksa Farah'nın başı mı dönmüştü? Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve gerisin geri düşmemek için çarşafa tutundu.

Elmas şeklinde çerçeveli pencerelerden gümüşü bir yıldırım çaktı ve birkaç kez yanıp söndü. Uzun, geniş bir yatak ve içine kocaman bir adam sığabilecek büyüklükte bir şömineyi tam olarak algılayamadı çünkü yatağının yanındaki sırtı yüksek sandalyede kıpırtısız oturan, gölgede kalmış bir karaltıyla göz göze gelmişti.

Dorian Blackwell. Uykusunda Farah'yı izliyordu. Elini ۇzayı dokunacak kadar yakınındaydı.

Şimşek geçti, ikisi de tekrar zifiri karanlıkta kaldı ve Farah gök gürültüsünün gümbürtüsüyle binanın taşlarının zangıradadığı o birkaç saniye boyunca donakaldı. Hiçbir şey görememesine rağmen birkaç kez gözlerini kırptırdı ve çırpınan kalbinin atışlarını yavaşlatmaya çalıştı.

Adamın her an, hafızasında çağrıştırdığı o yırtıcı hayvan gibi üstüne atlamasını bekliyordu ve ona karşı koyacak ya da koşacak gücünün olmadığını farkındaydı.

"Lütfen," diye fısıldadı, sesindeki zayıflıktan nefret ederek. "Yapma..."

"Canını yakmayacağım," dedi karanlık. O kadar yakındaydı ki, nefesini teninde hissetti. Farah ona inanıp inanmamakta kararsızdı. "O halde niçin? Burada ne arıyorum?" Bir hareket belirtisi görmeyi diledi ama gölgeler hareketsiz ve mutlaktı. Sessiz geçen birkaç saniye sonra, aynı ses mürrekkep gibi karanlığın içinden ona ulaştı. "Yapmam gereken çok önemli bir işim var. Sende ya bana yardım edecek ya da ayak bağı olacak bir kapasite mevcut. Her koşulda, seni gözümün önünde tutmak daha iyidir."

"Sana yardım edeceğimi nereden çıkarıyorsun?" diye sordu Farah buyurgan bir edayla, tepesinin taşı attığından paniği unutmuştu. "Özellikle de beni evimden, *hayatımdan* koparıp aldıktan sonra. Fütursuzca hareket ettin. Scotland Yard'da çalışıyorum ve beni aramaya kalkacaklardır." Farah bu yorumun hedefi on ikiden vurmasını umdu. Blackwell'in demir kapılı hücredeki halini hatırladı. Dışarıdan bakıldığında son derece sakin, korkusuz bir havası vardı ama Farah saç dplerinde biriken ter tabakasını, kıvrık kaslarındaki gerilimi, güçlü boynundaki atardamarda atan nabzını görmüştü. "Bence sen kapalı alanlardan hiç hoşlanmıyorsun," diye cüretkârca konuştu. "Eğer beni burada bulurlarsa, adam kaçırma suçundan

paçayı sıyırmam zor olur. Seni bu sefer kesinlikle Newgate'e geri yollarlar."

"Bir şekilde senin asla bulunmamanı sağlayamaz mıyım sanıyorsun?" Tutumu yine aynıydı; soğuk ve umursamaz ama Farah âdeta adamdan tokat yemişe döndü. Sessizce korkudan titreme dürtüsüne karşı koymaya çalıştı. Blackwell, onu bulamayacaklarını mı kastetmişti? Yoksa cesedini mi? Ben More'un Blackheart'ının, arkasında ölü ya da kayıp insanlardan oluşan bir yıkım dağı bıraktığını aklından çıkarmamalıydı. Farah savurduğu tehditlerden pişman olarak bulanık zihninde, çare olacak yeni bir cevap aradı.

"Onu seviyor musun?"

Bu soru Farah'yı çok şaşırttı. "Efendim?"

"Morley." İsim bir buz kütesine sokulmuştu. "Evlenme teklifini kabul edecek miydin?"

Farah tuhaf bir biçimde bu sorunun ikisini de afallattığını hissetti. "Açıktası hiçbir anlam veremiyorum, bundan sana ne..."

"Soruya. Cevap. Ver."

Farah birisinin ona böyle emretmesine gıcık oldu. Ancak, gecenin örtüsünün altında hiç huyu olmayan bir şekilde açık sözlülüğü tutmuştu. "Hayır," diye itiraf etti. "Carlton'a çok saygı duymama, onu beğenmeme rağmen, ona âşık değilim."

"Seni öpmesine izin verdin." Tutkudan uzak bu sözler hâlâ ithamla yüklüydü. "Ellerini üstüne koydu. Sevmediğin erkeklerin böyle özgürce hareket etmelerine izin vermek huyun mudur?"

"Hayır! Ben... Morley benim şeyden beri öptüğüm ilk adam..." Farah hızlı hızlı gözlerini kırıştırdı. Dorian Blackwell gibi bir adam, alelaide bir öpücük yüzünden savunmaya geçmesine sebep olmayı nasıl beceriyordu? Güzel cariyelerden oluşan bir harem yok muydu? Ülkenin en meşhur hovarda çapkını o değil miydi? "Eylemlerimden dolayı sana hesap verecek değilim! Hırsız değilim, katil değilim, adam kaçırmam.

Ben saygıdeğer, çalışan, kendi yağıyla kavrulan bir dulum ve münasip gördüğüm her şeyi yapabilirim.” Farah’ın hâlâ başı dönüyordu ve heyecanlandıkça daha kötü hissediyordu. Blackwell ona ne ilaç verdiyse, onu daha pervasız, dürtülerine ve duygularına kapılarak hareket eden biri haline getirmişti.

Karanlık o kadar uzun süre sessiz ve kıpırtısız kaldı ki, Farah bir an adamın hayaletinin damarlarına zerk edilen ilacın neticesinde gördüğü bir sanrı olduğundan şüphelendi.

“Dul mu?” diye mırıldandı Dorian Blackwell, çok komiğine gitmiş gibi. “Dışarıya karşı saygın hanımefendi ayaklarına yatabilirsin, *Bayan Mackenzie* ama pis sırları olan bir kadınsın. Ve ben o sırları biliyorum.”

Ses tonundaki ukalalık Farah’nın bam teline dokundu ama sözleri karşısında kalbi göğüs kafesinden fırlayacak gibi atıyordu. İmkânsızdı bu. Değil mi? Onun sırları on yıl önce ölmüş, taşsız, bakımsız bir mezara gömülmüştü.

Tıpkı kalbi gibi.

“Sen ne bildiğini sanıyorsun?” diye fısıldadı. “Benden ne istiyorsun?”

Bir başka yıldırım fırtınayı çatal gibi delerek adamın izbandut gibi vücudunu aydınlattı, abanoz rengi saçlarını mavi-siyaha ve yaralı gözünü yapay bir griye çevirdi. Farah yüz ifadesini sadece bir saniye yakaladı ama kalkanının düştüğü bir saniyeydi ve gördüğü görüntü karşısında küçük dilini yuttu.

Blackwell iyice yaklaşmıştı, başı öne eğikti ama çukura kaçmış gözleri gür kirpiklerinin arkasından Farah’ya işliyordu. Eli, tahammül edilemez bir acı ve özlemle beraber aralarındaki boşlukta havada duruyordu.

Görüntü belirlediği hızla yok oldu ve Farah karanlıkta otururken Blackwell’in parmaklarının dokunuşunu hissetmeyi bekledi. Blackwell ona el sürmedi, ayağa kalkıp Farah’dan uzakta dururken gölgesi büyüyerek ana hatlarıyla pencereye vurdu. “Senin sorularını sabaha bırakmak daha hayırlı.”

Farah allak bullaktı, Blackwell'in ona doğru uzandığı saniye yüzündeki ifadeyi unutamıyordu. Yara izi, esmer yüz hatlarının heykelimsi simetrisini bozuyordu. Kesinlikle menfurluğuna menfurluk katıyordu ancak Farah'nın kısacık bir an gözüne çarpan yalın, hasret dolu acı, adama karşı duyduğu korkuyu esrarengiz birine karşı duyacağı bir merakla çeşnilendirmişti.

Acaba fırtınanın ve Farah'nun dengesi kaymış görme yetisinin, bir neticesi miydi? Odanın öbür ucunda bir kapı açıldı ve Farah bir kez daha hayretler içinde kaldı. Blackwell müthiş bir marifetle karanlığın içinde süzölmüş, hiçbir mobilyaya çarpmamış, çit çıkarmamıştı.

"Beni ne kadar süre burada esir tutmayı planlıyorsun, Bay Blackwell?" diye sordu, gözkapakları ağırlaşp çarşafı yumruklarının içinde sıkarak.

"Benim esirim olmanı istemiyorum," dedi Blackwell kısa bir duraklamanın ardından.

"Kapalı tutacaksın o halde?" Sanki adamı güldürüyordu gibi hissediyordu, yoksa sinirine zor mu hâkim oluyordu? Yüzünü göremediği için, çıkardığı sesi doğru yorumlamak imkânsızdı.

"Hadi biraz uyu, Bayan Mackenzie," diye önerdi Blackwell. "Bu gece tehlikeden kurtuldun ve sabah her şey daha aydınlık görünür."

Bunun üstüne Farah'yı, *Bu gece tehlikeden kurtuldun* cümlesiyle neyi kastettiğini kara kara düşünmek üzere kendi haline bıraktı.

ALTINCI BÖLÜM

Dorian Blackwell'in sözleri kehanet gibiydi. Farah rüyasız bir uykudan uyandığında bunu fark etti, güneş ışınları yatağına vuruyor ve tenini ısıtıyordu. Düşünceleri ve görme yetisi sahiden de dün geceki fırtınanın bulutları gibi berraklaşmış, Farah'yı aynı anda hem dinlenmiş, hem de huzursuz kılmıştı.

Sabahın parlak ışıklarında gözlerini kırptırınca odasının *içinden* gelen hışır hışır seslerin farkına vardı. Devasa şömine-
de bir ateş yanınca nefesi kesildi ve ok gibi fırlayarak doğruldu; ateşi yakan kişi kısa boylu ama toplu, hizmetli olamayacak kadar iyi giyimli bir adamdı.

Adam dönüp ona bakınca gri tellerle dolu sakalı yayılarak neşeli neşeli güldü. "Ah, günaydın Bayan Mackenzie! Nihayet sizinle tanışmak ne büyük onur." Adam bu kadar kısa ve toplu birisine göre, şaşırtıcı bir süratle odada yürüdü.

Farah telaşla yorganı gevşek geceliğinin yakasına doğru çekti, gerçi açık düğmelerin altından yalnızca ipek içliği görünüyordu. "Daha... daha fazla yaklaşmayın sakın." Adamı durdurmak için gülünç bir jestle elini havaya kaldırdı.

Şaşırtıcı bir biçimdeyse etkili oldu ve adam yatağın ayakucuna yakın bir noktada durdu.

Yumuşak mavi gözleri nezaketle doldu, yanakları gevşedi ve babacan göründü. "Benden korkmana hiç gerek yok, sevgili kızım. Buraya sırf şöineni yakmaya ve kahvaltını getirmeye geldim." Sol eliyle yatağın ayakucundaki çay tepsisini işaret etti. "Şüphesiz karnın zil çalıyordur, o yüzden sana pirinç tatlısı, bir bıldırcın yumurtası, kızarmış ekmek ve çay getirdim."

Farah resim gibi düzenlenmiş tabağına göz atınca midesinden açlık gurultuları yükseldi, sonra dengesizce çöktü. Adam tekrar yanaklarını şişirerek gülümsedi, pırıl pırıldı. "Tam tahmin ettiğim gibi." Tepsiyi tutup dikkatlice Farah'ya doğru taşıdı ve kucağına koydu. "Adamakıllı bir leydi gibi kahvaltı edebilirsin." Yüzünde güller açarak ona kumaş peçeteyi uzattı.

Farah otomatik bir hareketle elini uzatıp peçeteyi aldı, kucağına koydu ve narin porselen demlikten fincanına tatlı nane yeşili çaydan koydu.

"Sen... Bay Murdoch'sun," dedi, adamın hırıltılı sesini tanıyarak. "Trenden."

Adamın kirpiklerinin altından attığı bakışın manasını yorumlamak imkânsızdı. "Hı hı," dedi nihayet. "Gerçi trenden bir şey hatırlamazsın diye umuyordum. Sana en ufak bir sıkıntı çekirtmemek için seni uyuttuk."

Farah ağzı açık kalarak baktı. *Sıkıntı mı?* İnsan kaçırılmışsa ve dünyanın bu kopuk bölgesine getirilmişse, nasıl sıkıntı duymazdı? Hem ayrıca bu adam ona bir esir değil de, bir misafir gibi davranarak nereye varmaya çalışıyordu?

"Şeker? Krema?" Misafirperver bir edayla köpürmüş taze krema ve küp şekerle dolu, demlikle takım kâseleri gösterdi.

"Hayır, teşekkürler." Görgü kuralları gereği, Farah onu kaçıranlara karşı bile kibar davranıyordu. Adamı inceleyerek fincanı dudaklarına götürdü, demlikte fokurdayan çayın dışında bir şeyler daha olabileceği aklına gelip tam ortada dondu.

"Hiç korkma, kızım, sadece çay, o kadar." Adam Farah'nm aklmdan geçenlerin şifresini doğru çözmüştü.

Farah çayını içti. Adam onu tekrar bilincini kapatacak şekilde bayıltmak istese ilk başta yaptıkları gibi ağzına bir bez dayardı zaten. Çay koyu ve güzeldi, Farah her ne kadar sabahları kahve içmeye alışık olsa da, beyninin köşelerinde kalmış örümcek ağlarını temizlemeye yaradı.

“Benimle ilgilenecek bir odacı kız yok mu?” diye sordu, anlayışlı bir kadın görme ve ufak bir kaçış umuduyla. “Sen bariz böyle hizmetlere koşulmayacak kadar önemli ve meşgul birisin.”

Adamın hiç değişmeyen gülüşü, uyanık bir hıznırlıkla doldu. “Güzel olduğun kadar zeki olacağını söylemişti,” diye övdü Murdoch, kaşığı alıp Farah’nın eline tutuşturdu ve kristal pirinç tatlısı kâsesini önüne doğru itti.

Farah kimi kastettiğini anladığından bu iltifat karşısında kızardığını adamdan saklamaya çalıştı.

“Burada, yani Ben More’da hiç kadın yoktur ve kalenin efendisinin senin yatak odana girmesine izin verdiği tek erkek benim. Hadi ye şimdi. Kuvvetini topla.”

Farah’nın karşı çıkamayacağı bir emirdi bu. İçinde bulunduğu koşullardan kaçmayı başaracaksa eğer, soğukkanlılığını korumalı, bilgi toplamalı ve sahiden de gücünü geri kazanmalıydı. “Neden sen?” diye sordu, dilinin üstünde bir baharat karışımı şeklinde eriyen bal gibi tatlı püreden ilk lokmayı almadan önce. Her şeye rağmen, sıkıcı bir yemeğe benzeyen tatlının şekerleme tadının keyfini çıkarmadan edemedi.

Murdoch biraz huzursuzca ayak değiştirdi.

“Eh, kızım, bunun sebebi benim... eee... kadınlara karşı... romantik eğilimlerim olmayışından... kaynaklanıyor... işte...”

“Erkekleri tercih ediyorsun,” diye çıkarıma vardı Farah ikinci kaşığını alırken.

Adam, Farah’nın bu kadar dobra konuşmasını beklemediğinden gözlerini kırpıştırdı. “Durum bu,” diye itiraf etti. “Umarım alınmazsın.”

“Hiç üstüme alınmadım,” dedi Farah. “Gerçi adam kaçır-

dığın ve ülkenin en adı çıkmış suçlusu için işlediğin kim bilir kaç suç hariç.”

Murdoch bu laf üstüne başını arkaya yatırıp kahkahalarla güldü, ceketinin kenarlarına yapışıp sanki dikişlerinin atmasını önlemeye çalıştı. “Bu kadar ufak tefek birisine göre çok gözüpeksin,” dedi. “Önündeki günlerde bu cesarete ihtiyaç duyacaksın bence.”

Bu lafın üstüne yüreğini bir yumruk sıktı ve Farah bir sonraki lokmasını yutamadı. “Ne demek istiyorsun?” diye sordu, Dorian Blackwell’in tehlikeden kurtulduğu hakkındaki yorumunu anımsayarak. Yoksa *tehlikedesin* mi demişti? Şu noktada, dün gece hayal meyal bir rüyaydı ve eriyip gitmişti. Blackwell’in gözlerini aydınlatan şimşek ve ona doğru uzanan eli hariç. Tıpkı bir çölde gördüğü bir seraba uzanan birisi gibiydi.

“Karmaşık bir cevabı olan, basit bir soru bu, kızım, iyisi mi açıklamaları yapmayı Blackwell’e bırakalım.”

Farah, Dorian Blackwell ile yemiden karşılaşacağını düşününce midesinde bir güve bombası patladı. “Bay Murdoch,” diye başladı.

“Murdoch diyin, efendim.”

“Tamam Murdoch. Bana neden buraya getirildiğim hakkında... bir tanecik ipucu bile veremez misin?” diye ısrar etti. “En kötü senaryo rüyama giriyor ve ... patronunu görmeye hazırlıklı olmak isterim.”

“Üzgünüm, kızım ama emir emirdir.” Adam yine de, içten bir şekilde üzölmüş gibiydi. “Fakat şunu bilmeni isterim ki, Ben More Kalesi’nin sakinlerinden hiçbirisi senin ağzından çıkan bir lafın aksi yönünde sana karşı parmağını bile kaldırmayacak.”

“Kaçmadığım sürece,” diye altını çizdi Farah, yumurtasını keserek.

Murdoch’un gülüşü yok oldu. “Doğru. Evet.”

“Ve terbiyeli bir esir gibi davranırsam.” Farah ağzına bir lokma attı ve yumurtanın tereyağda piştiğini fark edince keyiflendi.

“Eh, şey... yani, öyle olmasın... eğer sen şeye kalkışırsan biz de mecburen...”

“Bir de ricam, Blackwell’in emirleriyle çakışmadığı sürece.”

“Evet... bir de o var.” Murdoch rahatsızlığı daha da artarak geri geri kapıya doğru yanaştı. “Ama güvendesin demek istiyorum, buradaki herifler ne kadar ödünü patlatsa da, görünüşe aldanma.”

“Eh, pekâlâ öyleyse, ben de bu kalenin gelmiş geçmiş en iyi esiri olacağım.” Farah, Murdoch’un içinin kurtlanmasından keyif alarak çayından minik bir yudum içti. Rahat ettiren tavırlarına rağmen, pis hergele bunu hak ediyordu. Kaçırılmasında parmağı vardı ve Farah bunu bir kenara yazmıştı. Böyle düşünmek, adamı sevme dürtüsüne karşı koymasına yardım ederdi.

“Ah, kızım, senden bu açıdan bakmamamı rica ederim,” dedi adam ciddiyetle, kaygılı kaygılı kaşlarını çatarak. “Blackwell’e durumu açıklaması için bir fırsat ver ve belki... sen de bazı şeyleri farklı görürsün.” Murdoch elini kapının tokmağına koyup bir cevap bekleyerek Farah’yı uzun uzun süzdü.

“Pekâlâ, Murdoch,” dedi Farah, yeterince ikna edici olmasını umarak.

Adam gevşemişti sanki. “Tavan arasında bazı kadın kıyafetleri var,” dedi. “Sen yemeğini yiyip çayını bitirirken ben gidip biraz karıştırayım, sonra geri gelip elbiseni alırım, yıkatırız. Sana banyo hazırlatmamı ister misin?”

Farah kızarmış ekmeğini ısıırken başıyla onayladı ve hırıltılı sesli İskoç adam odadan çıktı.

Farah, botlarının sesi kapının dışında duyulmaz olana kadar bekledi, ardından kızarmış ekmeğinin geri kalanını ağzına tıktı ve boğazı yana yana sıcak çayıyla ıslatarak yuttu. Murdoch kapıyı kilitlememişti. Eline geçen tek şans bu olabilirdi. Farah bir şey biliyorsa eğer, o da şuydu: Kayıplara karışan kadınlar nadiren bulunurdu ve her ne kadar en iyi ve zeki so-

ruşturmacılar onu arasa da, hiç kimse Ben More Kalesi'ne götürüldüğünü tahmin bile edemezdi. Özgürlük, yalnız başına onun sorumluluğuydu ve Farah, kaledeki odasının ipeklerle kaplı lüksünün ortasında kaderini beklemek yerine riski göze almaya hazırdı.

Kusursuz pişirilmiş bildircin yumurtasını iki lokmada bitirip tepsisini yere koydu ve yataktan zıpladı, son süratle elbisesinin yakasını ilikledi. Güzelim gece elbisesiyle kaçmaya çalışmak zorunda olması çok yazıktı ama en azından kabarık eteğinin katmanları onu üşütmeyecekti.

Çantasını, şalını ve terliklerini ona göz kırpan şöminenin yanındaki mavi bir kadife koltukta buldu ve saten çantasını kontrol edip anakaraya ulaşmasını garantiye alacak kadar parası var mı diye saydı. Bundan sonra oralarda bir polis memuru bulup biraz dil döküp imkânlar çerçevesinde Londra'ya geri dönebilir mi diye bakacaktı.

Beyaz ahşap gardırobu faydasız yere karıştırdıktan sonra, bir pelerin ya da kürklü manto bulma hayallerini terk ederek güneşin birkaç saat daha parlaması için dua etti. Geniş pencerelelere doğru yürüyüp kalenin çevresindeki alanı inceledi.

Karşısındaki göz kamaştırıcı manzarayı görünce nefesi kesildi. Ben More Kalesi geniş bir yarımada sarp gri-siyah kayalıkların tepesinden hükmediyordu. Farah tepenin yavaşça inen eğimini gözleriyle takip edince zümrüt yeşili çimenlerin deniz kıyısına kadar ilerlediğini, güneş ışınlarının sakin gri-mavi sularda ıslıl ıslıl yansıdığını gördü. Pastoral manzaranın ortasında koyunlar otliyordu ve bu güzellik, içinde bulunduğuşu ânın telaşını birden yok etti. İskoçya topraklarının dağları dar kanalın ötesindeydi, çok yakın, bir o kadar da erişilmezdi.

Pencereler doğuya bakıyordu, demek ki anakara buranın batısında ve kuzeyinde kalıyordu. Bir yerde bir kale inşa edilmişse, muhakkak yakınında yamacında bir köy olurdu ve Farah kanalın karşı kıyısında ona yardım edecek birisini bulma

şansını yakalayacaksa eğer, kuşkusuz burada yaşayan balıkçılar ve hamallar tek ümidiydi.

Farah şalını darmadağın olmuş kıvrıkcık saçlarına örtüp ayakkabılarını ayağına geçirdi ve yatak odasının kapısına yürüdü. Sadece bir kez omzunun üstünden bakıp seçeneklerini değerlendirdi. Kaçmak için acele etmesine rağmen, içine bir kurt düşmüştü. Ben More'un Blackheart'ı onu neden buraya getirmişti? Onun için hangi amaca hizmet edebilirdi?

Karanlık bir fısıltı ona öğrenecek kadar uzun kalmak istemeyeceğini hatırlattı. Böylece Farah yüreği ağzından çıkacak gibi atarak ve elleri şaşkıncı derecede sağlam hareket ederek kapıyı açtı ve aralıktan tek gözüyle dışarı bakıp nöbetçi var mı diye kontrol etti. Kimseyi göremeyince kapının aralığından dışarı sıvışıp kapıyı yavaşça arkasından kapattı.

Ben More Kalesi'nin koridorları soğuk gri taşlarla değil, kalın kırmızı halılar ve İtalyan stili mermerle kaplanarak yenilenmişti. Farah koyu renk ahşap panelleri çıt çıkarmadan takip edip açık düzen merdivenlere ve sahanlığa ulaştı. Halılar yumuşak adımlarının sesini yutuyordu ama biri onu takip ediyorsa, aynısı o kişi için de geçerliydi, o yüzden Farah arkasına dönüp dönüp Murdoch ya da Blackwell'in adamlarından başka korkunç tipler peşinde mi diye kolaçan ediyordu. Ön taraftaki sahanlık, binanın daha eski bir kanadıydı sanki, çünkü Ortaçağ'dan kalma bir salonu andırıyordu. Buz gibi taşlar canlı renkli duvar halıları ve kilimlerle ısıtılmıştı ve geniş taş merdivenlerin üstünden kıvrımlı dökme demir bir avize sallanıyordu.

Dönerek inen taş merdivenlerin alt katında yan kapılardan biri açılınca ve koridorda iki gür erkek sesi yankılanınca Farah bu pahalı ortama dikkat bile etmeden elle oyulmuş taş parmaklıklarla aynı seviyede duracak şekilde çömeldi. Uşaklar ağır botlarıyla fuayede yürüyor ve gösterişli, süslü kapılardan çıkıyordu.

Eh, ön kapıdan elini kolunu sallaya sallaya çıkarak kaçma-

yı beklemiyordu, değil mi? Eskilerden bir başka kaçış planını hatırladı...

Mutfak. Zemin katta ya da bir altında yer alıyor olmalıydı ve gerekirse saklanacak köşelerle dolu olsa gerekti. Oraya giderken yakalanırsa da, yiyecek aradığını iddia edebilirdi.

Farah nefes bile almadan muazzam merdivenlerden parmak ucunda aşağı indi ve geniş girişin taşları üstünde sıçraya sıçraya koştu. Eğer bu kale, İngiltere'deki klasik kaleler şeklinde inşa edilmişse, mutfak muhtemelen ana kulenin arka kısmında yer alıyordu, çok şükür kuzey ve batı tarafında olacaktı. Farah, "Adeta ilahi takdir benden yana," diye düşünerek zemin katta, labirent gibi koridorlarda ilerledi, ilgi çekici bir kütüphanenin, ihmal edilmiş bir papaz evinin ve sayısız oturma odasının yanından geçti. Yemek salonunu bulunca doğru yönde ilerlediğini anladı. Uşaklar dışında tek kişiye bile rastlamadı.

Mutfakta ocağın üstünde kocaman, mis kokulu bir kazan kaynıyordu ve unla kaplı ada tezgâhın üstünde dumanı tüten meyveli turtalar sıra sıra, muntazam bir şekilde dizilmişti. Kokuyu alınca Farah'nın ağzı sulandı ve bir tane almak için can atıyordu ama bu dürtüsüne karşı koydu çünkü geçen her saniyeyle birlikte kaçış fırsatı daralıyordu. Murdoch eninde sonunda onun odasına geri dönecek ve Farah'nın ortadan kaybolduğunu görecekti, Farah o âna dek en az iki kilometre uzaklaşmış olmak istiyordu.

Geniş ve bol malzemeye tıka basa dolu mutfağın bitişiğindeki kiler, kapısı aralık duruyordu. Belki de aşçı mahzene ya da kilere inmişti.

Farah daha iyi bir zamanlama tutturamazdı.

Ayak parmakları yere değmeksizin ada tezgâhm, fırınların ve ocakta fokurdayan yemeğin yanından uçarcasma süzüldü, şalını çenesine kadar çekip kabarık eteğini kaldırdı. Taşların üstüne güneş ışınları vuruyordu ve Farah ağır kapıyı kaçabileceği genişlikte çekerek açtığında bir an için güneş yüzüne değdi.

Tek kaçış umudu, etli butlu bir el tarafından çat diye kapatılırken, arkadan onu tutan kişi neredeyse Farah'nın omzunu çıkartıyordu.

"Hayır," dedi kara çekik gözlü dev, yaramazlık yapmış bir tazı köpeğini azarlar gibi işaretparmağını salladı. "Dışarı çıkmak yok."

Farah irkilerek arkaya doğru sıçradı ve sivri bir tezgâhın köşesine çarptı. Çığlık atmamak ve küfür etmemek için dişlerini sıkarak kalçasını kavradı ve yara izleri, lekeler ve çok kibar kahverengi gözleriyle tam Frankenstein'in canavarını andıran, çiçek bozuğu yüzü, kel, izbandut gibi adamdan korkarak geriye doğru sinmemeye çalıştı.

"Lütfen," diye yakardı çaresizce. "*Lütfen* gitmeme izin ver. Burada isteğim dışı tutuluyorum. Beni serbest bıraktığını kimse anlamaz. Bana acı."

Adam Farah'nın yalvarışlarına karşılık kilerin kapısını kapatıp mutfak kapısının önüne geçti, Farah'nın kaçmasını önleyen sessiz bir bekçi gibi durdu.

"Param var," diye şansını denedi Farah, çantasındaki bozuklukları tezgâha dökerek. "Geçmeme izin verirsen, hepsi senin." Frankenstein çitını çıkarmadı, kollarını karnının üstünde kavuşturup Farah'ya sabır ve merhamet karışımı bir ifadeyle baktı.

Çatal bıçaklara gözü ilişen Farah bulabildiği en büyük bıçağı kapıldığı gibi adama doğru salladı. "Beni hemen bırakacaksın, şimdi."

Adamın sinir bozucu bir biçimde dudaklarının titremesi, Farah'ya çok eğlendiğini gösteriyordu.

"Ben... çok ciddiylim. Canını yakmak istemiyorum." Herhangi birisine bir şiddet eyleminde bulunmak midelerini bulandırıyor ama Farah elinden geldiğince kararlı bir ifadeyle baktı.

Adamın onu komik bulan hali, huzur kaçıran bir tebessüm dönüşerek geniş geniş boşluklarla dolu sivri dişlerini or-

taya çıkardı. “Yakmazsın,” dedi adam, zekâ özürlü birisinin gevşek edasıyla. Zekâ özürlü bir İngiliz. Ne tuhaf.

“Eğer kenara çekilmezsen, bal gibi de...”

Adam bu kadar yavaş konuşan bir yaratığa göre fazlasıyla çabuk bir hareketle, ona dokunmadan bıçağını elinden kaptı ve tezgâhta Farah’nm uzanamayacağı bir noktaya koydu.

Adam şimdi ne yapacaktı? Farah yüzündeki kanın çekildiğini hissetti ama sanki onu bir şekilde memnun ediyormuş gibi adamın gözlerinin içi parladı. “Sana ihtiyacı var,” diye iyi kalpli bir yaklaşımla bilgi verdi Frankenstein. “Ona git.”

“Şeytana gitmeyi tercih ederim!” diye yapıştırdı Farah, bir kez daha sözü geçen *onun* kim olduğuna dair bir netleştirmeye ihtiyaç duymadan. Adama sırtını dönüp arkasındaki yemek tezgâhına baktı, zerre kadar korku duymuyor, inattan burnundan soluyordu.

Boğa cüsseli adam öküz gibi ve durgun karakteriyle uzun uzun iç geçirdi. “Sen Dougan’ın Perisiydin,” dedi huşu dolu bir sesle.

Farah aniden kendi etrafında döndü. “Ne?” Nutku tutuldu.

“Bana periye benzediğini söylemişti. Gümüş rengi lüle lüle saçlar, gümüş gözler ve minik çiller.” Farah’ya rengini göstermek istencesine saçına dokundu.

Farah karşısındaki izbandut gibi adama gözlerini kırptırarak baktı ve gözlerinin kenarlarında yaşlar birikti. “Dougan Mackenzie’yi tanıyor muydun?” diye nefes verdi.

“Onunla birlikte hapisteydim. Hepimiz öyle. Uzun zaman önce.”

“Anlatsana,” diye yalvardı, Dougan’ın adını duyunca kaçış ve korkuyla ilgili bütün düşünceleri buhar olup gitti. “Lütfen efendim, bana ne dediğini söyler misiniz? Bana şeyi anlatın...”

“Önce *ona* git.” Frankenstein etli butlu eliyle kafasındaki büyük yara izini kaşıdı. “Çalışma odasında. Bu arada ben de bazı kelimeleri hatırlarım.”

“Sen hatırlarken burada kalabilirim.” Farah vakit kazanmaya çalıştı, acaba bu adam doğuştan mı böyle engelliydi, yoksa kafasına aldığı birçok darbe sonucu mu bu hale gelmişti diye merak etti. Dikkatini dağıtacak herhangi bir şey ararken tarteletlere şöyle bir baktı. “Kahvaltımı sen hazırladın, değil mi?”

Adam başıyla onayladı.

“Çok lezzetliydi,” dedi Farah dürüstçe. “Sence acaba...”

“Git. Şimdi. Sonra konuş.” Aşçı birden inatçı bir yüz ifadeyle parmağıyla kapıyı işaret etti.

“Blackwell’e gitmek *istemiyorum*. Ben *eve* gitmek istiyorum!”

“Sana ihtiyacı var, Peri.” Gözlerini kırıştırtıp teşvik etmek istercesine başını salladı.

“Sakin bana o isimle hitap etme!” Farah ne yaptığının bilincinde olmadan adama doğru gözdağı verircesine bir adım attı ve adam gözleri yuvalarından fırlayarak ve şaşırarak kapıya doğru geri kaçtı. “Beni anladın mı? Bana bu isimle hitap etme hakkın yok!”

Farah tepkisinin yoğunluğuyla ikisini de şaşırttığını farkındaydı ama bu durum tepesinin tasını attırmıştı ve itiraf etmeliydi ki, merakını uyandırmıştı. Geçmişiyile ilgili cevaplanmamış sorular listesi kabarıktı ve belki de o cevaplar, bu münzevi kalenin içinde onu bekliyordu. Gelgelelim, ya burada onun için tehlikeden başka bir şey yoksa? Ya, sıcak davranan çalışanlar ve güzel dekorun arkasında, onu sıradaki öğünü yapmadan önce oyuncak gibi oynayan, Makyevellci bir avcı hayvan varsa?

Farah daha fazla dayanamayacaktı. “Yanına gideceğim,” diye yapıştırdı Farah. “Başka seçenek bırakmadın.”

Adam hiç oralı değilmişçesine, tatmin olmuş bir biçimde başını salladı. “İstersen tarteletlerden alabilirsin,” diye teklif etti.

“Hayatta almam.” Farah bozuk paralarını tekrar çantasına doldurdu ve sabrını yitirmiş halde homurdandı. Neden tam

cevaplara yaklaşmışken muhakkak kalın kafalı adamlar tarafından engelleniyordu? Tarif edilemez derecede sinir bozucuydu.

Durup arkasını döndü. "Tartlar neli?"

"Çilekli." Frankenstein ellerini mutfak önlüğüne silip tepsidekileri ona ikram etti.

Farah hamur işine hayır diyememesine lanet ederek iki lokmalık minik tatlılardan bir tane aldı. "Adam kaçırın bir suçlu olmanı affettiğim anlamına gelmez."

"Tabii ki gelmez," diye onayladı adam.

"Açıkça belirtiyim de." Farah tartı ağzına attı ve anında tereyağı, şeker ve bahar çileklerinin mayhoş tadı damağında eridi. "Of Tanrım," diye inledi, kendini tutamayıp.

Samimi bir gülüşle dudakları kalkan adamın dişleri ya da dişsizliği tekrar ortaya çıktı. Farah lokmasını çiğnerken karşındaki adamı dikkatlice süzdü. Son model ve en pahalı aletlerle donatılmış, Paris stili mutfakta o kadar eğreti duruyordu ki, sanki bir demirci ocağına ya da bir hapisane gardiyanı olmaya daha müsaitti. Buna rağmen, çok yetenekli bir şefti.

"Adın ne?" Farah kendini tutamayıp sordu.

"Walters."

"Walters." Bir turta daha aldı, sonra bir tane daha. "Adımı, soyadın mı?"

Sorunun gerektirdiğinden daha uzun süre düşündü.

"Hatırlamadığım için bilemiyorum. Sadece Walters, gerçi bir önadımın olmasını isterdim galiba."

Farah bir turtacık daha alıp almamaya karar verirken geçen zamanda bunu düşündü. "Frank'e ne dersin?" diye önerdi, üçüncü tarteletini diğer eline geçirip dördüncüye uzanarak.

"Frank Walters." Adam, Farah'ın tartıların tadını çıkarması gibi bu ismin tadını çıkardı.

"Adamakıllı bir isim işte," dedi ona. *Adamakıllı bir Frankenstein'a uygun.* "Şimdi müsaadenle, taşıyürekli suç dehasıyla randevum var anlaşılan."

Farah yılankavi uzun koridorlarda oraya buraya saparken yolunu kaybetti ama çalışma odasını buldu. Birkaç dakika kütüphanede oyalandı, yerden tavana kadar uzanan kitaplıklar ve ikinci kata çıkan, spiral demir merdiven dikkatini çekti. Çalışma odası, tam tahmin ettiği gibi gösterişli girişin bir tarafındaki görkemli odadaydı. Ne var ki Farah kafasını içeri doğru uzatınca (görünüşe göre bu kahrolası binada kapı kapatma geleneği yoktu) bu hangar gibi, şık odayı boş buldu.

Hayır, boş değildi. Başka bir insan bulunmamasına rağmen, sanki maskülen çalışma odasının her köşesinde tuhaf ve dinamik bir varlık mevcuttu. Farah koyu renk deri mobilyalara sinmiş puro kokusundan hissedebiliyordu. Bu aroma sedirle ve daha koyu renk kitap raflarıyla çevrili, dev çalışma masasını temizlemek için kullandıkları turuncu yağıyla birleşmişti. Sıkı sıkıya örtülmüş, şarap kırmızısı kadife perdelerden içeri güneş ışığı girmiyordu. Odadaki tek ışık, tertipli çalışma masasının üstündeki iki lambadan ve Cheapside'dan ufak bir çekirdek aileyi barındırabilecek büyüklükteki şöminedeki alevden geliyordu.

Görünmeyen eller tarafından içeri çekilen Farah çalışma odasına doğru dikkatlice bir adım attı, sonra bir adım daha attı. Eteklerinin hışırtısı ve nefesini tutuşu, dinginliğin saflığını bozdu. Kalp atışları kulaklarında top atılıyormuş kadar yüksek ses çıkararak Dorian Blackwell'in özel inine girdi.

Farah, Ben More'un Blackheart'ı gibi bir adamı bu odanın içinde bir mektup yazmak ya da muhasebe defterlerini incelemek gibi sıradan işler yaparken hayal etmeye çalıştı. Boştaki elinin parmaklarıyla masadaki, korsan gemisi şeklindeki bronz kâğıt ağırlığını okşarken bu görüntüyü zihninde canlandıramadı.

"Duyduğuma göre, kaçmaya yeltenmişsin bile."

Farah elini aniden geri çekerek inip kalkan göğsüne koydu ve kapının eşiğinde dikilen, onu esir tutan kişiye baktı.

Hatırladığından daha uzun boyluydu. Daha esmerdi. Daha iriydi.

Daha soğuktu.

Fuayenin pencerelerinden içeri sızan güneş ışığının altında dururken bile, adamın bu odadaki gölgelere ait olduğu belliydi. Adamsa sanki Farah'nın fikrini canlı canlı uygulamak istercesine içeri girip kapıyı kapattı ve tüm doğal ışık kaynaklarını kesti.

Yaralı gözüne bir yama takmıştı, yara izinin yalnızca kenarı görünüyordu ama ateşin aydınlatığı mesajını aktarmak için iki gözüne ihtiyacı yoktu.

Artık elimdesin.

Ne kadar doğrudu. Farah'nın hayatı, merhametsizliğiyle meşhur bu adamın merhametine kalmıştı.

Geniş omuzlarını zor saran, siyah ceketi her hareketiyle geriliyordu ama Farah'nun dikkatini asıl tutsak eden, ekose eteğinin, içini yakan derecede tanıdık mavi, altın rengi ve siyah deseni idi. Mackenzie kumaşı. Farah bir erkeğin dizlerinin bu kadar kaslı olabileceğini ya da kocaman siyah botlar giymiş, incecik siyah tüylerle kaplı kuvvetli bacakların insanın dikkatini bu kadar çekeceğini bilmiyordu.

Adam bir kez daha avına yaklaşan bir jaguar imgesini çağrıştırarak öne bir adım atınca Farah çalışma masasına doğru geriledi. Ateşin ışığı, adamın muamma dolu suratının köşeli hatlarında dans ediyor, artık aristokratik denmeyecek kadar çok defa kırılmış burnunu gölgelendiriyordu. Elbette pahalı kravatına, terzi elinden çıkma kıyafetine ve kısacık modern kesimli abanoz siyah saçlarına rağmen, Dorian Blackwell'in hiçbir özelliği "centilmenim" demiyordu. Solmaya başlayan bir çürük çenesine renk katmış, üst dudağındaki kesik kapanmıştı. Farah çünkü fırtınalı gecede bunu gözden kaçırmıştı ama Morley'nin yumruklarının yaraları olduğunu biliyordu. Bunların sadece birkaç gün önce yaşanmış olduğuna inanamıyordu.

Blackwell ona ne demişti? Kaçma girişimiyle ilgili bir şeyler? "Ben... neden bahsettiğini bilmiyorum."

Blackwell sağlam gözünü, Farah'nın elinde tuttuğunu unuttuğu küçük tartlara odakladı. "Tahminimce mutfaktan kaçmaya çalıştın ve Walters sana engel oldu."

Ah, kahretsin. Çalışma odasındaki hava birden yoğunlaştı. Yoğundu, masifti ve... onunla doluydu. Farah korkmayacağına diye inat ederek çenesini yukarı kaldırdı ve adama dimdik gözlerinin içine doğru baktı.

"Tam aksine, Bay Blackwell, acıkmıştım. Karnımı doyurmadan sizinle yüzleşmek istemedim."

Bu cevaba karşılık adam tek kaşını kaldırdı. "Doyurmak?" Hiç istifini bozmayan, düz ses tonu Farah'nın ensesindeki tüyleri diken diken etti. "Hamur işiyle mi?"

"Evet, aynen öyle," diye bastırdı Farah. "Hamur işiyle." Sözüünü kanıtlamak istercesine tartlardan birini ağzına atıp hınçla çiğnedi fakat anında pişman oldu, çünkü ağzının içi kupkuruydu. Farah kuru lokmayı yutarken, tart yavaşça ve tatsız bir biçimde midesine oturduğu için suratını buruşturmamaya çalıştı.

Blackwell biraz daha yaklaştı. Farah eğer yanılmıyorduyorsa, adamın soğuk maskesi kısacık bir an savunmasız kalarak düştü ve şefkate benzer bir ifade belirdi, eğer şu surat böyle bir hissiyatı aktarma yeteneğine sahip idiye tabii.

Farah daha fazla kısıtlanmak mümkün değil sanıyordu. Amma da yanılmıştı. Kaçamak bir andı sahiden de; Farah gözünü açıp kapadığında Blackwell'in çıkarıcı ve uyanık ifadesi geri dönmüştü, öyle ki Farah bir an, "Şömineden yayılan ışığın bir oyunuydu," diye şüpheye düştü.

"Çoğu insan benim karşıma çıkmadan önce çilekli tarttan daha güçlü gıdalarla karnını doyurmaya ihtiyaç duyar," dedi kuru kuru.

"Eh, evet, bence hünerli bir elden çıkmış bir tatlı, insana kötü durumdayken iyi gelebilir."

"Sahi mi?" Sol tarafından Farah'nın çevresinde yürüdü, sırtını ateşe verdiği için yüzüne daha koyu gölgeler düşüyordu.

“Teorini test etmek istiyorum.”

Farah’nın, Ben More’un Blackheart’ıyla yapacağını hayal ettiği konuşmalar arasında şu diyalog, en sonda gelirdi. “İı, al.” Titreyen parmaklarıyla tuttuğu minik tartı ona uzattı.

Blackwell büyük elini kaldırdı. Derin bir nefes aldı. Sonra elini tekrar indirip yumruklarını yan tarafında sıkı. “Masaya bırak,” diye emretti.

Farah adamın bu tuhaf ricasına şaşırıp tartı masanın cilalı yüzeyine koydu. Blackwell ise Farah elini tekrar yanına getirdikten sonra küçük tatlıya uzandı. Tart, Blackwell’in dudaklarının arasında gözden kayboldu ve Farah adamın çene kaslarının hamuru yavaş ve ritmik bir hareketle ezişini seyretti. “Haklısın, Bayan Mackenzie, şu ânı gerçekten tatlandırdı.”

Ciğerleri yanmaya başlayan Farah nefesini verdi ve sabrının taşıdığını bu sesle belli etti. “Hadi artık hoşbeşi bırakalım, Bay Blackwell ve elimizdeki işe bakalım.” Son on yılda kazandığı tüm soğukkanlı, İngiliz profesyonelliğini takınarak meşakkatli pratiklerin öğrettiği yetenekle korkudan titrediğini belli etmedi.

“Neymiş o iş?”

“Benden ne istiyorsun?” diye hesap sordu Farah. “Dün gece rüyamda seni gördüğümü sandım ama rüya değildi, değil mi? Orada, karanlıkta bana söz verdin... beni neden buraya getirdiğini anlatacaktın.”

Blackwell öne eğildi ve gözü, Farah’ın suratını ezberlemek istercesine her noktasına değdi. “Evet, verdim.”

YEDİNCİ BÖLÜM

“Viski ister misin?” diye sordu Dorian, sırtı yüksek iki sandalyenin ortasında yer alan, üstü kristal kafaflarla ve kadehlerle dolu bir masaya doğru ilerleyerek.

Aralarındaki boşluğa sevinen Farah ilk başta geri çevirmeye meyilliydi ama fikrini değiştirip, “Evet, teşekkürler,” dedi.

“Senin akrabın, Ravenscroft Marki’sinden hediye.”

Farah gözlerini kırıştırdı. “Akrabamdan mı?”

Blackwell onu dikkatlice seyreterek birbirinin aynısı iki kadeh çıkardı ve yoğun kıvamlı, karamel rengi içkiden cömertçe koydu. “Liam Mackenzie, Mackenzie Klanı’nın son dönem top-
rak sahibi. Merhum kocanın bir akrabası olduğundan eminim.”

Farah hafızasını zorlayıp deli gibi çarpan kalbini yavaşlatmaya çalıştı. “Ben... onunla tanışma fırsatım hiç olmadı,” dedi. Ki doğruydu.

Blackwell ona muammalı bir bakış fırlattı. “Lütfen otur.” Şömineye en yakın koltuğu işaret etti.

Farah ne olur ne olmaz, adamdan gözlerini bir saniye bile ayıramadan temkinlice oturdu. Hangi ihtimale karşı ne olur ne olmaz ama? Adamın aniden canice gözü dönerse diye mi? Farah’ı kandırıp güvendeymiş gibi yaptıktan sonra...

“Tekrar kaçma girişiminde bulunmamalısın,” dedi adam sohbet eder gibi. İçkiyi Farah’ya vermek yerine, dirseğinin dibindeki küçük sehpayı koydu, sonra da boylu boslu cüssesiyle karşısındaki koltuğa yerleşti. Farah’nın içinde bulunduğu durum bir bakıma şeytanın karşısında oturmak, bir anlaşma yapmaya hazırlanmak ve böyle bir pazarlığın ebedi sonuçlarına kafa yormamaya çalışmaya benziyordu. Ki o sonuçlar, kalbin olabilirdi. Ya da hayatın.

Ruhun.

“Söyledim ya,” diye başladı Farah. “Acıkmıştım.”

Blackwell ona uzun uzun baktı. “Birbirimize yalan söyleyerek zekâlarımıza hakaret etmeyelim, olur mu?”

Farah suçluluk duygusunu örtbas etmek için viskiye uzanıp gereğinden daha büyük bir yudum içti. İçki göğsünü yakınca nefesi kesilerek elini ağzına götürdü, hızlı hızlı kırpıştırdığı gözleri yaşardı. Sakin duruşunu korumak buraya kadarmış.

Blackwell dudağının bir köşesiyle gülmek ister gibi olduysa da, asla tebessümü serbest bırakmadı. “Zavallı Murdoch’u korkudan az kalsın ağlatacaktın.”

Farah karşı çıkmak üzere ağzını açtıysa da, bir hıçkırık çıktı. Dudaklarını sımsıkı birleştirip boğazını temizledi ve tekrar denedi. “Bundan farklı koşullar olsaydı, eylemlerimin bir başkasına sıkıntı olduğunu duyunca özür dilerdim ama gecenin bir vakti bir kadını evinden zorla kaçırmak ve sonra da ondan kaçma girişiminde bulunmamasını beklemek *zaten* sizin zekânızdan şüphe etmeme sebep oluyor.” Güçlü içkiden bir yudum daha yuvarladı ama dersini aldığından bu kez küçük bir yudum içti.

Blackwell daha içkisine dokunmamıştı, kadehin içinde dörüyor ve gözlerini Farah’dan asla ayırmıyordu. “Fırar etmeye kalkacağınızı en başından tahmin ettim, dolayısıyla adamlarımdan birini kalenin tüm çıkışlarını gözetlemekle görevlendirdim,” diye bilgi verdi. “Gelecekteki girişimlerine karşı seni önceden

uyarıyorum, senin güvenliğin için. Eğer şans eseri bekçilerimden birini geçmeyi başarırın, tazıları peşinden yollamak hiç hoşuma gitmez. Tüm bunları ikimiz için de çok nahoş kılar.”

“Yapmazsın!”

“Yapmaz mıyım acaba?”

Farah adamın acımasızlığının sınırlarını tahayyül edemeyerek yutkundu. Hiç şaşırmmamalıydı, itiraf edemeyeceğı kadar uzun yıllardır en azılı canilerle dip dibeydi. Ancak her nedense, bu kadar kültürlü, bu kadar gevşek, zengin ve iyi giyimli bir insanın, böyle medeni bir üslupla böylesi bir tehdit savurabilmesi onu hayrete düşürüyordu. Farah’nın tanıdığı suçlular pisti, leş gibiydi, öfke patlamaları ve kaba saba dil kullanmaya yatkındı. Blackwell ise âdeta İrlanda patateslerinin fiyatını tartışır gibi şiddet tehdidi savuruyordu.

“İstediğın her neyse, almak için alçalacağın seviyenin sınırı olmadığını idrak etmeye başlıyorum, Bay Blackwell.”

Blackwell sonunda bardağını kaldırıp dudaklarına götürdü ve yüz ifadesini etkili bir biçimde saklayarak içkisini yudumladı. Bardağı indirdiğinde pişkin pişkin sırtarak Farah’ı inceliyordu. “O halde nihayet beni tanımaya başlamışsın demektir, Bayan Mackenzie.”

“Hiç hoşlanmasam da,” dedi Farah kaskatı.

“Başka seçeneğın yok.”

Farah pervasızca içkisini tek yudumda bitirdi ve bu kez göğsünün yanmasını diledi. “Hadi öyleyse,” diye meydan okudu, viski sesini puslandırmıştı. “Görelim o seçeneğı.”

Blackwell viskisini tek eliyle dizinin üstüne koyup öne eğildi ve Farah’nın yüzünü yakından inceledi. “Bir adamın, sahip olduğum her şeye ulaşmayı kısa bir sürede başarması için ne yapması gerektiğini biliyor musun?”

“Bilmediğimden eminim.”

Farah’nın sesindeki alaycılığı duymazdan geldi. “Borcunu *her zaman* ödemeli ve sözünü *her zaman* tutmalıdır.”

“İki şey oldu,” dedi Farah.

“İkisi aynı şey de olabilir.”

Blackwell’in sözlerinden kafası karışan Farah tırnağını ısırırdı. “Ama bana bir borcun yok, benim de sana. Birbirimize hiçbir zaman hiçbir konuda söz vermedik.”

Bu cümle üstüne Blackwell rahatsız edici bir süre sessiz kaldı. Farah büyük, aşırı kabarık koltukta kıpırdandı ve kendini, oturunca ayakları yere bile değmeyen bir çocuk gibi hissetti.

“Morley birkaç gün önce demir kapılı hücrede ne demişti hatırlıyor musun?” diye sordu Blackwell.

“Hatırlamalı mıyım?” Farah elbette her kelimeyi hatırlıyordu.

Blackwell keyiflendiğini mi yoksa sinirlendiğini mi gösterdiği anlaşılamayan o sesi çıkardı. “On yedi yıl önce, genç bir oğlanken hırsızlıktan Newgate Hapishanesi’nde yatmışım. Daha önceden sicilime geçmiş birkaç ufak tefek olaydan dolayı yedi yıl ağır işçiliğe çarptırıldım.”

Bu adaleli yapısını neye borçlu olduğu şimdi ortaya çıkıyordu. Gençlik yıllarının büyük kısmını çoğu İngiliz mahpus gibi, Londra yeraltı demiryollarında tünel kazarak, kaya kırarak ve çelik halat çekerek geçirdiyse, bu geniş omuzlar ve kalın kemikler o zaman yapılanmıştı.

“Yeni hapishane arkadaşlarım arasında, İskoç Highlandli bir yetim çocuk vardı. Darağacına yollanmayacak kadar küçük yaşta bir katildi, topu topu on üç yaşındaydı ve halk, on altı yaşından küçük birisinin boynunun ilmeğe geçirilmesinden nefret ederdi.”

Farah yüzünü ekşitti, sonra gözlerini dikip baktı. “Dougan,” diye fısıldadı.

“Aynen öyle.” Blackwell içkisini tek yudumda bitirdi ama yenisini koymak için acele etmedi. “Birbirimizden ilk başta nasıl nefret ederdik. Ben onu tam kancayı takacak, zayıf bir süm-sük sanmıştım, o da beni beyinsiz bir kabadayı.”

“Öyle miydin?”

Nostaljik bir tebessüm Blackwell’in yüzünden belli belirsiz geçti. “Tabii ki öyleydim. Kova dolusu toprak taşırken ellerine taş fırlatırdım. Bir şeyleri düşürsün diye uğraşırdım ve parmaklarını kanatırdım.”

Farah yüzünün sertleştiğini ve çok yabancı, korkutucu bir öfkenin damarlarında kaynadığını hissetti. Blackwell fark ettiyse bile, görmezden gelip yoluna devam etti.

“Bir gün attığım taş elini ıskaladı ve Dougan’ın bacak arasına isabet etti. Dougan yere düştü, en az beş dakika boyunca uzun uzun titredi ve hepimiz ayakta durmuş ona kahkahalarla gülüyorduk, hatta gardiyanlar bile. Derken çok olağandışı bir hareket yaptı. Kayayı aldı, ayağa kalktı ve kafama öyle bir hızla fırlattı ki, beni ortadan ikiye yarıdı. Sonra üstüme saldırıp yüzümü öyle manyak gibi dövdü ki, beni doğuran annem bile beni tanımazdı.”

Farah kadehini tekrar masaya koydu çünkü ellerinin titreşmesini durduramıyordu. “Aferin,” dedi sinirden kaskatı kesilmiş dudaklarıyla. Adamın görüntüsünden tiksineceğine başladı. İlk başta ilgi çekici ve tehlikeli olan kişi artık onun yalnızca düşmanıydı, üstelik Dougan’ın da düşmanıydı ve Farah buna tahammül edemezdi.

Blackwell, Farah’nın öfkesini kişisel algılamak yerine, yüz kasları ve ağzı belli belirsiz gevşedi. “Bu olayın üstüne ona saygı duydum ve onu kendi haline bıraktım. Sadece ben değil, bütün çocuklar. Aramızdaki en küçük oydu ama ruhunda barındırdığı kin ve şiddet, herkesinkinden daha taşkındı. Hepimiz o gün bunu gördük ve ödümüz patladı.”

Farah’nın boğazı kurudu. Bunları daha fazla dinlemeyi, güzel anılarının Dougan’ın çektiği çilelerin hakiki ayrıntılarıyla lekelenmesini istemiyordu. Yine de bu bedeli ödemek zorundaydı, değil mi? Küçükken yaptığı düşüncesiz hareketlerin sonuçlarıyla yüzleşecekti. Dougan’ın anısı bir şeyi hak ediyorsa,

o da hikâyesinin dinlenmesiydi ve Farah kendini sıkıp oturup dinleyecekti. Hâlâ ona bu kadarını borçluydu.

Ona *her şeyi* borçluydu.

“Hangi hatta işçiliğe başlayacağımızın açıklanma günü geldi. İlk başta biz gençlerin çoğu, kıyının biraz uzağına demirlemiş hapishane gemilerine gönderilmek üzere sıraya dizildik. Ne donanmanın, ne gemicilik şirketlerinin işine yaran, zebani gibi, kalpsiz çam yarmalarıydık, hapishaneye girenlerin yüzde yetmişi hayatını kaybediyordu. Dört sıraya ayrıldık, bizim sıra gemiye gönderilecekti.” Dorian bu noktada durup Farah’yı yoğun bir dikkatle süzdü. “O sırada hiçbirimiz bilmiyorduk ama işaretleri ya da gardiyanların kayıt defterlerini tek okuyabilen Dougan Mackenzie’ydi. İki en yakın arkadaşım Argent ve Tallow’u demiryolu hattı sırasına çekivermeseydi, hepimiz tıpış tıpış ecelimize gidecektik. Bugün bile hâlâ niçin öyle yaptığını bilmiyorum ama son anda, gardiyanlara çaktırmadan beni de çekti ve çok büyük ihtimalle hayatımı kurtardı.”

Farah da bunu hayal edemiyordu ama henüz konuşabilecek duruma gelmemişti.

“Bu olaydan sonra Dougan ve ben artık etle tırnak olmuştuk. Demiryolu hattında çalışan bir oğlanlar grubu kurmuştuk, ilk başta sırf dördümüzdük, birbirimizi daha büyük adamlardan, bazen de gardiyanlardan koruyorduk. Birbirimize böyle bir yerde nasıl hayatta kalacağımızı öğretiyorduk. Yedi yıl boyunca, Newgate Hapishanesi’ne düşen ve çıkan adamlar arasında iyilik topladık, borç biriktirdik, dost kazandık ve hatta birkaç düşman edindik. Genç ve kuvvetli, korkulan ve saygı duyulan liderler olduk. Dougan ve ben ‘Blackheart Kardeşler’ adıyla tanınmaya başladık, ikimiz de siyah saçlı, kara gözlü ve sert yumrukluyduk.”

Farah artık Blackwell’e alenen baktığı için, yani ona *gerçekten* baktığı için Dougan’ın oğlansı yüz hatlarının hatırasını,

karşısındaki heykelimsi, zalim adamın hatlarıyla birleştirmeye çalıştı. Olmuyordu. Saçlar siyah ve tek göz kara olmasına rağmen, benzerlik burada sona eriyordu. Farah yutkundtu ve donmuş dilini zorlayarak iki üç kelime etti. "Beni kandırmadığını nereden bileceğim?"

"Bilemezsin," diye kısaca cevap verdi Blackwell. "Önemi de yok, çünkü bu bilgilerin seninle alakalı hale geldiği kısım tam da bu."

"Ben bir alaka kuramadım."

"Dur önce bir şey sorayım," dedi Blackwell. "Dougan Mackenzie'nin nasıl öldüğünü sanıyorsun?"

Farah'nın boğazı düğümlendi. "Hastalıktan dediler, yataklara düşmüş ve bir daha iyileşememiş."

"Sana bunu kim söyledi?"

"Newgate'in giriş kapısındaki gardiyan," diye dürüstçe cevap verdi Farah. "Olayın meydana geldiği gün."

Blackwell kasıldı, bardağı tutan eli bembeyaz oldu. "On yıl önce, Dougan Mackenzie'nin öldüğü gün, Newgate Hapishanesi'nde *senin* ne işin vardı peki?" diye öğrenmek istedi, tanıştıklarından beri ilk kez duyguları sesine yansarak.

"Seni ilgilendirmez."

"*Söyleyeceksin*, Farah, gerekirse zorla ağzından alırım," dedi dişlerini sıkarak.

Adam ilk adını böyle kaba saba kullanınca beti benzi attı ama yine de inatla dudaklarını birbirine bastırdı.

"Kahretsin, oraya *niçin* gidersin?" diye kükredi Blackwell, ayağa fırlayıp kristal kadehini şömineye fırlatarak. Cam taşlara çarpıp tuzla buz olunca Farah ezilip büzüldü.

Dorian koltuğunun yanına yürüdü ve Farah ömür boyu unutamayacağı bir utançla, korkudan koltuğa sindi. Blackwell ona dokunmuyordu ama, sadece tepesine dikilmiş, burnundan soluyor, nefes nefese konuşuyordu. "Hiç başka gün yokmuş gibi, hangi akla hizmet tutup tam da o gün oraya ayakbastın?"

"Ben... ben..." Farah bırakın bir kelime etmeyi, bir düşüncesini bile toplayamıyordu.

Blackwell, "Cevap ver!" diye haykırınca Farah pencerelerin şangırdadığına yemin edebilirdi.

Farah artık ona bakamıyordu. Adamın öfkesinin neden bir okçu marifetiyle onu delik deşik ettiğini anlayamıyordu. Adamın yalanlarıyla, daha da beteri, gerçekleriyle yüzleşemiyordu. "Sadece o gün gitmedim ki. Yedi yıl boyunca her akşam Newgate'e gidip Dougan'a peynir ekmek bıraktım."

"Hayır." Blackwell bir adım geri gitti, daha doğrusu sendeledi ve Farah'ya cesaretini toplamak için ihtiyaç duyduğu bir saniyelik boşluğu verdi. Farah ayağa kalktı, başı adamın kravatına bile değmiyordu, o yüzden boynunu arkaya eğip ona bakmak zorunda kaldı. "Görüyorsun ya, Bay Blackwell, sözünü tutan yalnızca sizin hemcinsleriniz değil. Ben de yıllar önce bir söz verdim, Dougan Mackenzie'yi hiçbir zaman aç bırakmayacağıma yemin ettim ve bu sözümü de son güne kadar tuttum... şey gününe... onun..." Sonunda sakın duruşunu yitirdi ve Farah geri geri giderek çalışma masasının önünde durdu, duygularının coşmasını yatıştırmak için cılgınlar gibi nefes alıp verdi.

Blackwell onu kendi haline bırakırken bir şövalye dinginliğine bürünerek kendi gardını takındı. "O fazladan yemeklerin senden geldiğini hiçbir zaman öğrenemedi. Diğer mahkûmların aileleri ikram olsun diye bırakıyor ya da başkalarına yaptığımız iyiliklerin karşılığı sanıyorduk."

"Ama ona her hafta mektup yazıp yiyeceklerle birlikte getirdim," diye itiraz etti Farah.

"O mektuplar Dougan'ın eline hiç geçmedi."

Sırf bu bile, Farah'nın kalbini kırmaya yeterdi. Omuzları artık başını taşıyamaz olmuştu ve Farah iki büklüm yere yığıldı. "En azından ona biraz umut vermek istemiştım. Demir parmaklıklar ardında kilitli kalsa da, şu dünyada yapayalnız olmadığını

bilmesini istemiştim." Farah kirpiklerinin altından bir bakış atmak dışında adama bakmadı bile. Blackwell hâlâ az önceki yerinde duruyordu, Farah'nın istemediğı ama keşfetmek zorunda olduğı daha fazla bilgi dudaklarının arkasında kilitliydi.

"Bana nasıl öldüğünü söyle," diye yavaşça emretti Farah. "Hastalıktan değılse, neden oldu?"

"Cinayet." Bu tek buzdan kelimeyle kalbini deşti Blackwell.

"Nasıl?" diye fısıldadı Farah.

"Gecenin bir vakti üç gardiyan tarafından öldüresiye dövüldü."

Yediğı tarteletler midesinde çalkalanıp asitli bir yanma hissiyle boğazına tırmanan Farah, elini aniden ağızına kapattı. Yutkundu, sonra yediklerinin boğazında düğümlenen gözyaşlarını geçip de çalışma odasının pahalı halılarına saçılmadığına minnettar oldu.

"Neden?" diye nefesi kesildi.

"İşte ebedi soru bu, değıl mi?"

Farah adamın sesindeki duygusuzluğa kızamayacak kadar şokta ve kederliydi. Güzel elbisesinin eteklerine baka baka ne kadar durduğundan emin değıldi, bu elbise o kadar uzun zamandır üstündeydi ki, artık sımsıkıydı, onu daraltıyor, cildine batıyordu. Elbiseden kurtulmak istedi. Bu odadan, geçmişten, her şeyden kurtulmak istedi. Tekrar ofisinde olmak, olması gereken yerde oturmak, evrak işlerini yapıp kaostan düzenli bir mantık çıkarmak istiyordu. Duyguya, yasa, suçluluğa vakti yokmuş gibi yapmak, yalnızca sorumluluk ve bitmek bilmeyen bir yapılacaklar listesiyle aklından geçenleri ve beynini meşgul tutmak istiyordu.

Yanında bitene kadar, Blackwell'in yaklaştığını duymadı bile.

"Bana bunu neden şimdi söylüyorsun?" Farah âdeta onu suçlar gibi sormuştu.

Blackwell onu önce kendine has uzun bir sükûnete ma-

ruz bıraktıktan sonra nihayet cevap verdi. "Çünkü Dougan Mackenzie'ye borcum vardı, on yıl boyunca kılı kırk yarıp ancak ödeyebildim. O demir kapılı odada seni görünce, kim olduğunu fark edince, dedim ki, onun intikamını senden başka kiminle paylaşabilirdim? Yıllar yıllar önce hayatlarımızı paramparça eden herkesten öcümüzü almamıza yardım edebilirsin."

Farah adama dimdik bakıp acımasız suratında bir parça riya yakalamaya çalıştı. Hiç bulamadı ve yine içgüdülerinden şüphe etti. Dorian Blackwell bir hırsızdı, yalancıydı, bir suçluydu. Farah ona inanabilir miydi? Acaba şimdi bile, berbat, insafsız bir oyun mu oynuyordu?

"Elimi tut, gözlerimin içine bak ve bana yalan söylemediğine söz ver." Bir emirden çok, bir yakarış gibiydi. Morley bir keresinde ona yalan söylediğini bir adamın elindeki gerilimden, göz bebeklerinin irileşmesinden ve bakışının doğrultusundan sezebildiğini söylemişti. Farah bu beceride çok üstün değildi ama denemek istiyordu.

Blackwell, Farah'nın uzattığı eli, sanki ona bir sülük ya da örümcek uzatmış gibi süzdü. "Hayır," diye kestirip attı.

"Demek ki *yalan* söylüyorsun," diye tutturdu Farah.

"Hayır."

"İspatla," diye meydan okudu Farah. "Saklayacak bir şeyin yoksa, bu zararsız ricayı neden geri çeviriyorsun?" Elini ona doğru uzattı ve Blackwell alenen geri çekildi.

"Saklayacak sırrım çok ancak bu hususta, seni temin ederim, çok ciddiylim."

"Şerefi üstüne bir kişiyle tokalaşmayı bile beceremeyen birisine asla güvenemem."

Blackwell, Farah'nın uzattığı eli rahatsız edici derecede uzun süre inceledi. "Maalesef emrine uyamayacağım."

Farah elini indirdi. "Şaşırmadım diyemem." O halde Dougan'm ölümü hakkında yalan mı söylüyordu? Anlattıklarının hepsi mi uydurmaydı? Farah neye inanmalıydı?

Bir süre sonra Blackwell bir karara varmıştı. "Ne var ki, sana iyi niyetimi belli eden bir hareket yapacağım. Sana kendimle ilgili, ikimiz dışında hiç kimsenin asla bilmediği ve öğrenmeyeceği bazı bilgiler vereceğim."

Farah bu jesti tuhaf karşıladıysa da, sesini çıkarmadan durdu ve devam etmesini bekledi.

"Hapishanede geçirdiğim yıllar, nasıl desek... beni insan etiyse temasa geçmekten itti. İşte bu yüzden elini sıkıyorum." Bu bilgiyi Farah'ya hava durumunu aktarır gibi sunmuştu ama ilk kez, gözlerinin içine bakmadı. "Aynı zamanda istediğimi almak için sana yalan söylemem diyemem ama bu konuda, ikimizin aynı amaçta birleştiklerinden eminim ve dolayısıyla, seni manipüle etmem. Bence Dougan ve sana zarar verenlerin, suçlarının cezasını çekmesini istersin."

"İntikam." Farah bu kelimeyi test etti, her zaman tiksindiği ve aynı zamanda arzuladığı bir kavramdı bu. "Sen de kendini bir çeşit Monte Kristo Kontu olarak mı görüyorsun?"

Blackwell alelade bir şekilde omuz silkti. "Pek sayılmaz, gerçi bu kitabı özellikle çok severim."

Farah kaşlarını çatı. "Okuma yazmam yok demiştin hani."

Dorian Blackwell'in böyle bir zamanda kahkaha atabilmesi Farah'ı çok afallattı. Ama atmıştı. Şen şakraklıktan uzak bu ses, Farah'ın tüylerini diken diken etti ve göğüs uçları sertleşip canını acıttı. Tıpkı adamın her yanı gibi karanlık bir sesti bu ve kanını donduran bir mutlaklıkla Farah'ın üstüne sindi. "Sadece bir soru sordum, ne var bu kadar gülünecek?"

"Beni salağın teki sanıyorsun galiba," dedi.

"Seni birçok şey sanıyorum."

Blackwell bir adım yaklaştı. Aralarındaki mesafede bir kelebek kanadı sağ kalmazdı ama aynı zamanda Farah'ya hiç dokunmadı, gerçi Farah teninin her santiminde adamı hissedebiliyordu.

Gözleri dün geceki fırtına yoğunluğunda fıldır fıldır dö-

nerek, “Sana şunu söyleyeyim,” diye başladı. “Monte Kristo Kontu’yla Ben More’un Blackheart’ı arasında dağlar kadar fark var. Edmond Dantes servetinde hazıra konmuştu. Benim ele geçirmek için yapmak zorunda olduğum hareketlerin hiçbirine tenezzül etmek zorunda kalmadı. Hapishanedeyken sadece sene devriyesinde kırbaçlanıyordu. Kendi hücrelerinde tecritteydi, ki Alexandre Dumas *bizim* çektiklerimizin yanında bunu tercih edeceğimizi asla hayal edemezdi. Hiçbir zaman bıçaklanmadı, tecavüze uğramadı, herkesin içinde dayak yemedi, aşağılanmadı, ölümden kıl payı kurtulacak kadar dövülmedi ya da hastalanıp ölüme terk edilmedi.”

Blackwell’in her sözüyle birlikte Farah’nın gözleri yuvalarından fırladı ve yine arkaya doğru büzüşmeye başladı ama bu kez geri geri yürümedi, adamın zorlayıcı suratı birkaç santim dibine girene kadar eğildi. “Ve bunlar sadece hapishanede kalanların bana yaptıkları.”

Farah o âna dek, gözyaşlarını tutabilmişti ama artık dayanamayacaktı. Kırpiklerinden taşıp yanaklarını ıslattılar, nefesi göğsünde titreyip dudaklarından ılık gibi çıktı. Artık insan temasının verdiği huzuru duyamayacak noktaya gelmek... Buna nasıl dayanabilmişti? Adamın neden bu kadar mesafeli olduğu belliydi. İnsanın kendi kalbi bile cildine yaklaşamazken sıcaklık, o kalbe nasıl dokunabilirdi?

Blackwell’in ifadesi belki de pişmanlıktan dolayı yumuşamıştı ama Farah’nın kestirmesi hâlâ imkânsızdı. “Mackenzie’yi düşünüyorsun,” diye mırıldandı.

Farah kendi Dougan’ını değil, Blackwell’i düşündüğü için utanarak başını sallamakla yetindi, bir ses çıkarmaya cüret edemedi.

Tanıştıklarından bu yana ikinci defa, Blackwell elini Farah’nın yüzüne doğru kaldırdı ve tekrar geri çekti. “Yüreğinde benim için hiç merhamet yok mu?”

Farah bunun üstüne adama arkasını dönüp çılgınlar gibi

yanaklarını sildi. Vardı elbette ama ona göstermeye cesaret edemedi. "Merhametimi hak ediyor musun?" diye sordu Farah, ağlamaktan sesi kalınlaşarak.

"Muhtemelen hayır," diye dürüstçe cevap verdi Dorian. "Ama bir zamanlar olduğum oğlan hak edebilir."

Ardından döktüğü gözyaşı onun içindi fakat Farah ölürdü de, bunu ona çaktırmazdı. "Dougan. Yaşına göre çok... çok küçüktü. Zapzayıftı, açlıktan kurumuştı. Herhangi birisinin ona atmaca gibi saldırması... çok kolay olurdu."

"Öyleydi," diye doğruladı Dorian. "Ama çabuk öğrendi."

Farah'nın yiğitçe savaştığı gözyaşları artık göğsünde minik patlamalar şeklinde dışarı çıkıyordu. Sıcak yaş nehirleri ve çaresiz hıçkırıklar şeklinde salıvermediğinde nefesini kesiyorlardı.

"Ölümünün üstünden yıllar geçti." Dorian'ın sesi yumuşadı ama Farah ona doğru dönmeyi göze alamadı. "En az on yıl. Acısı bu kadar taze olamaz."

Farah ona katılıyordu. Zaman içinde, içine batan yas ve belini büken vicdan azabı silinir gider sanıyordu ama gitmemişti. Dougan Mackenzie âdeta ölmeyi reddediyor ve bu yüzden Farah, birlikte geçirdikleri zamanın harikalığını ve dehşetini tekrar tekrar yaşamak zorunda kalıyordu. "Anlamıyorsun," diye inledi. "*Benim* hatamdı. Tüm bunların başına gelmesi benim yüzümdendi. Neden hapse düştüğünü anlatmadı mı sana?"

"Bir papazı öldürmüş."

"Benim için!" Farah aniden arkasını döndü ve Blackwell'in tam dibinde durduğunu görünce şoke oldu. "O papazı *benim* için öldürdü. Az önce tarif ettiğin tüm acılara ve sefalete benim yüzümden maruz kaldı, sırf beni korumaya çalıştığı için. Hayatımın her günü o olayın pişmanlığını nasıl yaşadığımı anlayamazsın! Sürekli bunu düşünüyorum. Bu yüzden kendimden nefret ediyorum!"

"Hiçbir zaman seni suçlamadı." Dorian, tanıştıkları ilk andan itibaren ilk kez ne yapacağını şaşırmış haldeydi. Perişan

olmuş bir kadınla nasıl başa çıkacağından emin değildi belki de. Ancak Farah'nın umurunda değildi, düşmanı ya da dostu olduğunu kanıtlayacak birisinin önünde hislerini kusuyordu.

"Sen nereden bileceksin!" diye bastırdı. "Papaz birkaç kere öptü, iğrenç eliyle bir iki yerime dokundu o kadar. O gece Dougan'ın yanına hiç koşmasaydım... Ufak bir tatsızlığa boyun eğseydim... belki de hayatı kurtulacaktı. Belki hâlâ... birlikte olacaktık."

"Asla." Blackwell'in yüz ifadesi yine sertleşti, sanki Farah'yı silkelemek istiyordu. "Dougan senin bir işkenceye boyun eğmendense, kendisi bin işkence çekmeyi yeğlerdi. Senin acı çektiğin bir ortamda kendi hayatını kurtarmayı düşünmezdi. Seni o kadar çok seviyor işte."

"Seviyordu," diye hıçkırdı Farah. "Beni *sevdi* ve işte bu yüzden de hayatta *kalmadı*! Bana olan aşkı onun ölümüne yol açtı." Farah boğulacakmış gibi bir mide bulantısıyla sarsıldı, sevdiği oğlanın, Blackwell'in tarif ettiği şekillerde ızdırap çeken görünümleri hayal gücünde büyüyordu ve Farah kendi derisinin içinden çıkıp bundan kurtulmak istedi. Bu odadan kaçmak zorundaydı, karanlıktan ve karanlığa bürünmüş bu adamdan firar etmeliydi. "Affedersin," dedi nefesi kesilerek. "Benim... benim gitmem lazım." Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırarak kapıya doğru fırladı ve Blackwell'in onu durdurmaya kalkmasına sevindi. Muazzam girişin pencerelerinden içeri giren ışıkla, loşluğa alışmış gözleri kamaştı. Çalışma odasının kapısının aniden açılmasıyla sessizce şoke olan, irikıyım karaltıdan yayılan kek ya da kızarmış ekmek kokusunu aldı.

Farah kendinden geçmiş bir çaresizlikle güneş ışığına koşarak ağır dış kapıyı ardına kadar açtı. Kapının her iki yanında iki uşak nöbet tutuyordu ve Farah'yı tutmak için hareket ederken sanki birisi onlara oldukları yerde kalmalarını emretmiş gibi durdular.

Farah ikisinin yanından bir hışımla geçip en yüksek kaya-

lıgın ucuna kurulmuş, ağaçların sık yapraklarının gölgesindeki çardağa doğru gözü kararmış gibi koşmaya başladı. Bu yüksek manzaraya bakınca kanalın karşı tarafını, İskoçya'nın Highland kıyılarının siyah kayalarını ve yeşil yosunlarını seyredebiliyordu. Uçurumun kıyısına vuran, en kudretli gemiyi bile paramparça edecek güçteki köpük köpük dalgaları izledi. Girdaba kapılmış hislerinin cam kırıkları da içinde deli divane savruluyordu. Ve Farah, Dougan Mackenzie'nin ölümünden sonraki ilk birkaç aydan beri ilk kez kırık kalbinin elverdiği tüm gücüyle ağladı.

Dorian kalesinin kemer altında durup kadının canhıraş bir şekilde kaçışını izledi. "Bırak gitsin, Walters," diye emrederek aşçısının, peşinden gidip onu geri getirmesini önledi.

"Adım Frank," diye tutturdu Walters, oysaki emre uyarak Dorian'ın yanına dönmüştü.

Bu sözlerin, Dorian'ın bilincine işlemesi birkaç saniye sürdü, zira denizköpüğü rengi etekleri arkasında dalgalanan ve çardağa doğru çaresizce koşarak uzaklaşan kadına odaklanmıştı.

En sonunda, en büyük ve en mülayim çalışanına şöyle bir baktı. "Frank mi?"

Walters başıyla çardağı işaret etti. "Bu sabah bana isim verdi."

"Tabii vermiştir," diye mırıldandı Dorian.

Walters da kadının arkasından baktı ve kahverengi gözlerinin içinde kaygılar belirdi. "Perinin nesi var, Dougan?"

Dorian derin bir iç çekti, bu soruna rastlama sıklığı canını sıkıyordu. "Benim, Walters. Dorian. Dougan öldü, unuttun mu?"

"Ah." Dev adam kafası karışarak kaşlarını çatı ve Dorian'ın yüz hatlarını uzun uzun inceledi. "Unuttum. Ben hatırlamakta çok iyi değilim."

“Sorun değil,” diye onu telkin etti Dorian.

“Dougan’ı özlüyor,” dedi iri adam, keklerini koklayarak.

“Evet. Evet, özlüyor.”

“Ben de özlüyorum, Dorian.”

Dorian damarlarında çok iyi tanıdığı bir karanlığın kabardığını hissetti. Bu günlerde bu karanlık yanı kırmızıya çalıyordu, kan istiyordu, hem de çok sık. Artık onu rahatsız etmediğini düşünene düşünene çalışma odasına çekildi. “Hepimiz özlüyoruz, Frank,” dedi, odaya kapanmadan önce. “Hepimiz özlüyoruz.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Çardağın başında ümitsizliğin dibine vurmuş, uyuşuk bedenini dürtükleyen ve tepesine dikilip cık cıklayan Murdoch oldu ve Farah adamın onu tekrar içeri sokmasına izin verdi. Resmi bir ceket giymiş, Farah'yı dimdik tutan adamın kolu sapasağlamdı ve onu neredeyse kaldırıp taşıdı denebilirdi.

“Sana ılık bir banyo hazırlattım ve ben elbiseni çamaşırhanede yıkatırken giymen için uygun bir şeyler buldum.” Absürt bir biçimde Murdoch, Farah'ya gergince civcivlerinin başında duran ve gıdaklayan bir anne tavuğu hatırlattı.

Farah başıyla onaylayarak teşekkür etti, boğazı hâlâ o kadar kuruydu ki, konuşamıyordu.

Murdoch, Farah'nın kaçma girişimini göz ardı etmeye ya da affetmeye karar vererek devam etti. Yanakları gözyaşlarından ıslandığı için onu alttan aldı. Tekrar yatak odasına dönünce Murdoch şalını ve çantasını alıp mücevher mavisii koltuğa koydu.

“Blackwell seni korkuttu mu?” diye sorguladı, sahte bir neşeyle. “Çünkü çok yedi bela görünür pezev... eee, kötü adam, esasında hiç...”

“Newgate’te Dougan Mackenzie ile birlikteydin.” Farah bunu bir soru olarak yöneltmemiş, daha çok bir gerçeği beyan

edercesine söylemişti ve Murdoch yalancı çıkmak istemiyorsa bunu inkâr edemezdi.

Murdoch donakaldı. Koltuğa asılı duran şalın bir noktası çok ilgisini çekmişçesine tıknaz vücuduyla, incecik bir kumaş-la oynadı. “Evet,” diye ağzında geveleyerek doğruladı. “Uzun bir beş yıl boyunca.”

“Suçun neydi?”

Yüzünde utanç ve acıdan bir maskeyle ağır ağır Farah’ya doğru döndü. “Tek suçum, sevgili kızım, sevmekti.” Farah’nın hiçbir anlam veremediğini yüzünden okumuş olacak ki, devam etti. “Surrey’den bir kontun oğluyla uzun süreli bir yasak ilişki yaşıyordum. Babası öğrenince bana dava açtılar ve sevdiğim adam, mahkemede aleyhime konuştu, beni bir... avcı olarak yaftaladı.”

Farah’nın çoktan yaralı kalbi bir başka sızıyla irkildi, bu kez tombul İskoç’un yüz hatlarına oturan ızdırap içindi. “Üzgünüm,” diye fısıldadı, ne kadar samimi söylediğine kendi de şaşırarak.

“Artık mazide kaldı.” Murdoch omuz silkerek bezgin bir şekilde gülümsedi.

“Mazi bizimle uzun süre kalabiliyor, Murdoch,” diye mırıldandı Farah.

“Haklısın, kızım.”

“Sen ve Dougan... arkadaş mıydınız?” diye sorma cesareti gösterdi Farah, Murdoch’un geçmişe dair anılarının Blackwell’inkilerden daha sakın olacağını tahmin ederek.

Murdoch kıpırdadı ve banyonun kapısına doğru çekildi. “Ona hayatımı borçluyum, hem de birden çok defa. Dolayısıyla, sana da hayatımı borçluyum.”

“O nasıl oluyor?” diye fısıldadı Farah, bu nazik adamın onu yüceltmesinden rahatsızlık duyarak.

“Eh, sen onun Perisisin, tabii ki, tüm niyetleri ve maksatlarının başında ömürlük karısısın. Dougan Mackenzie’ye seni

bulacağımıza söz verdik. Seni koruyacağımıza ve mümkünse, sana borçlu olduğu hayatı, senin için isteyeceği hayatı sana yaşatacağımıza söz verdik.”

Farah yine ağlamak üzereydi ve hızlı hızlı göz kırıştırarak yaşları kovdu. “Küçükken ellerimizi birleştirdiğimizi anlattı mı size?”

“Eh, en sevdiğimiz hikâyelerden biriydi.”

“Gerçekten mi?” Farah’ın göğsünü yumuşacık bir merak duygusu kaplamaya başladı ve bu çok hoşuna gitti. “Yani Doğan size benimle ilgili hikâyeler mi anlatırdı? İnanılmaz derecede sıkıcı ve ilgi çekmeyen bir konu olsa gerek.”

Murdoch öne doğru bir adım atıp kibarca Farah’ın elini tuttu ve onu bitişikteki yıkanma odasına götürdü. “Sen hapis-hanenin nasıl bir yer olduğunu anlayamazsın, kızım. Bir gece korku ve çaresizlikle geçerken, bir hafta insana bir ömür gibi gelir. Bir yıl ise ebediyet gibidir..”

Farah banyonun soğuk beyaz mermerine basınca çıplak ayak parmakları büzüştü. Gümüş varaklı aynalar ve en cart kobalt mavisi kumaşla kaplı, ufacak narın beyaz mobilyalar odanın neredeyse her köşesini doldurmuştu. Yine kocaman pencerelerdeki bahar rüzgârıyla havalanan, safir tonları tül perdelerden içeri güneş ışığı giriyordu. Mavi şal desenli kilimlerle çevrili bir yükseltinin ortasında porselen bir küvet yer alıyordu.

Murdoch oyalana oyalana bir köşeden ipek ve demirden yapılma bir paravanı ortaya çekti ve sohbet ede ede küvetin yanına koydu. “Newgate’te, müthiş bir atıklıkla zamanın geçmesini sağlayan bir hikâye altından daha değerlidir.” Dolgun, mavi kumaştan kocaman bir bornozu paravanın ipekli kısmının üstüne şöyle bir attı. Farah ise buharı tüten banyonun cazibesine kapıldıkça tanımadığı bir adamın yanında soyunma fikrine karşı kuşkuları kaybolmaya başladı. Elbette, Londra’da olsa asla böyle bir eylemde bulunmazdı fakat insan Ben

More'un Blackheart'ının esiriyse, adını çıkaracak skandalları pek umursamıyordu.

"Teşekkürler." Farah paravanın arkasına geçip elbisesinin düğmelerini açmaya ve omuzlarından aşağı indirmeye başladı. Murdoch'un içeride oraya buraya gezindiğini, tahminince Farah'nm iyiliği için oyalanmayı sürdürdüğünü duyabiliyordu. "Biraz anlatsana, Murdoch, Newgate'te kalırken Dougan'la birlikte geçirdiğin zamanlardan bahseder misin?"

Kıpır kıpır hareketler durdu ve orta yaşlı adam kederli bir iç çekişle nefesini verdi, ya da belki de oturduğu küçük sandalyelerden birinden çıkmıştı bu hüzünlü ses. "Dediğim gibi, en kötüsü gecelerdi," diye başladı, uzaklara dalarak. "Karanlıkta geçen saatler, en mert adamın bile belini bükerdi, korku içindeki küçük oğlanları sen düşün. Demiryolunda bir günlük işimizi bitirir ve demir parmaklıklı dünyamıza geri döndüğümüzde parmağımızı oynatamayacak kadar yorgun olurduk, tehlikelere karşı kendimizi korumak hak getire. Sesler. Ağlayanlar. Gölgelelerin içinden yükselen fısıltılar... berbattı. Eğer arkını kollamana yardım edecek bir arkadaşın yoksa..." Cümleyi tamamlamayıp hayal gücüne bıraktı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Farah, eteğini indirip kazık gibi olmuş elbiseyi paravana asarak.

"Teşekkürler. Ben Newgate'e girdiğimde, Blackwell ve MacKenzie üç yıldır içerideydi. Hırsız kadar derisi kalın ve bir o kadar açığözlüydüler, ikisi de şeytandan daha kara, şeytanı aratmayacak kadar pervasızdılar. Bu kadar genç insanların, böylesi bir zulmü öğrenebilmiş olmaları beni hayrete düşürdü."

Farah, Murdoch'un ağzından çıkanları hazmederken şansına kombinezonu de önden iliklemeliydi ve onu açmaya koyuldu. "Dougan'ı zulüm işlerken hayal etmek benim için zor," diye itiraf etti. "Yine de... sana iyi davranıyordu değil mi?"

"Bir süre sonra evet," dedi Murdoch kaçamak bir cevapla. "Fakat ben de onların işine yarayacağımı kanıtlayınca çeteleri-

nin kanatları altına alındım ve hayatım bayağı kolaylaştı, özellikle geceleri. Muhtemelen biliyorsundur, Dougan dili çok iyi kullanırdı ve korkunç güçlü bir hafızası vardı. En karanlık ve en soğuk gecelerde, bize seninle birlikte okuduğu kitapları anlatırdı ve sıklıkla kitabın anısından sapar ve ikizin yaşadığı herhangi bir macerayı anlatmaya başlardı.”

“Öyle mi?” diye nefes aldı Farah, kombinezonu sırtından çıkarıp çıplak göğüslerini soğuk havada ortaya sermeden önce durarak. Bu işi de bitirince eğilip tek servetini, kimsenin bulmasını istemediğinden banyodaki kilimin altına soktu.

Hatıraya dalan Murdoch’un sesi sıcacıktı ve Farah, Dougan’ın daha tam adam olmamış ama tam oğlan kalmamış haliyle, İskoçya Highlands’te on yaşında bir kızın abuk sabuk maceralarını ve mezarlıkta saçma sapan takımlarını nasırlaştırmış mahkûmlara anlattığını hayal edince yüreği daraldı. “Seni o kadar çok betimlerdi ki, sanki içimizden biri seni yolda görse, tanıyacaktı. Bize senin iyi kalpliliğinden, masumiyetinden, tatlı hallerinden ve uçsuz bucaksız merakından bahsedirdi. Hepimiz için bir azize gibi bir şey oldun. Bizim kızımızdın. Kardeşimizdin. Bizim... Perimizdin. Hiç farkında olmadan bize ve ona, gölge ve acıdan oluşan bir dünyada, bir parça güneş ışığı ve umut veriyordun.”

“Ah.” Farah gözyaşlarıyla olan savaşını yine kaybetti ve çırılçıplak, omuzları titreyerek paravanın arkasında durdu, Murdoch’un anılarını yudum yudum içip sindirmeye çalışırken kollarıyla kendine sarıldı. İç dünyası öylesine gözler önüne serilmiş ve incinmeye açık bir konumdaydı ki, o sırada çıplak olduğunu bile unutmuştu. “Bana hiçbir zaman kızgın olmadığından emin misin? Hapse düşüşünden dolayı beni suçlamadığından?”

Orta yaşlı adam bir süre sus pus olunca Farah panik dalgalarını hissetmeye başladı. “Lütfen. Bana doğruyu söyle,” diye yalvardı.

“Önce küvete gir,” diye nazikçe uyardı Murdoch.

Farah isteğe razı oldu, mis kokulu küvete ayağını sokup lavantalı suya yavaşça girerek omzuna kadar battı.

“Doğrusu, kızım, Mackenzie senin bu soruyu sorduğunu duysa, kahrolurdu,” diye devam etti Murdoch, Farah’nın yerleştiğinden emin olunca. Yalnızca en yakınları bizler, senin iyiliğin için ne kadar korktuğunun derinliğini bilirdik. Blackwell ve benden başka kimseye senin adını söylemedi. Diğer herkesin gözünde, sen onun Peri’siydin ve bundan başka bilgi alamadılar. Kıskaç bir koca gibi seni kendine saklıyordu.”

“Evliliğimiz hiçbir zaman meşru değildi, Murdoch,” diye itiraf etti Farah, sıcak suyun ve lavantanın tutulmuş kaslarını gevşetip ısıtmasını bekleyerek. “Bunu da bilmen lazım.”

Murdoch, Farah’nın bu sözlerini kaile almadığını taşlarda yankılanan kaba bir ses çıkararak belli etti. “Dougan Mackenzie sana kendini adanmış, sadık bir kocaydı,” diye ısrar etti. “Ayrıca onca yıl sonra, *Bayan Mackenzie*, bana öyle geliyor ki, yaşasaydı bile, onun anısına daha sadık bir zevce olamazdın.”

Farah durgun, berrak suda elini gezdirdi çünkü adamın sözleri içine gereksiz bir vicdan azabıyla iğne gibi battı. “Bu tamamen doğru değil,” diye açıkladı. “Biliyorsun ben... Blackwell’le senin beni evimden kaçırdığınız gece başka bir erkekle öpüştüm.”

“Evet, eh...” Bir insanın sesi, omuz silktiğini hissettirebiliyorsa eğer, Murdoch’un ki başarmıştı. “Birincisi tüm niyet ve maksadıyla, rahat on yıl boyunca dul gezen bir kadına göre, yalnızlığını paylaşacak bir arkadaş aradıysan, seni kim yargılayabilir?”

“Senin Bay Blackwell durumu kesinlikle böyle yorumlamıyor.” Farah çıplakken Ben More’un efendisini düşününce bir rahatsızlık duydu. Birden bir iş yapma ihtiyacına kapılan Farah, süpürge otu ve bal kokan bir kalıp sabun aldı ve son birkaç günün kirini canını çıkarırcasına ovalamaya başladı.

“Blackwell de hepimiz kadar bağılıdır Dougan Mackenzie’ye,” dedi Murdoch bilmecemsi bir edayla. “Kıvrılmış bir yilandan daha kötü ve iki kat daha ölümcül olabilir ama hayatta kalan tüm insanlar arasında, senin en iyi şansın o.”

“Anlamadığım bir şey daha işte,” diye başladı Farah, sabunla cildini ayak parmaklarına kadar ovalamak için bacağına sudan çıkararak. “Hepiniz benim bir çeşit tehlike altında olduğuma inanıyorsunuz ama ben bu tehlikenin ne olduğunu idrak edemiyorum ve nedense kimsenin de açıklamaya niyeti yok.”

“Blackwell daha o konuya giremedi demek.”

Farah kaşlarını çatarak dudaklarını büzüştürdü. “Benim hatamdı sanırım. Daha lafını bitirmeden yanından son sürat kaçtım.”

“Bunu yapan ilk kişi değilsin,” diye homurdandı Murdoch, sadık bir sağ koldan çok, sinir olmuş bir baba gibi konuşarak. Mobilyanın gıcırdamasından Murdoch’un ayağa kalkıp yakına geldiği anlaşıldı. Farah gerildi ama adamın paravandaki eşyalarını toplamaya başladığını fark edince tekrar rahatladı. “Bayan Mackenzie...” diye başladı Murdoch.

“Bana Farah diyebilirsin,” diye belirtti Farah, kollarını kaldırıp ahı gitmiş vahı kalmış topuzundaki firketeleri çıkardı ve dalgalı saçlarını küvete saldı. “Şu noktada artık toplumsal sınırlamaları çoktan aştığımız kanısındayım, Murdoch.”

Murdoch’un suskunluğu, Farah’nın merakını uyandıran bir isteksizliği gösteriyordu. “Tehlike konusuna gelince, ta buralara kadar ulaşip sana dokunabileceğini zannetmeni istemem. Bu kalede olduğun sürece, korkman için hiçbir sebep yok.”

“Evet, onu söylemiştin.” Farah başını arkaya yatırıp kafa derisini ıslattı ve gür dalgalı saçlarını köpürtmeye başladı.

“Söylemek isterim ki, biliyorum hiç öyle görünmüyor ama, ona güvenebilirsin. Bizler senin için canımızı veririz, oysa Blackwell... hem bunu yapar, hem de fazlasını. Atan kalbini göğsünden koparır. Ruhunu feda eder, senin bir...”

“Benim verilecek bir kalbim... *ya da* bir ruhum olduğunu farz etmek bayağı muazzam ve yanılgıyla dolu bir varsayım.” Dorian Blackwell’in kaygan sesi, banyoda onların gibi yankılanmadı. Bir yılan kayganlığıyla aralarına sıvışmış, Murdoch’un sözleri en ufak bir sırrını ifşa etmeden evvel saldıırıya geçmişti.

Farah nefesi kesilerek küvete iyice battı ve suyun artık sabundan bulanıklaştığına sevindi, yine de ne olur ne olmaz, dizlerini çenesine çekip kollarıyla sabitledi. “Çık dışarı!” diye ısrar etti titrek bir sesle. “Müsait değilim.”

“Sen mi, ben mi.”

Dorian yaklaştı. Hatta öylesine yakındı ki, Farah arkasına dönerse, sırık gibi boyuyla, birbirinden farklı gözlerinin ona yukarıdan baktığını görürdü. Belki de Blackwell bulanık suya rağmen, yüzeyin hemen altında titreyen vücudunu seçebiliyordu. Böyle düşününce utançla yerin dibine girdi ve kullakları yanmaya başladı.

“Çık,” diye emretti Farah, kafayı yemekten korktuğı için adamları yüz yüze bakamadı.

“Kalk da beni kov.”

Farah iyice suya gömölünce hızlı nefesi yüzeyi dalgalandırdı.

“Blackwell,” diye tatlı tatlı ikna etmeye çalıştı Murdoch. “Sen odada beklemek istersen, ben hemen onun elbisesini ve...”

“Hepsi bu kadar, Murdoch,” dedi Dorian.

“Ama, *efendim*.” Murdoch’un bu kelimeyi vurgulayış biçimi hayret vericiydi. “Bu şekilde hiç sanmıyorum ki...”

“Çıkabilirsin.” Ancak eceline susamış bir insan onunla karşı görüş savunurdu ve Farah, onu orada yalnız bıraktığı için Murdoch’u suçlayamazdı. Banyonun kapısının tık diye kapanış sesi, demir parmaklıkların inmesi gibi bir etki yarattı, âdeta Farah’yı en kötü kalpli suçluyla altın kaplama bir hücreye hapsedmişti. Çaresiz, kapana kısılmış ve çıplak.

Farah işinden herhangi bir şey öğrendiyse, o da şuydu: Mağduriyete uğrayanlar çoğunlukla avantaja sahip olurdu. “Yıkanmamı bitirmemi bekleyemeyecek kadar acil ne istiyorsun acaba?” diye sordu Farah sabırsızca, gerginliğini ya da zayıflığını sesinden belli etmediğine sevinmişti.

Blackwell arkasından çekilip parmaklarını küvetin kenarında gezdirmeye başladı. Üstünde sadece bir gömlek, koyu renk ekose etek ve iç yeleği vardı, ceket giymemiş oluşu omuzlarının şaşırtıcı genişliğini iyice belirginleştiriyordu. Gözündeki yamayı çıkardığı Farah’nın dikkatini çekti ve mavi gözü bahar güneşinin aydınlığında cam gibi parlıyordu. “Daha önce başladığımız konuşmanın talihsiz akıbeti üstüne kafa yorarken, bir sonraki iletişimimizin, senin benden kaçamayacağın bir konumdayken gerçekleşmesi daha uygun olur sonucuna vardım.”

Suyun buharlı sıcaklığında bile Farah’nın damarlarında akan kan buza döndü ama Farah omurgasını dimdik tutup çenesini kaldırdı. “Tahrik edilirim kaçmayacağımı, direnmeyeceğimi düşünüyorsan, çok yanıyorsun.”

Blackwell küvetin ayakucuna yerleşti, öne eğilip küvetin iki tarafını da kavrayınca güneş ışınları gür abanoz siyahı saçlarına mavi bir hale vurdu. “O halde kelimenin tam manasıyla tahrik edildiğini varsay ancak dikkat et, mermer ıslakken çok kayar.” Bakışları çapkın bir ilgiyle suyun dalgalandığı noktaya değdi ve Farah’ın vücut ısısı deliler gibi buzdan ateşe yükseldi. Saç diplerinde ve dudaklarının üstünde incecik bir nem tabakası oluştu.

Blöfünü yakalamıştı, *kahrolası herif*, ve Farah’nın nefret dolu bakışları karşısında hiç istifini bozmaması, Farah’yı çileden çıkarıyordu. Farah pis bakış atma ya da hesaplaşma konusunda hiçbir zaman becerikli değildi ama Dorian Blackwell ile ikisinin işi bitince bu konularda bayağı bir pratik yapmış olacağı içine doğuyordu. “Eh... söyle ne diyeceksen o zaman,” diye

lafa girdi, bakışlarını adamın üstünde fazla uzun süre tutmayı bünyesinin kaldıramamasına sinir olarak.

“*Aynen* öyle yapmaya niyetliyim.” Dorian’ın genelde soğuk mermer dokusundaki sesi aynı anda hem ilginç, hem de telaş verici bir hırıltıyla kalınlaştı. “Sen vücudunu yıkamayı bitirirken konuşacağım.”

“İmkânsız!” diye homurdandı Farah, dizlerini iyice göğsüne çekerek.

Dorian kara kaşının tekini kaldırdı. “Öyle mi?” Parmakları sütümsü suyun üstünde şöyle bir gezip Farah’nın dizine çarpan minik dalgalanmalar oluşturdu. “Eğer sen bu görevi başaramayacağını düşünüyorsan, sana seve seve yardım ederim.”

Farah, Dorian’ın çalışma odasındaiken söylediklerini hatırladı. Fiziksel temastan özellikle hoşlanmayışını. Gelgelelim, küvetteki banyo suyunda tembelce gezinen parmak uçları onu yalancı çıkarıyordu.

“Bir dokun da gör...”

“Ne yaparsın?” Sesi de, bakışı da sıcaklığını kaybetti ama parmaklarını suyun içinden çıkardı.

Farah çaresizce verecek bir cevap aradı fakat beyni birdenbire beyaz bir sayfa gibi bomboştı.

“Tehditlere hiç hoş tepki vermediğimi yakında öğrenirsin,” dedi Dorian, parmaklarını küvetin ayakucunda duran bir el havlusuna kurularken.

“Ben de,” diye karşılık verdi Farah ve Dorian’m diğer kaşını da ilkinin yanına kaldırdığını gördü. “Anladığım kadarıyla benden bir alacağın var, Bay Blackwell; eh, dur şu kadarını söyleyeyim, birisini işbirliği yapmaya razı etmek için hiç güzel bir yol seçmedin.”

“Yine de ben her zaman insanlardan istediğimi alırım.”

“O insanların büyük kısmını kendine saygısı olan *kadınların* oluşturduğundan şüpheliyim.”

Blackwell ukalaca sırtıp sabah tıraş edilmiş, sert çenesini

sıvazladı ve gözlerinin içindeki buzlu bakış biraz kayboldu. “Haklısın,” dedi, dönüp küvetin durduğu yükseltiden inip kabarık kadife koltuklardan birine oturdu. “Ancak, bildiğin üzere, benim dünyam birçok yasayla yönetiliyor, ki her zaman kısasa kısas olmak zorunda değil.” Uzun boylu bedeniyle koltuğa kuruldu, bacaklarını iki yana açıp ellerini bir kral miskinliğiyle koltuğun kenarlarına koydu. “Sana istediğin *her şeyi* verebilirim, Farah Leigh Mackenzie, seninse tek yapman gereken yıkanmak.” Manalı bir bakışla ona sabunu uzattı.

Farah böylesi bir aşağılamayı hak edecek kadar çok istediği bir şey düşünemiyordu ama sonra Blackwell’in daha önceki sözlerini hatırladı. Dougan canice katledilmiş olabilirdi. Blackwell onun ölümünün intikamını almak istiyordu ve Farah’nın yardımına ihtiyacı vardı. Eğer o sözlerde bir parça doğruluk varsa, Farah aslını astarını keşfetmek için dinlemeliydi.

Kendini hazırlayıp bacaklarını küvetin tabanına uzattı ve elini kaldırıp sabunu aldı. Boynu ve çenesi, yıkamakla başlayabileceği gayet masum bölgeleriydi, göğüslerinin kabarıklığını bulanık suyun altında tutmayı başardığı sürece sorun yoktu. “Ne istediğini söyle,” dedi ve sesinin boğuk ve kısık bir tonla çıktığını duyunca utancından yerin dibine girdi, bambaşka bir biçimde emretmişti âdeta. Bir sevgili gibi. Ama ikisi de öyle olmadığının farkındaydı.

Blackwell, anormal gözleri parlayarak sabunun, Farah’nın boynundan aşağı izlediği yolu takip etti fakat şaşırtıcı bir biçimde emre uydu. “Yedi yılın hemen hemen her anını birisiyle bir arada geçirdiğini düşünsene, çok uzun bir zaman. Mackenzie ve ben birlikte olduğumuz dönemde kardeşten öteydik. Omuz omuza kavgamızı vermek, çalışmak ve çile çekmekle kalmadık, liderlik ve kardeşlik bağımızı güçlü tutmak için her şeyimizi paylaştık. Ve sanırım bitmeyen zamanın geçmesine yardım etmek için. Senin akşamları bıraktığın yemekleri benimle paylaştı, gerçi şimdi, senin bıraktığını bilseydi bunu

yapar mıydı, ondan şüpheliyim. Geçmişimizden her türlü pis ayrıntıyı, her ismi, her hikâyeyi, her... sırrı birbirimizle paylaştık.”

Farah sabunu omzuna doğru geçirirken durup aniden başını kaldırdı. “Sır mı?”

Blackwell başını eğip bir kez anlamlı anlamlı salladı, gerçi gözleri sabuna kenetlenmişti. Sabun Farah’ın teninde tekrar kaymaya başlayınca devam etti ancak.

“Hapishanede, gereksinimler, duygular ve korkular, sömürilmeye müsait zayıflıklardır,” diye açıkladı. “Mackenzie’nin en öncelikli korkusu sendin. Tutuklandıktan sonra, sana ne olduğunu bilmemek onu kahrediyordu. Tek tesellisi, Peder MacLean’i öldürmüş olmasıydı ve bu yüzden, en azından ondan gelecek tehlikelerden korunmuştun.”

Blackwell başını hafif bir açıyla çevirdi ve böylece sağlam gözü, Farah’ın diğer kolundan aşağı gezdirdiği sabuna odaklandı. Farah yıkayacak teninin kalmadığının farkındaydı ve Blackwell’in bakışındaki yoğun umut ifadesi, bu durumdan zevk aldığını belli ediyordu. Farah, kolları daha temiz olamayacağından başka bir bölgeye geçmek zorunda kalacaktı.

Şu içinde bulunduğu durum ne kadar saçma bir hal almıştı. İnsanı küçük düşüren anılar ve Newgate Hapishanesi’nin nemli, ham yaraları bu mis kokulu, etraflarını sarıp atmosferi buğulu bir buhara çeviren nemli, sıcak, güneşli odaya ait değildi. Farah’ın gözünde buğu bir rüya etkisi yaratıyordu, gerçekte hayal gücü arasındaki keskin çizgiyi silikleştiriyordu. Blackwell katı ve geçerli gerçeklerden bahsediyor ancak sabunun teninde oluşturduğu kaygan, parlak ipeksi yolu seyrediş, Farah’ın düşüncelerinin kurgulayabileceği en günahkâr ve sefahat düşkünü gereksinimleri çağırıyordu.

“Suyun birçok ayrıntıyı örtmesi senin için ne kadar büyük şans.” Blackwell dizleri iyice yana ayrılarak ve burun deliklerini şişirerek koltukta kıpırdandı.

“Dougan Mackenzie olsa, böyle zorlamayı affeder miydi?” diye meydan okudu Farah, bedenindeki kıpırdanmaları göz ardı etmek için çaba sarf ederek. “Madem ona iddia ettiğin kadar çok şey borçlusun, senden benim namusuma el sürmemeni istemez miydi?”

Blackwell’in gözlerinin içindeki ateş bir anlığına söndü, sonra da öncekinden daha parlak yandı. “Cehennemde bulduğumuzda, ondan beni affetmesini isterim.” Dudaklarını sıkı, yanakları ve çenesinin çıkık köşelerindeki derisi gerildi. Kara gözü zafer kazanmış gibi parladı ve aynı zamanda, mavi gözü tatmin olmamış bir şekilde ışıldıyordu, çelişkilerle doluydu ve ikisi de Farah’nın omzunun üstünde bekleyen sabuna odaklandı.

Farah, konuşmayı sürdürmesini teşvik etmek için ne yapması gerektiğini anladı. Endişeli bir nefes verişle dudakları açılarak göğsünden dışarıda kalan incecik bölgeyi sabunladı ve sabunu suyun yüzeyinin altına kaydırıp memelerinin üstünde gezdirdi.

Vücudunun anında verdiği tepki hem beklenmedik, hem de aniydi. Duyuları uyanmıştı, sabunun süründüğü göğüs ucundan başlayarak bir titreme yayıldı ve uzuvlarından aşağı inerek birbirine sıkı sıkı yaklaştırdığı kasıklarında kaldı. Farah bu yeni ve derin farkındalığın tadını çıkarırken gözlerinin yavaşça kapanmaması için direndi. Tam aksine, üstünde uyardırdığı bu tepkiyle doğan işaretleri fark etti mi diye, Blackwell’i inceledi. Onun yanındayken *kendi üstündeki* uyandırdığı etkiyi.

Blackwell, Farah’nın elinin gözden kayborduğu noktaya öyle odaklanmıştı ki, Farah’nın en ufak bir tepkisinin farkına bile varmadığını zannetti.

“Devam et,” dedinefes nefese, şimdi kanını yakan ve konuşmalarının kemiklerini donduran soğukluğuyla savaşıyor, ısrarcı baskıyı çözmeye çalışırken adamın dikkatini başka yere çekmeyi umuyordu.

Blackwell sözünü tutup Farah'nın dediğini yaptı. Ses to-
nundaki duygusuzluk bir kez daha cüretkâr bakışıyla çe-
lişiyordu. "Dougan'ın davası yeniden ele alınmadan önce,
Newgate'te bir yirmi yıl geçirme ihtimali yüksek olduğundan
ona hayatımı borçlu olduğum için bana bir yemin ettirdi." Fa-
rah diğer memesini yıkarken nefesini tutunca Blackwell ya-
vaşça sustu.

"Neymiş o yemin?" diye dürttü Farah.

"Serbest bırakılınca senin izini bulup güvende olduğun ve
iyi bakıldığından emin olacaktım."

"Gördüğün gibi, Bay Blackwell, her yerim sapsağlam ve ga-
yet iyi bakılıyorum. Vicdanın son derece rahat bir halde beni
eski yaşamıma geri gönderebilirsin." Farah kısaca kahkaha
attı. "Tabii eğer vicdanın varsa."

"Orası yoruma açık," dedi Blackwell uysalca, oysaki bakış-
larını hâlâ sudaki dalgalanmalardan ayırmamıştı. "Yedi yıllık
hapishane cezam, Dougan'ın ölümünden yaklaşık bir ay sonra
tamamlandı. Ondan sonra ilk yaptığım iş, seni aramak oldu."
Ölümçül darbesini indirmeye hazırlanan bir kedi misali öne
eğildi. "Ne buldum, biliyor musun?"

"Hayır." Farah'nın titreyen parmaklarıyla sabunu tuttuğu
noktanın tam altında, karnındaki sıcaklıkla karışık bir parça
dehşet yükseldi. "Anlatsana."

"Anlatacağım. Sen yıkanmaya devam edince."

"Ben... bitirdim," diye yalan söyledi. "Her yerim temiz."

Blackwell'in mavi gözündeki buzun içinde bir alev harlan-
dı. "Bir noktayı kaçırdın."

Cevaben, Farah'nın içinde derinde bir yerde bir sıcaklık fi-
lizlendi. Karnının alt kısımlarında, hatta daha aşağıda, rahmi-
nin içinde. Farah adamdan nefret etmek istiyordu. Blackwell
onu esir tutuyordu. Duygularıyla oynuyordu. Bu zalim sap-
lantısını, kendi sapıklığını taçlandırmak için kullanıyordu.

Ama buna rağmen...

Sabun seyrek tüylerin üstünden bacaklarının ortasındaki yarıĝın içine doĝru kayınca beklenmedik duyular en mahrem noktasından açılarak bütün tenine yayıldı. Farah'nm aĝzı açık kaldı ama tam bir inleme koyuverecekken kendini tuttu.

G z göze geldiler ve Blackwell'in gözbebekleri büyürken gözlerinde yanan alevler de co tu.

Anlamı tı. Hiçbir şey görememesine raĝmen, Farah'nm parmaklarının tam olarak nereye kaydıĝını ve sabunun nemli teninde tam nerenin üstünden ge tiĝini anlamıştı.

Farah utancından yerin dibine girmek istemesine raĝmen, aynı zamanda hayretler içindeydi. Yaklaşık otuz yıldır banyo yapardı ve eli oraya gittikçe zevk veren bir titreme duysa da, hiçbir zaman bu kadar yoĝun, bu kadar talepkâr ve vaatlerle dolu olmazdı.

O talep, o vaatler, Dorian Blackwell'in bakı larına ayna gibi yansıyordu.

Farah'nın gözlerinin içinde okuduĝu her neyse, gözkapaklarını sımsıkı yummasına sebep oldu ve Farah, adamın ka ını ve g zkapagını kaplayan, agresif yarayı tümüyle görebildi. Yara çok derin ve öfkeli görünüyordu. G z n  kaybetmemi  olması, tam bir mucizeydi. Blackwell gözlerini tekrar a tıĝında Farah yaralı mavi irise müthiş bir dikkatle baktı. Ne yazık ki, Blackwell tekrar alametifarikası haline gelmiş buz havasını oluşturup boĝazını temizleyerek konuşmaya ba ladı.

"Senin de kendi sırların olduĝunu, üstelik benimkiler gibi karanlıkta bırakılmaları daha hayırlı sırlar deĝil, İngiliz İmparatorluĝu'nu sarsacak sırların olduĝunu öğrendim."

Sabun parmaklarının arasında kayıp kadınlıĝının üstünden suyun dibine d  t . Tüm o sıcaklık ve zevk daĝılıp gitmişti ve Farah çok geçirerek ink rla ba mı iki yana salladı. "Neden bahsettiĝini bilmiyorum." Aralarındaki atmosferin ısınıp soĝuma hızının korkun luĝu bile insanı verem edebilirdi. Farah az önce hayatının en mahrem anlarından birini ya amıyor

muydu? Şimdiyse Blackwell tekrar geçmişten bahsetmek istiyordu. Sırları ifşa etmek. Eski yaraları deşmek.

Farah fikrini değiştirmişti. Ondan nefret *ediyordu*. Kara başını sanki kendini haklı görüyormuş iki yana sallayışından da nefret etti.

“Elbette araştırmalarım, Applecross’tan başladım. Yetimhanenin kayıtlarına göre, Farah Leigh *Townsend*, ailesinin başına mustarip hastalığa karşı direnci düşerek koleraya yenilmişti.”

Farah tüm bunları biliyordu ama yine de, Blackheart aydınlık odanın tek karanlık noktasında otururken, Farah’nın sahip olduğu karanlıkta kalan tek sırrını aydınlığa mı çıkaracaktı diye merak etti. Farah’nın gerçek soyadını kullanmıştı. Farah’m hiç kimseye, hatta Dougan Mackenzie’ye bile açıklamadığı soyadını.

“Feci bir hastalıktır kolera,” diye devam etti Blackwell, Farah’nın tepkisini dikkatlice takip ederek. “Applecross gibi ücra köşelere bile yayılır, arkasında büyük yıkım bırakır. Tek vaka yaşanması, duyulmuş bir şey değildir. Dolayısıyla, senin deyimimle biraz zorlamayla, MacLean’in ölümünden ve Dougan’ın tutuklanmasından iki hafta sonra, Applecross’tan on yaşında bir kız çocuğunun kaybolduğunu ve Rahibe Margaret’in bu kaybı örtbas ettiğini, ölü bir bedeni yakarak cesediymiş gibi gösterdiğini öğrendim.”

Farah bunları daha önce de duymuştu. Yaklaşık on yıldır kayıt memurunun yanında çalıştığından kendi ölüm belgesine bile çaktırmadan göz atma fırsatını bulmuştu. “Ondan sonra nereye gittin?” diye sordu nefes nefese.

Dorian ona kuru kuru baktı. “Bu tarz karmaşık bir araştırma için elbette para gerekliydi ve benim hiç param yoktu. Dolayısıyla, hemen para kazanmak için kolları sıvadım ve pek başarılı olamadım.”

Farah etrafındaki lüks ortamı gösterircesine gözlerini devirdi. “Dünya üstündeki herkes nasıl kolları sıvadığını biliyor.”

“İlk başta değil. İlk birkaç yıl, bir eşkıya olarak geçindim. O günlerde trenler fazla uzağa gitmezdi ve zenginler, yolun geri kalanını özel atlı arabalarıyla tamamlardı.”

Farah doğrulunca bir meme ucunun suyun dışına çıktığına fark etti ve hemen tekrar suya daldı. “Eşkıya mı? Kimseye zarar verdin mi?” diye sordu, Blackwell’in bu hatayı kaçırmış olduğunu umarak.

Kaçırmamıştı tabii ki. “Çok kimseye zarar verdim,” dedi Blackwell göğsün yükseltisine doğru. “Ama bunu sonra konuşabiliriz. Şimdi konumuz *senin* geçmişin. Ben mevzusunu bayağı yorduk bence.”

Farah yüreğinin ürkek bir tavşan gibi zıpladığını hissetti. “Benim geçmişim yok. Yetimdim, sonra Applecross’tan kaçtım, Londra’nın yolunu tuttum ve...”

“Bana yalan söyleme, Farah.” Dorian’m yumuşak sesi öylesine ürkütücüydü ki, bağırsa daha iyiydi. “Çok kötü bir yalancısın.”

Farah elinden kayan sabunu küvetin tabanında aramakla oyalanma bahanesiyle Dorian’a bakmadı. “Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Ben *senin* kim olduğunu... hâlâ kim olduğunu biliyorum.”

“İmkânsız,” diye ısrar etti Farah. “Ben hiç kimseyim.” İşte. Sabunu bulmuştu ama kaygan parmaklarıyla kovalayarak hâlâ arıyor gibi yaptı.

“Sen kim, hiç kimse olmak kim. Farah Leigh Townsend, merhum Robert Lee Townsend’in kızı, baban, Kraliçe ve eşinin Kırım Savaşı’ndaki Tüfekli Tümeni’nin Yüzbaşısı ve daha da önemlisi Northwalk Dükü. Sen Britanya’da, son yılların tartışmalara sebep olan, en erişilmeye çalışılan servetinin yaşayan tek varisisin.”

Dorian’ın her kelimesi Farah’yı küvete mıhlayan çiviler gibiydi. Farah çenesine kadar suya gömüldü ve keşke yüzeyin altına sığılabilsen de, can güvenliğim tehlikeye girmeden

bulanıklığın güvenliğinde saklansam diye diledi. Dorian çok fazla şey görmüştü. Çok fazla şey *biliyordu* ve bu, her şeyi mahvedebilirdi.

“Yanılıyorsun,” diye bir kez daha inkâr etmeyi denedi, gerçek kimliği konusunda onu ikna edebilmeyi umarak. “Farah çok rastlanan bir isim ve Leigh da gayet sıradan bir ikinci isim, o yüzden böyle hatalara düşmen normal. Fakat farkında değilsen, hatırlatayım, Farah Leigh Townsend yakın zamanda Londra’da bir hastanede, mucizevi bir biçimde amneziden kurtulup iyileşmiş halde bulundu.” Farah nihayet Blackwell’in bütün gözeneklerinden fışkıran şüpheciliği göğüslemek için ihtiyaç duyduğu tüm gücü toplamıştı. “Bay Harold Warrington adlı birisiyle evlendi, yaklaşık bir ay önce, ayrıca uzun zamandır nişanlıydılar. O yüzden, görüyorsun ya, Bay Blackwell, olduğumu iddia ettiğin kişi olmam mümkün değil.”

Dorian gözlerini kısıtı ve dudaklarından bir zehir gibi azarlama tınısı dökülerek tane tane konuştu. “Gazetelerdeki ilanı görünce yaşadığım şaşkınlığı hayal et işte. Uzun zamandır kayıp Northwalk varisi gizlice evlenmiş, kontluk unvanı kocasına bahşedilmiş, ki adam kızın merhum babasının özel yardımcısıymış ve hiçbir aristokrat kanıyla akrabalığı yokmuş. Doğal olarak, yıllar önce ettiğim yeminden dolayı mecburen Bayan Farah Leigh Warrington ile tanıştım ve onu görür görmez bir sahtekâr olduğunu anladım.”

“Saçmalık,” diye dudak büktü Farah. “Böyle bir şeyi nereden bilebilirsin?”

Dorian’ın dudaklarının çevresindeki kasvetli çizgiler bir tebessümle belirginleşti. “Ben de sahtekârları, dolandırıcıları, hırsızları ve açgözlülüğü biraz bilirim.”

“Evet, bu alanlarda usta olduğumu duymuştum.” Farah genelinde böyle çabuk parlayan bir tip değildi ama öfke, en azından korku kadar çaresiz hissettirmiyordu.

“Aynen öyle,” diye teyit etti Blackwell. “O yüzden benimki

kadar kara ve en az benimki kadar yalancı bir ruhu görünce şıp diye tanıdım diyorsam, bana inan.”

”Böyle bir şeyin var olma ihtimali son derece düşük bence.” Farah ahlakı namusu boşverip kaçmaya yeltenmeyi ciddi ciddi düşündü. Dorian Blackwell’in uzun ve güçlü uzuvlarına şöyle bir bakmak panikten kaynaklanan bu dürtüsünün, oracıkta başını ezmeye yetti.

Fazla uzağa gidemezdi ve Dorian bu kez onu nasıl cezalandırırdı, hayal edemiyordu. Farah iğneli sözlerinin adamda bir etki uyandırıp uyandırmadığını bilmiyordu ama bu kadar uzun süre sessiz kalması için başka bir sebep düşünemiyordu. ”İster inan, ister inanma, dışarıda benden daha kötü kalpli insanlar var,” dedi sonunda.

”Orası şüpheli.”

Blackwell güçlü parmaklarıyla koltuğun kolçağını sıkınca döşemelik kumaş itiraz edercesine gıcırdadı. ”Canını yakmadım, değil mi? Hatta sana elimi bile sürmedim.” Dumanlı sesi meydan okurcasma yankılandı. ”Sırf çığlık çığlığa bağırmandan zevk alacakları için seni lime lime edecek adamlar tanıyorum. Seninle işleri bitmeden önce ölmek için yalvartırlar. Vücudunun ve ruhunun her bir parçasını büzüşüp kuruyana ve geberene kadar kullanır, sonra da seni bir pislik parçası gibi lağım çukuruna atar giderler.” Blackwell bunun üstüne ayağa kalktı, mermer zeminde yavaşça yaklaşırken botları inanılmaz derecede sessizdi. ”Ben de kötü ve ahlaksız bir adam olabilirim ama *onlardan biri* değilim.”

”Hayır, sen sadece onlarla oturup kalkıyor, onları işe alıyorsun.” Farah’nın yiğitliği sarsılmaya başlıyordu ve nehre kapılıp sürüklenmemek için incecik bir ipe tutunan birisi kadar çaresizce cesaretine tutunmaya çalıştı. ”Ellerin temiz görünebilir ama oluk oluk kanla lekeli olduğunu herkes bilir.” Bunu aklından hiç çıkarmıyordu.

”İşte orada yanılıyorsun, Farah. Eğer kan dökülmesi ge-

rekiyorsa, dökten eller *bana* ait olur.” Daha önce gösterdiği tüm sıcaklık ve ilgiyi kristalleştiren buzlar saçtı ve birdenbire Farah’nın yıkandığı su bile soğuyup dondu.

“Kimsenin canını yakmana katkıda bulunmayacağım,” diye ant içti.

“Öyle bir şey istemeyeceğim ki.” Dorian küvetin ayak ucunda dikilip o fena gözleriyle Farah’ya tepeden baktı. “Ben sadece hakkın olarak sahip olduğun şeyi ele geçirmeni istiyorum.”

“Başkası çoktan talep edip ele geçirdi! Haklı sahibi...”

“Bir daha inkâr edersen, doğacak sonuçlardan hiç hoşnut olmazsın.” Farah, adamın ses tonu ifadesizleştikçe tehlikesinin arttığına aymaya başlamıştı.

“Tamam, tamam, evet!” diye dişlerini sıktı. “Ben Farah Leigh Townsend’im... Townsend’dim. Peki sence o kişi olmayı iddia etmememin arkasında bir sebep yok muydu? Başka birisinin adını kullanıp göze batmadan yaşamımı sürdürmemin?”

“Warrington’dan dolayı olduğunu varsayıyorum.”

“Sadece Warrington değil. Babamın mal varlığının çoğu, seninki gibi yollardan kazanılmıştı. Savaşta sömürülenler, düşmanların ölümü, yalan dolanlar ve casusluk perdeleri.”

“Bunları nereden biliyorsun?”

“Babam Kırım’dan döndükten sonra annemle ikisinin bu konuda tartıştığını hatırlıyorum.” Geçmişi her düşündüğünde Farah’nın göğrüsünü görünmez ipler sıkıyordu. “Annemle babam beni seviyordu, en azından sevdiklerini hatırlıyorum. O halde beni niçin Warrington gibi bir kel kurbağayla nişanladılar, o muammayı çözemiyorum.”

Blackwell omuz silkti. “Bazen açgözlülük sevgiden daha güçlüdür.”

“Hayır, değildir,” diye karşı çıktı Farah. “Gerçek sevgi öyle değildir. Sadece korku sevgiden daha güçlüdür... ve o bile, sen izin verirsen. Annemle babam bir şeyden korkuyordu, bir şekilde bir belaya bulaşmışlardı bence.”

“Sonra da öldüler.”

“Evet.” Farah sabunu tepsiye geri koydu ve Dorian’ın bu hareketi izlerken yüz hatlarına pişmanlığa benzer bir duygu çökmesi gözünden kaçmadı.

Farah bunu görmezden gelmeye karar verip az önceki göz yaşlarından yorulmuş ve şişmiş gözlerini ıslak elleriyle ovuşturdu. “Warrington ile evlenme fikrine asla dayanamazdım. Babamın yaşındaydı ve çocukken beni çok huzursuz ederdi. Bana ailemin koleradan öldüğü söylendi... Oysaki yaşıma büyüdükçe belki de diye merak ettim...” Düşüncenin sonunu getirmeden banyodan çıkan buhara karışmasına izin verdi, sözleriyle bu düşünceyi canlandırmayı istemedi. Hayatı bu kadar acımasız olabilir miydi? Sevdiği herkes, bir başkasının hain eylemlerinden dolayı elinden alınmış olabilir miydi?

Blackwell öfkesini unutmuş, düşünceli düşünceli çenesini kaşıyordu. “Hepsi bir mantığa oturmaya başladı.”

“Nasıl olabilir, anlamıyorum. Başım dönüyor.”

“Bir hafta önce, asilzadelerden bir kimse adamlarımdan birine, Christopher Argent’a yanaşıp çok hassas bir iş için iş sözleşmesi yapmak istedi.” Blackwell ona imalı bir bakış fırlattı.

“Argent.” Farah’ın hafızasında bir çağırışım yaptı bu isim. “Newgate’ten bir arkadaşın.”

“En yakın iş ortaklarımdan biri,” diye düzeltti Dorian kurnazca. “Argent hemen benimle temasa geçti. Scotland Yard’da çalışan malum birisinin ortadan kaybolması davasında bir kral serveti ödül konmuş.”

Farah’nın ağzı açık kaldı, küçük dilini yutmuştu. “Ne yani, şey değil...”

“Sen. Bayan Farah Leigh Mackenzie. Warrington seni en sonunda bulmuş ve ölmeni istiyormuş.”

“Yo.” Farah, küvetin içinde titremeye başladı ve Blackwell kollarını geniş göğsüne sarıp âdeta kıpırdatmamak için zorlandı.

“Gördüğün gibi, senin için artık eski hayatına geri dönmek söz konusu değil,” dedi zafer kazanmış gibi. “Eğer seni kaçırmasaydım, o birisini tutup yapacaktı.”

“Neden ölmemi istiyor peki? Arzu ettiği her şeye sahip, ben onun için bir tehdit teşkil etmiyorum.”

“Tam aksine,” dedi Blackwell. “Her şeyi tehlikeye düşürüyorsun. Unvanın üstünde hakkını talep edip onu ifşa edebilir ve her şeyi *mahvedebilirsin*.”

“Ama... öyle yapmayacaktım ki.”

“Emin olamaz. Bir risk, gerçek bir tehdide dönüşmeden önce icabına bakılmalıdır.”

Farah kulaklarına inanamıyordu. “Sizde işler böyle mi yürür?”

“Kesinlikle.” Dorian bunu en ufak bir utanma sıkılma olmadan söylemişti ve Farah artık adamın yüzüne bakmak istemedi. Düşünceleri son sürat birbiriyle yarışırken gözkapaklarının arkasına saklandı. Şimdi ne yapacaktı? Hayatıyla mutluydu, geçinip gidiyordu işte. Bir amacı vardı, dünyadaki yerini biliyordu. Artık her şey değişmişti. Geri dönüş yoktu ve buna rağmen, Farah nasıl ilerleyeceğine dair bir çare bulamıyordu.

“Farah Leigh Townsend olduğumu kanıtlayacak hiçbir belgem yok,” diye başladı. “Hele hele şimdi bir başkası benim adıma üstüne almışken. Ayrıca, bir kadın evli değilse soyluluk unvanı ve toprakları üstündeki hakkını ele geçiremez. Üstüne üstlük, niçin bunca zaman bir dul olarak geçindiğimi açıklamak zorunda kalırım ve ailemin ölümünün arkasındaki dala-vereyi kanıtlayacak bir delilim bile yok. Nereden başlayacağımı bilmiyorum!”

“Sen onların hepsini bana bırak,” diye teklif etti Blackwell.

Farah aniden başını kaldırdı. Ayakta duruş biçimi, bir savaş meydanından kalan katliam görüntüsünü inceleyip değerlendiren bir general misali pozunu, Farah’ı huzursuz etti. “Tüm

bunları sırf on yıl önce bir arkadaşına verdiği bir sözden dolayı mı yapacaksın?" diye sordu şüpheyle.

"Tabii ki hayır," diye burun kıvırdı Dorian. "Sonuçta ben de bir işadamıyım. Servetini sana geri verebilirim, karşılığında da Londra sosyetesinde benden hâlâ esirgenen tek alana giriş isterim."

"Ben... anlamıyorum," diye kekeledi Farah. "Ben nasıl yapacağım onu?"

Blackwell küvetin dibine girdi, iki elini iki yana koydu ve hatırı sayılır ağırlığını taşıyan, güçlü omuzları öne doğru geldi. "Çok basit," diye mırıldandı. "Benimle evleneceksin."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Hey, Peri, sen de bir eşkıyanın karısı olmaya kendini şimdiden alıştırsan iyi olur.

Tam bir macera desene!

Farah dibine girmiş, üstüne üstüne gelen adama dut yemiş bülbül gibi, kulaklarına inanamayarak bakakaldı, aynı anda da mezarlıktan ayrılmak istemeyen ruhlar gibi anıları canlandı.

Dougan'ın ciddi ve dürüst siyah gözleri, aşk ve hırsıla, hassas bir incinebilirlikle parlıyor, zamanın tüm anıların üstüne örttüğü incecik tülün arkasından pırıl pırıl bakıyordu. Bu ihtimal, çocuk gözlerine ne kadar romantik görünmüştü, hayatın gerçeklerinin, bu neşeli gelecek hayalleri üstündeki etkisini anlamaktan ne kadar uzaktılar. Şu andaysa bambaşka bir çift göz ona parlıyordu, kibirli çıkarıcılık ve yetişkin dünyasının çok farklı hırslarını sergiliyordu.

Sahiden de bir eşkıyanın karısı olacaktı.

“Senin gibi birisiyle evleneceğimi nereden çıkarıyorsun?” diye çıktı Farah, yeniden bulduğu gücü sesinde yankılanarak. “Hayatımda duyduğum en komik evlenme teklifi bu.”

“Lütfen,” diye dudak büktü Dorian, memnuniyetsiz bir edayla. “Morley sana evlenme teklif ettiğinde orada olduğumu

unutuyorsun. Ayrıca, bir evlenme teklifi soru şeklindedir, bense sana soru sormadım." Küvetten uzaklaştı ve omuzları iyice birbirine yaklaşarak Farah'ya sırtını döndü. "Ben sana benimle evleneceğini haber verdim ve aynen dediğim gibi, evleneceksin."

Farah çocukça bir dürtüyle adamın üstüne su atmamak için kendini zor tuttu. "Kesinlikle evlenmem!"

"Kaçınılmazı inkâr etmek aptallıktır," dedi Dorian omzunun üstünden.

Bardağı taşıran son damlaydı bu. Farah, Dorian'ın geniş sırtına bakışlarıyla hançerler fırlatarak baktı ve adamın yüzü pencereye dönük olsa da, gayet güzel hissedebileceğini biliyordu. "Ben More'un Blackheart'ının karısı olmak, içinde bulunduğum durumu nasıl düzelterekmiş, şunu bir açıkla bana. Kirli yollardan elde ettiğin paran dışında, bana istediğim neyi sunabilirsin acaba? Bir kalbin ve ruhun olmadığını kendin ağzınla söyledin. Adın çıkmış doksana, inmez altmışa. Beni sevmiyorsun. Bana dokunmaya bile tahammül edemiyorsun. Benim gibi bir kadın, ne için senin gibi bir erkekle bir hayat kurmak istesin?"

"Ne için gerçekten?" Dorian dönüp suratına baktı ve Farah dudaklarını birbirine bastırdı. Blackwell'in, düşmanlarının içine *nasıl* korku saldığını şimdi çok iyi anlıyordu. Öfkeden ateş püskürmüyordu. İri yarı cüssesi ve kaba kuvvetiyle gözdağı vermiyordu, gerçi bunlar da göz ardı edilemezdi. İnsanı esir alan yüz hatlarının taştan yapılmışçasına mutlak hareketsizliği sayesindeydi. Canlılık, duygu ya da tanıdığını belirten en ufak bir izden mahrum bu çehre, sanki karşısında duran canlıyı zararsız bir böcekten farksız görüyordu. Yanınızdan geçer, sizi botunun altında ezip kaldırıma bile sürüp temizleyerek lağıma atma zahmetine girmezdi. Kibirli den öteydi. Tenezzül etmek, onun kitabında yoktu. Zalim bir çocuğun kollarınızı bacaklarınızı koparmasını oturup seyreder ya da bir medeniyetin cesetlerini alıcı gözüyle süzer ve hiç istifini bozmadı.

Sahiden de bu kadar soğuk muydu? Farah'nın sözleri onu zerre kadar bile etkilememiş miydi? Farah, keşke Dorian öfkeme bir yaranın, bir sinirin, ihtirasın ya da iddia ettiği kadar ruhsuz olmadığını gösterecek *herhangi bir* duygunun kanıtıyla tepki verseydi diye düşündü.

"Seni ölü isteyen adamdan gereken korumayı sunabilirim, benim adımın emniyeti ve duruşunu ve annenle babanın servetinin sana iade edilmesini sağlayabilirim. Sen de bunlara karşılık bana kontluk unvanı ve Parlamento'da bir koltuk kazandırabilirsin." Sesi ve yürüyüş biçimi belirsizlik yaysa da, Farah, bunun onun için ne kadar önemli olduğunu kavradı. "Güçlerimizi birleştirerek Dougan Mackenzie'nin ölümünün intikamını almanın yanı sıra, başka esaslı işler de başarırız."

Güçleri birleştirmek mi? "Sen evlilikten, bir komutanın savaş stratejisini tartışması gibi bahsediyorsun," dedi Farah suçlarcasına.

"Bu durumda, kötü bir benzetme değil. Kendi çıkarlarımıza sahip, iki müttefik olacağız, stratejik bir planla karşılıklı fayda göreceğimiz bir rakibe karşı birleşeceğiz."

"Senin faydan, benimkine ağır basıyor sanki. Bal gibi farkında olduğun üzere, seninle evlendiğim takdirde, annemlerin unvanı, zenginliği, mal mülkü ve *mirası*, bana iade edilmeyecek, yasal olarak sana ait olacak."

Dorian, Farah'nın savunduğu tezin, onun için ne kadar geçersiz olduğunu belirtmek istercesine elini havada salladı. "Benim iyi bir mal varlığım var ve gayet zenginim. Hampshire'da birkaç kiracı ve biraz arsa ve Mayfair'da bir malikâneyi ne yapayım? Ben kraliçeden daha kârlı topraklara sahibim. Evlenmeden önce sana babanın mallarının tam hakkını veren bir belge imzalatırım. Hepsi senin olur, canın ne isterse yaparsın."

Farah'nın suyun içindeki kolları ve bacakları, şok ve inanamamanın verdiği, garip, felç edici bir uyuşuklukla ağırlaştı. Tatlı Dougan'm anısının intikamı alınsa. Babasının sevgili evi

yeniden ona teslim edilse. Annesinin mücevherleri ve paha biçilemez sanat eserleri yeniden onun olsa, hakkımı verse ve hayran hayran seyretse. Sonraki nesillere aktarsa. Böylesi imkânlarla sahip olsa, anne babasının ölümünün arkasındaki hakikati meydana çıkarırdı. Malların üstüne oturmaya çalışan Warrington ve sözde gelini için adalet yerini bulurdu.

Of Tanrım. Farah ciddi ciddi bunu düşünüyor muydu... bu çılgınlığı yapmayı? Karşısındaki adamı alıcı gözüyle süzdü; güç, karanlık ve pervasızca kontrolün kitabını yazmıştı bu adam. İmparatorluktaki en kötü şöhretli adamın karısı olmayı kabul etmek, neleri beraberinde getirecekti? Düşüncesi bile karnını dondurdu.

Ancak yine de...

"Sen unvana ve Parlamento'da bir koltuğa sahip olup ne yapacaksın?" diye sorguladı.

Dorian ona komik bir bakış attı. "Her erkek ne ister? Prestij. Daha çok güç. Elitlerin arasına katılmak. Hâlâ adının yanında bir unvan ve kraliçenin izni olmadan başarılması neredeyse imkânsız bazı yatırımlar ve oyunlar var. Hatta Amerikalılar bile, asiller sınıfını bir tabu gibi görmelerine rağmen, unvanlı bir İngiliz centilmenle iş yapmaya daha yatkınlar, böylece denizaşırı emellerimi bir parça daha kolaylaştıracam."

"Kimse seni bir centilmen zannetmez asla," diye yapıştırdı Farah.

Dorian'm gırtlığının dibinden kara bir ses ve sağlam gözünden eğlenceli bir pırıltı çıktı. Tebessüm ve kahkahanm Dorian Blackwell versiyonu. "Hakaret etmediğin tam bir dakika geçmişti. Acaba seni geri çevirdiğin teklifimi yeniden düşünmeye ikna etmeyi başardım mı yani?"

"Başka seçeneğim var mı?"

"Gerçekten ihtiyaç duyuyor musun?"

Şaşkın, cinsel olarak uyarılmış, hakarete uğramış, afallamış Farah hangi duyguyu hissedeceğine karar veremedi. Böylesi

mühim bir kararı nasıl olur da, banyonun ortasında verebilirdi? Bir kadın bir evlenme teklifini (emrini) ya da bu her neyse, onu değerlendirecekse en azından giyinip kuşanmış olmalıydı. Blackwell şeytandan daha ikna edici ve doğruya doğru, daha baştan çıkarıcıydı. Oysaki Farah pratik düşünmekle övünürdü, değil mi? Bir suçluyla evlenmenin tek seçeneği olduğunu kabul etmeyecekti. Ya kariyeri? Hayatı? Peki ya Morley? Şimdi onu arıyordu kesin. Pazar günü çay içmeye gelmediği için çok kaygılanmamıştır, planlar değişebilirdi ama ertesi sabah işe gelmeyince, işte o zaman gerçekten Farah'yı aramaya başlamıştır.

Acaba Morley de onu ölü isteyen birisine karşı, Farah'yı kollayabilir miydi?

Belki de, Ben More'un Blackheart'ı hakkındaki şüphelerine rağmen, Farah adamın acımasız hiddetini ya da zekasını ya da hünerlerini inkar edemezdi. Düşmanlarını insafsızca etkisiz hale getiriyordu; Farah'nın düşmanından da kurtulabilirdi.

Peki Farah'yı ondan kim koruyacaktı?

Dahası, Dorian'ın sözünü tutacağına güvenebilir miydi? Farah'dan ne saklıyordu? Farah, Dorian Blackwell'in cehennem alevlerinin yalayacağı derinliklere saklı sırlarının olduğunu biliyordu. Karısı olarak, bu sırlara bağlanabilir miydi? Buna cesaret eder miydi?

Başkasıyla evlenemezsin, Peri. Sen bana aitsin. Sadece bana.

Farah'nın yüreği daraldı, kurşun gibi ağırlaştı, göz kapaklarını eski ve ağır bir yük aşağı çekti. "O olsa bunu istemezdi," dedi titrek bir sesle kendi kendine.

"Yanılıyorsun." Dorian'ın sert sözlerindeki yumuşak ses tonunu duyan Farah ona bakmak zorunda kaldı ama gözlerini açtığı anda Dorian'm yine sırtı dönüktü. "Sen hariç, Dougan'ın şu koskoca dünyada sevip güvendiği tek kişi bendim. Buna karşılık, o da benim için değerli tek kişiydi... çünkü benim kalbimi çalan bir Peri yoktu."

Yoksa göğsünde barınan bir kalbi olmadığı için mi?

Farah, Blackwell'in ona bakmasını diledi. Zalim yüz hatlarındaki soğukluğu görebilseydi. Korkunç bakışlarının, Farah'nm bağrına yayılan sıcaklığı dondurmamasını, iradesini eritmemesini diledi.

Dorian ise pencereye dönük kaldı, kırsal güneş ışığının altında yağız bir gölge olarak bekledi. Bu kadar İngiliz gibi konuşan birine göre, âdeta bu vahşi, sarp, hileli doğa manzarasının bir parçasıydı.

"Ne diyorsun?" diye üstüne gitti Farah.

"Sence o yaşasaydı, ikimizi tanıştırmak istemeyecek miydi? Hatta iyi anlaşılmamızı. En yakın arkadaşım ve sevgili karısının?"

Bu soru karşısında Farah sus pus kaldı. Beraberinde doğan neticeler aklının ucundan geçmemiştir, tüm bakış açısı tamamen değişebilirdi.

"Anlattım sana, benden seni bulmamı istedi... Sence yarın öbür gün ölürsem, ikiniz arasmda nikâh kıyılmasına razıyım demez miydi? Hatta belki de, birbirimize değer verip bakmamızı istemez miydi?"

Rahatsız edici ve zorlayıcı bir noktaya değinmişti. "Değer verip bakmak? Mümkün mü bu?" diye fısıldadı Farah, hemen ardından pişmanlık duyup zihninden geçenleri içinde tutabilmiş olmayı diledi.

Dorian Blackwell'in suskunlukları kelimelerden daha manidar olmaya başlamıştı ve adam baharın öptüğü zümürüt yeşili deniz kıyısını ve uzaklarda toplanan bulutları incelerken Farah'nm zihni girdap gibi dönüyordu.

Farah yaş ve deneyimle birlikte insanın, gençken sahip olmadığı bir parça farkındalık edindiğini öğrenmişti. Ömrünün büyük çoğunluğunda Farah değer verme ve şefkati, güçlü yanlarından biri olarak görürdü. Peki o Dorian Blackwell'e değer verebilir miydi? Tabii ki verebilirdi. O da bir insandı, değil

mi? İhtiyaçları, hırsları ve duyguları olan bir insandı. Gerçi sonuncu madde tartışmaya açıktı. Tehlike şuydu, ya Blackwell, Farah'nın birisine bu kadar değer verme yeteneğini en güçlü yanından en derin zafiyetine dönüştürürse? Eğer öyle bir şey yapacak biri varsa, o da muhtemelen nedamet ve merhamet duymadan yapacak olan Dorian'dı.

"Birbirimize karşı nasıl hisler beslersek besleyelim, *sana iyi bakmaya* ant içerim. Bu da bir başlangıç noktası olamaz mı?" Nihayet tekrar Farah'ya dönmüştü. Güneş ışığı altında yara izi daha beyaz, daha derin görünüyordu nedense. Işığın altında bile, yaralı gözünde bir gölge saklanıyor, insanın uzun uzun baksa da, dibini göremeyeceği, mağaramsı, uçurum gibi bir boşluk belirliyordu. Farah, bir pervasızlık edip o uçurumun dibini bulmayı denemek istiyordu ve bu da, herhalde yetişkin hayatının en tehlikeli dürtüsüydü.

Acaba daha önce hiç Dorian Blackwell'e ilgiyle bakan olmuş muydu diye merak etti.

Dorian, "Birkaç korkunu giderebilirim," diye devam etti, Farah'nın sessizliğini düşüncelere dalmasından kaynaklı olduğunu düşünerek. "Aramızdaki yalnızca isim ve unvan evliliği olacak. Ötesinden muaf olacaksın... bir eşin görevlerinden." Bunu söylerken gözlerinin içine bakmadı ve biraz hızlı geçti. "Ayrıca, canına kasteden tehdidi ortadan kaldırdıktan sonra, burada, Ben More Kalesi'nde yalnızca yılın bir ayı benimle yaşamayı ve Londra'da her mevsimin bir ayı yaşamayı isteyeceğim. Ele güne karşı. Onun dışında, zamanın ve servetinle canının istediğini yapabilirsin. Babanın evlerinden ya da benim bir sürü evimden birinde oturabilirsin."

"Kaç... tane var?" diye merakla sordu Farah.

Dorian'ın hesaplaması biraz sürdü, demek ki çok mülkü vardı. "Tahminimce uluslararası evlerimi de dahil etmemi istersin. O zaman Akdeniz'deki villaları ve Fransa'daki Champagne bölgesini de sayarsak..."

“Villalar mı?” Nefesi kesildi. “Çoğul yani?”

Dorian ukalaca güler gibi oldu.

Farah ellerini alev alev yanan yanaklarına bastırdı. Bir eşkıyanın karısı. Tiksindirici derecede zengin bir eşkıya gerçi, ama aynı zamanda bir suçlu. Dougan ve o, çocukken bu kadar mı iyi kehanette bulunmuştu? Kısacası Farah bunu ciddi ciddi aklından geçiriyor muydu? Dorian’ı... aklından geçiriyor muydu?

Aniden uzlaşma ihtiyacına kapılıp Dorian’m omuzlarındaki gerginliği gevşetmek istedi. Bakışına yapışıp kalmış buzu ısıtmak istedi. Yüz hatlarının kaygan, silahını kuşanmış yüzeyinde bir çatlak açmak istedi. Eğer biraz daha kafa yorarsa, Blackheart’ın insani bir yanını bulacaktı.

Buruşmuş parmak uçlarıyla suyun yüzeyine dokundu. “Başka bir şey demeden önce, sanırım daha önce sana o kadar çok hakaret etmek istemediğimi belirtmem lazım. Burada biraz nevrime döndü, kabul ediyorum. Sürekli birisinden emir almak içimdeki en iyi kişiyi ortaya çıkarmıyor maalesef.”

Blackwell kuru bir ses çıkardı. “Saçmalama. Kötü davranış kınayacak son insanım ben. Buna rağmen, benden şüphe etme, tikslenme ve korkman için her türlü sebebin olduğunu kabul ediyorum.”

“Senden tiksiniyorum...” Gerçi korku ve şüphe kısmını inkâr ederse dürüst olmazdı.

“Biraz zamana bırak,” diye mırıldandı Blackwell kuru kuru.

Farah hafifçe tebessüm etti ve kirpiklerinin altından çaktırmadan adamı inceledi, etkili olduğunu fark ettiğine memnun oldu. Blackwell yumruklarını gevşetmişti ve huzursuz gözleri sıcaklık değilse de, gayet makul bir eşitlik hissi yayıyordu.

Kalbi o kadar hızlı atmaya başladı ki, tüm bedeni titredi. Birbirlerine dimdik bakarken Farah’nın kalp atışları nefesinden duyulabiliyordu. Tüm ada, ötedeki okyanus, Highland havası bile Farah’nın nefes alışını ve tutuşunu yakalıyor, dili-

nin ucunda duran kelimenin dudaklarının esaretinden kurtulup kaçmasını bekliyordu.

Bu hüküm, bir verildi mi, bir daha asla geri alınamayacaktı.

Evet. Genelde bu kadar dehşet veren bir kelime değildi ama şu anda, ya kurtuluş ya da lanetlenmeyi temsil ediyordu.

Tabii ki, Farah *hayır* da diyebilirdi.

Ancak Blackwell'in şu anki dimdik bakışı karşısında 'bu kelimenin ona pek anlam ifade etmeyeceğini anladı. Dorian Blackwell'i reddeden ve bunu anlatacak kadar yaşayan insan sayısı pek azdı.

Ah, Dougan, ah, neden bana bu kara atı yolladın? diye düşündü Farah. *Neden şeytanın ete kemiğe bürünmüş halinden istedin beni korumasını?*

Genç Dougan, Farah'nın karşısındaki adamın onu nasıl etkileyeceğini bilemezdi. Farah'nın damarlarında akan ve en gizli yerde biriken, pervasız dürtülerinden dolayı esasında ne kadar tehlikeli olduğunu da.

Dorian Blackwell'in gizliden gizliye onu ne kadar heyecanlandırıldığını tahmin edemezdi. Gözlerini üstüne çevirince Farah'nın nasıl çaresiz ve aynı anda güçlü hissettiğini bilemezdi.

Blackwell'e, sonunda Dougan'ın dileği hakkındaki sözlerinin onu ikna ettiğini asla söylemeyecekti. Dougan hayatta olsaydı, tüm olaylar farklı mı gelişecekti? Dorian Blackwell gene sözde Taşyürekli Kardeşler'in daha az baskın olanı mı olacaktı? Dougan şimdi bile, o cehennem çukuru yerden çıkmaya üç yıl sayıyor olacaktı. Üçü, bir şekilde birlikte bir hayat mı kuracaktı?

Farah asla bilemeyecekti.

Her iki koşulda da, bir eşkıyanın karısı olmak kaderinde yazıyormuş meğer.

Farah kendi kendine bu tartışmaya dalarken bahsi geçen iblis, karşısında sessiz ve kıpırtısız duruyordu fakat nefes alma ihtiyacı, tartışmanın her iki tarafında ağır bastı ve Farah şimdi ya da asla diye karar verdi.

“Bir şartım var.” Kelimeleri şuh bir nefes veriş gibi çıkmıştı.

“İlginç olsa gerek.” Blackwell sabırsızca ağır kollarını göğsünde kavuşturdu ama gözlerinin içinde muzaffer bir ateş yandı. “Hadi duyalım bakalım neymiş.”

“Northwalk serveti üstünde hak iddia ettikten sonra ben ölünce uzak bir akrabamın eline geçmesine göz yummayacağım. O yüzden eğer seninle evlenip sana dük unvanını kazandırırsam, o zaman sen de bana istediğim bir şeyi sağlayacaksın.”

“Townsend zenginliği, konteslik unvanı ve bir nebze özgürlük.” Parmaklarıyla bir bir saydı. “Benden daha ne isteyebilirsin ki?”

“Dougan haricinde yirmi yıldır bir ailem yok.” Farah küvetin içinde doğrulup dimdik ayağa kalktı ve Blackheart’ın karşısında çırlı çıplak durdu. “Senden istediğim şey, bir çocuk.”

ONUNCU BÖLÜM

Dorian birisinin onu en son ne zaman şok ettiğini hatırlamıyordu. Yıllar olmuştu. Onyıllar belki. Çok çıplak kadın görmüştü, çoğu insana kafayı yedirecek bir sürü başka şey görmüştü ve zaman içinde şaşırma yeteneğini yitirmişti.

Ya da o öyle sanıyordu.

Düşünceleri, Farah'nın dolgun kıvrımlarından aşağı akan su damlacıkları gibi dağıldı ve amacını kaybetti. Farah suyun içinden yükselen bir tanrıçaydı. Tıpkı Botticelli'nin *Afrodit'in Doğuşu* tablosu gibiydi, sadece gür gümüş saçları ıslanıp koyulaşmıştı ve Venüs'ün aksine, o dişi sırlarını saklamıyordu. Dikbaşı bir edayla çenesini kaldırmıştı, omuzları dikti ve duruşu düzgündü, yumuşak gri gözleriyle Dorian'a azim ve beklentiyle karışık bir bakış atıyordu.

Farah bedenini ona sunuyordu. Dorian'm bir şey söylemesini istedi. Talebine cevap vermesini. Gelgelelim, o muhteşem ten, tam karşısında çıplakken, sıcaktan pembe pembe olmuş, en ufak bir utangaçlık duymazken nasıl yapabiliirdi? Havadaki buhar, sert çizgileri ya da parlak renkleri hülyalı bir bulanıklıkla silikleştiriyor ve Dorian'ı küvete doğru çekiyordu.

Dorian, yüzündeki kayıtsız ifadeyi korumakta güçlük

çekerek yavaşladı ve botlarını yere mıhlayıp bir adım daha atmadı. Böyle durumlarda kontrolünü kaybedenler için söylenen bir deyim yok muydu? Ateşe uçan pervane mi? Güneşe fazla yakın uçan bilmemne mi?

O memeler, işte onlar. Kusursuz beyaz, ipek göğüsler ve uçlarındaki, en kusursuz pembe tonundan, gergin meme uçları. Farah'nın belinin narince çukurlaşması, karnının ortasındaki küçücük delik ve gözüyle takip ettikçe bacaklarının birleştiği noktada yoğunlaşan, o altın rengi kıvırcık tüylerin yuvalandığı...

"Hayır," diye duyurdu Dorian ne kadar emrederse etsin, açılmayan dişlerini sıkarak.

"Hayır mı?" diye tekrar etti Farah, açık renk, ince kaşlarını çatıp. "Beni istemiyor musun?"

"Hayır." Yalan değildi. Ama tam olarak doğru da sayılmazdı. Dorian odaya adımını attığı ve Farah'nm saçlarının çıplak omuzlarına değişini gördüğü andan itibaren, vücudu ona ihanet ediyordu. Farah onun isteğı doğrultusunda yıkanırken cinsel organı ağırlaşmış, büyümüş, sertleşmişti. Ve şimdi? Şimdi eteğinin en hafif sürtünüşüyle bile tarif edemeyeceğı zevk ve can çekiştiren acılar duyuyordu.

Farah kirpiklerini aşağı doğru indirince yalnızca yüz ifadesini örtmüş oldu. "Benim neyimden hoşlanmadın?"

"Ondan değil." Dorian'm, Farah'yı kırılmaktan koruma içgüdüsünü yok etmesi zordu.

"O halde..." Farah bakışlarını yana kaydırđı, parmaklarıyla göğsünü kapattı çünkü üşümeye başlamıştı. "Sen ve Bay Murdoch bir şekilde şey misiniz..."

"Tanrım, hayır!" Dorian hüsrân içinde parmaklarını saçlarında gezdirip Farah'dan uzaklaşarak volta attı, gözlerini Farah'nın muhteşem teninin dolgunluğu dışında bir şeyle meşgul etmesi lazımdı ama hemen ona geri döndü çünkü şimdiden görme arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Karşılaştıkları

andan beri, Dorian kaç defa gizli fanteziler kurmuştu? Bu kadın ona ne kadar işkence çektirmişti? Dorian daha ne kadarını kaldırabilirdi?

“O zaman... neden?” diye sordu Farah, sesindeki cüret silinerek.

Başka bir adam olsa, daha iyi bir adam, Farah’nın namusunu korumak adına üstünü başını örterdi. Narin vücudunu saran üşümesini geçirmek için onu ısıtırdı. Islak bedenini kucaklayıp yatağa götürür, cildindeki nem kurumaya vakit bulmadan yumuşaklığına gömülürdü.

Ama buradaki tek erkek oydu ve Dorian ona istediğini vermekten acizdi çünkü...

“Böyle bir şey mümkün değil,” diye bastırdı, dişlerini sıkarak.

Farah bakışları yumuşayarak çaktırmadan adamın ekose eteğine bakınca Dorian, erkekliğinin neler yaptığını sakladığı için beline astığı kürk keseye şükretti. “Yoksa vücudun... beceremiyor mu?”

Gırtlğından çıkan ses, Dorian’m istemediğı kadar zalimdi ama Dorian bu sesi kendine yönelik çıkardığını ona açıklayamazdı. “Vücudum...” Vücudu sorun değildi. Şimdi bile, kendini zorlayıp Farah’ya bakarken bile acılı bir zevk dalgası omurgasından aşağı ağrılarak indi, tüm kasları kasıldı ve cinsel organının ucu arzudan gözyaşı döktü. “Vücudum, sen benden merhamet dileyene kadar sana sahip olabilir.”

Farah’nın dolgun dudağı düşüp ağzı açık kaldı ve tam Dorian’m bildiğı üzere, gözlerinin gri irisleri, yeşil kısımlarından daha büyük oldu. “O zaman yap,” diye fısıldadı Farah titreyen bir sesle. “Seninle evleneceğim ve bana istediğın gibi sahip olman için izin vereceğim, bir çocuk taşıyana kadar.” Farah bunları söylerken sık sık gözlerini kırpıştırdı ve minik yumruklarını yanında sıktı ama duruşu, yüz ifadesi, azminden hiç şaşmadı.

Başka bir erkek için, bu teklif Cennet Krallığı'nın anahtarlarını almaya eşti. Dorian ise cehennemın en derin çukuruna fırlatılıyordu.

Duruşunu tekrar takınmak için mücadele etti, gözlerini Farah'dan ayırmak istedi ama arzularına yenik düştü. Gözleri hiç böyle ziyafet çekmemişti. Vücudu, karşısındaki hiçbir görüntüye böyle tepki vermemişti.

Neden vermeyecekti ki? Farah ona aitti.

Yalnızca ona.

Bunca zaman boyunca, bir yanı hep hikayeleri her gece başına musallat olan o küçük periyi beklemişti. Dorian kanını kaynatan ve vücudunu yangın yerine çeviren, bu gözüpek, zarif kadına hazırlıklı değildi.

Hayır, vücudu sorun değildi.

Sorun, zihniydi.

Kalbini kaplayan buzları yalayan alevler, hüsrarla karışık bir öfkeye ve kendinden tiksınme duygusuna karışıp söndü. "Beraber olmayacağız," dedi, gözü kararmıştı. "Koşulunu reddediyorum."

Farah gözlerini kısarak arkasını döndü ve Dorian'a kalp şeklindeki poposunu gösterip bacağına kaldırarak küvetten dışarı adımını attı.

Dorian Blackwell gibi bir adam eğer inleseydi, tam o anda yapardı. Daha zalim bir kader olabilir miydi?

Farah bornozu üstüne çekip güzel çıplaklığını kapattı. "Eğer koşulumu geri çeviriyorsan, o zaman ben de evlenme teklifini geri çeviriyorum." Başka bir havluya uzanıp tatlı kıvrıcık saçlarının nemini almaya başladı.

"Bir teklif olmadığını unutuyorsun," diye hatırlattı Dorian. Aynı zamanda Farah'ın bu kadar güçlü olmasını da beklemiyordu. İradesi çeliktendi. Çocukken, en tatlı melek değildi miydi?

Farah hâlâ saçıyla ilgilenererek ona sinir olmuş gibi baktı.

“Sen adını ne koyarsan koy, reddedeceğim. Müfettiş Morley ile evlene...”

“Evlenmeyeceksin!” diye kükredi Dorian, ona doğru hızla yaklaşarak. “Onu sevmiyorsun.” Gözü dönerek Farah’nm omuzlarına uzandı, onu sarsarak aklını başına getirmek istedi ama bunu yapmayı beceremediğinden öfkesinin kuvvetiyle eklemeleri çatırdatarak parmaklarını büktü.

Farah’nın güzel gözleri korkuyla parladıysa da, bakışlarını Dorian’dan kaçırmadı. “Seni de sevmiyorum,” diye karşılık verdi. “Tartışmanın ana konusu bu değil, değil mi?”

Hassas bir acıyla bıçak saplanmış gibi acıyan ciğerlerindeki hava boşaldı ve Dorian tekrar nefesle doldurmak için mücadele etti.

“Birisine benden çalman çocukluğu yaşatmak istiyorum,” dedi Farah daha yumuşak bir sesle. “Evleneceğim erkek bunu kabul etmeli.”

“Sen. Anlamıyorsun.”

“Ülkenin en cesur, en korkulan adamı olduğunu anlıyorum. Birisini gözünü kırpmadan öldürebilirsin veya bir kalem oynatarak bir hanenin ocağını söndürebilirsin. Eğer bunu yapacak kadar yürekliysen, o zaman beni hamile bırakman için gereken birkaç sefer de karınla yatabilecek cesareti toplayabilirsin.”

İnatları elle tutulur bir güçle çarpışarak birbirlerine dik dik baktılar.

“Vücudunu başka birisine mi adadın?” diye sordu Farah.

“Tanrım, hayır.”

“Kalbini mi?”

“Kalbimin olmadığını çoktan belirttim.”

Farah sabrının taşıtığını ifade eden o sinir bozucu bakışları atmakta gittikçe ustalaşıyordu. “O zaman anlamadıysam, daha ayrıntılı açıkla.”

Dorian kelimelere dökemezdi. Hele hele Farah’ya hiç. “Anlattım ya.”

Farah onu bir saniye süzdü, sonra elini ona doğru uzattı. Dorian dokunamaması için geri kaçtı.

Farah düşünceli düşünceli kaşlarını çatı. "Dorian, en son ne zaman birisinin sana dokunmasına izin verdin?"

Adını, Farah'nın dudaklarından dökülürken duyunca midesi yumruk yemişe döndü. Ona söyleyemezdi, çok fazla şey açığa çıkardı. "Bir ömür," diye cevap verdi.

"Peki cidden, bu yüzden mi... ııı... benimle ilişkiye giremezsin?"

Dorian bakışlarını kaçırdı, böylesi bir zayıflığını ortaya serdiğine pişmandı. Başkalarıyla temastan kaçındığı zaman bunu bir güç oyununa çevirir, sanki onlarla tokalaşmayacak ya da kollarına girmeyecek kadar kendini üstün gördüğünü ima ederdi.

Bu durumda mesele bu değildi. *Farah* için öyle değildi.

"Kimseye dokunmuyorsan, birisini nasıl öldürüyorsun?" diye merakla sordu Farah, sonra başını iki yana salladı ve tuhaf bir ifadeyle ağzı yamuldu. "Hayatta birisine böyle bir soru soracağım aklıma gelmezdi."

"Genellikle eldiven takarım," diye dürüstçe cevap verdi Dorian. "Ayrıca, çoğu silah fiziksel temas gerektirmez."

"Tabii ya," dedi Farah otomatik olarak, gerçi bir problem çözer gibi kaşları çatılmıştı. "Ama eldivenlerin elindeyken başkalarıyla temasta bulundun?"

"Nadiren. Eğer kaçınılmazsa."

Farah dalgın dalgın başını salladı. "Bir dul hayatı yaşasam da, hâlâ bakireyim. Çocuk meselesi bir yana, evliliğimizi tamamına erdirmemiz gerekecek, olur da geçerliliği sorgulanırsa diye."

Dorian'm ağzı kurudu. Her şeyi düşünüp taşındığını sanmıştı ama cinsel ilişki, imkanlar dahilinin çok uzağındaydı ve bu ufak ayrıntı gözünden kaçmıştı. Paniğin altında, başka bir erkeğin ona dokunmamış olmasının verdiği bir zevk fısıltısı içinde güneş gibi doğdu.

Farah çenesindeki minik girintiye havluyla dokunup tuvalet masasındaki saç fırçasını aldı ve lülelerini taramaya koyuldu. "Ben... sanırım, işimi halletmek isteseydim, kendime bir âşık seçerdim. İkimizin de sorununu çözerdi, değil mi?"

"Sana el sürme cesaretini göstereni öldürürüm," diye soğuk bir sesle bilgi verdi Dorian.

"Eh, pek çözüm odaklı değilsin, değil mi?" Farah sabrı tükenmiş bir şekilde iç geçirdi. "Seyretmek hoşuna gider miydi? Öyle bir eğilimin var gibi geldi bana."

Dorian, Farah'ya doğru tehditkâr bir adım attı; aslında gözleme dayalı cinsel imasına kırılmıştı. Dorian bütün ömrü boyunca insan iradesi ve arzusunun gözlemcisi ve manipüle edeni olmaktan öte geçememişti. Bu eğiliminin, sıkıntılı cinselliğine kadar uzanması şaşırtıcı mıydı? "Sana vücudunun hangi organıyla dokumaya cesaret ederse, orasını koparıp ona yedireceğim ve sana zorla izlettireceğim," diye ilan etti gergince.

"O halde sen olmak zorundasın," diye bastırdı Farah.

Bir kez daha, birkaç saniye boyunca bir çıkmaza girip dik dik bakiştılar.

Başka bir erkeğin Farah'ya dokunduğunu düşününce Dorian'm en şom, en beter dürtüleri ayyuka çıkıyordu. Farah, Morley ile öpüştüğü zaman böyle hissetmiş ve kızın gözü önünde adamın boynunu kırıvermemek için kendine çok zor hâkim olmuştu.

Dorian öfkesine rağmen, Farah'ya bu şekilde bakmayı seviyordu. Banyodan yeni çıkmış, al al bir surat ve ay ışığı rengi gözlerine kalın bir perde gibi dalga dalga inen saçlar. Hangi erkek onu reddedebilirdi? Dorian ona dokunmak *istiyordu*. Yanıp tutuşuyordu.

Ama kızı bu şekilde kirletmeye eli varmıyordu. Farah neden bunu görmek istemiyordu? Ben More'un Blackheart'ını nasıl yatağına davet edebilirdi? Evlenmek bir şeydi. Seks bambaşka bir şey. Farah, çocuk sahibi olmayı, o şahane vücuduna

onun gibi bir insanı kabul edecek kadar düşmeyi göze alacak derecede çok mu istiyordu? Onun kim olduğunu bilmiyor muydu? Dorian neler yaptığını yeterince net bir biçimde tarif etmemiş miydi?

Ona neler yapıldığını?

“Eldivenlerin,” diye mırıldandı Farah, aklına dahiyane bir fikir gelmiş gibi.

“Ne olmuş?”

Farah’nın yanakları kızardı ve cesaretini toplayıp açıklamaya koyuldu. “Son on yıldır sokak ve rıhtım fahişeleriyle bayağı vakit geçirdim,” diye başladı. “Onlardan öğrendiğim kadarıyla, öyle uluorta iş yapabilmek için nadiren soyunuyorlarmış. Hatta fiziksel teması en aza indiriyorlarmış.”

Bu fikir Dorian’ı küplere bindirdi çünkü aklını çeliyordu. “Sana kahrolası bir rıhtım orospusu gibi davranmamı mı istiyorsun?”

Farah hâlâ yanakları utangaçlıktan yanarak ona baktı. “İlle öyle olsun demiyorum. Kastettiğim şu, birbirimize çok fazla dokunmadan da bence cinsel ilişkiye girmeyi becerebiliriz.”

Dorian dudaklarını büktü ama cevaben apış arasında bir kasılma oldu. “Ciddi değilsin?”

“Eldivenlerini takarsın, gömleğin, ekose eteğin ya da pantolonunu, hatta çok mecbursan yeleğini ve ceketini bile giyersin.”

“İstedğin bu mu? Bir Doğu Mahallesi yosması gibi sikilip kenara atılmak? Çünkü ben öyle yaparım,” diye uyardı onu, Farah’nın yüz hatlarında vereceği cevap iyice belirginleşirken Dorian’ın yüreğini sıkı karanlık büyüdü.

Farah gökyüzündeki yıldızlar gibi parlak gizemlerle dolu, sıvı gümüş gibi parlayan gözlerini kıstı. “Ben bir *ailem* olmasını istiyorum,” diye mırıldandı. “Sahip olmak içinse ne gerekiyor-sa yapacağım.”

Ses tonundaki çıplak, ağırlı dürüstlük zehirli bir ok gibi Dorian’ı deşti ve toksinler damarlarına yayılmaya başladı. Bi-

razdan Dorian tamamen felç olacak, içinde iki rakip kurt gibi liderlik için savaşıp zıt güçlerin kurbanı olacaktı. Bir insanın bildiği en güçlü iki duygunun.

Derin bir nefes aldı, Farah'nın ballı sabun ve lavantalı su kokusu, bir Romalı ordusu gibi sinsi, tüm duyularını istila etti.

"O zaman başımla beraber, varsın olsun." Farah'nın yanından geçip kapıda aldı soluğu. "Yarın sabah evleniyoruz," diye duyurdu ve kapıyı arkasından çarptı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Frankenstein'ın, şey, Frank Walters'ın, gerçek adını hatırlamazken bitmek bilmez egzotik baharat miktarlarıyla dolu bir Hint körisinin tarifini ezbere bilmesi Farah'yı hayrete uğrattı.

Murdoch geri dönüp Farah'ya biraz modası geçmiş ama temiz, uzun beyaz bir dantel elbise ve uzun, kalın Mackenzie desenli yün etek giydirince Farah, banyodaki yüzleşmeden sonra iyiliğine dair adamın kaygılarını gidermek için elinden geleni yaptı ve doğruca mutfağın yolunu tuttu.

Belki de durum, biraz daha fazla tartelet yemesini gerektiriyordu.

Frank'in sabırla emek vererek lüks bir sofra donatmak için kolları sıvadığını görmüş ve bütün öğleden sonrasını, hazırladığı yemeklerin lezzetini tadarak, şarap seçerek ve bir kilisede şeytanla birlik olma yeminini mühürleyeceği yarını unutmak için elinden geleni yapmıştı.

Sonrasında Dorian'a ait olacaktı. *Bedeni*, ona ait olacaktı.

Saat sekiz buçukta, şatafatlı yemek salonunda dikilmiş, Ben More'un, neredeyse bir Thomas Cole tablosundan çıkmış manzarasını inceledi. Fena halde muzdarip olduğu kekelemesinden çıkardığı kadarıyla Gregory Tallow adlı uşak, tek başına yemek

yiyecek birisine için abartı sayıda şamdan yaktı. Tablonun Highland bölgesinde kalan tepelerin doruklarından batan güneş ve bulutlar, neredeyse kanvastan dışarı fırlayacaktı ve Farah akşamı sona ermeden avucuna almak ister gibi elini uzattı.

“Romalı üslubuyla resim çizen Amerikalılara bayılırım,” dedi Blackwell, giriş kapısının gölgeleri arasında.

Farah elini geri çekip arkasına döndü. “Öyle mi?” Blackwell bir odadaki varlığını her duyurduğunda, sanki bir süredir onu seyrediyormuş da, canı istediği zaman Farah’nın onu fark etmesine izin veriyormuş hissine kapılıyordu ve bu da sinirlerini bozuyordu.

Farah cesaretini toplamak için şarabından bir yudum içti, yüzünün çoktan al al kızardığını ve yemek hazırlığı sırasında yuvarladığı birkaç kadeh şarabın kanını ısıttığını umursamadı.

“B-Blackwell E-efendim!” Uşak, sanki İngiliz bir albayın huzurundaymış gibi dikilip selam çaktı, papyonunu düzeltti ve seyrelmiş sarı saçlarını arkaya yatırdı. “S-siz ç-çalışma odanızda ye-yersiniz diye düşündük. H-Her za-a-a...”

Diğer adam konuşmayı beceremeyince Blackwell yumuşakça, “Anladım,” dedi.

İnce yapılı ve ufak tefek olan Tallow kıpkırmızı oldu ve Farah’dan tarafa bakmadı. “W-Walters te-tepsinizi yollamıştı.”

Bu mekân, İskoçya’da bir kaleye göre merak uyandıracak sayıda çok İngiliz barındırıyordu. Hepsi mi suçluydu? Farah bu küçük adama acıdı, ormanda kaybolmuş bir geyik gibi titriyordu ve üflesen en yakındaki çalıya saklanacaktı sanki.

“Anladım. Ama akşam yemeğinde nişanlıma eşlik etmeye karar verdim.”

Farah, *nişanlı* kelimesini duyunca kimin gözleri daha büyük açıldı, karar veremedi. Onun mu, yoksa uşağın mı? Tallow başka zorlu kelime daha etmeden, ustaca tabanları yağladı.

Lekesiz siyah ceket, kolalı gömleği ve kravatıyla bile Blackwell korsanımsı bir eşkıya havası taşıyordu. Belki de ekose

etektendi, diye düşündü Farah, ya da muhtemelen gözündeki siyah yamadandı. Bu akşam da takmıştı. Ya da belki de saçları gür ve son modaya uymayacak kadar çok uzamış olduğundandı. Aslında, diye tahmin yürüttü Farah, asıl sebep ortamın gösterişini, şaşaasını sanki kendisine ait değilmiş de, yine de kaybetmemek için canını verirmiş gibi süzüş şekli onu böyle gösteriyordu.

Farah'ya da aynı o şekilde bakıyordu. Arzuladığı bir malı gibi.

Farah sebebini tahayyül edemiyordu; onun olacağına söz vermişti, değil mi? Bir erkeğin karısı, yasal malıydı ve bu gerçek, Farah'yı gereğinden çok büyülüyordu.

Farah yeterince içtiğine kanaat getirip kadehini masaya koydu.

"Bunlar ne böyle?" Dorian tepsilerle dolu sofrayı işaret etti.

"Akşam yemeği."

Dorian inanamayarak burun kıvrırdı. "Bu akşam yemeği *değil*. Bu... oburluk."

Farah kaşlarını çatarak sofraya baktı. Hint usulü kuzu etli köri, ana yemek olarak ortadaydı, etrafında mis kokulu pide-ler yer alıyordu. Tereyağlı kabuklu, içi sarımsak, maydanoz, tarhun otu, frenk soğanı ve kuru etten yapılmış harçla dolu, kızarmış, tuzlu bir hamur işinin yanında keklik hoşafı duruyordu. Aperatif olarak kabuğundan ayrılmış istiridyeler, sotelenip tereyağı ve dereotu yatağında kabuklarına geri yerleştirilmişti.

Uşak yeniden kapıda belirdi ve sofraya ikinci servisi dizen Farah abartıya kaçtıkları tatlı çeşitlerini saydı. Belki de ka-kaolu yumuşak keki ya da çikolata soslu, krema ve meyve dolu külahları iptal etmelilerdi. Yoğunlaştırılmış şeri soslu bademli pastayla kişniş soslu Shrewsbury pufları arasında bir seçim yapması mümkün değildi ya da... şeker pekmezli vanilyalı krem brüleyi elemesi. Ah, yazık, belki de Walters ve Farah bugün biraz fazla kendilerini kaptırmıştı.

Farah, Blackwell'e doğru yan yan bakıp yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Dorian tek gözünü, âdeta bu geceki emellerini merak edercesine, Farah'nın kalm bir kemer sardığı incecik beline dikmişti.

"Yemek yemeyi seviyorum," dedi Farah savunmaya geçercesine, stresli ya da endişeli olduğu dönemlerde aşırı yediğini eklemekten vazgeçerek.

"Herkes yemek yemeyi sever. Hayatta kalmak için yeriz. Ama ben her pazartesi olduğu gibi, bu akşam da sebze kuzu güveç bekliyordum." Sofrada duran yemeklere, ne yapacağını bilemeyen biri gibi baktı.

Farah burnunu kırıstırdı. "Eminim kuzu güveç de çok besleyicidir," diye diplomatik bir tavırla orta yolu buldu. "Ama vücudu besleyen yemeklerle, ruhu besleyen yemekler arasındaki farkı kabul etmelisin."

"İyi de benim bir ruhum yok ki, unuttun mu?" Dorian gözlerini kısarak baktı ve ağzının köşeleri seğirdi. Muhteşem bir jestle Farah'ın yanından geçip masanın başındaki sandalyeyi çekti. "Leydim."

"Orası *senin* yerin değil mi?"

"Kendi masamda nerede yemek yediğim bana bu kalenin efendisi sıfatını vermez ya da elimden almaz." Kumaş örtüyü kaldırıp eldivenli eliyle sandalyeyi hafifçe okşadı. "Burası bu akşam sana hazırlanmış. Seni mahrum etmek istemem."

Farah aynı anda hem şaşkınlıktan küçük dilini yutmamak, hem de çok etkilenmemek için savaştı. "Bu uygunsuz değil mi," dedi Farah imalı imalı yerine geçerken, Dorian peçeteyi kucığına serince nefesi kesildi.

"Evet, eh. Neyse ki böyle davranma lüksüne sahibim."

Bu sahte alçakgönüllülüğü Farah'yı istemediği kadar çok eğlendirdi.

Dorian, Farah'nın sol tarafına oturdu ve iki giriş kapısını da göreceği şekilde yerleşip kumaş bir örtüyü ekose eteğinin

üstüne serdi. Masa diğer ucu ufukta kaybolacak kadar büyük olmasına rağmen, Dorian Blackwell işgal ettiği her noktayı baş haline getiriyordu. “Yiyecek neden bir servis tepsisinde değil ve bir uşak tarafından servis edilmiyor?” diye sordu, önlerine dizilmiş servis tabaklarını süzerek.

“Kenarda durup bir kişiye yemek servis etmelerinin saçma olduğunu söyledim. Geç oldu ve eminim daha önemli işleri vardır.” Farah tabağa birkaç istiridye koydu.

“Yok,” diye kestirip attı Dorian, mutfığa doğru giden kapı eşiğinin boşluğuna ters ters bakarak. “Sana hizmet edip seni memnun etmek birinci öncelikleri.”

“Ben de onlara tek başıma yemek yemenin beni memnun edeceğini söyledim.”

“Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm,” dedi Dorian tatsızca, etli hamurlara ve köriye uzanarak.

Farah bu sözlerinden pişmanlık duydu. Dorian’ın burada olmamasını yeğlediğini kastetmemişti, yemek yerken birisinin başında dikilip onu izlemesini istememişti sadece. Bir kontun kızı olmasına rağmen, kesinlikle bu şekilde büyümemişti. Zararı telafi edecek bir cevap bulmakta yavaş kaldı, bu yüzden Dorian’ın kısa ve net hareketlerle tabağını iki ana yemekle cömertçe doldurduğunu canı sıkkın bir sessizlikle izledi.

Sözlerinin onda bir etki uyandırıp uyandırmadığını kestirmek çoğu zaman imkânsızdı. Farah ancak dış görünüşünde anlık kaymalar seçiyordu ve böyle zamanlarda, atmosferdeki soğuk değişime dayanarak adamı hoşnutsuz ettiğini hissediyordu. Yine de, Dorian’ın yüz ifadesi cam gibi pürüzsüz ve soğuktu ve Farah, “Acaba her şeyi ben mi hayal ediyorum, Dorian sahiden de iddia ettiği kadar kalpsiz mi?” diye merak etti.

Dorian kafasını kaldırıp bakınca Farah’nun ona uzun uzun baktığını gördü. Gözü, dipsiz bir sırlar kuyusuydu.

Farah’nun kabul ettiği anlaşmanın muazzamlığı gözünü köreltmışti, o yüzden bakışlarını kaçırıp istiridyesini ağzına

attı ve etin tatlı aromasını aldı. "Sormamın bir sakıncası yoksa, diğer gözün, acıyor mu hiç? O yüzden mi bazen üstünü kapatıyorsun?"

Dorian tuzlu turtasını keserken durdu ve cevap vermeden önce derin derin düşündü. "Loş ışıktaki o gözle pek iyi görmüyorum, bu yüzden baş ağrısı yapıyor. Gözüm bant takınca daha rahat kitap okuyorum."

"Tabii," diye mırıldandı Farah, bir lokma daha alarak, bu yarayı nasıl aldığını sorma dürtüsünü yatıştırdı.

Dorian birinci lokmasını dudaklarına götürürken eli havada durdu. "Hâlâ aynı konuşuyorsun," diye mırıldandı, havadaki soğuğu biraz kırarak.

"Efendim?"

Durdu. "Dougan bana her şeye bu cevabı verdiğini anlatmıştı. 'Tabii', sanki her öğrendiğin olması gerekenmiş de, öylece kabul ediyormuşsun gibi."

"Sana bunu da mı söyledi?" Dougan'ın adını duyunca Farah şarabının geri kalanını içmeyi tercih etti.

"Evet."

Dougan'ın onun hakkında başka neler dediğini sormak istedi ama kendini beğenmiş biri gibi görünmekten çekindi.

Onun yerine, aperatifini bitirdi ve Blackwell turtanın hamurunu ikiye katlayıp ağzına atarken çenesi gözüne takıldı, gayet ağır çığnıyor, resmen yemeğin tadını test ediyordu.

Farah kendi tabağına köri ve pide koymakla oyalandı.

"Elbette ben Walter'ın yeteneklerinin hakkını vermiyordum," diye yorum yaptı sonunda. "Ben zevk için değil, işlevi için yemek yerim. Sanırım bana yanlışı gösterdin."

"Herhangi bir şeyi sırf zevkine yapmadığına inanmakta güçlük çekiyorum," dedi Farah, pamuk gibi, baharatlı eti ısıırıp yumuşacak, doyurucu ekmekten koparıırken.

Dorian eğleniyormuş gibi yumuşadı. "Nedenmiş?"

"Bir hedonist olarak nam salmışsın."

“Olabilir ama sende bir hedonist damağı var.” Aşırı dolu sofrayı işaret etti.

Farah sıradaki lokmasını ağzına atmadan gönülsüzce gülümsedi. “Yakalandım.”

Yüce Tanrım, Farah sahiden Blackwell’le vakit geçirmekten keyif mi alıyordu? Daha dün bu adamdan tiksiniyordu. Daha birkaç saat öncesine kadar ondan korkuyordu, her konuşmaları duygu, açıklamalar, itiraflar ve sonunda teslimiyetle doluydu. Tüm bunlar Farah’yı bayağı bir yorgun düşürmüş ve görünüşe bakılırsa, acıktırmıştı.

Uzun masanın üstünde, İrlanda kristalinden üç avize pırlıl pırlıl parlıyordu ve sadece onların oturduğu uçtaki avizenin şamdanından ışık yayılıyordu. Pahalı çatal bıçakların narin porselene değme sesleri, atmosferi altın rengi ışığa boğan alevlerin dansına müzikle eşlik ediyordu.

Farah değişen ışığın, Blackwell’in erkeksi yüz hatlarının sivriliğini gölgelendirmesinden, siyah saçlarında ışıldamasından büyülendiğini hissetti.

Blackheart’ın karısı olarak hayatı böyle mi olacaktı? Lüks içinde. Hatta belki dekadan. Entrika ve sırlarla örülü, hazırcevap konuşmalar ve inatlaşmalarla dolu. Acı dolu bir geçmişin anıları, sevilen yakınların kaybı ve belirsiz bir geleceğin gölgesi.

Farah meraklı bakışlarını ondan ayırıp masaya odakladı. Ah, en azından tatlılar ve çikolata sosu bol olacaktı ve dolayısıyla daha tatlı bir sonuç umudu bakiydi.

Farah neredeyse bitirdiği yemeğini kenara itip her çeşitten bir parça alarak tatlı tabağını doldurdu ve çikolata sosunu kendine çekti, çikolata bu anın potansiyelini yükseltiyordu.

Ne yazık ki, şarabı bitmişti.

Farah koyu, bitter çikolatalı kekinin tadını çıkardı, bakışlarını yanındaki muammalı şahıstan kaçırıp yemek odasını süsleyen lüks şarap kırmızısı ve altın rengi kumaşları, usta ellerden çıkmış ahşap işinin lüks hatlarını inceledi.

“Burada Ben More Kalesi’nde neler olup bittiğine dair ağzı olan konuşuyor,” diye lafa girdi Farah. “Bakire kurban edilmemesi ve işkence odalarını görmemenin şaşkınlığı için-deyim. Gerçi çalışanların arasında enteresan karakterler yok değil.”

“İşkence odaları çoğunlukla merdivenlerin altında, kalenin henüz o kısmını gördüğünü sanmıyorum.” Dorian’ın dudaklarını şeytani bir muziplikle bükünce, Farah şaka yapıp yapmadığını merak etti.

“Burada hiç birilerini ağdırmaz mısınız?” diye sordu.

“Kurban verme ritüelleri ya da işkence dışında mı?” Dorian gene dudaklarını bükmele yetindi ancak bu kez, biraz daha belirgin gülümsedi.

Farah krem brülesinden bir lokma yerken şakacıktan sabrı taşmış gibi gözlerini yüzüne dikti. Vanilya patlaması ve bir parça şeker pekmezi öpücüğü konduran tatlı kremanın yoğun dokusu altında ağzından boğuk bir inleme kaçtı.

Dorian, aynı banyoda yaptığı gibi bakışını Farah’nm ağzına kenetlemişti. Söylediklerinden çok, hareketlerinden etkileniyordu. “Hayır.” Boğuk bir sesle boğazı cevap vermişti. “Buraya kimseyi davet etmem.”

“Ama çok kocaman ve güzel bir yer,” diye itiraz etti Farah, bir alay askerin rahatlıkla sığabileceği büyüklükteki yemek masasını işaret etti.

Dorian’ın bakışı da aynı zamanda porselenlere, avizeye, kalın perdelere ve pahalı sanat eserlerinin üstünde gezindi. “Misafirlerimi davet ettiğim başka evlerim var. Ben More, ben ve burada yaşayanlar için bir nevi inziva mekânı.”

Farah birdenbire anlayarak başıyla onayladı. Yolu burada son bulan adamların çoğu, sığınacak bir liman arayışındaydı. Kederli gözleri ve yanlış anlaşılmış kalbiyle Murdoch. Mutfak dışında her yerde yolunu kaybedecek olan Frank. Ve konuşmaktan çok titreyen, zavallı Tallow.

“O zaman beni neden buraya getirdin?” diye sorma cesaretini gösterdi Farah.

“Öyle icap etti,” dedi Dorian bilmece gibi, Farah’nın bademli pastasını kesişini seyrettikten sonra konuyu değiştirdi. “İnsanların hakkımda nasıl spekülasyonlar yaptığının farkındayım ama umarım, hedonistik hinliklerime dair her hikâyenin geçerli olmadığını fark etmişsindir.”

“Tabii. Mesela Highland’daki gizli kalende sır gibi sakladığın, egzotik cariyelerden oluşan bir hareme rastlamadım.” *Tanrıya çok şükür*, diye ekledi içinden, sonra da bu saçma duanın nereden çıktığını merak etti.

“Onları burada tuttuğumu mu sanıyorlar?” diye sordu.

Farah aniden başını ona doğru kaldırdı ve alaycı bir yanıt almaya hazırlanırken Dorian’ın gözlerinin içindeki memnuniyeti ve hatta, dudaklarının köşelerini kırıştıran bir tebessümün izlerini gördü.

“Tam da anlattıkları o hain kötü adamsın!” Dorian, Farah’yla dalga geçiyordu ya da ona doğruyu söylüyordu. Her iki şekilde de, açık açık paylanmayı hak etmişti. Farah sinirden peçetesini ona fırlattı.

Dorian peçeteyi yakaladı. “Beni sevmiyorsun zaten,” dedi hafifçe. “Ne fark eder?”

“Ben, şey... fark etmez,” diye kekeledi Farah, kekinden kocaman bir lokma keserek.

“Öyle mi acaba?” Dorian bıçağını tabağına batırdı ama ısıkaladı, sonra önüne bakınca bütün yemeğini bitirdiğini fark edip şaşırıldı. Boş tabağı kenara itip şöyle dedi, “*Benim* gibi bir adam cariyelerle doldurduğu bir haremi ne yapsın?”

“Bilmediğimden eminim,” diye kaçamaklı bir cevap verdi Farah. “Belki içlerinden birisi seni, seyretmekten öte bir hareket yapmak için kandırmıştır.”

Dorian ciddileşti. “Sen yatağa girmeyi aklımın ucundan geçirebileceğim tek kadınsın.”

Farah olduğu yerde donakalıp gözlerini kırptırdı ve ne diyeceğini bilemedi. Dorian'ın sözlerinin arkasındaki niyete dair akla gelebilecek her türlü yorum, kalbinin bir tilki tarafından kovalanan bir tavşan gibi çarpmasına sebep oldu.

"Her halükarda, hakkımda söylenenlerin büyük kısmı zırva zaten."

"Mesela?" diye meydan okudu Farah, nefesinin kesilmesinden nefret ederek.

"Çıplak ellerimle binden fazla insanı öldürdüm. Newgate'ten demir parmaklıkları bükerek kaçtım. Kıskaçlıktan gözüm dönerek Cork Düşesi'nin kocasını öldürdüm. Ah, bir de en sevdiğim dedikodu; meşhur suçlu Kanlı Rodney Granger'a bir tüylü dolmakalemle şahsen suikast yaptım."

Farah hafızasını tazeledi. "Rodney Granger otuz beş yıl önce suikaste uğradı."

"Ben daha doğmadan önce," diye teyit etti Blackwell, bir kadeh kırmızı şarabı dudaklarına götürerek.

"Asılsız söylentileri neden ortaya çıkarıp elemiyorsun o zaman?"

Dorian umursamadığını gösteren bir hareket yaptı ve Âdemelması bariz bir şekilde inip kalkarak yutkundu. "Onlar mani değil, yardım. İnsanlar benden korktukça, elimde tuttuğum güç artıyor."

"Berbat bir şey bu."

Dorian ona hafifçe gülümsedi. "Biliyorum."

Farah krema dolgulu külâhı kekine ekledi. İçtiğı şaraptan sonra iyice pervasız olmuştu ve dudaklarını kocaman açıp tatlısını ağzına soktu, damağı tatlı bir patlamayla taşı.

Blackwell gözünü kırpmadan, beyaz dolgun kremayı diliyle içeri sıdırmaya çalışan Farah'nm ağzına kenetlenmişti.

Farah'nın dudaklarının etrafı beyaz oldu.

Farah peçetesine davrandı. *Doğru ya*, diye düşündü, Dorian'a atmıştı çünkü bunu hak etmişti ve pis terbiyesiz herif ona peçetesini geri vermemişti.

Farah omuz silkip parmağıyla dudağının köşesine dokundu ve ucunda kalan kremayı diliyle yaladı.

Dorian'm tuttuğu şarap kadehi çatırdadı.

Bir kalp atımı süresince ikisi de tepki vermedi. Şarap, kırmızı erik rengi damlalar halinde altın rengi masa örtüsüne akmaya başladı. Cam parçacıkları mumlardan çıkan ışığı çeşit çeşit yemek tabaklarına yansıttı.

Dorian'm gözlerinin içinde kara bir alev yanıyordu. Öfke değil, daha karmaşık, daha kara bir duyguuydu. Burun delikleri derin ve düzensiz soluklarla şişip iniyordu, sanki gece gece şaha kalkıp koşmuş bir aygır gibiydi.

"Elin kanıyor!" Dorian'm sıktığı yumruğunun ortasından kanlar akıp kırmızı lekeyi kanla yoğunlaştırırken Farah küçük dilini yutacaktı. Ayağa kalkıp Dorian'ın eline uzandı ve kanın akışını durdurmak için bir peçete aradı.

"Hayır." Blackwell öylesine güçlü bir biçimde ayağa kalkmıştı ki, sandalyesi arkaya devrilip yere düştü. Farah'nm başına dev gibi dikildi, yaralı elini aniden arkasına çekti ve gözünden tehlikeli bir ışık saçarak onu uyardı.

Farah ona doğru yaklaşacak oldu. "Eğer baktırmazsan..."

"Sakın bana uzanma," diye hırladı Dorian, iki yumruğunu da sımsıkı tutarak. Hâlbuki bir yumruğunun içinde cam kırıkları kalmıştı. "Anladın. Mı?"

"Ben sadece..."

"Asla."

Aralarında filizlenmeye başlayan bir parçacık sıcaklık varsa, bu buzdan emir tarafından söndürülmüştü. Farah içinden bir köşeye büzüşüp sindi, oysaki dışarıdan bakıldığında alnı dimdikti. "Bir daha bu hataya düşmeyeceğim merak etme," diye karşılık verdi.

Dorian tüyler ürpertecek soğuklukta bir alaycılıkla, "Sakın ihmal etme bu sözü," dedi.

"B-Blackwell!" Tallow, uşak üniforması giymiş bir korkulu-

ğu andırarak mutfaktan içeri girdi, hemen arkasında da kıpkırmızı suratlı Murdoch geldi. “Bi-biz şey duy-duyduk...” Şarap kadehi kırıklarını ve kanı görünce Tallow’un konuşma yetisi hepten kaybolmuştu.

“Cam kırılması gibi bir duyduk, iyi misin?” Murdoch, Tallow’un koluna dokundu ve Farah, her ne kadar sıkıntı içinde olsa da, bu korumacı jesti gözünden kaçırmadı.

“Yemeğimizi bitirdik.” Dorian, avucunun içinden oluk oluk kanlar akıp arkasındaki pahalı halıya dökülmüyormuş ve şarap kadehinden kalan cam kırıkları geriye kalanları pırl pırl parlatmıyormuş gibi soğuk bir edayla duyurdu. “Bayan Mackenzie’nin ihtiyaçlarını giderin ve yarın için tüm hazırlıkları tamamlayın.” Arkasını döndüğünden sonuncu emrini geniş omzunun üstünden geriye doğru seslenmişti.

“Blackwell,” diye başladı Murdoch, “izin ver ben...” Patronunun bir bakışıyla sus pus oldu ve sonra, Blackwell arkasında yalnızca gölge ve kan bırakarak çekip gitti.

Dorian’ın çenesine, sıkmaktan ağrı girmişti. Ellerinin titremesinin, başparmağını kontrol eden etli kas dokusunu dikmek için kullandığı kancalı iğneyle hiç alakası yoktu, ne de olsa yıllar içinde o kadar çok yarasına dikiş atmıştı ki, sayısını unutmuştu ama şu ellerinin titremesini yatıştırılamıyordu.

Kasma gömülmüş cam kıymığını çıkardıktan sonra, kanamayı durdurana kadar çoktan iki uyduruk bandaj kana bulanmış ve durulamak için yatağının başucundaki tasa sokunca berrak su koyu pembeye dönmüştü.

Kanında alev alev yanan yangın, âdeta bir ihanetti. Dorian ihtiyacının gücünden şoka girmişti. Sahiden de, tüm derisini tütsüleyen, saf, sıcak enerjiye şok adını vermek güçlü bir terimdi belki ama başka bir kelimeyle ifade edemeyecekti. Bu da çok tuhaftı çünkü sözlüğü okuyup ezberlemişti. Anlamla-

rını da. Eşanlamlılarını, zıt anlamlılarını, varyasyonlarını ve çekimli hallerini de.

“Siktir,” diye küfretti, iğneyi kasın ta dibine batırarak. Şansına, ereksiyonu bir Viking sopası gücüyle ona darbeyi indirildiğinde içkiyi sol eliyle içiyordu, Dorian yumruğunu sıkmış ve narin camı kırmıştı. Baskın elinizle dikiş atmak her zaman yara izini daha temiz kılardı.

Keşke Dorian’ın bu kadar çok yarası olmasaydı. Bazıları, hiçbir dikişin erişip onaramayacağı kadar derindi ve o yüzden açıkta kalıp kanıyorlar, iltihaplanıp kesif pislikleriyle vücudunu zehirliyorlardı.

Dorian iğnenin sivri ucuna, deri ve etin arasından geçen ipin batma hissine odaklandı. Her tarafını zangır zangır titreten şehveti bastırmaktan aciz, zayıf bir acıydı. Apış arasındaki ısrarcı ağrıyı uyuşturuyor ama yok etmiyordu.

Hiçbir şey yok edemezdi.

Farah’yı, Scotland Yard’ın rutubetli, gri demir kapılı mahzen odasında gördüğü günden beri, onu istiyordu. Şehvetin kısıtlamalarından hür zannettiği bedeni, daha önce hiç hissetmediği kıpırtılar ve duyularla canlanmıştı.

Dorian aşk ve şehvetin, birbiriyle fazla alakası olmadığını çok genç yaşta öğrenmişti. Sevgi saftı, özveriliydi, kibardı ve insanı tüketiyordu. Farah gibi birisinin doğal yeteneği idi. Öte yandan şehvet, bozuk ve bencildi. İnsanın, insaniyetini bastırıyor ve onu dürtü ve içgüdüden oluşan, karanlık bir yaratığa çeviriyordu.

Kadınlar bunu kullanıp erkekleri manipüle ediyordu.

Erkekler bunu kullanıp hükmediyordu. Aşağılıyordu.

Dorian şimdi bile, Farah’yı altına yatırıp ona üstün gücünü sergileme arzusunu duyuyordu. Akşam yemeğinde ona işken- ce çektiren o ağzına sahip olmak. Dudaklarının kenarından ve parmağından yaladığı süt beyazı krema, zihninde istenmeyen imgeler canlandırmıştı ve Dorian o ağzı, boşaldığının kremam-

sı kanıtıyla mühürlemek, Farah'nın da tıpkı tatlıyı yaladığı gibi bayıla bayıla o sıvıyı yalamasını istemişti.

Farah haklıydı. Dorian kötü adamdı, canavardı, katildi ve bir hırsızdı. Vicdanı ve merhameti olmayan biriydi. Geçmiş, içindeki arzuları karanlık ve sapkın şeylere çevirmişti.

Farah'yı izlemeyi seviyordu. Farah izlendiğinden habersizken bakışlarını ona kenetlemeyi seviyordu. Farah'nın yüz ifadesinin, doğuştan beraberinde getirdiğini bildiği o yalın merakla aydınlanmasını seviyordu. İlgisini çeken şeylere elini uzatışını, bakışıyla dokunmakla yetinmeyip el sürme ihtiyacını seviyordu. Keşfettiklerinin üstünde parmaklarını gezdirmeyi sevişi, âdeta kendi masumluluğu içinde tüm dünyadan duysal bir zevk almasını sağlayan bir keyifle tadışı.

Gördükleri, Dorian'ı aklının almayacağı boyutta ateşlemişti. İncecik, beyaz, zarif elleri ve minik, akıllı parmakları. Araştıran. Keşfeden.

Okşayan.

Aleti kasılıp gerildi ve ondan, veremeyeceği bir şey istedi. Dorian eskiden vücudunun ihtiyacını gidermeyi denemişti. Fakat kendi elinin dokunuşunu hissetmek bile midesini bulandırmıştı.

Arzu ve tiksinti, iç organlarında hüküm sürüyor, Farah ile birlikte yediği mükellef yemeğin sindirilmesine bile yer bırakmayarak ellerini kollarını titretiyordu.

Bu gece bir başka ebediyet yaşanacaktı.

Dorian kaşınıtıyı ve karıncalanmayı teninde hissetmeye başlamıştı bile. Ardından ateşi çıkacaktı. Sıtmalı, nabız gibi atan bir işkence. Vücudu ve beyni, bir arzu ve düşmanlık ikilemiyle şah mat olacaktı. Doğal bir dürtü olan birisini sikme arzusu, ezici gölgelerin ve şiddet dolu bir şehvetin anılarının altında çiğnenecekti. Zalimlik. Çaresizlik. Zayıflık. Çılgınlıklar. Çaresiz, kanayan dudaklarıyla pis kokulu soğuk zemine fısıldanan bir sevgilinin adı. Dorian acıyla arasına bir mesafe koyardı. Kendi

içinden çıkan küçük bir el hayal ederdi. İpekten yapılma ay ışığı rengi dalgalı saçlar. Sıvı gümüşten gözler. Uzaklarda kalmış evrenin ışığını taşıyan, gamzeli bir gülüş.

Bir görev, o rutubetli, çürümüş hapishanede karanlığa boyun eğmesine engel olmuştu.

Bir yemin.

Bundan aldığı güçle lider olmuş, aynı cesaretini gaddarlığa dönüştürmüş ve çaresizliğini bir bıçak gibi kullanmış, sonunda *düşmanlarının* suratını o topırağa bastırmıştı.

Böyle gecelerde, Farah onun çatısının altında uykuya yenik düşmeden önce Dorian, uyuma çabasından vazgeçmişti. Eğer uyku onu esir alırsa, gölgeler de alıyordu, ruhuna dalıyorlardı ve Dorian sonunda kan ter içinde, çığlıklar atarak, elinde bir bıçakla uyanıyordu. Diğer gecelerde, gölgeler yerine alevler tennini yalıyordu. Derisini parçalıyor, kaslarını burkulana kadar sıkıyor ve Dorian uyandığında çarşaftaki lekeden ve ıslaklıktan, boşaldığını anlayıp utanç duyuyordu.

Öyle sabahlarda, derisini kavuracak kadar sıcak suyla yıkanır, alevler sönene kadar, derisi kıpkırmızı olup yara bere içinde kalana ve kanayana kadar ovalanırdı.

Uyumak yerine, koridorda volta atmayı alışkanlık haline getirmişti, çoğunlukla da ayakları onu kütüphaneye götürür, bir kitaba kaçardı.

Dorian muntazam bir şekilde yapılmış ve bir köşesi kaldırılmış yatağına baktı. Kırmızı çarşaflar, döktüğü kanların daimi hatırlatıcısıydı. Kaybettiği kanın.

Birdenbire o yatağına değil yatmak, bakmak bile istemedi. Bu gece geçmişin terörlerine yem olmayacaktı.

Dorian sonuncu dikişini atmayı da bitirince eserine baktı. Yarası güzel güzel iyileşecek ve kapanacaktı.

Bir başka yara gözüne çarptı ve Dorian uzun zaman önce kapanmış yara izinde elini gezdirdi. Farah'nın bunu hiçbir zaman görmemesi gerekti, çünkü asla ifşa edemeyeceği bir sır açığa çıkmış olurdu.

Çünkü ikisinin de sonunu getirebilirdi.

Dorian yarayı sarıp kapıya doğru yürüdü. Bu gece gözüne uyku girmeyecekti.

Bu gece, seyredecekti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kara bulutlar, Farah'nın nikâh gününü suya gark etmekle tehdit ediyordu. Farah uykunun çekimiyle geç saatlere kadar savaşırmıştı, dolayısıyla öğlen vakti uyandı, ki genelde bundan rahatsızlık duyardı. Bugünse tam aksine, sıcacık yatak örtüsünün altında uzanıp fırtına bulutlarının deniz kıyısına yetişmek için birbirleriyle yarışırcasına yaklaşmasını seyretti, rüzgârla itiliyor, bir okulun bahçesindeki yaramaz çocuklar gibi çarpışıyorlardı.

Farah yatağın başucundaki suya uzanıp durdu, sırtı yüksek tekli koltuğun yatağa ne kadar yanaştığını fark etti. Gece uyu-
madan önce koltuk bu kadar yakında mıydı? Hiç sanmıyordu ama dün gece akli başka yerdeydi, akşam yemeğinde yaşanan olayın şaşkınlığı içindeydi.

Dorian Blackwell'in dış cephesinde bir çatlağı keşfetmişti, hem de bayağı büyük bir çatlağı. İnsanlığının etrafına sardığı buzdan zırhtaki oyuğu. Dorian'm dokunmaktan kaçınmasına ve ikisini bu tarz bir eyleme iten yemine rağmen, Blackwell'in gözleri sürekli üstündeydi. Vücudu, Farah'nın ağzı karşısında bir tepki gösteriyordu. Diline.

Yemek yiyişini, tadını çıkarışını, parmaklarını ve dudaklarını yalayışını seyretmek, işte bunlar Dorian'ı ateşlemişti.

Farah tatlısını yerken yaptığı hareketlerle adamı büyülemek niyetinde değildi. Ama öyle yaptığıнын farkındaydı çünkü Dorian'ın gözlerindeki ateşi görmüştü. Paniği. Zapt edilen tutkuyu.

Aralarındaki her neyse, bundan yalnızca Dorian'm vücudu etkilenmiyordu. Farah'nın içinde de bir şeyler uyanmıştı. Eskiden eksik olan, ya da belki de bunca zaman yalnızca atıl duran bir şey. Dışarı çıkmak için kusursuz gölge ve entrika karışımını bekleyerek uyuyan bir şey. Merak ve kadınsı bilgidен oluşan, hınzır, oyuncu bir şeydi. Çekingenlik ve arzudan oluşuyordu.

Farah tek bir şey biliyordu, o da Dorian Blackwell'in geçit vermez bakışları altında canlanıyordu. Dorian onu daha önce kimsede görmediği bir yoğunlukla seyrediyordu ve Farah, adamın doymak bilmez zihnini, unutamayacağı görüntülerle doldurmak istiyordu.

Dürtüleri içinde birbiriyle savaştı. Farah'yı heyecanlandırdı. Ayaklarını yerden kesip kalbini kaburgalarına çarpacak kadar hızlandırdı.

Bu gece. *Düşün* geceleri. Dorian acaba bu eylemi yapabilecek miydi?

Farah yapabilecek miydi?

Murdoch elinde krem rengi bir ipek elbiseyle içeri girdi. Elbisenin boynuna ve kollarına pahalı bir dantel fisto çekilmişti ve yüksek yakadan bele kadar inen inci işlemesi vardı, işlemenin bittiği yerde etekler hafifçe genişleyerek sade ve zarif bir şekilde kat kat iniyordu.

Farah bu elbiseyi tanıdı çünkü Londra'daki evinin gardırobunda asılıydı ve o zaman Farah, evli olup olmadığı sorguladıysa, hikâyesine kanıt olarak bu sade gelinliği gösterebileceğini düşünmüştü.

Bu bir gelinlik değildi esasında, Farah iyi biliyordu ama The Strand'de bir vitrinden ona göz kırpmıştı ve Farah incimsi ipeğe el sürer sürmez kendinden geçmişti.

Demek Blackwell gardırobuna girmişti. Eşyalarına dokunmuştu. Kaba saba ellerini Farah'nun giysilerinde gezdirdiğini, ipeksi iç çamaşırlarına dokunduğunu kafasında canlandırınca beyni ısındı ve giyinmeye, Murdoch ile konuşmasını yürütmeye çok iyi odaklanmak zorunda kaldı, yoksa adam Farah'nın aklının nerelere kaydığını çok iyi tahmin edebilirdi.

Saçlarını başının tepesinde örgülü bir topuz yapıp birkaç dalgalı tutamı yanaklarına ve boynuna düşürdü. İşte, evlenmeye hazır değilse bile, en azından görünüşte öyleydi.

Ben More Kalesi'nin şapeli kullanılmamaktan köhnemişti ve Farah, Murdoch'un ona taktığı dantel duvağı bozarak hapşurunca içeri girdiğini belli etmiş oldu.

Murdoch ile yan yana kilise koridorunda yürürken onlara hiçbir müzik eşlik etmedi, sadece eski taşlara değen topuklarının, çatıya yağmaya başlayan sağanak yağmurun damlaları ve kulaklarında zonklayan nabzının atışı vardı.

Murdoch tam olarak anlayamadığı bir şey mırıldandı ve Farah yine de başıyla onayladı, Murdoch da bunu makul bir yanıt olarak aldı.

Kalede yaşayan, dışlanmış tiplerden oluşan karma grup, çıplak ve hiç kullanılmamış mihraba en yakın sıraları doldurmuştu ve en önde berduş gibi, genç bir papaz duruyordu. Yuvarlak çerçeveli gözlüğü burnunun üstünde yamuk bir açıda duruyordu ve tarak tanımamış saçları öyle bir çıkışmıştı ki, Farah'nun aklına ilk tüylerini döküp palaz pandıras kalan civcivler geldi.

İçeri girmeleriyle adamlar ayağa kalktı ve Frank, güm-bür gümbür bir sesle gayet kibar ve münasebetsiz bir şekilde Farah'ya çok yaşa dedi. Daha az hamur işi yediği günlerde üstüne tam olan bir takım elbise giymiş, yamuk kravatıyla oynuyordu ve yanında oturan Tallow ise Farah ile Murdoch'un koridordan yavaşça ilerleyişini geline değil, Murdoch'a bakarak izliyordu.

Farah ev halkı çalışanlarından beş kişi saydı, ahırların baş seysisi Bay Weston ve yardımcısı da oradaydı. Yunana benzer isimli, kaşı gözü oynayan bahçıvan ve Farah'nın tanışmadığı iki üç sima daha vardı.

Duvağın arkasından yüz ifadelerini net göremediğine sevinliyordu, onun yüzü de diğerlerine açık değildi. Yalnızca Dorian'a bakması gerekirken gözünün başka taraflara kaydığını saklamaya yardım ediyordu.

Damat, papazın sağ tarafında kıpırdamadan duran, siyahlara bürünmüş, uzun boylu, geniş bir adamdı. Güçlü çenesinin gölgeleri ve köşeleri, simsiyah saçları görünüyordu ama hepsi bu kadardı. Farah, duvak takmanın tüm bu zorlu çileyi kolaylaştırdığını fark etti. Bugün, uzun zamandır beklediği ve intikam, görev ve geçmişin gölgesiyle kararmamış, *umut* ve *söz* ve *gelecek* gibi kelimelerle dolu, mutlu bir günmüş gibi yapabiliyordu.

Farah papazın yanına ulaşınca Dorian'a dönük durdu ve Murdoch onu teslim etti. İkili, tüm seremoni boyunca hareket etmeden beklediler. Farah bacaklarının titremesi dışında heykel gibiydi, papaz şakıyan İskoç aksanıyla İncil'den pasajları ezbere okudu ve obsesif bir tik gibi durmadan gözlüğünü düzeltilti.

Papaz yüzükleri isteyince Frank, onlara Kutsal Kâse'yi uzatırcasına küçük bir ahşap kutuyu iki yanından tutarak öne çıkıyordu.

Blackwell kutuyu açıp siyah kadifenin üstünden gözyaşı şeklinde bir pırlantayla süslü, beyaz altın bir yüzük çıkardı. Eh, eğer Golyat gözyaşı döküyorsa, bu onun yaşıydı işte. Ya da bir Tek gözlü bir devin gözyaşı da olabilirdi.

Kocaman pırlanta taş beyaz değildi, gümüşü-griydi ve şapelin pencerelerinden içeri süzülen donuk ışığı her açıdan yakaladı, pırıltısı karanlık gölgelerin etkisi altında kalıyor, sanki daha çok parlamasına yol açıyordu.

"Çok güzelmış." Farah'nın nefesi kesildi, titreyerek sol elini uzattı.

Dorian yüzüğü siyah deri giydiği parmaklarıyla ışığa tuttu. "Gri pırlanta, yeryüzünde bulunan en nadir ve en değerli taş," dedi. "Senin bu taşı takmaya layık olduğunu, sana yakışacağını düşündüm."

Nikâh seremonisinin ortasında olmasaydı, Farah gülerdi. Tabii ki Blackheart'ın karısının, tüm dünyaya adamın zenginliği ve gücünü göstermek için dudak uçuklatacak kadar pahalı bir şey takmasını isterdi. Altında yatan sebebe rağmen, Farah yüzüğü seve seve takacağını itiraf etmek zorundaydı, hayatı boyunca bu kadar hoş ve bu kadar değerli bir şeye sahip olmamıştı.

"Eh, hadi tak sıçığımın yüzüğünü kızın parmağına, lan, biraz daha nefesimizi tutarsak morarıp can çekeceğiz." Murdoch'un sabırsız yorumu, yüzüğün büyüleyici tesirini kırdı ve Blackwell, Farah'nm parmaklarına baktı.

Murdoch'a pis bir bakış fırlatırken papazsa adamın ağzı bozuk laflarına bozuldu fakat hepsi Dorian'ın kendini hazırlayışını seyretti. Dorian yüzüğün taşını ve halkasını baş ve işaret-parmağının arasında sıkıp deri eldiveniyle neredeyse eline hiç değmeden Farah'nın parmağına doğru ittirdi, sonra da elini hemen geri çekti.

Farah, Dorian'ın bir kocanın ayrıcalığından faydalanmayıp yüzük takmayacağını anladı ve nikâh töreni devam etti. Aklı başka bir nikâha, çok daha başka, küçük ve tozlu bir kilisede kıyılan bir nikâha kaydı. O nikâha sadece kaderlerini birleştirmek isteyen iki küçük ruh katılmıştı. Farah, bu seremoninin, Dougan'la ikisinin nikâhı gibi eski tarzda değil, Hıristiyan nika-hı olmasına sevindi. Aynı sözleri bir başkasına söyleyemezdi...

"Bu kadını meşru karın olarak alıyor musun..."

Sen benim kanımdansın, benim kemiğimdensin.

Blackwell'in "Evet"i, Farah'nm cevabından daha kararlıydı. Hatta, Farah konuştuğunda, "Marquis de Sade'in yanına oturup edebiyat konuşmak ister misin?" sorusuna cevap veriyor zannedilebilirdi.

Yine de geçerli sayıldı ve Farah ne olduğunu anlamadan papaz onları karı koca ilan etti. Papazın alçak sesle, İncil'den okuduğu son sözler, Farah'nın içini dehşet ve arzuyla titretti.

"İkisi de bir beden olacaktır; şöyle ki, onlar artık iki değil, bir bedendirler..." Markos 10:8

Sana bedenimi veriyorum, ikimiz bir olalım diye.

Bir bedendir, diyordu İncil. Birleşmiş. Çatallaşmış. Bu hakaniyet dolu sözler Farah'nun bacaklarının ortasında bir günah gibi, ıslak bir ılıkliğa sebep oldu. Bu gece sözcüklerden daha fazlasıyla birleşeceklerdi. İki olan vücutları, tek hareket edecekti. Böylesi hınzır düşünceler, herhalde kilisede küfür sayılırdı. Farah, Dorian Blackwell'in kapkara gölgesine baktı. İnsan şeytanla nikâhı kıyılırken bir iki kafir düşünce aklımdan geçirse, ne olurdu?

Sana ruhumu veriyorum, ölene dek beraber olalım diye.

"Amin," diye onayladı Dorian.

"Amin," diye tekrar etti izleyiciler.

"İmmmm, Bay Blackwell, efendim, bu kısımda *amin* denmesi gerekmiyor."

"Benim için gerekiyor."

"Eh, peki o zaman... gelini öpebilirsiniz."

Farah'nın duvağını kaldırması sonsuza dek sürdü. Öne eğilmesi de öyle. Gözleri birbiriyle uyumlu olmayan, iki kuyu gibiydi.

Farah hiç kıınılamadan durdu, sanki bir kası seçirse, Dorian fikrinden cayabilirdi. İkisi de derin derin nefes alıyordu, gerçi Dorian'ın göğsünü şişiren soluklar, Farah'nunkilerden daha derindi. Sabun ve baharat, bir parça da odun ateşi kokuyordu, sanki cehennemin alevleri takım elbisesini yalayıp tütsülemişti.

Dorian dudaklarını, Farah'nın dudaklarının üstünde minicik araladı. Nefesi yumuşacık patlamalar halinde Farah'nın ağzına değdi. Farah, Dorian'ın gözlerinin içindeki arzu özlemini okuyabiliyordu. Şüpheli. İhtiyacı. Panîği. Ve Dorian'm

yapması gerekeni Farah yaptı. Boynunu bir parçacık uzatarak aralarında kalan ufacık aralığı doldurdu ve ağzını, masum ama inkâr edilemez bir öpücükle Dorian'ın dudaklarına getirdi.

Dorian'ın dudakları sıcaktı, sert ve hareketsizdi ama geri çekilmediler. Hatta Farah geri çekilip sırttan Frank'e dönene kadar, Murdoch'un çaktırmadan gözyaşını silerken Tallow'un eline bir mendil tutuşturmasını yakalayana kadar da kıpırdamadı.

Yapmıştı işte. Artık Bayan Dorian Blackwell'di. Ne olursa olsun.

Ölüm onları ayırıncaya dek.

Dorian'ın aleti sertleşmişti. Terzi elinden çıkma takım elbisesinin kumaşını geriyor, yürümeyi müthiş zahmete sokarak ısrarla itiyordu. Dorian böyle olacağından endişelenmişti. Kulaklarına, boğazına ve göğsüne akın edip zonklayan kanın, erkekliğine yetmeyeceğini ummuştu.

Daha önce olmuştu.

Ancak Farah'yı meşru karısı olarak almasına rağmen, vücuduna sahip olup tohumunu rahmine ekene kadar ona gerçekten benim diyemezdi. Farah bunu biliyordu, talep ediyordu. Dorian'ın penisi de öyle.

Kapının tokmağını eldivenli eliyle tutarak Farah'nın odasının dışında birkaç dakika ya da belki bir saat dikildi.

Farah onundu artık, adı geçmişe bağlı değildi, ona bağlıydı. Bir Newgate efsanesi haline gelen, tatlı, masum kız, artık tarif edilemez derecede arzulanır bir kadındı ve Dorian'ın kokuşmuş, iğrenç, aşağılık vücudu tarafından kirletilecekti.

Farah'nın, ona dokunmasına izin veremezdi. Hatta bakmasına bile. Farah tiksiniirdi, itilirdi, ya da daha beteri olurdu.

Dorian'ın imrendiği birçok şey vardı ama bir 'ilk gece' onlardan biri değildi, yine de işte buradaydı. Peki ya zevcesi? O bu günün, bu gecenin hayalini kurmuş muydu? Hassas bir

sevgilinin bakir keşiflerinin gizemli ve romantik umutlarıyla mı doluydu? Yoksa Dorian'ın sevgi ve hassaslıktan aciz olduğunu kabul etmiş miydi? Karısı aptal değildi. Ben More'un Blackheart'ı ile evlenmeyi kabul etmişti. Hiçbir şey vermeyen adamla. Ne şefkat, ne merhamet. Yalnızca *alan* ve onu bile canı isterse yapan, kötü şöhretli bir hırsızla.

Bu gece ona sahip olmaya söz vermişti ve Dorian Blackwell sözünü *muhabakkak* tutardı.

Farah yarım saat önce huzursuzluğu geçmiş, kaygılara kapılmıştı. İlk başta mavi beyaz yorganının altına girip güzel bir resim çizmişti, elinde bir kitap, yakasının üstten iki düğmesi açık ve etekleri bir ipek deryası gibi bacaklarının üstündeydi. Kendini bir Marie Spartali Stillman tablosu için poz verirken hayal etmişti, dingin ve gizemli bir dalgınlık içinde ama erişilebilir bir poz.

Beş dakika sürmüştü.

Yataktan kalkıp mumları yakmış ve odanın çeşitli yüzeylerine dağıtmıştı, altın rengi ışıkla cazibeli bir ortam yaratmayı umuyordu. Bu iş de bitince yatağın ucuna oturdu, ellerini kucığında birleştirdi ve Dorian girene kadar kılını bile kıpırdatmamaya karar verdi.

Ah, amanın, ya Farah'nın ona gitmesi gerekiyorsa? Ya, şimdi bile, Dorian onu özel odasında bekliyorsa? İkisinin de çatalını sürmediği akşam yemeğinden sonrasının ayrıntılarını konuşup tartışmamışlar, etrafta neşeyle eğlenen adamların seslerini dinlemişlerdi.

Çakırkeyif Murdoch onu buraya kadar getirmiş, on yıllardır bu günü beklediğini gür bir sesle anlatmış ve Dorian ile ikisinin artık mutluluklarına ve birbirlerine sahip çıkmasının vakti geldi demişti.

Farah, birkaç kadeh devirmiş bir İskoç'a itiraz edilmeyeceğini iyi bilirdi, o yüzden Blackwell ile birbirlerini topu topu birkaç gündür tanıdıklarını ve ikisinin de büyük bir mutlulukla evlenmediğini söylememişti.

Farah *mut*suz değildi gerçi, kendisi de şaşırıyordu buna. Böylesi biriyle eşleştiği için insan sıkıntıdan içini kasvet basar sanırdı. Ama basmamıştı. Hatta Farah tuhaf bir biçimde sakin, hatta umut doluydu. Neredeyse sanki...

Dorian Blackwell yakın zamanda belirmezse, resmen kafayı yiyecekti.

Ya Dorian bu gece ona gelmezse? Ya ona çocuk vereceğini vaat ederken yalan söylemişse?

İstediğimi elde etmek için sana yalan söylemekten kaçınmam.

Ah, var ya, Farah adamın canlı canlı derisini yüzerdi. Şayet Dorian Blackwell düğün gecesinde onu ekerse, Farah'nm ona iki çift lafı olurdu! Farah birkaç dakika volta attı, yapacağı konuşmayı bilhassa kronolojik bir sıraya sokup düzenledi, sonuncu cümlesi *ve üstüne üstlük* diye başlayacaktı çünkü bir insan bu şekilde başlayan bir cümle kurarsa, duymazdan gelmesi imkânsızdı. Ben More'un Blackheart'ı bile olsanız.

Haklı olarak tepesinin taşı atmaya yaklaşan Farah, ayaklarını yere vura vura kapıya doğru yürümeye başladı.

Kapı suratının bir santim yakınında, pat diye açıldı.

Farah çılgık attı.

Blackwell bakakaldı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye çıkıştı Farah.

"Sen nereye gittiğini sanıyorsun?" dedi Dorian aynı anda.

İlk cevap veren Farah oldu. "Kocamı bulmaya gidiyordum."

"Eh, buradayım işte," dedi Dorian, odaya şöyle bir bakıp Farah'nın yastıklara püskürttüğü gül suyu kokusundan burnunu buruşturup dikkatlice yerleştiği mumlara tebessüm ederek.

"Kapıyı tıklatabilirdin," dedi Farah, göğsünü saran kırılganlığı çaktırmamaya çalışarak.

Blackwell içeri girince Farah mecburen bir adım geriledi. "Ölürüm de kendi kalemde bir odanın kapısını çalmam."

"Ya hazır değilsem?"

Dorian o gözlerini hançer gibi Farah'ya çevirdi. O gözler ki, gizem ve ateşle doluydu. Çok ölü ve soğuk olabilirlerdi.

Tıpkı şimdi gibi.

"Yapmak üzere olduğumuz eylem için hiçbir hazırlık gerekmez." Farah'yı alıcı gözüyle kısaca süzüp yanından bir hışımla geçti ve sanki kendi malıymış gibi yatağın yanındaki koltuğa kuruldu. Ki, öyleydi zaten. Farah'nın dikkatlice yerleştirdiği mumlara rağmen, Dorian'm etrafına gölgeler düştü. Dorian'm üstünden soğuk bir hinlik ve tehlikeli, dengesiz bir his yayılıyor, sabahları Highland kıyılarını örten, çok eski volkanik taşlardaki tehlikeleri ve yırtıcı hayvanların biçimlerini kapatan pus gibi Farah'ya erişiyordu.

Dorian ne de olsa yırtıcı bir hayvandı ve bu, hiç bu kadar bariz belirginleşmemişti.

"Şimdi," dedi derin, buz gibi sesiyle, eline tam oturan eldivenlerinin derisini inceleyerek. "Elbiseni çıkar."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Düğmeleri hâlâ kapalı olmasına rağmen, Farah elbisesinin korsaj kısmına sarıldı ve sandalyede oturan iri yarı, esmer adama uzun uzun baktı.

Dorian'sa o bakışa farklı bir seviyeden karşılık verdi. "Şimdiden caymaya mı başladın, canım?" Kullandığı bu sevgi sözcüğü gerçek anlamında kastedilmemişti ve ikisi de biliyordu. Dorian meydan okuyordu, Farah'nm ilk başta kabul ettiği meydan okumaya cevap veriyordu. Farah ona bedenini sunmuş, neredeyse alması için yalvarmıştı ve Dorian da eline geçirmeye gelmişti.

Dorian'ın, durumu onun için kolaylaştıracağını düşünmek budalalığın daniskası olurdu.

Farah alnını dimdik tuttu. "Hayır. Kendin çıkarmak istersin diye düşünmüştüm."

Farah tehlikeli bir oyun oynuyordu ve Dorian'ın gözlerinde o tehlikenin çıktığını gördü. "Eğer öyle olsaydı, şu anda üstünü başını parçalardım. Zaman kazanmaya çalışmayı kes ve elbiseni. Çıkar."

Tabii ki. Dorian seyretmek istiyordu. Böyle heyecanlanıyordu. Uyanıyordu.

Pekala, Bay Blackwell, diye düşündü Farah. Seyret.

Dorian, Farah'nın hareketlerindeki sakarlığın titreyen parmaklarından kaynaklanmıyormuş gibi yaptığını anlıyordu. Farah, Dorian'ın, gri fırtına bulutlarının toplandığı, meydan okuyan gözlerine kenetlenmiş bakışını orada tutmaya çalıştıysa da Dorian, düşmanın her açılışıyla ortaya çıkan tenini gözüyle yiyip bitirmekten kendini alamadı. İncecik bir sütun gibi boynu. Göğsüne ve köprücük kemiklerine inen cildi, sinir uçları dipdiriydi.

Farah hiç acele etmiyordu, *lanet olsun.*

Mum ışıkları gümüşü saçlarını ve kremamsı fildişi tenini altın dokunuşlarıyla öpüyordu, âdeta Kral Midas şeytana uyup lanetli parmaklarını ona değdirmişti.

Pişmanlığı baş göstermeye ve o geçit vermez buzdan kalkanınmaltındaki hırs, kendinden nefret, şiddet, kin ve öfke katmanlarının dibinde çok derinlere gömülmüş insanlığını kıpraştırmaya çalıştı.

Farah'ydı bu. Karısı. Onu bu şekilde nesneleştirmeli miydi?

Bir düğme daha kumaştan kurtulup göğüslerinin çıkıntısının ilk belirtisini ifşa etti.

Soru şuydu: Dorian istese bile, kendini tutabilir miydi?

Cevabı zaten biliyordu.

Bütün imparatorluğun parası ve gücünü verseler de, hayır.

Farah göğüslerinin ortasındaki gölgeli vadiyi gözler önüne sererken Dorian zehirleyici, neredeyse kimyasal bir heyecan ve utanç karışımı duydu, East End'deki Çin göçmenlerinin dükkânlarının arka sokaklarında takılan afyon bağımlılarına can çekistiren aynı bu his olsa gerekti.

Vücudu, deli gibi istediği bir şeyi sonunda alacaktı. Yanıp tutuştuğu. İhtiyacının yoğunluğuyla çılgık çılgıla bağırırdı bir şeyi.

Ertesi sabahsa, kendinden nefret edecekti.

Kahretsin, muhtemelen Farah da ondan nefret edecekti. Ancak düğmeleri açmayı ilerletmiş, göbek deliğine kadar inmişti ve bu arada Dorian geceliğinin ince beyaz ipek kumaşı-

nun altındaki, pespembe kusursuzlukla çevrili bir meme ucunu görebilmişti. Tüm mantığa dayalı düşünceleri, ilk güneş ışınlarıyla birlikte dağılan sis gibi yok oldu ve Dorian'm etrafındaki her şey yok olup yalnızca Farah kaldı. Bir sonraki nefesi, açılacak bir sonraki düğmeye bağlıydı. Sırada sergilenecek ten, açlıktan ölen bir adam gibi yumulması için önüne serilecekti.

Onu durdurmak istedi. Devam et diye emretmek istedi. Ancak tüm sert duruşuna rağmen, kelimeler anlamsız kalıyor, iletişim becerisi sıfıra iniyordu. Tek yapabildiği, çaresizce oturup Farah'nm sıradaki hareketini beklemektir. İzlemektir.

Farah, daha fazlasını sergiledikçe, daha cüretkâr olduğunu fark etti. Belki de elbisesi vücudunun kıvrımlarından kayıp yerde bir kumaş birikintisi halini alırken Blackwell'in eldivenli elinin koltuğun kol kısmını sıkmasından dolayıldı. Ya da Farah'nın kollarını kaldırıp saçındaki firketeleri tek tek çıkarmasıyla ve bu hareketle memelerinin, yarı şeffaf kombinezonunun içinde daha yukarı kalkmasıyla Dorian'm burun deliklerinin genişlemesinden dolayıldı.

Omuzlarına düşen, kalın örgüyü aşağı saldı, dalgalı saçlarını şöyle bir silkeledi ve dirseklerine kadar açtı.

Farah, Blackwell'in savaş verdiğini görebiliyordu fakat arzuları, bakışının içindeki buzu eritiyor, gözkapaklarını ağır ağır yarıya indiriyor ve nefesinin hızlanmasıyla ona dudaklarını aralatıyordu.

Farah ipleri çözmeden önce bir an tereddüt etti.

"Dur," diye emretti Dorian. "Henüz değil."

Ceketinin derin derin inip kalkması dışında Blackwell bir heykeldi. Gözleri Farah'nm ortaya çıkan etinin her santiminde dolaşarak onu okşadı ve Farah'nm iç çamaşırının lastiğinin üstünde kaldı.

"Çıkar şunu." Artık sesi tanımmaz haldeydi, tam gözünün yanında, yakasının altında, parmaklarında beliren küçük kas seğirmelerini durdurmak istercesine gümbürdemişti.

Farah kalbi küt küt atarak başparmağını iç çamaşırının bel lastiğine soktu ve lastiği indirmeye hazırlandı.

“Bekle,” dedi Dorian dişlerini sıkarak.

Farah durdu.

“Arkanı dön.”

Farah bu isteğe şaşırıp sessizce boyun eğdi, adamın talimatlarını yerine getirmeye kararlıydı. Eğer Blackwell, kontrolün kendisinde olduğunu hissediyorsa, bu işi nihayete erdirmesi daha muhtemeldi. Farah hem hazırlıklıydı, hem hazırlıksızdı. Korkuyordu ama korkmuyordu. Utanıyordu ama cesurdu. Dorian’ın buzdan bakışlarının altında sinsice saklanan ihtiyaç, Farah’yı tipik mutaassıplığından uzaklaştırdı. Bakire utangaçlıklarına kapılmayacak kadar yaşı geçmişti, bu dünyanın başkalarından esirgediği çoklukta dehşete şahit olmuştu.

Erkekler genelde uyarıcılara göre hareket eden yaratıklardı, kadınlarsa sevgi doluydu. Blackwell’in, dokunmaya zorlandığı bir şeye bakmak istemesi gayet doğaldı. Farah istediği aileyi peydahlayabilmek için, adamı yalnızca bakmaktan fazlasını yapmak için kandırmalıydı ve önceliği buydu. Arzunun korkuyu yendiği, hayvani cinsellik içgüdüsünün vücut mekanizmasının kontrolünü ele geçirdiği noktaya taşınmalıydı onu.

Böylece şöminede yanan ateşe çevirdi yüzünü, gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve iç çamaşırını kalçasından aşağı indirdi.

“Yavaş.” Dorian dişlerinin arasından tıslar gibi buyurdu.

Farah iç çamaşırını poposunun çıkıntısından aşağı, titreyen uyluklarına doğru aheste aheste indirirken kafasına dank etti, planı bir risk taşıyordu. Dorian Blackwell gibi bir adamın şehvetten gözü dönüp geçmişin bağıını kırması nelere mal olurdu?

Farah’yı da kırıp dökebilirdi.

Dorian kadın formunu, tabloda fahişelere kadar her modeliyle incelemişti. Hepsini görmüştü. Hatta birkaçını beğenmişti. Ancak *hiçbir şey* onu Farah’nın vücudunun, alevlerin

arkadan aydınlatmasıyla koyu renk ve kusursuz silüetinin görünümlüne hazırlayamazdı.

Zayıf gözü, ateşin ışığının tam zıttı olarak ayrıntıları silikleştirdi ve böylece Dorian içgüdüsel olarak öne doğru eğildi. Bir kadında gereken her yeri kocamandı, bir erkeğin sert açılmasına yumuşak cevaplar oluşturan kıvrımlara sahipti.

Farah bu şekilde eğilmişken kıcı tam Dorian'ın karşısındaydı, loş ışıkta kadınlık organının ana hatları siyah bir sırdı.

Dorian'ın ağzı kurudu. Küt küt atan kalbi, bitiş çizgisine doğru son atağa kalkmış bir kısrak gibi hızlandı. Olağanüstü bir hıza ulaştı. Kapasitesini zorluyordu. Göğsünden çıkan nefesi sınıksız, acı verici patlamalar yaratıyor, sanki kışın koştuğu zamanki gibi ciğerlerini yakıyordu. Kırığı ve ısı. Kanında buz ve kasıklarında yangın.

Herhangi birisi ona acı vermemek amacıyla dokunmayalı yirmi yıldan uzun zaman olmuştu. Aşağılamamak, etkisiz hale getirmemek, kontrol etmemek. Dorian ellerini savunma, şiddet ya da hükmetmek dışında bir amaçla kullanmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Farah'nın cildi. Kusursuz, lekesiz cildi. Yara beresiz, kimse'nin izini taşımayan, ona *ait* olan cildi.

Sonunda.

Hangi erkek, dokunuşuyla böylesi pürüzsüz bir deriyi pisletmeyi göze alabilirdi?

Peki bunu yapmanın nasıl önüne geçebilirdi?

Dorian fiziksel bir kuvvetle kendini koltuğa bastırınca eldiveninin derisi gıcırdadı. Hangi dürtüsü onu daha fazla zorluyordu, emin değildi, Farah'yı yakalama dürtüsü mü, kaçıp gitme dürtüsü mü?

O yüzden de oturdu. Seyretti. Farah'nın dün gece tatlısının tadını çıkarışı gibi yavaş hareketlerle ona işkence çektiğinin keyfine vardı. Aldığı zevk tatma duyusundan ibaret değil, tam vücut bulmuş, kanlı canlı bir tecrübeydi.

Dorian hayatında hiç bu kadar umutla heveslenmemiş ya da Farah'nın kek ve kremasından aldığı zevk kadar zevk almamıştı. Ne zenginliğinden, ne lüksten, ne bir sürü düşmanına karşı kazandığı zaferden. Bu âna değin, Farah'ın kalçalarının yuvarlak, sımsıkı kıvrımları ona bir savaş ganimeti misali sunulana değin.

Yine de Dorian üstünde hak iddia edemiyordu çünkü savaş henüz sona ermemişti. İçinde öfkeyle kasıp kavuruyordu. Kan dökülmüştü, masum canlara kıyılmıştı, topraklar kaybedilmiş ve avantaj elde edilmişti. Şiddetliydi. Netice, belirsizdi.

O yüzden oturdu.

Seyretti.

Farah iç çamaşırını tamamen çıkarıp kenara atınca vücudunun sıcak, nemli katlarına değen serin havaya aldırmadı. Gövdesini tekrar doğrultup tutmaz olmuş parmaklarıyla krem rengi çoraplarının jartiyer bağını çözmeye koyuldu.

"Kalsın," dedi Dorian çatlak bir sesle.

Farah doğruldu, üstünde korsesi, kombinezonu ve jartiyer çoraplarıyla ne yapacağını bilemedi.

"Yatağın ucuna uzan," diye kasılarak emretti Dorian.

Farah'nın bakışları yatağa kaydı, konforlu, iyi döşenmiş, oldukça zararsız bir mobilyaydı. İnsan oradan tekrar kalktığında sonsuza dek değişmiş birisi olacağını bilmiyorsa tabii.

Gerçi doğruya doğru, Farah, Dorian'ın ondan ne istediğini açık açık bildirmesiyle rahatlamıştı çünkü baştan çıkarma sanatında ne yetenekli, ne deneyimliydi ve Dorian buyruklarını sıralamasa, ne yapacağını şaşırırdı.

Garip, sürekli değişen bir güç dengesiydi bu. Kadınlık içgüdüğü ona ricalarını uygulamaya geçirdikçe Dorian'ın beynindeki bütün alanları, her kalp atışını onun kontrol ettiğini, ancak hareket sona erince kontrolün tekrar Dorian'a geçtiğini ve sıradaki talebi beklerken nefesini tuttuğunu söylüyordu.

Farah tam tutmayan bacaklarıyla yatağa doğru parmak ucunda yürüdü ve yavaşça yatak örtüsünün üstüne oturdu.

Onu rahatlatması için Dorian'la göz göze gelmeye çalıştı fakat Dorian'm bakışları, bacaklarının birleştiği noktadaki altın rengi tüylere kenetlenmiş, sanki evrenin gizemlerinin cevapları bacaklarının arasındaymış gibi oraya odaklanmıştı.

Farah dondu, ilk kez gerçek bir korku boğazını sıktı. Dorian oturduğu yerden bile üstüne çullanmayı başarıyordu. Sessizken bile tehdit savurabiliyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu yapısını mumlar aydınlatsa da, adam kas ve karanlık ve gölgeden bir hayalete benziyordu.

Tam şimdi yanılıyordu. Çok yanılmıştı. En ufak bir kontrole sahip olduğunu hayal ettiyse, bir illüzyona kapılmıştı. Dorian Blackwell onun huzurunda hiç kimsenin bunu teşhir etmesine izin vermezdi.

Farah sırada ne var diye merak ederek yüzüne baktı. Bitiş noktasını biliyordu, varış çizgisinin yerini biliyordu. Ancak Dorian ona gelmeliydi, içine gelmeliydi.

“Arkaya uzan.” Sesi, lanetlilerin ruhlarını yakan ateşe odun atıyordu. “Bacaklarını aç.”

İşte buydu. Farah titreye titreye yavaşça sırtüstü yattı. Parmaklarıyla dikişlerden güç alacakmış gibi iki taraftan yorganı kavradı ve gözlerini yumdu, Dorian'a bakamıyordu.

Vücudu yatağın üstünde sereserpe uzanırken Dorian'm bakışlarını üstünde hissetti. Başka hiçbir erkeğin görmediği yerlerine baktığının farkındaydı.

Topuklarını karyolanın ucuna dayayıp derin bir nefes aldı ve dizlerini birbirinden ayırdı.

Sessiz saniyeler tık tık ilerlerken Farah gözlerini açtı ve yatak başına baktı. Kocasından gerçekten de acımasızdı. Barbardı. Affedilmez bir zulüm yapıyordu. Hayatında ilk kez çıplak kalmış, hile ve numara bilmez bir masumu, rahatlatmadan ve üstüne titremeden bu şekilde bırakıyordu. Farah sinirinin bozulmasını üstüne bir pelerin gibi sararak Dorian'a bakacak cesareti topladı.

Gördüğü görüntü karşısında aynı anda hem dondu, hem eridi.

Göğüslerinin yarığının ve uyluklarının arasındaki V girintisinin ortasında Dorian Blackwell'in, Blackheart'ın *zangır zangır titrediğini* gördü Farah. Şöyle bir ürperti ya da titreyiş değildi. Omuzları sarsılırcasına, nefesi etkilenircesine titriyordu.

Adamın insafsız yüz hatlarının becerebileceğini sanmadığı yüz ifadeleri hızlı bir biçimde çehresinden peş peşe geçmeye, Farah ne olduğunu tespit edene kadar silinmeye başladı. Özlem. Umutlu gerginlik. Mahremiyet. Çıldıırma. Kontrol. Çaresizlik. Şehvet.

Tapınma.

Farah nefesiyle birlikte Dorian'm adını söyleyince Dorian aniden başını ona çevirdi. "Gel bana," diye cüretkârca konuştu Farah. "Ne yapacağımı söyle."

Dorian başını iki yana salladı ama bakışlarını ondan ayırmıyordu. "Hazır değilsin," dedi, çenesini sıkmaya devam ederek.

"Hazırım," diye teşvik etti Farah. "İstiyorum..."

"Islak... olman... gerek." Doğum sancıları içindeymiş gibi nefes alıyordu, sanki acı çekiyordu.

Farah kaşlarını çatı. Elinde değildi. Baştan çıkarılmak istemeyen bir kocayı baştan çıkarmak, kendini bir erkeğe ilk kez vermek, hem de tüm bunları adam dudaklarını bile kıpırdatmadan ya da teskin edici sözler söylemeden yapmak zor bir işti. "Ben nasıl..."

"Zevk," diye hırladı Dorian. "Dokun."

Farah ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Banyoda onun için yıkanırken bunu hissetmişti, zevkin ilk notalarını ve kıpırdanışını, vücudundan yayılan nemi. Tekrar aynıısını üretmek zorundaydı.

Parmaklarını gömdüğü yatak örtüsünden çıkarıp bir tırnağını memelerinin etrafında hassasça gezdirdi.

Dorian'ın gözleri çakmak çakmak.

Farah'nın bedeni tepki verdi.

İlk parmağma başka parmaklar eşlik etti, sırtüstü uzandığı için daha düz duran, meme ucu yukarı kalkık olan göğsünün kıvrımından aşağı dans etti. Sonra yine krem rengi ipekten yapılmış korsesinin kenarına ulaştı ve bariyerle oynayıp daha aşağı indi.

Farah hissettiklerine inanamıyordu. Duyuların heyecanı, gelecek olan zevkin nemli fısıltısı. Dorian'm görebildiği, izlediği artık umurunda değildi. Farah onun izlemesini istiyordu. Utangaç bir bakire değil, aynı zamanda cesur bir teşhirciydi ve bir bakıma, tüm bunlar onu daha da boşa umutlandırıyordu.

Ayrık dudaklarından çıkan sesi duyan Dorian yırtıcı bir kuş gibi soğuk ve gözlemleyen bakışını tamamen yitirdi ve bir hayvanın azgınlığına kapıldı. Kanı kaynıyordu. Volta atıyordu. Avını takip ediyordu. Saldırmayı bekliyordu. Zevk ve acıyla karışık, dişlerini gösteriyor, kendi iradesinin tüm gücüyle bir canavarı zapt etmek için savaş veriyordu.

Dorian, Farah'nın siyah jaguarıydı ve onu lime lime doğrayabilirdi.

Dorian, Farah'dan daha fazla titrediğinin farkındaydı çünkü Farah'nın eli kusursuz göğüslerinden uzaklaşıyor, korsesinin geçit vermez kumaşının üstüne iniyordu. Dokunuşu tüy gibiydi, parmakları narindi ve kalçalarına ve daha aşağısına kadar mumla aydınlanmış yolu takip etti.

Dorian ona bu şekilde dokunabilir miydi? Damarlarında zonklayan bu baskın olma ihtiyacına rağmen? Yumuşaklık ve nezaketi, Farah'nın sergileyişini izlerken öğrenebilir miydi?

Elbette, Farah'nın *onun* etine bu şekilde dokunmasına katıyen izin vermezdi.

Elbette... Farah da istemezdi. Bir kere açık açık görseydi.

Midesi bulanır, tiksindir ve Dorian reddedilmiş hissederdi. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Güzeldi. Farah inanılmaz güzeldi. Bacakları bembeyaz ve

sıkı kaslı, uzun, kremamsı silindirler gibiydi. Jartiyerindeki mavi kurdeleler, Dorian'a aklını kaçırabilirdi.

Aleti. Açık renk tüyler serpiştirilmiş üçgenin altındaki pembe, güzel eti. Dorian'ın ağzı sulandı. Kanı coştı. Penis pantolonunun içinde ritmik ve kontrol edemediği bir kas sıkışması ve gevşemesiyle zonkluyordu.

Farah'nın meraklı parmakları, yumuşak tüylerin altına inmeden önce durdu. Kadınsılığıyla karşılaşınca nefesi kesildi.

Dorian nefes almayı bıraktı.

Farah orayı hafifçe test etti, o yumuşacık dokunun ucunda titreyen ve kasılan noktayı buldu. Farah'nın kadını kasları, Dorian'ın kasıklarıyla aynı ritimde kasılınca Dorian huşuyla felç oldu. Farah'nın cinsiyetine has derisinin altında hareket ettiğini görebiliyordu. Farah küçük küçük hareketlerle kalçasını sallıyor, hoşuna giderek iç çekişlerle nefesini tutuyordu.

Dorian daha güçsüz bir erkek olsaydı, sabra, işkenceye ve ızdıraba alışkın olmasaydı, oracıkta tohumunu dışarı salardı. Fakat orgazmını bastırıp geri yolladı, Farah'nın ellerini kendi iğrenç teninde düşününce korkuyla içindeki ateşe buzlar fırlattı.

Derken Farah iç kısımda kalan yarığı ayırdı, parmağıyla oradan içeri daldı ve Eros'u bile uyandıracak nitelikte inledi. Parmağını sırlı sıklam parlayarak dışarı çıkarıp diğer her yerinden daha fazla ilgi isteyen o küçük deliğe tekrar soktu. Farah bu ıslaklığı etrafına sürterken kasları kasıldı ve başını yatak örtüsüne düşürüp hayvani bir sesle öyle bir inledi ki, Dorian'ın iradesi kırıldı.

Ve Farah'nın üstüne atladı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hayvani bir sesin Farah'yı uyarmasıyla birlikte Blackwell'in onu iki kolundan tutup yatağa çakması bir oldu.

Farah'nın ayırık bacaklarının ortasında, belden aşağı eğilerek durunca suratı Farah'nunkinin üstünde havada kaldı. En büyük savaşını kaybetmek üzere olan ama inatla silahını elinden bırakmayan bir erkeğin vahşi görüntüsü içindeydi.

"Sana bir şans veriyorum," diye ikaz etti. "Anlıyor musun? Beni inkâr etmek, beni durdurmak için *bir* şans. O yüzden bunu çok iyi düşün taşın, karıcığım. İstedğin *bu* mu?" Mavi gözünü Farah'ya çevirip agresif yaraya yakından bakmasını sağladı.

Dorian ona daha önce bu şekilde davranmış olsaydı, Farah geri çekilebilirdi. Oysaki artık bedeni en ilkel arzulara uyanmıştı. İhtiyacın sıcaklığı içinde fokur fokur kaymıyordu ve Farah'nın hissetmesi gereken korkulu titremeyi yendi. Ben More'un Blackheart'ın bu kadar yakınına gelip de sağ çıkan pek azdı.

Farah sağ çıkacak mıydı?

Farah adamın yaralı bakışına tam bir inançla karşılık verdi. "Beni... almanı istiyorum."

“O zaman Tanrı ikimize de yardım etsin.”

Sert ağzıyla Farah’ya abanmadan önce bir an için kara gözü parladı. Öpüşü bir ceza gibiydi, ama neyin cezası olduğundan emin değildi. Dorian onu istediği için mi? Farah onu istediği için mi?

Farah baskıya dayanamayınca zorlandığını gösteren bir ses çıkardı ve Dorian öpücüğü sona erdirdi.

“Lanet olsun sana,” deyip tekrar eğildi.

Bu kez daha dikkatliydi ama. Nazik denemezdi, ancak yine de ağzının hoyrat baskısı Farah’nın bir öncekinde deneyimmediği bir zevke dönüşmüştü. Dorian, dudaklarının her kısmını öptü, köşelerini, kenarlarını, dolgunluğunu, tecrübeli bir adam gibi hünerle tadına vardı. Hareketleri sertleşeceği yerde, yavaşlamaya başladı. Kaliteli bir viskiyi yudum yudum tadıp değerlendiren bir insan gibi onu tadıyordu. Dudakları dolgun değildi belki ama doğuştan yeteneğiyle bunu telafi ediyordu. O sert dudaklar nihayet yumuşadı, Farah’nın dudakları açıldı ve dili kapalı dudakları dürtüp içeri girmek istedi. Dorian’ın titremeleri azalsa da, güzel takım elbisesinin ceketini sıkan kaslarındaki gerginlik yoğunlaştı.

Farah uysal bir iç çekişle ağzını açtı ve Dorian’ın altında umutlu bir teslimiyetle tamamen gevşeyip kendini bıraktı. Eğer birleşmeleri, bu ıslak, girişken öpücüğe benzeyecekse, Farah o ânı iple çekiyordu.

Dorian da bileklerini cezalandırır gibi tutan parmaklarını gevşetti, deri eldiveni teninden uzaklaşarak geri çekildi ve Farah’ya yukarıdan baktı.

İkisinin de içinde yükselen çılgın ihtiyaçların azgınlığı ortasında, sessiz bir an filizlenmişti. Dinginlik ve kabullenme anı. Dorian inanamayan gözlerle Farah’yı süzdü ve sanki bir itiraf dilinin ucuna gelmiş gibi dudaklarını araladı ama ağzı buna geçit vermedi.

“Ne var, Dorian?”

“Bana öyle deme,” diye nazikçe payladı onu Blackwell. “Burada değil.”

“Sana ne diye hitap edeyim o zaman?” diye sordu Farah, ilk adıyla seslenmenin samimiyetinin, meşru yataklarındaki samimiyet sırasında yasaklı olmasına şaşırarak.

“Kocam.” Bu kelime Farah’nın yanağını okşadı. “Bana kocam de.”

Farah dudaklarında narin bir tebessümle gülümsedi. “Ne var, öyleyse... kocam?”

“Ağzın,” diye itiraf etti Dorian, bir azizin hürmeti ve bir şehidin ızdırabıyla. “Bu ağzın hayalini kurdum.” Bir elini Farah’nın yüzüne kaldırdı, nefesini tutup eldiveniyle alt dudagina dokundu. “Senin tahmin etmediğin kadar çok sefer bu kelimenin dudaklarından döküldüğünü hayal ettim.”

Farah duygulanarak dudaklarını birbirine bastırdı. Dorian Blackwell acaba onu sadece kötü emellerine alet etmek için istemiyor, onunla bir ömür geçirmeyi arzuluyor olabilir miydi? Farah eldivenlerini çıkarmasını istedi, şu dünyada daha çok istediği bir şey yoktu ama bunu rica etmemesi gerektiğini biliyordu. Dorian’ın tenini teninde hissetmeyi arzuluyordu, Dorian’dan yayılan sıcaklığı etiyile emmek istiyordu. *Belki günün birinde olur, diye düşündü hafif umutlanarak, ama bu gece değil.*

“Vücudunu benimkine yasla, kocam,” diye davet etti. “Ve beni tekrar öp.”

Dorian gözlerini Farah’nın dudaklarına yapıştırıp diğer elini de serbest bıraktı. “Sakin... bana uzanma,” diye onu uyardı.

Farah bir kez daha yorganı avucunun içinde sıkarak başıyla onayladı.

Dorian iki elini de Farah’nın başının yanlarına bastırıp yaralanmayan elinden kuvvet alıp ölçülü oranlarda bedenini Farah’nunkine doğru yaklaştırdı. Oniks ve buzdan gözlerini gözlerine kenetledi, dindar bir insanın kutsal bir nesneye ya da bir tanrıtanımazın kurtuluşa uzanması gibi ona uzandı. Fa-

rah onu kaybederim korkusuyla gözünü bile kırpmaya cesaret edemiyordu. Dorian Blackwell'in esrar perdesini kaldırdığı ve kuytlara kaçmadan, lafı saptırmadan durduğu bu an parmaklarının arasından kayıp gidecek diye korktu. Bilakis, Dorian tenine gerçekleri fısıldıyordu.

Dorian uzun, ağır gövdesini Farah'ninkine yaslarken ikisi de ağzını açmadı. Dorian'ın kıyafetlerinin kalın kumaşma ve üstündeki korsesinin bağlarına rağmen Farah adamın kuvvetini katmer katmer hissediyordu. Yıllar yılı zorla iş gücüne koşulmuş, on yıl boyunca şiddet dolu bir baskıya boyun eğmiş yapılı cüssesini hissedebiliyordu.

Bunu hatırlasa iyi ederdi. Dorian'ın nelere kadir olduğunu yani.

Dorian kalçalarını Farah'nın bacaklarının arasındaki boşluğa yerleştirip o aralığı iyice genişletince ikisi de nefesini tuttu. Farah aletinin üstüne çelikten bir çıkıntının yaslandığını ve pantolonun içinden yaydığı sıcaklığı hissetti. Dorian'm kalp atışlarıyla aynı ritimde atıyor ve bu minik hareketler Farah'nın iyice hassaslaşmış merkez noktasına küçük zevk şokları yol-luyordu.

Farah gözleri büyüyerek parmakları acıyana kadar sıkı yorganı.

"Korkuyor musun, Pe... Farah?"

"Ya sen?" diye sordu Farah nefes nefese. "Korkmalı mıyım?"

"Evet."

Farah hangi sorusunun cevaplandığına kafa yormaya fırsat bulamadı çünkü Dorian başını tekrar öne eğip dudaklarını bir kez daha işgal etti.

"Her yerini görmek istiyorum," diye ısrar etti Dorian, dilini ağzının içine sokmadan önce ve Farah'nın cevap veren dilini derin, leziz darbelerle dürttü. Ağızlarının birleşmesini bozmadan göğsünü kaldırıp Farah'nın kaburgalarını esir eden

korsenin iplerini ve bağcıklarını çözdü. Kıpırdanmaları cinsel organlarının birleştiği yerde daha fazla sürtünme yarattı ve Farah, bu hareketin ona verdiği zevkin en azından bir yankısını hissettiğini Dorian'ın yüz hatlarının kasılmasından anladı.

Korsesinin baskısı gevşeyince Farah her zaman yaptığı gibi nefis bir solukla ciğerlerini doldurdu ve bu kez Dorian'ın erkeksi kokusuyla sıcak nefesini aldı.

Taşıdığı kıymetli eşyayı hatırlayınca boğazı kurudu, nefesi tıkanmış. "Bekle," dedi güçlkle, yüzünü yana çevirip. "Bir dakika!"

Ne var ki, çok geç kalmıştı. Dorian çoktan korsesinin içine sıkıştırılmış nesneyi bulup dışarı çekmişti. Yumruğunun içinde sıkıp ölümcül bir zehir darbesi yemiş bir insanın şokuyla Farah'ya dimdik baktı.

"Ben... üzgünüm," diye fısıldadı Farah.

"Neden?" diye sordu Dorian, çok tuhaf bir ilgi yoğunluğuyla, siyaha bürünmüş başparmağını soluk renkli, katlanmış ekose kumaşın üstünde gezdirerek. Ancak onu kızdırmamıştı sanki, hoş sevindirmemişti de. Acaba neden hâlâ sende mi demek istemişti? Neden özür diliyorsun diye mi sormuştu? Bu diğer nikâhtan kalma yadigârı neden ondan sakladığını mı soruyordu? Hani birkaç çocuksu öpücük ve sonsuza dek yeminleriyle mühürlenmiş bambaşka bir düğün gecesinin hatırasını?

Bu gecenin tam aksi bir gecenin anısını.

İkisi de kumaşa, uzun zaman önce vefat etmiş ve gerçek olamayacak aşkın simgesine bakıyordu.

"Hiçbir zaman yanımdan ayırmayacağıma söz vermiştim," dedi Farah. "Kızdın mı?"

Dorian ona baktı, sonra ekose kumaşa bakıp yüz ifadesini düzeltti. "Hayır," dedi, belki de istemediği kadar coşkulu bir edayla ve sonra, kumaş parçasını lambanın yanına koydu. "Belki de artık hem onu hem beni sembolize eder. İkimizi bağlayan kişinin anısına."

Farah o gece ilk kez çınlıçplak hissederek kumaşa baktı. "Bizi yasalar bağlıyor."

Dorian açık renk gözünün içinde karanlık bir ışık yanarak tekrar Farah'nm üstüne uzandı. "İkimiz de yasalara ne kadar saygılı olduğumu biliriz." Bir sonraki öpüşmeleri hafif tebesümlüydü, dişleri hafifçe birbirlerine çarparken Dorian, korseyi Farah'm altından çekti ve kombinezonunun kenarını sıktı.

Farah kurtulmak istediği korseyi Dorian çekebilsin diye belini yay gibi bükünce ve son sırlarını da Dorian'm aç gözlerinin önüne serince Dorian aklını yitirir gibi oldu.

Ereksiyonu takım elbisesinin dikişlerini zorlayarak Farah'yı dürtüyordu ve Dorian, alt taraflardan değil de, sanki ağzının içinden bir vaha fışkırtıyormuş gibi Farah'nm dudaklarına tekrar yapıştı.

"Pantolonun!" diye nefesi kesildi Farah'nın, Dorian hafifçe çenesine doğru inince. "Islanmış." Sırılsıklam olduğunu, Farah'nm arzularının kanıtı suları çektiğini hissedebiliyordu ve Dorian pantolonunu ona iyice bastırdıkça zevk patlamalarıyla iyice kayganlaşıyordu.

"Umurumda değil," diye hırladı Dorian, başparmaklarını Farah'nm meme uçlarının üstünden geçirip ağzını işgal etti, Farah'nm şaşkın çılgınlığını yutup kalçasını bir kez daha itti, sonra bir daha sürtündü.

Farah'nın bacakları titriyordu, midesi kasılıyordu ve adını ko-yamadığı bir zevk uyluklarından bir ateş seli gibi akmaya başladı.

"Hoşuna mı gidiyor?" Dorian bir daha yaptı, inlemeleriyle Farah'nın dudaklarını titretti.

Hoşuna gitmek mi? Çilekli tartelet ve leziz tatlılardan daha fazla. Dorian'm onu seyretmesinden aldığı zevkten daha fazla. Vücudunun üretme yeteneği olduğunu bilmediği kadar çok zevkle hem de. Ancak bunların hiçbirisini söyleyemedi, kasları henüz anlamlandıramadığı bir doruğa doğru yükselirken sadece bir "Evet!" diyebildi.

Dorian'ın her hareketi, her öpücüğü bu şahane duyguyu yoğunlaştırdı, elektriklendirdi, ta ki sonunda Farah kendini tutamadı, başı yatağa düştü ve kalçaları yerinden kalktı. Vücudu aniden zangırdayan, zonklayan bir esriklik ve coşkuyla kayboldu, öylesine yoğun ve aniydi ki, Farah her yerine inme indi sandı. Kalbi küt küt atıyor, en uç noktalara kan pompalıyordu ve sonra Farah yavaşladı, aynı dalga tekrar vücudunu sardı.

Adını duyduğunu sandı. Kendi ağzından mantıksız kelimeler çıktığının farkındaydı. Belki çılgınlık atmıştı ama duymadı ya da ne olduklarını, mümkün değil hatırlayamadı. Belki de kendinden geçmiş ermişlerin kullandığı anlaşılmaz lisanla konuşmuştu, çünkü aynen öyle bir şey yaşamıştı. Zonklamalar öylesine güçlenmişti ki, Farah durduramazsa birazdan Tanrı'nın huzurunda olacaktı çünkü ölecekti.

Farah çılgınlar gibi Dorian'a yapıştı, tırmaladı, boşalmanın acıyla karışık zevki içinde kaybolmuşken bir ses çıkarmaya çalıştı.

"Hayır!" Dorian vahşi bir küfürle geri çekildi, Farah'nm üstünden aniden kaçıp titreyen vücudunun tepesinde dikildi. Farah'yı neredeyse bir ceset haline getirmişti, her artçı şok sinir uçlarında dalgalanırken küçük, güzel ölümlerle can veriyordu Farah.

Farah ise yaptığı hatayı geç fark etti, Dorian kravatını bir hışımla boynundan çıkardı.

"Özür dilerim..."

Farah birdenbire Dorian'ın pençesindeydi, insafsız parmaklarıyla yatak başına çekiliyor, kolları başının üstüne kaldırılıyordu.

"Sana elini bana uzatmayacaksın demiştim." Birkaç saniye önce capcanlı ve yoğun ifadeler aktaran o gözler şimdi Farah'nın alışkın olduğu ifadeye dönmüştü. Soğuk. Çıkarıcı. Cansız. Dorian telaş verici bir hünerle Farah'nın tek bileğini oymalı yatak başına bağladı ve odada sağa sola bakındı.

Gözleri ekose kumaşa, Dougan'ın sembolüne ilişince sinsice güldü, sonra kumaşı alıp diğer bileğini de onunla bağladı.

Farah yanılmıştı. Tanrı'nın huzuruna çıkmayacaktı çünkü şeytanın altına yatmıştı.

Doyuma ulaşan vücudunu panik sardı. Dorian anlamıyordu. Farah onun gelip geçici güvenine ihanet etmek istememişti. Bedeni artık ona ait değildi, çünkü Dorian'm onda uyandırdığı zevk tarafından zapt edilmişti. "Dorian, ben..."

Dorian eldivenli parmaklarıyla Farah'ın ağzını kapattı. "Böyle olmak zorunda."

Dorian, içindeki arzuları boğma tehdidi savuran karanlığı bastırmaya çalıştı. Bir sınırı aşmıştı. Dönüşü olmayan noktaya ulaşmıştı. Bir başkası onu tuttu diye derisi karıncalansa da, zihni kaçışıp kendi içine kapansa da, bacaklarının arasındaki o sert eti, muradına ermekte ısrarcıydı.

Farah'nın bileğindeki son düğümü de attı, sonra gevşeklik var mı diye kontrol etti, bu arada elini Farah'nın baştan çıkarıcı ağzından çekmiyordu. Farah ona dokunamazdı. Çılgılık atamazdı. Kaçamazdı.

Dorian derin bir nefes alıp dipsiz kuyudan insanlığını çıkarmaya çalıştı.

Kalkanını delmeye çalışan vicdan azabı, mis bir kokunun dikkatini çekmesiyle kısa bir anlığına kuvvetlenir gibi oldu. Farah masumca kendi zevkini keşfederken Dorian'ı çıldırtarak kendine dokunduğu narin parmaklarının ucunda kalmıştı.

Dorian ona bakmıyordu. Eğer Farah'nın korkusunu görürse, ona acıyabilirdi. Boyun eğişini görürse, istifade edebilirdi. Eğer acıdığını görürse... ne yapacağını tahmin etmek imkânsızdı.

Dorian ağzında biriken sıvıları yuttu, çenesinin kenarları acıdı ve becerikli kâtip karısının bakımlı tırnaklarına uzun uzun baktı. Sırf içgüdüleriyle hareket ederek Mackenzie ekosesiyle bağlanmış işaret ve orta parmaklarını dudaklarının arasına aldı.

Dorian'm ağızının sıcaklığının içinde soğuk kaldı Farah'nın parmakları. Biraz şaşırıp seğirdikten sonra gevşediler.

Dorian da doya doya emdi.

Farah tuz ve misk ve... kadın tadındaydı. Farah'nın parmaklarını iyice ağızına sokup diliyle ikiye ayırdı.

Farah ise Dorian'ı iyice şaşırtarak inledi ve eldivenin derisini ısırdı, kalçalarını sıkıp yataktan yukarı kaldırdı. Dorian son bir ısırıkla Farah'nın parmaklarını serbest bıraktı. Farah elini hemen yumruk yaptı.

Dorian hâlâ onun gözlerine bakmıyordu. Onun yerine, tüm benliğiyle Farah'nın kumaşın altındaki kıvrımlarına odaklanmıştı. Dudaklarını Farah'nın kulağına yaklaştırırken ve dümdüz karının titreyişini seyrederken elini ağızının üstünden çekmiyordu.

"Amının tadını aldım," diye uyardı onu. "Ve iyice iştahım kabardı."

Farah deli gibi nefes alıyordu, kaburgaları çaresizce inip kalkarken memeleri sağa sola kayıyordu. Göğüs uçları bembeyaz kabartıların tepesindeki minik pembe şekerlemeler gibi titredi. Dorian, ağızından çıkanlara Farah kadar kendisi de şaşıırıyordu.

Bir saat öncesine dek, bir insan teması midasını bulandıırıyordu.

Ama bu Farah'ydı işte. Ona bir söz vermişti.

Dorian'ın vücudu ona, başka kimseye yapmadığı bir şekilde tepki veriyordu. Farah'nın boşaldığını görünce neredeyse aklını oynatmıştı.

Farah *keşke* ona dokunmasaydı. Keşke Dorian'ın teni alevler içinde yanmasaydı ve açtığı her yara tekrar kanamasaydı, yarılmış etinden sızan kanlar bedeninin ihtiyacının yoğunluğuyla savaş halinde olmasaydı.

Bir gün, Farah'ya ona kızamadığını söyleyecekti. Kendi emniyeti için ellerinin bağlandığını. Olur da, aldığı zevk esnasında tekrar ona yapışırsa ve Dorian vereceği tepkiyi kontrol edemezse diye.

Bu düşünce bile damarlarını buza çevirmeye yetti ama koku, çok güçlü bir duyuydu ve şu anda Farah'nm kokusu onu tamamen ağına düşürmüştü.

Dorian aletine ulaşmak için Farah'nın ağzını açmak zorunda kaldı. "Tek kelime etme, yoksa seni boğazlarım."

Tanrım, tam bir canavardı. Fakat Dorian, bana acı diye yalvarsa, Farah'yı geri çeviremeyeceğini biliyordu. Farah onu azarlasa ya da reddetse, ona hesap soramazdı. Dolayısıyla bu iki seçeneğin de gerçekleşmesine mahal veremezdi.

Farah'yı baştan uyardı, değil mi? Bu geceyi ille de yaşamak için tutturmadan önce.

Avucunun altındaki başıyla onaylaması Dorian'a yetti. Farah'yı serbest bıraktı ve Farah gıkını bile çıkarmadı.

Çok şükür.

Dorian yüreği ağzında, ağzının suyu akarak ve penisi zonklayarak Farah'nın dizlerini birbirinden ayırırken hiç direnmesine çok sevindi.

Farah parıl parıl parlıyordu. *İnanılmaz. Güzeldi.* Dorian elleriyle Farah'nm uyluklarının iç kısmını okşadı, bacaklarını arkaya kadar açtı, jartiyerinin bağlarını yoklarken acaba teni göründüğü kadar yumuşak mıydı diye merak etti.

Açlığı vahşi bir hayvan gibi coşarken dirseğinin üstüne yaslandı ve hasretle arzusunun kasıklarına oturmasına ses çıkarmadı. Farah'nın arzusunun ıslaklığı ona göz kırptıyordu. Dorian, Farah'nın cinsel organının dudaklarını kenara çekip içinden akan sıvıyı parmağının ucuna değdirdi.

Farah titredi ama sözünü tutarak sessiz kaldı.

Dorian merakla başparmağıyla işaretparmağını birbirine sürüp bu yapışkan kıvamı inceledi. Birazdan penisi bu sırlı sıklam, ıslak sıvıyla kaplı olacaktı ve...

Tanrım, bir an önce dudaklarıyla Farah'ya yapışmazsa, delirecekti.

Dorian ne yaptığına hiç anlam veremiyordu ama Farah'nm

kokusu onu aşığı doğru çekti ve sonunda dudaklarını Farah'nun cinsel organına koydu. Farah kalçasını sıktı, sırtını hafifçe yay yaptı ve hareketsiz kalmak için savaşımasına rağmen, vücuduna söz geçiremiyordu. *Güzel*. Ne de olsa, Dorian da vücuduna söz geçiremiyordu.

Farah'nın tadı cennet gibiydi. Arzu ve boşalma gibiydi. İstek ve tatmin gibiydi. Kadın gibiydi. *Onun* kadını gibiydi. İçindeki yırtıcı hayvan, iyice doyana kadar ziyafetini çekecekti.

Üstelik Dorian, ömürlük açlığını giderecekti.

Kocası parmaklarını ağzının içine aldığı saniye, Farah ellelerini bağlayan iplerden kurtulmak için debelenme ihtiyacından kurtulmuştu.

Kulağına o kaba tehdidi savurduğundaysa Farah öyle bir tahrik olmuştu ki, elden ayaktan kesilmişti. Şimdiyse geniş omuzları iki bacağıının ortasındaıydı ve ağzı, aşağıda dudaklarını kanatacak kadar ısırmasına sebep olacak hareketler yapıyordu.

Dorian diliyle bir kez yalayarak Farah'yı ikiye ayırdı. Organının üstünde hırladı ve Farah kendini tutamayıp inleyerek cevap verdi.

Ama tek kelime etmedi. Tek. Kelime. Etmedi.

Blackwell, onu ilk gördüğü anda zihninde çağrıştırdığı siyah jaguar olmuştu işte. Omuzları kıpırdadı, öne yaklaştı ve Dorian ziyafetine kuruldu. Farah'da keşfedilmedik bir nokta bırakmadı. Cesur dili, Farah'nm sahip olduğunu hiç bilmediği yerleri buldu. Dorian parmaklarıyla Farah'nın kadınlığını ikiye ayırdı, öylesine mutlak bir biçimde çıplak kalmıştı ki, Farah dayanamayacaktı. Yine de, Dorian ona baktığında, onu tattığında, sanki her bir girinti çıkıntısını hafızasına kazıyordu ve Farah yüzündeki yüceltmeyle karışık saygıyı görmüşü. Dorian, Farah'nın nefesini kesen, onu yay gibi geren ya da sindiren tüm hamleleri hemen öğrendi. Daha yeni öğrenmiş bir adam gibi oynuyordu. Farah'nm tepkilerini sınıyor, duyularını yeni-

den yaratıyor, tam da Ben More'un Blackheart'ına yaraşır bir biçimde bu zulümden zevk alıyordu. Farah'yı aklını kaybetme noktasına götürüyor, sonra geri çekilip onu inim inim inleyen, kasılmış, ter içinde birisi halinde bırakıyordu.

Dorian'ın parmağı Farah'nın sırlı sıkılam ıslaklığından içeri girince Farah sarsıldı ve Dorian'm, az önce ağzıyla yapışıp dümdüz diliyle emdiği etin üstüne değen iniltisi Farah'nın tüm bedenini paramparça etti.

Farah bu hissin gücüyle çığlık attı. Vücuduna yapışma, etini yoğurma, dokunup debelenme ihtiyacıyla kavruluyordu ve Farah elini bağlayan ipleri sınıadı. Kurtulmak için çabaladıkça, bu müthiş zevk dalgası vücuduna iyice yayılıyor ve iyice çaresiz çığlıklarla boğazından dışarı çıkıyordu. Dorian onunla kaldı, Farah topuklarını şilteye bastırıp yay gibi gerildikçe, kalçalarını deli gibi yukarı kaldırdıkça daha da bastırdı. Farah bir an için boşalırken kemikleri kırılacak zannetti ama Dorian oradaydı, kalçalarını tekrar aşağı bastırıyor, Farah'yı o yıkıcı son ânı deneyimlemeye zorluyordu. Farah gözlerini kapasa da, gözkapaklarının arkasında ışık hâlâ çok parlaktı. Kadınlık organının kaslarının, Dorian'ın eldivenli parmağını sıkıp bıraktığını hissetti. Onu daha derine çektiğini.

Derken Dorian gitmişti.

Farah yatağa yığıldı, nefes nefeseydi, yorgunluktan titriyordu. Kendini hem kapana kısılmış, hem serbest kalmış hissediyordu.

Farah başını yana çevirdi ve ağır gözkapaklarının altından Dorian'a baktı. Gördüğü manzara karşısında gözleri yuvalarından fırladı.

Dorian pantolonunu açmış ve dimdik ereksiyonunu avucunun içine almış, Farah'nın titrek iki dizinin ortasında diz çökmüştü. Yapmak üzere oldukları eylem, Farah'ı şu âna değin hiç korkutmamıştı.

Dorian'ın esmer yüzündeki ifade hem fütursuzdu, hem özürlü diler gibiydi ve Dorian eğilip Farah'nın vücudunu yu-

karıdan kokladı, şöyle bir durup eldivenli parmağında kalan ıslaklığı memesinin ucuna sürttü ve sonra parmağını yaladı.

"Tanrım, senin tadın. Beni sarhoş ettin." Dorian suçlar gibi bir bakışla gözleri parlayarak inledi, Farah'ın üstünde beklerken bütün kıyafetleri üstündeydi ama ereksiyonu şimdi Farah'nın vücudundaki deliğe bastırıyordu. "Bana ne yaptın?"

Farah ona ne yapmıştı? "Ben... şey..."

Dorian eldivenli eliyle gene ağzını kapattı ve Farah'nın bu lamadığı sözleri durdurdu.

"Canını yakmak hiç istemezdim," diye fısıldadı kulağına. "Özür dilerim."

Farah işlediği birçok suçun hangisinden ötürü özür dilediğine kafa yormaya vakit bulamadı çünkü Dorian içine girip bekâretinin duvarını kırdı.

Farah'nın can havliyle bağırması, Dorian'ın eldiveninin altına hapsoldü ve Dorian sıcak, sert etiyle ta içine, rahmine kadar onu kavurdu.

Dorian küfür etti, Farah'nın Scotland Yard'da geçirdiği yıllar içinde bir kere bile kulağına çalınmayan lanetler okudu. Farah'nın eti gerilip kanasa da, Dorian'ın yaralı suratında bir maske vardı.

Farah ellerini bağlayan kumaşları zorladı, Dorian'ın elini zorladı, bu acıdan kaçmak, Dorian'ı sakinleştirmek, uzuvlarının kontrolünü geri almak istedi.

Gelgelelim, Ben More'un Blackheart'ı kontrolü asla elinden bırakmazdı.

Dorian kendini zorlayıp Farah'ya baktı. Gözlerindeki acıya şahit olmak için. Kendi yarattığı acıya. Vücuduna girmesini onun için en tatlı zevk ve Farah için en büyük işkenceye çeviren Tanrı amma da zalimdi.

Bunu o istedi, diye kendine hatırlattı Dorian.

Senin kadar değil, diye fısıldadı karanlık bir ses.

Asla canını yakmak istemedim, diye karşı çıktı Dorian. *Asla bu şekilde olsun istemedim.*

Ona sahip olmadan durmayacaktın. Bu şekilde tadını almadan, bu şekilde onu istila etmeden.

Bana asla hayır demezdi, diye çıldırırçasına düşündü Dorian.

O halde elini ağzının üstünden çek.

Yapmadı. Yapamadı.

Kendisiyle savaşına öyle bir kilitlenmişti ki, neredeyse aletini saran, Farah'nın en mahrem etinin sonunda gevşediğini kaçıracaktı. Farah ılık, kaygan nabız atışlarıyla Dorian'ı, vücuduna kabul etti. Korku ve mücadele sona erdi, kasları gevşedi, yumuşadı, hamur gibi oldu ve Farah'nın gri gözlerini saran acı, panik yok olup o gözler yine bir gümüş havuzuna dönüştü.

Dorian kıpırdamadı, sinsî kasları bir sarmal misali kıvrılmıştı. Bir uçurumun kenarındaydı, aşağı atlamaya yüreği dayanmıyordu.

Dorian eğer bir şey öğrendiyse, o da şuydu, gerçek an, hâyalin ya da daha beteri, bir fantezinin yerini asla tutamıyordu. Ancak Dorian karısının içinde hareketsiz dururken, uzun zamandır tutturduğu bu inanış tuzla buz oldu. Farah'nın vücudu yalnızca bir kısmına değiyordu ama sıcaklığı Dorian'ı doyuruyor, onu sarıyordu, öyle ki Dorian onun içinde bir kayboldu mu, kendini de ona kaptırıp kaybedeceğini biliyordu.

Farah burnundan gevşek bir nefes verdi ve kalçalarını esneterek, Dorian'ı içinde hissederek kirpiklerini kırıştırdı.

Ateş gibi bir şehvet dalgası Dorian'ı yıktı, hemen ardından zevkin gelgitleri geldi. İçgüdü, zekâyı yendi ve Dorian kalçalarını yukarı çekip tekrar dibe battı, tekrar ve tekrar yaptı.

Zevkin üstüne coşku ve esriklik bindi, Dorian'm etini yırttı, kopardı, özünü kuruttu ve Farah'nın rahmini suladı. Dorian'ı boş bir kâseden ibaret bıraktı, karanlık bir mutluluk ve açlık boşluğuyla, doymuştu ama doymamıştı. Dorian bir med-cezire kapılmış, yüzen güçlü bir adamdı ve kendinden daha kuvvetli bir doğayla savaştığını iş işten geçince fark etti.

Ve kendini kaybetti.

Farah, Dorian'ın, içinde büyüdüğünü, çoktan gerilmiş kaslarını iyice zorladığını hissetti. Dorian'ın boşalması da birkaç saniye sürdü. Başını Farah'nın boynuna düşürdü, sustu, kuvvetli vücudu insafsız dalgalara kapılıp sarsılırken uzun bir süre nefes bile almadı. Dorian bütün gece olduğu gibi bir eliyle ağırlığını tutuyor, yaralı avucunu Farah'nın ağzına bastırıyordu ve nabzının atışı sıkıdığı parmaklarında yankılanıyordu.

Fırtına dinince Dorian tuttuğu nefesini Farah'nın saçlarına doğru bıraktı. Farah, Dorian doyuma ulaştıktan sonra ondan ne bekleyeceğini bilmiyordu ama yaptığı hareket, kesinlikle beklenen değildi.

Blackwell durmadı, hatta zayıflamadı bile. Hafifçe dalgaları gibi ağır bir ritmi sürdürdü, erkekliği ilk içine girdiği anki kadar sert ve dimdikti. Farah'nın kesik kesik nefesi eriyip iniltilere dönüştü.

Dorian gövdesini kaldırıp Farah'ya yukarıdan baktı. Gözlerine inanamayışı, keskin ve huzursuz yüz hatlarına yabancı bir ifadeydi. Ceketinin kaliteli yün kumaşı Farah'nın göğüs uçlarını hassaslaştırdı. Eldiveninin derisi, zenginliğini hatırlatan kremamsı bir pürüzsüzlüktü, Farah'nın ağzından çenesine, boğazına, göğüslerine doğru bir yol çizdi. Dorian uzun ve derin vuruşlarla içine girdikçe tohumu Farah'nın en dibine kadar yolculuk etti.

Farah üstüne düşen rol sona erdi zannediyor, vücudundan alınabilecek tüm hazzın alınabildiğini sanıyordu. Ancak büyük bir şaşkınlık içinde, karnının derinlerinde gepgergin, acı dolu bir sıcaklık yükseldiğini duydu, rahminde başlayıp içine girip çıkan o kavurucu sıcaklığın ucuna erişmeye çalışıyordu.

Farah kendi isteğiyle dudaklarını araladı ve küçük bir haz çılgılığı attı.

Blackwell'in bakışları keskinleşti. Sorguladı.

Farah'nın vücudu hiç düşünmeden ona cevap verdi. Kalçasını hafifçe kaldırdı, bacaklarını sıkı ve teşvik edercesine inledi.

Dorian'm tek ihtiyacı buydu.

Blackwell onu öpmeyi, tadına bakmadı. Onun yerine Farah'yı utançtan yerin dibine sokan bir yoğunlukla suratına baktı. Gözkapaklarını her kırışığında, ya da her nefes alışında, dudaklarının aralanıp kapanışını izledi. Vücudu bir kez daha, Farah'nın minnet duyduğu bir varlık haline geldi.

Dorian'm bu kadar uzun süre, tüm ağırlığını tek koluyla taşıyabilmesi Farah'yı şok etti fakat diğer eliyle onu keşfetmeye başlayınca, zihnine işlevini yitirtip şuurunu bir orkestra şefi gibi malum alana çekince Farah bunu düşünmeyi unuttu. Dorian parmağıyla çenesine dokunup elmacık kemiklerinde gezindi; âdeta onu hafızasına kazıyor ya da belki hafızasındaki bir yeri ziyaret ediyordu, Farah kestiremedi.

Yavaş baskısı yükseldikçe Farah'nın inlemeleri hafif yakarışlara, yakarışları çığlıklara dönüştü. Dorian parmağını dudaklarında gezdirdi, dişlerinin arasından geçip diline dokununca Farah kendi organının tadını aldı. Kadınlık organı ve deri eldiven. Gözlerini kapatıp eldiveni diliyle damağının arasında emdi ve Dorian'ın parmağının sertliğini hissetti.

Dorian'sa hırladı, dişlerini sıktı ve elini geri çekti, elini Farah'nın kalçasına indirip poposunun kıvrımını kavradı, bacaklarını iyice ikiye ayırıp daha da hızlanarak içine kaydı.

Farah başını yastığa vurdu, gözlerini devirdi ve gözbebekleri görünmez oldu çünkü kendinden geçmiş duyularına ilgi göstermek zorunda kalmıştı.

Ten ve seks. Karanlık. Baharat. Soğuk hava. Sıcak kan. Dokular. Pürüzsüz, yapış yapış et. Kocaman, sert erkeklik.

Ağzında bir ağız. İçeri dalan bir dil, orada bıraktığı özünün tadını alıp yalayan bir dil.

Farah haz dalgalarının omurgasından yukarı yükseldiğini hissetti. Bir depremin ilk kıpırtıları gibi ya da yıldırım düşmeden önceki sessizlik gibi hissetti.

Kemiklerinde yankılanacağını bildiği şimşeğin çakarak ses-

sizliğe cevap vermesini bekledi. Titrek, zayıf kaslarıyla ellerini bağlayan ipleri gererken yeri yerinden oynatan bir başka boşalmaya daha dayanabilecek miyim diye merak ediyordu.

Zaten kaçış yoktu. Umarsız bedenini hain bir dalga gibi kapladı, Farah'yı kıyıya vurup vurup duyulara boğdu. Blackwell çılgın çığlıklarını ağzının içinde yutuyordu ama sonunda, Farah'dan ansızın ayrılıp geriye doğru kıvrıldı, derin ve çatlak bir sesle kükredi, sonra bir daha kükredi. İkinci kez geldiğini, hapishaneden kurtulmuş bir mahkûm gibi gökyüzüne haykırdı.

Ferah bir doğgunluk hissi Farah'nun kemiklerini sıvıya çevirdi. Farah acaba hâlâ bedenime bağlı mıyım diye kendini sorguladı ama bileklerini yatak başına sabitleyen ipler ya da uzuvlarında karıncalanan küçük küçük seğirmeler ona aradığı cevabı veriyordu.

Dorian Blackwell, *kocası*, üstünde oyalanıyor, ikisi de nefesini düzene sokarken hemen çekilmiyordu. Farah, Dorian'ın iki uyumsuz gözüne şöyle bir bakınca aralarında konuşulmayan bir huşu ânı yaşandı.

Dünyalarının içinde bir şey yer değiştirmişti. Kozmik bir bilgi ya da yele karışıp kaybolmuş bir sır yüzeye çıkar gibi oldu. Bu sessiz, arı anın içinde Farah onu *tandı*, gerçekten olduğu kişiyi gördü. Sert, insafsız tiranı. İstismara uğramış, yaralı çocuğu. Vaatlerle dolu bomboş kalbini, güneş ışığına hasret gölgelerde kalmış ruhunu.

Farah'nm yalnızca gözleri açılmakla kalmadı, yüreği de kocaman büyüdü.

Her şeyi bu kadar açık ele vermeseydi keşke, Dorian kesin aklından geçenleri kitap gibi okumuştı. Çünkü daha Farah'nm bedeninden ayrılmadan yüzüne gölge ve buz maskesini taktı, Farah'yı incinebilir ve üşümüş halde yapayalnız bıraktı.

Gitme, diye düşündü Farah çaresizce. Bir şeyin kilidini açmıştı. İfşa etmişti. Fakat ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini deşifre edemiyordu. Farah'nın daha fazla zamana, onunla

bir an daha yaşamaya ihtiyacı vardı. Onun altında olmaya.

“Mecburum,” diye kestirip attı Dorian, içinden yavaşça çıkıp yataktan kalkarak.

Dorian arkası dönük, üstünü başım düzeltip ceketini pantolonunun ön kısmını kapatacak şekilde iliklerken Farah izledi. Dışından konuştuğunu, Dorian ona cevap verince anlamıştı.

“Neden?”

Dorian bu sorudan kaçarak tasa ve ibriğe doğru yürüyüp bir havluya su döktü.

Neden? Sebepler, sayılamayacak kadar çoktu. Dorian hem koruyucu, hem de korkaktı.

Koruyucuydu çünkü kâbusları, onun için fiziksel açıdan zararsız olsa da, Farah için ölümcül olabilirdi. Eğer anlarıyla savaşa savaşa, panikle uyanırsa büyük ihtimalle farkına bile varmadan Farah’nın bir yerlerini kırardı.

Korkaktı çünkü ertesi sabah Farah’nın nefretiyle yüzleşemezdi. Bağların bileklerinde bıraktığı izlere bakamazdı. Farah’nın, ne yaptığığın bilincine varınca duyacağı pişmanlık ve tiksintiye şahit olamazdı. Dorian’nın ona ne yaptığığın. Kıymetli masumiyetini alıp pis tohumunu içine bıraktığığın.

İki kere hem de.

Dorian havluyu sıkıp Farah’ya verdi. Farah esir alınmış bir tanırıçaya benziyordu. Kadim bir savaş mağduru gibi, eli kolu bağlanmış, lordun zevkine sunulmuştu.

Dorian ona tam da bu muameleyi yapmıştı.

Bu yüzden ölmeyi hak ediyordu.

Farah’nın ellerinden birini bağlayan kravatını çözüp havluyu oraya bastırdı. Yanında kalıp Farah’yı yıkamalıydı aslında. Ancak Farah’nın bozulmuş bekâretini gördükçe aklını kaçırabilirdi. En iyisi, hâlâ mümkünken kaçmaktı. Hâlâ tek parça halindeyken, çünkü ne şaşırtıcıydı ki, öyleydi. Güçlüydü. Sözünü tutmuştu. Görevini tamamlamıştı. Farah ekose kumaşı daha kolaylıkla çezebilirdi.

Dougan'ın ekosesini.

Dorian'm duruşu bozulur gibi oldu.

"Kalsana?" diye ısrar etti yavaşça, ağırlaşan gözkapakları ve gür kirpiklerinden gözleri görünmüyordu. "Sana... dokunmam."

"Uyu şimdi," diye buyurdu Dorian, Farah'nm onu çağıran hale gibi saçlarına arkasını dönüp. Mumları söndüre söndüre kapıya doğru giderken arkasına bile bakmadan Farah'yı karanlıkta bıraktı.

Kapı arkasmdan tık edince tüm kontrolü yok oldu. İthal halılar yere çarpan dizlerinin sesini yuttu. Dorian güçlü olduğunu sanmakla aptallık etmişti. Aptalın daniskasıydı.

Bariz bir zafiyeti vardı. Sıvı gri gözlü ve gümüşü kıvrıcık saçlı bir zafiyeti.

Eğer o bunu öğrenirse Tanrı, Dorian'ın yardımcısı olsun.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

“Günaydın Bayan Blackwell!” Odaya gün ışığı doldu ve şen şakrak Murdoch tarafından arkaya kadar açılan perdeler Farah’yı zorla uyandırdı. “İyi uyudun umarım?”

Güneş yüksek beyaz bulutlar ve alçaktaki gri pusun arasından yüzünü göstermeye çalışsa da, yine de göz kamaştırıcı bir parlaklık yaydı.

Sadece Highlands’te görülürdü bu.

“Günaydın Murdoch.” Farah esnedi ve gözlerini kırıştırarak uyku mahmurluğunu atmaya çalıştı. “Saat kaç?”

“Cesaret edebildiğim kadar geç saate dek uyumana izin verdim, kızım ama Blackwe... Amanın Yüce Tanrım, kalın kafalı herif seni yatağa mı bağladı?”

Farah afallayarak kolunun hareketini test etti ve sol elinin hâlâ başının üstünde durduğunu, yatak başına Dougan’ın ekosesiyle bağlı olduğunu fark etti. Dün gece yorgunluktan elini çözmeden uyuyakalmış olmalıydı.

Farah şilte ve yatak başına hissizce sarkan, karıncalanmış eline şöyle bir bakınca mavi, altın rengi ve siyah desenli, soluk renkli kumaşı gördü.

İkimizi bağlayan kişinin anısına, diye düşündü Farah. Kocası-

nın bu sözleri şimdi mecazi değil, tamı tamına gerçek anlama geliyordu.

Murdoch dün gece neredeyse çıplak uyuyakaldığını hatırlatırcasına yanına koştu. Farah yorganı göğsüne çekip tutarken kolunu serbest bırakmasını bekledi.

“Bu sabah neden şeytan ensesindeymiş gibi can havliyle fırlayıp gittiğini anladım. Sana böyle davrandığı için hepimizin üstüne yürüyüp derisini kör bıçakla yüzeceğimizi biliyordu. Hem de düşün gecende! İsterse *siktiğimin* Dorian Blackwell’i olsun, onu görünce iki çift lafım var...”

“Sorun yok, Murdoch,” diye adamı yatıştırdı Farah, karıncalanan parmaklarını hareket ettirmeyi denedi ve tekrar dokularına dolan kan ateşten iğneler gibi batmaya başlayınca yüzünü buruşturdu. “Öyle olması gerekiyordu şey için... Anlarsın ya, ben tam şey anında ona elimi uzattım...” Farah kızarıp bozardı ve gözlerini kapattı. Tekrar açtığında Murdoch ona pişmanlık ve anlayış karışımıyla bakarak ekose kumaşı ona geri uzatıyordu.

“Seni incitmedi, değil mi?”

Farah hayır anlamında başını salladı, doğrulup bileklerindeki hafif morlukları inceledi, daha önce bilincinde olmadığını kaslardaki sızıları ve ağrıların şiddetini test etti. “Açıkçası dün gecenin onun için, benim için olduğundan daha zor olduğunu düşünüyorum.”

“Hı hı.” Murdoch evet anlamında başını salladı. “Öyle tahmin ediyorum. Hiç huyu değildir...”

Farah alaycı bir gülüşle dudaklarını yamulttu. “Ben *tam da* onun huyudur diye düşünmüştüm.”

“Sen söz konusu olunca asla,” diye bastırdı Murdoch.

“Nasıl yani?”

İri yapılı İskoç adam bakışlarını ondan kaçırıp arkasını döndü, dantelli iç çamaşırlarını düştükleri yerden toplayarak yatağın ayakucuna serdi, Farah’nın kaçırıldığı gece giydiği kolları kabarık, ipek elbiseyi de yanına koydu. “Şunu kastettim, sen

Dougan'ın Perisisin ya. Sana karşı nazik olmalı ve dikkat etmeliydi."

Dün geceye dair anılar capcanlı bir heyecanla Farah'yı kavurdu. Dorian nazik olmamıştı, bilakis, gerçi... "Dikkatliydi," diye belirtti Farah. "Ona kızman için bir sebep yok. Gördüğün üzere, ben iyiyim." Adama gülümsedi ve kendi de şaşırarak, samimi bir tebessümle güldü. Murdoch'un ilk cümlesini birden hatırlayarak. "Yani Bay Blackwell, ııı, kocam bu sabah evden çıktı mı dedin?"

Murdoch, Farah'nın mahremiyetine saygı duyduğundan arkasını dönüp ateşi yakmaya koyuldu. "Evet. Öğleden sonrakı trenle yeniden Londra'ya geçiş işlemlerimizi hallediyor."

"Londra mı? Bu kadar çabuk mu?" Farah evlilik hayatına adapte olmak için birkaç gün geçirecekler mi diye merak etmişti. En azından, birbirlerine alışana kadar. Belki dün geceki gibi birkaç gece paylaşp meşru yataklarında bulunabilecek farklı zevkleri keşfedebilirlerdi.

"Banyoda sıcak su dolu küvetin hazır." Murdoch küçücük ateşi dürtüp harlanması için besledi. "Acele etmeni tavsiye ederim. Planlarının tıkırında işlemesine engel olduğumuzu Blackwell'e söyleyen kişi olmak istemem." Kendi esprisine kendi güldü.

Tabii, diye düşünerek titreyen bacaklarıyla yavaşça kalkıp yatağının yanındaki ipek şala uzandı. Blackwell ona sahip olmuştu ya, şimdi Northwalk unvanını da ele geçirmek için dişini tırnağına takacaktı. Yani onu gerisin geri Londra'ya sürükleyecek ve bir zamanlar karısı olarak onu arzulamış, şimdiyse ayakaltından çekip etkisiz hale getirmek isteyen aşağılık herifin gözü önünde sallandıracaktı.

Gerekirse onu öldürmek isteyen adamın.

Farah bir kez daha, Dorian Blackwell'in sözünü tutma konusunda bu kadar saplantılı mı olduğunu merak ederek dudaklarını ısırdı. Dorian'ın istediğine razı geldikten sonra, Farah'nın

hayatı onun için en ufak bir anlam taşıyacak mıydı? Acaba kalleşlikte o da Warrington'dan aşağı kalacak mıydı? Suçlular ve mahkûmlarla dolu bir şato dışında, yeni kocasının Dougan Mackenzie ile etle tırnak olduklarına başka kim şahitti?

Farah bir elini dudaklarına götürüp Murdoch'un gayet telaşsız hareketlerini seyretti. Onlara amma da çabuk inanmıştı. Geçmişiyile bir bağ kurmak, elinden alınan oğlana ulaşabilmek için ne deseler dünden razı kanacaktı. Umursamaya başlamıştı bile... Ya Blackheart'ın karısı olarak hayatının en muazzam hatasını yaptıysa?

Aklından ne geçiyordu?

Kuşkuları ağrıyan kaslarında duyarak yatağa şöyle bir baktı, kocasının yüzündeki hürmeti ve saygıyı hatırladı, dokunuşundaki vahşi sahipleniciliği, huşu ve hayretle dolu hasretli hazzı hatırladı.

Bunlar da uydurma olamazdı. Olabilir miydi? Farah için kesinlikle hayır. Yo, dün gece aralarında yaşananlar gerçektir. Öylesine gerçektir ki, Dorian, bundan kaçmıştı. *Farah'dan* kaçmıştı.

Farah bir on yılını suçlular ve yalancı dolandırıcıların arasında geçirmişti. Kendi muhakemesine güvenirdi ve Blackwell'in, onu güvende tutma sözünün doğru olduğuna inanıyordu.

Tanrım, öyle olmasını umuyordu, çünkü Dougan Mackenzie'yi ne kadar çok seviyor ve özlüyorsa da, mezarlıkta yanındaki yeri almaya hazır değildi.

Glasgow'dan Londra'ya giden tren son kez düdüğü çaldı. Sıcak yükselen buhar, sise karışarak öğleden sonrası yolcularının görüşünü bulanıklaştırdı. Bir uşak kilidin sürgüsünü açıp Farah ve Dorian Blackwell'i özel vagonlarına getirdi.

"Bay Blackwell'in bavulunu taşıdık ama sizinkini göremiyorum. Bir şeyler getirmemiz için treni bekletelim mi?" Genç

adam basamaklara adımını atan Farah'ya destek olurken iri kahverengi gözleri, yüzündeki çillerle uyumluydu.

Ancak Ben More'un Blackheart'ı gibi bir adam koca trenin saatini değiştirebilirdi. Hele şimdi, karısı için yapabiliirdi. "Hayır, teşekkürler, Bay McFarley, bavulsuz seyahat ediyorum." Farah çantasına elini sokup bir bozukluk çıkardı ve adama bahşış verdi.

"Ben teşekkür ederim, Bayan Blackwell." Çocuğun gözlerinin içi güldü. "Londra'da alışveriş keyfi mi yapacaksınız?"

Bayan Blackwell. Nedense uydurma Mackenzie soyadı, kulağa Blackwell'den daha doğru geliyordu, neden acaba?

Farah üstündeki tualete baktı, sahip olduğu en güzel elbiseydi ve üst sınıftan insanlar için, makbul yolculuk kıyafetiydi. "Mecburum herhalde, değil mi?" Elbette Scotland Yard kâtabi olarak giydiği gündelik giysiler bir kontese uymazdı.

"İskoçya'ya hemen dönecek misiniz, hanımefendi?"

"Düzenli olarak ziyaret edeceğim," diye dürüstçe cevap verdi Farah.

"Pekâlâ, Bayan Blackwell, iyi yolculuklar." Şapkasını hafifçe çıkararak selam verdi ve ofisin kapısının yanında, platformda gezinen diğer demiryolu çalışanlarına doğru hızlı hızlı yürüdü. Farah onlara doğru bir bakış atınca adamlar yerinden sıçrayıp onu kesmiyormuş, başka yere bakıyormuş ya da işinde gücündeymiş gibi davrandılar. Buna alışması lazımdı, herhalde, diye düşündü. İsimsiz biri olarak gezmeye bayılıyordu ve Farah, bu geri çevrilemez kaybının yasını tutarken kondüktörün 'Herkes binsin' çağrısıyla birlikte kapıyı açtı.

Blackwell'in bulunduğu her odada sanki muhakkak kocaman bir sandalye tam ortada yer alıyordu ve Dorian o koltukta hem yayılıyor, hem de upuzun dikiliyordu. Düşmanlarının kanında kadife ve damasko arayan, sonra bu kumaşları altın rengi püsküllerle süsleyip kristal avizelere takan, karanlık bir otokrata benziyordu. Lüksü seven bir despottu.

Gözündeki bant alnından aşağı kaymış ve parlak saçlarına hınzır bir dalga vermişti. Sağlam gözüyse yerdeki görünmeyen bir lekeye takılmıştı. Bir dizinin üstünde, unutulmuş, karamel rengi bir içki duruyordu, bardağı tutan siyah deri eldiveni görünce Farah'nın kadını kasları kasıldı.

Acaba dün gece taktığıyla aynı eldiven miydi?

Farah dar koridorun loşluğundan çıkıp alternatif koltuk yerine geçen, iki, uzun şezlonga ve yanındaki küçük yemek masasıyla 14. Louis koltuklarına doğru yürüdü. Dorian içkisini kafaya dikip kadehi yandaki sehpaye koydu. Uzun bir sessizlik oldu ve Dorian gevşek topuzundan sağlam ayakkabılarına kadar tek tek her yerini inceleyerek Farah'yı süzdü, her daim takındığı buzlu ifadenin altında sorgulayan bir endişe belirdi.

Dorian uzun bacaklarıyla aralarındaki mesafeyi aştı ve tam Farah'nın elini uzatsa dokunabileceği noktada durdu. "Sen... yani şey..."

Blackheart'ın kekelediğini ve ne diyeceğini bilemediğini görmek kırk yılda bir rastlanacak bir olaydı. Farah dudağını büküp tek kaşını kaldırdı. "Evet?" diye teşvik etti onu.

Dorian gözlerini kırıştırarak bu ânı uzaklaştırdı ve sert ağzının çevresinde çizgiler oluştu, sıkıntıyla kaşlarını çattı. "Londra'ya varır varmaz, ilk iş bir terziye uğruyoruz."

"Ya? Neden varır varmaz? Daha acil dertlerimiz yok mu?"

Dorian, zalim bir şey söylemek üzere olduğunu gösteren bir edayla dudaklarını büktü. "Bu elbiseyi hiç beğenmiyorum ve dolabında daha iyi bir şeyin olmadığını fark ettim."

"Ne varmış elbisemde?" Farah eğilip şöyle bir üstüne baktı, bir aylık maaşına mal olan, köpüksü yeşil kumaşı tek eliyle düzeltti. "Bu rengin bana yakıştığını düşünüyorum."

"Evet, Carlton Morley de öyle düşünüyor."

Farah tekrar gülümsedi. Böyle ilgisiz olduğunu iddia eden bir insana göre, kocası bayağı kıskançtı. Bu yeni bilgi Farah'yı bu kadar sevindirmemeliydi aslında. "Eh, gardırobuma bo-

zulduysan, sanırım yeni ve pahalı bir giyim koleksiyonuna kendimi hazırlamam lazım." Farah uzun uzun iç çekti. "Çilem buymuş demek."

Gözlerinin fal taşı gibi açılmasından onu sinir ettiğini anladı. "Ne... hoşnutsuz mu oldun?"

Dorian için bir önemi var mıydı? "Bir kadın hiçbir zaman moda zevkinin sorgulanmasından hoşlanmasa da, bir insan ona yeni bir elbise almayı teklif ederek asla hata yapmaz." Farah ona arsızca gülümsedi. "Ya da, senin durumunda bir sürü elbise."

Dorian kaşlarını daha da çok çatarak Farah'nın suratını inceledi ve simsiyah kaşlarının ortasında iki derin çizgi belirdi. Farah'nın esprili hali onun ruh halini iyice karartmıştı, sanki Farah'nın aksi ya da öfkeli olmasını bekliyordu. "Otursan iyi olur," diye emretti, az önce boşalttığı koltuğu işaret ederek.

"Orası *senin* yerin değil mi?"

"Geç, otur," diye ısrar etti Dorian, yoğun bakışı tuhaf bir şekilde huzursuzdu. Bir ara, Farah'nın ipek eldivenli bileklerine baktı. Arkasından kumaşların altından, Farah'nın kalbini koruyan ekoseyi görebiliyormuş gibi sol göğsüne doğru baktı. Diğer yerlerini de süzdü, dudaklarını, belini ve eteğini.

"Bankı tercih ederim," dedi Farah, Dorian'ın bu tuhaf davranışına şaşırarak.

Dorian telaşlanır gibi kırmızı kadife banka bir bakış attı. "Yoksa... oturamıyor musun?" Gözünün altında ve çenesinde bir kas seğirdi.

"Neden oturamayacak mışım?" Kastettiği anlam Farah'nın kafasına dank etti ve elini uzatıp dokunma hissi içinden taşınca kendine hâkim olmak için eteğini sıktı. Kocas, gerdek gecelerinden sonra iyi olup olmadığından endişeleniyordu. Farah duygulanarak ona doğru bir adım attı ve Dorian'm geri kaçmamasına sevindi. "İçimdeki korse yüzünden uzun süre dik oturunca rahat edemiyorum," diye açıkladı. "Arkaya doğru uzanmak daha çok hoşuma gidiyor."

Dorian'm ona inanmadığı kuşkucu bakışlarından belliydi fakat tren aniden kalkınca cevap veremedi sallandı.

Bu hareket Farah'nın zayıf düşmüş bacaklarına çok geldi ve Farah arkaya doğru sendeledi, dengesini sağlayamayacaktı ama yine de kollarını iki yanında kanat gibi çırpı.

Dorian'm kıpırdadığını göremeden kendini kollarında buldu ve Farah dengesini sağlamak için elleriyle kocasının omuzlarına yapıştı.

İkisi de donakaldılar.

Farah, "Özür dilerim," diye nefesi kesilerek, anında Dorian'ın omzunu bıraktı ama bundan önce kollarının tahmininden de sıkı olduğunu duyumsamıştı.

Dorian onu çok şaşırtarak kucağından itmedi, yakınlaştı, kollarını ona sarıp dirseklerini yanlarına sabitledi ve başını öne eğip dudaklarına yapıştı.

Öpüşünde dün geceki sahipleniciliği, zapt ettiği tutkusu bakiydi ama bir şey daha sinsice başını gösterdi sanki. Hüsranı uğratan bir kısıtlanmışlık. Israrcı bir sorgulama.

Farah inleyerek öpücüğe teslim oldu, dudaklarının altında gevşedi ve kuvvetli göğsüne yaslandı. Belki de Dorian bu beğenmediği elbiseyi çekip atar ve Glasgow'dan Londra'ya kadarki uzun tren yolculuğunu yeni evli bir çiftin yapması gerektiği gibi geçirirlerdi.

Eteklerinin üstünden, ısrarcı bir uzantı etine bastırınca Farah, Dorian'm vücudunun, bugünkü planlarını desteklediğinin kanıtını buldu. Dorian'm ağzının içine doğru mırıldandı ve kabaaran ereksiyonuna süründü, hazır olduğunu belli etmekle kalmıyor, uyarıldığını da anlatıyordu.

Aniden şezlonga fırlatıldı; nefes nefese kalmış kocasıysa kompartımanın karşı tarafında dikilmiş, kendine bir içki koyuyordu. Büyük bir içki.

"Dorian," diye başladı Farah.

Blackwell ancak iki yudumda bitirebileceği büyüklükte bir

yudumu mideye indirirken titreyen parmağını ona doğru çevirdi. "Sakin. Kıpırdama."

"Kıpırdarsam ne yaparsın, hız almış bir trenin camından aşağı mı atılsın?" Ah, belki de böyle fikirler akıl etmek hiç iyi değildi. Tren henüz çok hız almamıştı.

Dorian gözünü kısıp tehlikeli ve incecik bir çizgi yaptı. "Bana söylediklerine çok dikkat et, karım."

Azarı işiten Farah gereksiz yere celallendiğinin farkındaydı ama böylesi durumlardan kaçan bir tip değildi. "Bir insan bir yere kadar itilip kenara atılır, ondan sonra bozulur."

"Kenara atılmak mı?" Dorian küçük dilini yuttuğu için dobra dobra tekrar etti.

"Dün gece beni öylece bıraktın. Neden?" Farah bu soruyu sorar sormaz geri almak istedi. Hangi hakla ona reddedilmiş bir gelin gibi davranıyordu ki? Blackwell onu hamile bırakacağını söylemişti ama şefkat gösteririm diye pazarlık etmemişti, değil mi?

Dorian bir içki daha doldurup Farah'ya sırtını döndü. "Kalmamı istemezdin."

"İstemesem kal demezdim."

"Anlamıyorsun."

"Hep aynı laf." Farah homurdandı. "Ama senin sandığından daha fazlasını idrak ediyorum!"

Dorian kaskatı kesildi, geniş sırtı bir dağ gibi hareketsiz ve gergindi. "Hakkımda ne bildiğini sanıyorsun?" diye sordu buz gibi bir sesle.

Farah bir sonraki sözlerini seçerken çok dikkatli davrandı. "Dün gecenin ikimiz için de bir ilk olduğunu ve oldukça nadir rastlanan ve beklenmedik bir deneyim olduğunu düşünüyorum. Sanırım ben... ortak paylaştığımız hazzı kabullenmeni bekledim..."

"Hazzı gayet yüksek sesle kabullendiğimizi sanıyordum," diye alaycı alaycı yorumda bulundu Dorian ve bir viski daha devirdi.

“Öyle oldu,” diye kabul etti Farah, hatırlayınca her yerini ateş basarak. “Sonra da sen tek kelime etmeden çekip gittin.”

“Her zaman da böyle olacak. Seninle birlikte *uyumayacağım*. Hiç. Bir daha sormazsan minnettar olurum.”

“Uyumayacak mısın? Yoksa uyuyamaz mısın?” diye nazikçe üstüne gitti Farah.

Dorian kadehini sehpaye fırlatınca öfkeli bir şangırtı çıktı. “Tanrım, kadın, hiçbir yaraya tuz basmadan duramaz mısın sen? Aydınlığa çıkmayan hiçbir gölge kalamaz mı?” Şezlongun ucuna tünemiş oturan Farah’ya doğru yürüyüp tepesine dikildi. “Bana açık etmek istemediğin hiçbir karanlığın ya da sırrın yok mu? Sana karşı kullanmamdan korkmaz mısın? Çünkü insanlar öyle yapar. *Ben* öyle yaparım.” Yüz hatları öfkeli den çok, kararsız, tehlikeli den çok, çaresizdi.

“Tüm sırlarımın çırılçıplak kaldığı tek insan sensin,” diye dürüstçe cevap verdi Farah. “Bu konuda bana seçim şansı tanınmadı. Karşımda çıplak durmakla kalmadım, her açıdan her şeyim sana açık edildi.” Bu cümlesinin, Dorian’ın içine oturmasını, sözlerindeki doğruluğu kavramasını bekledi. “Ve,” diye devam etti, gözleri üstüne tam oturan pantolonuna ve altındaki kabartıya takılarak. “Bazı açılmaları oldukça özgürleştirici buldum.”

Dorian kapkara gözlerle baktı ve Farah’nm ne zaman ortaya çıkacağı tahmin edilemez olduğunu öğrendiği o tehlikeli ışıltı çıktı. Dorian’ın bu halini daha çok seviyordu, buzdan duvar örmesine yeğdi.

“Görüyorsun ya, kocam, benim ölümden başka korkacak bir şeyim kalmadı.”

“İşte *orada* yanılıyorsun.” Genelde ipeksi olan sesi kalınlılaşmış Highlands’in yalçın kayaları gibi sertleşti. Farah içtiği güçlü içkiden miydi, gözlerinin içinde girdap gibi dönen anılardan mıydı, kestiremedi.. “Ölümden çok daha ürkütücü bir sürü şey vardır.”

Farah tam o anda, Dorian'ın tüm bu bahsettiklerine maruz kaldığını anladı. Başını arkaya eğdi, boynunun gerilerek ortaya sergilendiğini hissederek, Dorian'm gözlerinin içindeki şeytani karanlık pırıltıya baktı. "Korktuğun nedir, kocam?" diye sordu, yavaş yavaş ona doğru yaklaşarak. "Neden geceleri sana eşlik etmemi reddediyorsun?"

Dorian, Farah'nın ona doğru yaklaştığını anladı ve durdurmaya yeltenmedi. Geri de çekilmedi. "Rüyalarım," diye mırıldandı. "Çoğu anılardan ibaret. Beni bu dünyaya kadar takip ediyorlar ve çok... şiddet dolular. Seni incitebilirim, Farah, hem de çok fena, ne yaptığımın iş işten geçince farkına varırım."

O yüzden mi odayı terk etmişti? Farah'yı korumak için mi? "Belki bunu düzeltmeye çalışabiliriz. Bir sonraki sefer şey deneyebiliriz..."

"Bir sonraki sefere gerek kalmayabilir."

Farah kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Çoktan çocuk taşımaya başlamış olabilirsin."

Farah elini karnına koydu. "Tabii ama bu demek değildir ki, biz... anlarsın ya. Bir kereden fazlası gerekebilir."

"Hamile olup olmadığını öğrendiğimiz zaman bu tartışmaya geri döneriz."

"Peki ama, *istemiyor* musun?"

Dorian da yüzünde zalim bir gülümsemeyle ona yaklaştı. "Sen istiyor musun? Bir kez daha seni öyle aşağılamamı istiyor musun? Vücudunu bağlamamı, seni tohumumu bırakacağım bir çiçek, zevkimin bir nesnesi olarak kullanmamı istiyor musun?"

Tabii ki istiyordu. Sorgusuz sualsiz hem de. Ancak Dorian'ın sorularındaki kelime seçimi kafasını karıştırdı. "Tek haz duyan sen değildin."

"Ya duymasaydın?"

"Ama duydum."

"Duyman gereken biçimde değildi, ilk seferin böyle olmalıydı."

Farah omuz silkti. "Birlikte nasıl zevk alacağımızı kim salık veriyor?"

"Canını acıttım," diye dişlerini sıkı Dorian, dudaklarını sımsıkı yaparak vücuduyla bile konuşmaya cevap vererek.

"Evet, bir an için öyleydi, ama anladığım kadarıyla bakire olan herkes ilk seferinde böyle bir sıkıntı yaşıyor. Ayrıca bana tarifsiz zevkler de verdin. Ayrıca, bana izin versen, sana aynılarını yaşatabilirim." Farah eldivenlerinin içinde parmaklarını sıkı. Dorian'a uzanıp dokunmamak olağanüstü derecede zordu. Beyniyle tam ters düşen vücudu kasılıyor, Farah'yı kendisine çağırıyordu fakat Farah ikisi de ne kadar yanıp tutuşsa da, ona dokunmayacağına söz vermişti. O yüzden öne eğilmeyi sürdürdü, Dorian'ın dümdüz karnına eğildi, şık pantolonuna sokulmuş beyaz gömleğinin altından etinin gölgesi seçiliyordu. Siyah yünlü kumaşın altındansa Dorian'ın erkekliği uzuyor, kumaşı zorluyordu ve Farah'nun vücudu ona karşılık veriyordu.

Dün gece kocası o acımasız ağzını onun cinsel organına koymuş ve Farah'ya hayal edilemeyecek zevkler yaşatmıştı. Acaba Farah da onda aynı etkiyi yaratabilir miydi? Ağzını o sert çıkıntıya bastırsa ne olurdu? Dorian ne yapardı?

Farah başını çevirip yanağını kaşındıran kumaşa hafifçe sürttü ve altındaki etin sıcaklığını hissetti.

"Farah," diye uyarırcasına hırladı Dorian.

"Efendim?" diye nefes verdi Farah, birden göğsü daralmaya başladı, umutla dolup taşıyordu ve vücudundan ıslak bir arzu akıyordu.

"Çay ve atıştırmalık getirdim!" Murdoch kompartımanın kapısını ardına kadar açıp akşam serinliğinin içeri dolmasma sebep oldu.. "Birinci sınıf bileti diyorlar ama bu birinci sınıfsa, ben de şapkamı yerim." Kapıyı bir tekmeyle kapattı. "İyi ki, Frank'i evde bırakmışsınız; hiç çekemezdi bunları."

"Bay Murdoch!" Farah o şaşkınlıkla aniden ayağa kalktı. Kocasıyla neredeyse göğüs göğüse çarpışacaktı, Dorian da bir

adım geri gitti. Dorian Blackwell suçlu görünebilirse eğer, işte o sırada bunu becermişti.

Murdoch gereğinden bir saniye uzun baktı. “Ben... bir şeyin ortasında geldim.”

Farah kocasının muammalı yüzüne dönüp az önceki âni yeniden yakalama umudu aradı ama Dorian maskesini tekrar takınmıştı ve Farah hayal kırıklığı içinde derin bir nefes verdi. “Hayır, Murdoch, hiç değil, çay çok iyi olur.” Tekrar Dorian’a döndü. “Eşlik eder misin?”

Dorian narin sandalyeleriyle narin masaya bakıp dudak büktü. Üçü bir arada olacaksa, dip dibe oturmaları gerekecekti. “Londra’ya varmadan bitirmem gereken belgeler ve ilgilenmem gereken işler var.” Dorian onları çay masasında bırakıp kabarık koltuğuna geçti, görünmez bir kapıyı kapatmışçasına onları görmezden gelmeye başladı.

Farah, Dorian’ın içine kapanışını dikkatlice izledi. Vücudunun, ona verdiği tepkiyi bu şekilde tamamen yok edebiliyor muydu? Onu hep böyle tatmine ulaşmamış halde mi bırakacaktı?

Her halükarda Murdoch ile sohbet ve çay, mütemadiyen kocasıyla baş başa olmanın yoğunluğuna iyi bir mola oldu. Hoş şeylerden konuştular, kitaplardan, tiyatrodan, The Strand’dan. Farah ister istemez portatif masasında oturmuş yazı yazan, hesap kitap defterlerine eğilmiş ve önemli görünen belgelerin mühürlerini kırıp açan Blackwell’e bakış atıyordu. Muhabbetlerini takip ediyorsa bile, hiç çaktırmıyordu.

Çayları bitince Farah ve Murdoch iskambil oynamaya başladı. Scotland Yard’dan komik hikâyelere ve Farah’nın evinin alt katındaki Pierre de Gaule’ün kafesindeki saçma sapan, eğlenceli olaylara kahkahalarla güldüler. Farah, İngiliz bir şairle Parisli bir ressamın bayağı meşhur bir Rus balerin yüzünden kavgaya tutuşmasını şevkle anlattıktan sonra Murdoch elini havaya kaldırdı ve gözünden akan yaşları silerek susmasını rica etti.

Birkaç saniyede toparlanıp sakinleştiller ve Murdoch ayağa kalkıp onlara birer kadeh şarap koydu. "Hepimizin çok merak ettiği bir şey sorabilir miyim, leydim?"

Farah kadehini dudaklarına götürüp durdu. "Henüz bir leydi değilim, Murdoch ama bana istediğin her şeyi sorabilirsin. Açık bir kitap gibiyim." *Bazılarının aksine*, diye düşündü, göz ucuyla Dorian'ın eğik boynunu süzerek. Dün gece yaptıkları onca şeye rağmen, adam hâlâ bir gizemdi. Dorian'm suratı ve boğazından daha fazla yerini görmemişti, onları bile yarım yamalak görmüştü. Kaliteli kumaş katmanlarının altında güçlü, erkeksi bir beden gizliydi. Farah hayatında hiç bakma fırsatı yakalayabilecek miydi?

Murdoch kendi kadehini alıp iskambil kâğıtlarını önüne çekti. "Nerelerdeydin, kızım?"

Farah durdu, tatlı kırmızı şarabı dilinin üstünde şöyle bir döndürüp yuttu ve düşüncelerini kocasından uzaklaştırmaya çalıştı. "Nasıl yani?"

"Yetimhaneyi on yedi yıl önce terk etmişsin. Nereye gittin? Nasıl geçindin?"

Dorian yumruğunu masaya indirince ikisi de yerinden fırlayarak ırkildi. "*Murdoch*," diye hırladı Dorian.

"Ah, sakın sen de öğrenmeye can atmıyormuşsun gibi yapma!" Murdoch sahiden de şu dünya üzerinde Blackheart'ı böyle başından def ederek konuşabilen ve gazabından kurtulan tek insandı.

"Anlatmaya dayanamayacağı ya da senin duymaya dayanamayacağın bir şeyler olması hiç aklının ucundan geçmiyor mu?" Kocasını dişlerini sıkıp alçak bir sesle gürledi.

"Sorun yok," diye lafa girdi Farah, kadehini masaya koyup. "Hikâyem hiç travmatik değil, çok komik. Anlatmakta sakınca görmüyorum."

"Ben karışmam," diye altını çizdi Dorian masadan kafasını bile kaldırmadan.

"O zaman sen beni aydınlat, kızım. Bir kontun kızı nasıl olup da Scotland Yard'da işe girdi?" diye sordu Murdoch.

Farah gözlerini incecik kristal kadehindeki şarabına dikti. Dougan'ı alıp götürmelerinden sonra yaşadığı o cehennem azabıyla dolu, öfkeden kudurduğu haftaları düşünmeyeli yıllar olmuştu. "Rahibe Margaret'tan, Dougan'ı Fort William'a götürdüklerini öğrendim. Aynı gün, Bay Warrington'a, Dougan'la çok yakın olduğumuzu ve birlikte kaçmaya teşebbüs ettiğimizi anlattığını, bu yüzden adamın beni almaya gelmek için yola çıktığını öğrendim."

"O yüzden de kaçtın mı?"

Farah ukala ukala sırıttı. "Hem de ne kaçma. Bay Warrington'ın arabasının arkasına bağlanmış olan bavul taşıma rafında duran sandığın arkasına gizlice sığılacak kadar küçüktüm. Onlar beni aramayı bıraktıktan sonra Warrington'ın konvoyunun en arkasında, Fort William'a kadar yolculuk ettim, tabii ki bu yolculuktan çok daha konforsuzdu."

Murdoch kıkırdadı. "Piç herif orada olduğundan habersizdi. Zeki kızsın."

Murdoch'un ona uzattığı kadehe kadehini bir kez tokuşturup hafifçe gülümsedi. "Fort William'a ulaşınca öğrendim ki, Dougan çoktan güney Glasgow'da, 'the Burgh' denen bir hapishaneye yollanmış. Böylece Fort William'dan Glasgow'a kadar bu kez bir posta arabasının arkasına asıldım."

"Oraya kadar da enselenmeden mi geldin?" diye sordu Murdoch.

"Tabii ki yakalandım." Farah kahkaha attı. "Çok kötü bir kaçaktım. Ama beni yakalayan posta arabasının sürücüsüne adım Farah Mackenzie dedim, abimle ben yetimiz ve Glasgow'a gidip onu bulmam lazım dedim. Adam bana acıdı, yemek aldı ve yolun geri kalanı boyunca yanında battaniyenin altında oturmama izin verdi."

Blackwell vagonun bir kenarından homurdandı. "O kadarını yapmakla kaldığı için şanslıymışsın."

“Bunu şimdi anlıyorum,” dedi Farah. “O sıralar bayağı saf-tım.”

“Tek başına çekip gidecek kadar aptal olduğuna inanamıyorum,” diye devam etti Dorian iç karartıcı bir sesle, elindeki mektubu şöyle bir masaya fırlatarak. “Tam bir mucizeymiş, yoksa...”

“Bu konuşmayla alakan olmayacak sanıyordum,” diye lafını ağzına tıktı Murdoch, Farah’ya göz kırptı.

“Alakam yok zaten. Ama tehlikeden uzak tutulmuş, o yaşta minicik bir kızı Glasgow sokaklarında düşündükçe...”

“Lafa dahil olmak istiyorsan, buraya gelip dahil ol, yoksa *çeneni kapa* ve leydinin hikayesini bitirmesine izin ver.”

Farah, Murdoch’un ölüm fermanını imzaladığından emin-di ama Dorian sadece mırıldanarak pis bir küfür savurdu, ka-lemine mürekkebe soktu ve işine devam etti.

“Ne diyordun?” diye Farah’ya döndü Murdoch.

“Hımmm, evet, eee, nerede kalmıştım?”

“Glasgow.”

“Tamam. Glasgow’da da, Fort William’daki hikâyenin ay-nısıyla karşılaştım. The Burgh sadece kırk kişiyi alabilecek kapasitedeymiş ve o sırada yüzden fazla mahkûmu barındı-rıyormuş. O yüzden Dougan’ı demiryollarında çalışması için gemiyle Newport’a yollamışlar. Posta arabasının sürücüsü, adı Robert Mackenzie’ydi, bana bir kuzeninin Londra’da bir mar-kette sipariş teslimatında çalıştığını söyledi. Kendi klanından bir ufaklığı savunmasız bırakamayacağını söyleyip bana bir tren bileti aldı ve beni Londra’ya yolladı. Çok tatlı adamdı,” diye hatırladı Farah. “Ondan sonra on yıl boyunca her ay ona mektup yolladım, ta ki kalp krizinden vefat edene kadar.”

“Kuzeni sana iyi davrandı mı?” diye sordu Murdoch.

“Ah, evet. Craig Mackenzie ve karısı Coleen sadece bir ço-cuk sahibi olabilmişti, Agatha diye hastalıklı bir kızdı. Gururla aynı soyadı taşıdığımı görünce hiç kimse onların evinde kim

olarak kaldığımı sorgulamadı. Adamın sipariş teslimatında yardıma ihtiyacı vardı, ben de Newgate yakınlarına yolumu düşürüp Dougan'a yiyecek falan bırakıyordum ve hepsi benim yevmiyemden kesiliyordu. Bay Mackenzie ile yedi küsur yıl çalıştım ve pek sıkılmadım. Ta ki... Dougan'ın öldüğü seneye kadar. Ondan sonra sanki her şey değişti. Craig, kendine İspanyol bir dansçı bulup Coleen'i terk etti. Amerika'ya kaçtılar ve adamın işi battı. Coleen'in ablası o günlerde Scotland Yard'a gündelikçi alınacağını duymuştu ve böylece, on yedi yaşındayken, Agatha ile birlikte orada odacı olarak çalışmaya başladık."

Dorian'ın masada işleyen kalemi aniden durdu ama hâlâ Farah'ya bakmıyordu. "Ben İskoçya kuzeylerinde tırım tırım seni aradım ve *sen* o sırada Scotland Yard'da yerleri mi siliyordun?"

"Çok uzun sürmedi," diye övgüyle haber verdi Farah. "Carlton'dan önce..."

Dorian aniden kafasını kaldırıp Farah'ya hançer gibi bir bakış attı.

"Yani *Baş Müfettiş Morley* koltuğuna geçmeden önce, onun yerinde Victor Thomas James diye bir adam çalışıyordu. Agatha'nın sağlık durumu pek iyi olmadığından ben sıklıkla geç saatlere kadar kalıp onun işini bitiriyordum. O işlerden biri de Yard'daki ofislerde sobaları yakmaktı. Baş Müfettiş James, Yard tarihinin gelmiş geçmiş en dekora düşkün dedektiflerinden biriydi; ne var ki, görüş yetisi zayıflamaya başlamıştı ama emekliye ayrılmaya hazır değildi. Bir gece odasını toplarken ve ateşi harlandırırken eciş bücüş yazılmış bir belgeyi okumasına yardım ettim. Ertesi akşam, okumam için bir tomar kâğıt getirmişti ve zahmetimin karşılığı olarak bir kuruş verdi. Sonraki iki yıl boyunca, adamın sağ kolu gibi oldum ve yirmi yaşındayken beni dul bir kâtip olarak işe soktu." Farah omuzlarını dikleştirdi. "Yard'daki iş, doğası gereği çok gelip geçicidir. Sürekli birileri girer çıkar, kovulur, öldürülür ya da terfi edilir. Yaklaşık beş yıl sonra Agatha evlendi ve ofiste,

benim eskiden odacılık yaptığımı bilen kimse kalmadı. Kısaca Bayan Farah Mackenzie'ydim, mavi çoraplı kategorisine giren bir dulдум. Altı sene sonra Baş Müfettiş James emekliye ayrıldı, Morley onun yerine geçti ve ben birkaç gün öncesine kadar aynı konumda kaldım."

Yüz hatları birbirinden çok farklı olan iki adam, duyduklarına inanamayarak, tıpatıp aynı ifadelerle Farah'ya bakakaldı ve Farah huzursuz oldu.

"Sana bu minik periyi bulabilmek için ne zahmetler çekti, Blackwell, oysa o bunca zamandır burnumuzun dibindeymiş. Tek yapman gereken, asla yapmayacağım diye yemin ettiğin şeyi yapmakmış." Murdoch patronuna çilekeş ve ironik bir bakış fırlattı.

"Neymiş o?" diye sordu Farah.

"Tutuklanmak."

"Beni işte öyle buldunuz."

Murdoch kıkırdadı. "Evet, ama onu önceden kurguladık, o yüzden sayılmaz."

Farah bir an durup düşündü ve bu kurguya yardım edecek içerideki adamları kim olabilir diye merak etti. "Müfettiş McTavish mi?"

Murdoch kahkahayı patlatıp dizine bir şaplak attı. "Dougan senin çok akıllı bir kız olduğunu söylerdi hep!"

Farah, Blackwell'in demir kapılı odada kilitliiyken yediği dayağı hatırladı. Berelerin çürüğe dönüşmesi ve dudağındaki iyileşmeyen kesik, ona ne çilelere katlandığını anlatıyordu. "Morley'nin sana kötü davranmasına üzıldüm," diye ekledi. "Neden öyle çıldırdı, bilmiyorum."

Dorian'm bakışı öyle yerlerinde gezindi ki, Farah bazı anıların sinir uçlarında dans ettiğini ve içini ateş bastığını, sızı duyduğunu hissetti. "Ben biliyorum."

Farah yüzü ısınırken önüne eğilip iskambil kâğıtlarını eline aldı. "Sırf meraktan soruyorum, Morley'nin seni itham ettiği

şekilde o Newgate'teki üç gardiyanın ölümünden sorumlu muydun?"

Kocası kafasını kaldırmadı, kalemi sayfayı insafsızca karalamaya devam etti. "Hayır, ölümlerinden *sorumlu* değildim," dedi kapkara bir sesle.

Farah sessizce ama rahatlayarak nefes verdi.

"Hepsini kendi ellerimle öldürdüm."

ON ALTINCI BÖLÜM

İnsan hayatının tehlikede olduğunu biliyorsa, Londra kesinlikle gözüne farklı görünüyordu. Her ne kadar sokak çeteleri ve gölgeler yana çekilip nüfuzlu, çiçeği burnunda kocasına boyun eğiyorsa da, Farah karanlık dar sokaklardan çekindi ve her kıyıya köşeye dikkat edip bir katil ya da Warrington'ın kendisini üstüne atlamaya hazır vaziyette bekliyor mu diye gözleriyle aradı.

“Kes şunu,” diye emretti Dorian, Madam Sandrine'in onu canlı bir iğnedenliğe dönüştürüşünü izlediği köşeden.

“Neredeyse üç saattir kılımı bile kıpırdatmadım. Bir şey yapmayı kesmek için önce yapmam lazım.” Bu biteviye ayakta dikilme olayı Farah'yı gıcık etmişti ve dördüncü giysiden sonra, bu kaliteli kıyafetlere sahip olma hevesi tükenmişti.

“Sürekli camdan dışarı bakıp bir tehlike mi var diye kontrol ediyorsun,” diye suçladı Dorian.

Kahretsin, *tam da* öyle yapıyordu. West End'in zengin giyimli sakinlerini süzüyor, sözde suikastçısını yakalamaya çalışıyordu. Yakası kaşındığı zaman dişlerini sıkıp kaşımamak için direndi. Bir suikastçının neye benzeyeceğini nereden bilecekti? “Bu koşullar altında beni suçlayabilir misin? Belki güçlü düşmanların hedefinde olmak senin için olağan bir durum ama benim daha alışmam lazım.”

“Alışman gerekmeyecek,” dedi Dorian gelişigüzel bir tavırla. “Çok geçmeden Warrington’ın kellesini Londra Köprüsü’nde bir kazığa saplamış oluruz.”

“Gerçek... anlamda değil herhalde?” Öte yandan, bu imge çok da midesini bulandırmamıştı.

Dorian ona sabrı taşar gibi baktı.

“Eh, senin sağın solun belli olmaz, ne yapayım?”

Adamı deli eden kocası halinden memnun görünüyordu ve Madam Sandrine kıkırdadı. “İyi bir eş seçmişsiniz, Mösyö Blackwell. Bizim deyişimizle tam bir *femme forte*.”

Farah kadının küçük isteklerine boyun eğerken onun hakkında içinden geçirdiği fesat düşüncelerden dolayı vicdan azabı duydu. “Çok kibarsınız, Madam Sandrine.”

“Hah! Kocan öyle olmadığını bilir, *n’est-ce pas?*”

Tatlı esmer kadının Blackwell’e attığı kurnaz bakışı görünce Farah’nın gülümsemesi yok oldu. Dorian da terziye medeni bir baş selamı verince, ki bu onun kitabında açık açık bir sevgi gösterisi anlamına geliyordu, Farah içinden daha fesat düşünceler geçirdi.

Farah kadına gözlerini kısarak baktı ama kadın fark etmedi çünkü o sırada Blackwell’in omuzlarının genişliğini ölçmekle meşguldü. Birbirlerini ne kadar *yakından* tanıyorlardı acaba? Bu kadın ona elini sürmüş müydü? Dorian ölçüsünü alıp etkiileyici fiziğini giydirmesine izin vermiş miydi? Farah kocasıyla birleşmiş olmasına rağmen, kıyafetleri hangi terzinin elinden çıkıyorsa, o kişinin Dorian’ın vücudunu daha yakından tanıması ihtimali tuhaf bir şekilde gücüne gitti.

Farah kendini tutamayıp kınayan bakışını kocasına çevirince Dorian’ın ona çok acayip bir ifadeyle baktığını fark etti. Acaba Farah’nın yüzündeki garip merak ve kuşku karışımını okuyabiliyor muydu? Pis herifin bakışıysa inanamayışla tatmin arası bir yerdedi.

Hatta neredeyse halinden memnundu. Birçok erkek karısıy-

la birlikte terziye gelmeyi bile aklının ucundan geçirmezdi, en kötü elinde bir kitap ya da gazete tutarak bir kenarda dururdu.

Dorian Blackwell değil ama. Tam namına uygun olarak, Madam Sandrine kumaşları içine sokarken, ölçerken, sararken ve biçerken hafif bir ilgiyle onu izliyordu. Hatta bazen gözlemini dikmeden duramıyor, âdeta bakışlarıyla onu yudum yudum içiyor gibi görünüyordu. Onun, keyfini çıkarıyordu. Farah bu yoğunluk karşısında bir parça utandı.

Kocası. Bir hırsız, bir eşkıya, bir suçlu.

Taşkalpli bir katil.

Ama Farah bunu zaten biliyordu, öyle değil mi? Nedense, toplumun en it kopuklarını haklamak ona mubahtı. Ondan daha kallesiz adamları; canileri, suç krallarını ve pezevenkleri ortadan yok etmesi de. Peki ama kanun çalışanlarını? Farah'nın tanıdığı, hatta belki arkadaşlık kurmuş olacağı tipleri?

Ben More'daki çalışma odasında ilk kez yaptıkları konuşmayı hatırladı Farah. Dougan ile ikisinin genç yaşta maruz kaldıkları cehennem azabını yaşatan işkenceleri tasvir edişini.

Ve bunlar sadece gardiyanların bana yaptıkları.

Farah güçlü duygularını içine atarak Dorian'la göz göze geldi. Dorian'ın yaralı gözünde gölgelerin mavi alevi parladı. Dışından asla telaffuz etmeyeceği sözcükler girdap gibi döndü. Dorian bir insanın ona dokunmasına katlanamıyordu. Takındığı duruş ve otokontrolünü zerre kadar gevşetemiyordu.

Farah için, karşısında oturan şu güçlü kuvvetli, ölümcül yırtıcıyı küçük bir çocukken, hele hele istismara uğrarken hayal etmek çok zordu. Blackwell gibi bir adamı nedense hep şimdiki hali gibi, müthiş bir doğal afet olagelmiş varsaymak daha kolaydı. Belki de Olimpiyalı bir tanrının marifeti sonucu kudretli, gizemli bir karanlık tarafından doğurulmuş, bu olgun, güçlü bedeniyle dünyaya inmişti.

Gelgelelim, durum bu değil, diye düşündü Farah, üzüntüden göğsü sıkışarak. Dorian, en az onun kadar geçmişin ürü-

nüydü ve gençlik yıllarının büyük çoğunluğunu çaresiz, yaralı ve ürkek geçirmişti.

Dorian, zekice bir strateji benimseyerek, intikamını, Farah'nın intikamının etrafında kurgulamıştı, böylece Farah öcünü almak isterse, ondan kopamayacaktı. Dorian Blackwell gereksiz yere kan dökecek bir insan değildi. Öldürdüğünü itiraf ettiği o gardiyanlar, eğer Blackwell'e kötü davrandıysa, muhtemelen Dougan'ı ve hapisanedeki sayısız başka çocuğu da mağdur etmişti. O çocuklardan kaç Dougan gibi masumdu? Eğer durum buysa, Farah adamın ölümcül eylemlerini anlamakla kalmıyor, helal olsun diye elini sıkmamak için kendini zor tutuyordu. Elbette, yanlıştı fakat Farah bir türlü onu suçlayamıyordu.

Ne garipti ki, Madam Sandrine'e dudaklarını yamultup samimiyet göstermesi, Farah'yı o üç insanı öldürmesinden daha fazla çileden çıkarıyordu. Farah nasıl bir kadın haline geliyordu?

"Madam Sandrine'in babası Charles, benim terzimdir," diye açıkladı Dorian, dudaklarının köşelerinden hoşnutlukla tebessüm ederek. "Newgate'te bir dönem birlikte kalmıştık. Bu aileyi bir süredir tanırım, Sandrine'in kocası Auguste da dahil." Bu kelimeyi gereksiz yere vurguladı.

"Ailem terzilik yapmadan önce kaçakçıydı," diye gururla ilan etti Madam Sandrine. "Ama babam polis tarafından yakalandı ve hapse düştü. Her zaman Blackheart Kardeşler olmasa, bir İngiliz hapisanesinden sağ çıkamazdım der. Hatta sonrasında bile Mösyö Blackwell bize destek oldu, West End'deki bu yeri alıp kiraladı ve artık kentin en seçkin terzi ve makastarları arasındayız. Bay Blackwell, babamın hünerlerinin en seçkin örneklerinden başka ödeme kabul etmiyor, o yüzden şimdi de ben size çalışacağım, Madam Blackwell."

"Mersi," diye mırıldandı Farah, gözlerini kocasına dikmeye devam ederek Fransız kadına gıcık olduğu için pişmanlık duydu. Nasıl olmuştu da Dorian'ı kültürsüz bir hödükten çok hayırsever

biri gibi düşünmeye başlamıştı? Acaba adam onu bir şekilde yozlaştırıyor muydu? Yoksa Farah sonunda gerçekleri mi görüyordu? Blackheart'ın aslında kocaman bir yüreği olduğunu...

"Bence bu elbiseyi gören soyluların nutku tutulacak, kıskançlık ve şehvetten çatlayacaklar," diye ağzı sulanarak anlattı Madam Sandrine.

Farah üstünde durduğu podyumdan yerden tavana kadar olan aynalarda dönüşümüne bakarak, "Etrafa astığın her şey gibi şarap kızılı olmamasına seviniyorum," dedi kocasına. Mavi ipek gece yansı semasını çağırıyordu, göğsünü ve belini pırl pırl sarıp koyu bir şelale misali kalçalarından aşağı dökümlü iniyordu. Müstehcenlik derecesinde açık yakası, boynuna tam oturan taşlı bir tasma kolyeden aşağı sarkan, ışıldayan gümüş rengi bir kumaşla kapatılarak bir nevi saygınlık kazanıyordu ve aynı kumaş iki koluna ayışığı gibi iniyordu. Bu tüllere elbise manşeti demeye bin şahit isterdi çünkü tenini pek gizlediği söylenemezdi.

Madam Sandrine omzunun üstünden Blackwell'e alaycı bir bakış fırlattı. "En çok tercih ettiğin rengin kan rengi olması sana cuk oturuyor."

"Ona değil ama," diye gümbürdedi Dorian.

Terzi yay gibi kaşının tekini kaldırsa da, bir yorum yapmadı. "Voila. Sanırım bugünlük benden bu kadar, Madam Blackwell. Bunları sabaha bitiririm ve bu arada giymen için yanaklarının rengini ortaya çıkaran pembe çiçekli, gri bir elbisem var."

"Teşekkürler, Madam Sandrine. Vaktinizi aldığımız için özür dilerim."

"Saçmalık!" Kadın etekleri hışırdayarak yerden doğruldu. "Bu dükkâna Dorian Blackwell girdi mi, zaman durur, aynı şey artık onun *femme*'ı için de geçerli." Farah'ın tuvaleti çıkarılmasına dikkatlice yardım ettikten sonra Farah'yı kombinezonu ve çamaşırlarıyla bıraktı. "Şimdiyse değişik iç çamaşırları getirmeliyim."

"Ah, yok, hiç gereği yok," diye itiraz etti Farah. "Benim bir sürü münasip...."

"Evet, getir lütfen," diye araya girdi Dorian. "En kaliteli ürünlerin neyse."

"Söylemene lüzum yok. Çiçeği burnunda bir koca münasip çamaşırları ne yapsın?" Terzi kız, Farah'ya güldü. "Tam da metreslerin yatağını boş ve soğuk tutacak çamaşırlarım var." Mavi elbiseyi arkasında sürükleyerek tıkr tıkr dışarı çıktı.

Metresler derken? Farah, Blackwell'e bir bakış fırlattı. Hiç bir zaman metresi olmayacaktı, değil mi? Hayır. Farah'yla bile yatmaya zor dayanıyordu. Peki ya gelecekte? Ya Farah'nm tatmin edemeyeceği bir cinsel zevk geliştirirse? Ya dokunuşu onu itmeyen birisini bulursa?

Esmer kocasının loş köşede oturduğu noktadan bir parlaklık gözünü aldı. Dorian'ın tam bir kakhaha ya da keyif bakışı attığı söylenemezdi ama her zamanki soğuk, çıkarıcı ifadesini düzeltiyordu sanki. Bir çeşit geriye yaslanıp gevşeme ve hatta, Farah'nın dili varmasa da, neşe miydi bu?

"Sakin bunlardan zevk aldığını söyleme," diye uyardı onu.

Dorian'm ukala bakışı, pis bir sırıtışa döndü.

"Senin metreslerden bir haremin olduğunu sanıyor."

"Sanırım bunun yaygın bir yanlış kanı olduğunu daha önceden belirtmiştim."

"Madam Sandrine'in de kendine bir yer edinmeye can attığına adımı basarım," diye mırıldandı Farah.

"Gördüğüm kadarıyla kıskançlığı iyiden iyiye benimsedin, karım." Dorian'ın sesindeki davetkârlık, Farah'nm külotuna kadar her yerini okşadı.

"Fazla böbürlenme." Farah kıskanmıyordu. Gerçi, itiraf etmek zorundaydı ki, Ben More'un Blackheart'ı gibi bir kocayı memnun edemeyeceği ve bu yüzden adamın başka mecralara kayacağı fikri, tahmininden de çok kalbini kırıyordu.

"Birçok günahı bana addedebilirsin ama kendini beğenmişlik, bunlardan biri değildir." Dorian'ın sesi keyifle dans ediyordu ve Farah tehditkâr bir tebessüm etmemek için kendini frenledi.

"Eğer kendini beğenmişlik tek günahın olsaydı, dürüst ve erdemli bir adam olarak tarihe geçerdin," diye yapıştırdı, bu konuşmadan çok eğlendiğini saklamak için kirpiklerini öne düşürerek.

"Beni bulduğunda erdemli birini aramıyordun," dedi Dorian yumuşakça.

Farah şakacıktan sabrı taşmış gibi bir ses çıkardı ve top yapılmış bir külotlu çorabı ona fırlattı, Dorian da çorabı havada yakaladı. "Seni benim bulmadığımı çok iyi biliyorsun! Sen beni *kaçırdın!*"

"Öyle mi hatırlıyorsun?"

"Öyle *oldu*," diye tutturdu Farah.

"İlk tanıştığımızda tutsak edilmiş olduğumu çok iyi hatırlıyorum," dedi hafifçe. "Çaresizdim hatta."

Farah burun kıvrırmaya çalışsa da, gönülsüzce kahkaha atmış oldu. "Gönül çelmeye çalışma. Hiç sana yakışmıyor."

Dorian'ın mavi gözündeki ışık parladı, dudakları iyice yukarı kıvrıldı ve artık ukalaca sırtıyor denemezdi. Tebessüm mü ediyordu? Neredeyse... "Daha önce kimse beni gönül çelmekle itham etmemişti."

"Ne demezsin." Tanrım, şu anda... birbirlerine kur mu yapıyorlardı?

Madam Sandrine'in yaklaştığını eteklerinin hışırtısından anladılar. "İşte geldim! En son Paris modası." El arabasına koyduğu kumaşların arasından lavanta rengi, incecik bir dantel kombinezon çıkardı; arabası bunun dışında korseden külotlu çoraba, jartiyere ve geceliğe kadar bilumum iç giyimle doluydu ve hiçbirisi de giyim sıfatına yakışacak kadar kumaş taşımıyordu. "Bu, şu çoraplarla yakışır..."

"Hepsinden birer tane sar," diye buyurdu Dorian.

Farah suratındaki bön bakışın, terzininkinden farksız olduğunu tahmin etti. "Ama o kadar da ihtiyacım olmayan iç çamaşırına küçük bir servet harcanmış olur."

"Gelgelelim, benim iç çamaşırına harcayacak küçük bir servetim var."

Madam Sandrine'in gırtlaktan attığı kahkaha Farah'yı sinir etti. Arabaya doğru uzanıp kaliteli siyah dantelden dikilmiş, uzun, iç gösteren bir elbiseyi eline aldı.

Farah kocasının kasıldığını gözden kaçırmadı.

Belki de bunlar onu çileden çıkarır, Farah'yı bir kez daha 'bozmaya' teşvik ederdi. Farah üstünde sadece bu dantel parçasının olduğunu hayal ederken kocasının uyumsuz, şehvet dolu bakışıyla karşılaştı ve yanakları kızardı. Bu giysi neredeyse çıplak olmaktan daha arsızdı. Tam da bir *metresin* giyeceği şeydi. Ya da bir fahişenin.

Dehşetengiz bir şeyi hatırlayıp coştı ve nefesi kesildi. Farah, geceliği elinden düşürüp birdenbire yanan gözlerini iki eliyle örttü.

Fahişe. "Gemma!" diye inledi. Kadının, onun yokluğunda başına gelen felaketleri düşününce yaşaran gözlerini yumdu. Farah, Gemma Scotland Yard'dan çıkıp serbest bırakılırken orada olacağına söz vermişti. Edmond Druthers'ın pençesinden kurtulmasına yardım edeceğine. Uyuşturulmak, kaçırılmak ve sonucunda evlenmekle o kadar meşguldü ki, tamamen aklından çıkmıştı bu. "Ne yaptım ben?"

"Neden bahsediyorsun?" Dorian'ın sesi daha yakındaydı, uyanıktı ve endişeliydi. "Ne oldu?"

Farah yavaş yavaş ellerini indirdi ve burnunun dibinde dikilen, geniş cüsseye karşılaştı. Ahlaki vicdanının çevresinde karanlık bir kavram belirdi. *Kocası*, göz korkutan ve beter nam salmış Blackheart'ın ta kendisiydi. Onun adı, en esaslı suçluların bile kalbine korku salardı, kalles yüz hatları ve güçlü boyunu saymıyordu bile.

Farah'nın kanun kaçağı kocasının, iğrenç yeteneklerini onun çıkarı için kullanmaya razı gelmesini ummaktan başka çaresi yoktu. Ciğerinin en derinine kadar bir nefes alıp kendini hazırlayarak şeytanla son el sıkışmasını mühürleyecek cümleyi telaffuz etti. "Dorian, yardımına ihtiyacım var."

Dorian, Londra'da rıhtımın pis kokulu pusunu incelerken ense-
sindeki incecik tüyler beklentiyle dikildi. Buna ayıracak zamanı yoktu. Dahası, Farah'yı buraya getirmekten hoşnut değildi. Londra'nın Wapping mahallesinin tehlikeleri, Whitechapel'la yarışırды ama insan en kıymetli varlığını buraya getirip çaldırmadan kalmayı umamazdı. En azından sabahın bu erken saatinde, nehir korsanları ve kaçakçılar Thames'in kuytu köşelerinden istifade ederken.

Wapping High Street'te, yanında Farah'yla uzun adımlarla yürürken üç şey sayesinde omuzları gevşekti.

Birincisi Farah'nın diğer tarafını tutan Christopher Argent'in gür bakır rengi saçları, geniş omuzları ve uzun adımlarıydı. Dorian'm Londralı suikastçısı, kartal gözüne ve bir firavun faresi refleksine sahipti. Karanlık bir köşeden üstlerine saldıracak hiçbir şey Argent'in gözünden kaçamazdı.

İkincisi Farah'nın arkasındaki Murdoch'tu ve adam, tıknaz yapısı ve ileri yaşma rağmen bir iki silahı kullanmayı iyi becerirdi. Gerçi Dorian için silah en son çareydi çünkü şehir sınırları içinde ateşlenirlerse polisleri çekiyordu. Bu gece buna gerek yoktu. Hatta hiçbir zaman yoktu.

Üçüncüsü ve en önemlisi, kendisinin Dorian Blackwell olmasıydı ve Thames boyunca rastlayacakları rıhtım kaçakçılarının ve nehir korsanlarının yarısından fazlasının ilgisini, malını ve sadakatini elinde tutmasıydı. Burası, onun dünyasıydı. Buraya ait olduğundan değildi, buraya *hükmettiğindendi*. Karşılaşma ihtimalleri olan insanlar ona ya bağlılık, ya para ya da

kan borçluydu. Birisi yoluna çıkarsa, Dorian payını alacaktı.

Thames eğer pislik ve lağım nehriyse, Wapping High Street kiremit ve taştan bir nehirdi. Buradaki yapıların çoğu küflü depolar ve yeni endüstri devriminden sonra köhne kalmış, ufalanmış üretim binalarıydı. Kaldırım taşları ayışığında mavi parlıyordu ve sokak lambaları burada The Strand'deki ya da zengin muhit Mayfair'daki kadar sık aralıklarla sıralanmıyordu. Ay ışığı hiçbir zaman işlek caddeden nehir kenarına giden küçücük sokakların sonuna ya da dar yolların dibine ulaşmıyordu.

Burası kuytulara yaşayan adamların mekânıydı. Dorian gibi adamların.

Dorian, karısına doğru şöyle bir baktı. Yukarıda topladığı dalgalı saçları ay ışığında, gecenin bile kapatamadığı tekinsiz pisliklerin arasında gümüş bir hale gibi parlıyordu. Farah'yı buraya getirmemeliydi işte. Farah'nın evde güvende oturması için ısrar etmeliydi.

Zaten burada kötü yola düşmüş fahişelerin peşinde de olmamalıydı. Queen's Head Alley ile şu anda durdukları nokta, yani Brewhouse Lane'in köşesi arasında ondan fazla yosmayı sorguya çekmişlerdi. Farah arkadaşı Gemma Warlow hakkında en ufak bir bilgi karşılığında onlara bozuk para, kaynak ve yatacakları yer teklif etmişti.

Dorian, karısının bu inadım inat haline anlam veremiyordu. Fahişelerin hangi birini kurtarabilirdi ki insan? Hangi yetimi ve sokak çocuğunu barındırabilirdi? Hangi aç ve zavallıyı doyurabilirdi? Büyük ihtimal bunca zahmete katlanacak ve orospu, yaraları iyileşir iyileşmez ve adam uyduruk bir özürle onu yanına çağırır çağırılmaz tekrar pezevenğine koşacaktı.

Dorian, Edmond Druthers'ı yıllardır tanıyor ve ondan nefret ediyordu. Adam, medcezirle birlikte nehir kıyısında biriken zehirli çökeltinin insan versiyonuydu. Kimsenin orada görmek istemediği ama kimsenin şehirden nasıl sökeceğini bilemediği bir pislikti.

Tanrım, tam bir zaman kaybıydı bu yaptıkları.

Gelgelelim, Farah'ın müthiş sıkıntısı ve hakiki gözyaşları Dorian'ı eritmişti ve Dorian zaten onun hiçbir dediğini iki edemeyeceğini biliyordu. Bu aptalca ayak işini bile. Christopher Argent durmadan inanamayarak Farah'ya bakıyor, mavi gözleri bir sokak kedisi gibi parlıyordu. Dorian neden onun huzurunda karısına bakma cüretini gösterdiğini biliyordu.

Birincisi Christopher Argent, duyguları olmayan, korkusuz bir kiralık katildi.

İkincisi de, Newgate'teki tutukluların çoğu Dougan'ın *Perisini* bir tür efsanevi yaratık zannettiği içindi, çok ender rastlanan ve sıradan insanların algılayamayacağı güzellikte bir yaratık. Hatta belki de hapishaneyi ele geçirmeye hevesli bir zihnin hayal ürünü. Onun gözlerinin içine bakmak, bir fanteziyle karşılaşmak, nezaket, merhamet ve güzellikten mahrum kalmış, yalnız bir mahkûmun çaresiz özelemlerini anımsamak demekti. Bu üç kavramın bir bedende buluştuğunu görüp kör olmaktı. Argent gibi hapishanede doğmuş bir adamın, uzun zamandır tutunduğu 'gerçekler acıdır' felsefesini yeniden değerlendirmesine sebep olabilirdi.

Ancak Argent'ın donuk gözlerinde kıvılcımlanan meraklı ama hesapçı bakıştan çıkardığı kadarıyla yanılıyor olabileceğini fark etti Dorian. On yedi yıldır birliktelerdi ve yine de Argent hakkında, sorgusuz sualsiz cinayet işleyebileceği ve ona mutlak bağlı olduğu dışında hiçbir şey bilmiyordu.

Farah ise hiç oralı değildi, arkadaşını bulmaya kendini kaptırmıştı. Aynı şekilde üç kuruşa sikişmek için yeraltı cin cehennemlerinde kazandıklarını harcamaktan çekinmeyen ve sokakta duran, hırsızlara, kaçakçılara ve rıhtım korsanlarına hizmet edecek kadar cesur ya da çaresiz kadınlara sarkan rıhtım işçilerinin sarhoş seslerini de duymazdan geliyordu. Bu kadınlarla korku ya da kınamadan uzak bir tavırla konuşurken, hatta bazılarını ismen tanıırken duruşu çok etkileyiciydi.

Leş gibi ter, seks ve bazı durumlarda hastalık kokan, yıkanmamış sokak süprüntüleri değil, sanki parkta karşılaşmış saygın leydilerdi.

Sorun şuydu ki, Farah bir yere varamıyordu ve her çıkma-za saptığında omuzları aşağı düşüyor ve gözlerindeki umut sönüyordu. Blackwell ve Argent'ı peşinden sürüklediği için, kimsenin onları kandırmayı gözü yemediğinden herkes bül-bül gibi ötüyordu ama Gemma Warlow sırra kadem basmıştı.

"Druthers'ın onu öldürdüğünden şüphelenmeye başlıyorum," diye kaygılandı Farah. "Hepsi benim yüzümden."

"Hangi akla hizmet senin yüzünden oluyormuş?" diye sordu Dorian, metruk bir binaya yaslanmış iki gemiciyi tepeden tırnağa süzerek. Muhtemelen kiralık kaba kuvvettiler, kaçak mal getiren bir geminin yanaşmasını, ithalat vergisi olarak kraliyete ödenecek paraları cebe indirmeyi bekliyorlardı.

Dorian'm malları değil ama. Bir hafta sonra Şark'tan gelecek bir şirket gemisi dışında hiçbir programları yoktu.

Dorian huşu dolu fısıltılar arasında kendi adını işitti ve adamların başlarını ağrıtmayacağını anladı. Yine de karısına o şekilde bakmamalıydılar, o yüzden de adamlar botlarında incelenecek ilginç şeyler bulana kadar gözlerini onlardan ayırmadı.

"Morley ile birlikte Scotland Yard'dan çıkarken Gemma'ya, yarın sabah gelip Druthers'dan tamamen kaçmana yardım etmek için bir çözüm bulacağım, diye söz verdim. Ben sabah ortalıkta görünmeyince de kesin çok şey hissetmiştir... Bir dakika." Farah yürümeyi kesti ve Dorian'a dönerken koruması da durdu. Daha önce gözyaşlarıyla cam gibi parlayan, kocaman açılmış gözleri şimdi suçlayarak kısılmıştı. "Benim suçum değil bu, *senin* suçun."

Argent güldüğünü uzun, siyah paltosunun kalkık yakasının altına gizledi fakat Murdoch yüzüzce kahkahayı patlatırken hiç örtbas etme zahmetine girmede.

Dorian gözlerini kırıştırdı. "Alakayı kuramıyorum."

“Sen beni kaçırmıydın, kızın yanında olacaktım.”

“Aynı zamanda işe giderken yolda cinayete kurban da gibidebilirsin,” diye sertçe hatırlattı Dorian. “Biliyorsun, kellene ödül konmuş.”

“Evet ama şimdi belki de öldürülen Gemma Warlow oldu. Benim hayatım onunkinden daha mı önemli?” diye hesap sordu.

“Benim için öyle.”

Mavi karanlıkta üç çift göz kocaman açıldı ve Dorian hesap soran cevabını hazırlarken gözlerini kısıtı. Gemma Warlow cesetlerinden bir dağı aşardı da, yine Farah’yı kurtarırdı ve bunun doğruluğundan da hiç utanç duymazdı. Ne var ki, Farah’nın yüzüne tekrar bir şok ifadesi oturduğundan Dorian akıllıca sessiz kalmayı yeğledi.

“Gemma’yı aradığınızı duydum,” dedi biri ağrısını yayararak. Hangman’s Pub’a inen ve Brew House Lane’e çıkan merdivenlerden gelmişti.

Karısı sinirini hemen unutup merdivenlerin başına koştu ve paçavralar giymiş, siyah saçlı, yaşlıca bir kadına tepeden bakarken gözleriyle âdeta yakarıyordu. “Evet! Gemma Warlow. Onu gördünüz mü?”

Yosma kafasına yapışmış saçları arkaya attı ve çıkarıcı gözleri parladı. Farah’yı geçip Dorian’a doğru baktı ve fırsatını gördü.

“Sen’in değeri ne, Blackheart?” diye sordu ağır bir doğu Londra şivesiyle. “Senin ceplerinin ne kadar derin olduğunu biliriz. Rıhtımda sorulan soruların beşe cevaplanmadığını da.”

Dorian öne adım atıp cebinden bir bozukluk çıkardı ve bitişikteki köşedeki sokak lambasının mat ışığına tuttu.

“Buna karşılık dördünüzün altına yatarım,” dedi kadın, davetkâr kelimelerinden açgözlülük ve istek akarak.

Dorian mide bulantısını bastırdı, çünkü kadın en son zaman yıkanmıştı diye merak ediyordu. Muhtemelen artık en kör ve en çaresiz müşteriler ona kalıyordu, yaşı başı ve çok kul-

lanılmış bedeni cildinin renginden ve çürük dişlerinden okunuyordu. "Warlow," diye hatırlattı Dorian.

Fahişe kemikli omzunu silkti. "Suratı yamuldu, çalışamaz artık, o yüzden Druthers'a gelecek teslimat için nöbet tutuyor. Mal yerine ulaşınca bir mesajcı gönderip onu Queen's Head Pub'dan çağırarak."

Dorian, Farah'nın dehşet içinde nefesini tuttuğunu duymazdan gelmeye çalıştı. "Nerede?" diye bilmek istedi.

Kadın kemikli elini nehre çevirip Brewhouse Lane'in Cellatın Rıhtımı'yla birleştiği noktayı işaret etti.

"Mükemmel." Dorian bozukluğu kadına attı.

Orospu karga gibi bir sesle, "Kendine dikkat et, Blackheart," diyerek parayı havada kapıp cebe indirdi. "Bu gece kuytu köşeler kara paltolu ve cillop silahlı adamlarla dolu. Herkes dört duvar ardına kaçıştı."

"Güzel," diye ekledi Dorian. "Umalım da orada kalıp ayağının altında dolaşmazlar."

Kadın gırtlaktan bir cadı kahkahası atarken boğulur gibi sesi kesildi. "Sen ve Argent'ı sokaklarda görünce Wapping'de bir savaş çıkacak sanırlar."

"Öyle olsaydı, yanımda bir ordu getirirdim." Dorian arkasını döndü ve Warlow'u her ne teslimat bekliyorsa, oraya varmadan önce yakalamayı umdu. "Ne olur ne olmaz, yine de Cellatın Rıhtımı'ndan uzak dur," diye seslendi omzunun üstünden.

Farah koşar adım arkasından yetişti ve Dorian adımlarını yavaşlattı. "Cellatın Rıhtımı mı?" diye öğrenmek istedi. "Adı çok iç karartıcı."

"Artık asıl amacı için kullanılmıyor," dedi Dorian, Farah'nın bariz zangır zangır titreyen sinirlerini yatıştırmak için. "Asırlar önce kraliyette, nehir korsanları ve kaçakçılar Cellatın Rıhtımı'ndan asılırdı ve millete ibret olsun diye orada bırakılırdı. Günümüzde bu uygulama kalktı."

“Peki aynı rıhtım kaçakçılık için mi kullanılıyor?”

Dorian pişkin pişkin sırttı. “Uyarılar geçerliliğini yitirdi. Çoğu suçlu bunu bir meydan okuma olarak görüyor. Wap-ping, özellikle de bu rıhtım, o günden beri yeraltı ticaretinin kaynadığı göbek oldu.”

İskelenin ağzında, yer taşlarının tahta parçalarına dönüştü-ğü noktada Dorian, Argent’a baş selamı verdi ve Argent gölge-lerin arasına karışıp eridi, gizemli bir sessizlikle bir yan sokak- ta gözden kayboldu.

Nehre paralel giden iskele, bir taşıma servisinin ya da omuz omuza duracak birkaç adamın sığabileceği genişlikteydi. Fark- lı noktalarından küçük küçük başka iskeleler uzanıyor, çeşitli kayıklar ve tahta parçaları tembel siyah Thames şeridinin üs- tünde hafifçe sallanıyordu. Kraliyetin uzun zamandır yürür- lükte olan emri üzerine, Cellatın Rıhtımı’nı tamamlayan rıhtım parçası şu hali kadar boş bırakılmıştı. Fakat her gece kara kara tekneler ve onlardan da kara adamlar, Londra’da ticaret yap- mak üzere burayı kendilerine liman bellemişti.

“Galiba onu görüyorum!” Farah tam kuzeydeki bir rıhtım- da, kanvas örtüyle gevşekçe örtülmüş bir yığın sandığı işaret etti. Düştü düşecek gibi görünen bu yığının tepesine tünemiş, sekiz yaşlarında ufak tefek bir çocuk ve yanında uzunca boylu bir kadın soğuğa karşı birbirlerine sokulmuş duruyorlardı.

“Sana aksini söylemediğim sürece yanımdan kesinlikle ay- rılmayacaksın. Anlaşıldı mı?” diye emretti Dorian karısına.

Farah başını uzatıp ona doğru baktı ve o yumuşak gri göz- lerinin içinden parlayan ifadeyle Dorian’ı hayrete uğrattı. Min- net. Güven. “Tabii,” diye söz verdi Farah.

Dorian bir an için bu ifadede kayboldu. Belki de tüm bunlar muazzam bir vakit kaybı değildi.

Murdoch boğazını temizledi. “Velet bizi çaktı ve oradan ko- pup gitti,” diye ikaz etti. “Birazdan istenmedik misafirler orta- ya çıkar, fazla zamanımız yok.”

Dorian bakışlarını karısından ayırdı. Buralarda çok dikkatini dağıtıyordu. Dorian gaddar ve insafsız olmalıydı. Bir kez daha, Farah'nm varlığına küfretti. Yanlarında gelmezse, Gemma onlarla gitmez diye tutturmuştu ve zaten ikisi de fahişeyi tanımadığından gerçek Gemma'nın kimliğini saptayamazdı. Yine de, Dorian orospuyu istese de istemese de alıp sağ salım Farah'nm ayağına getirmekle ısrar etmeliydim diye düşünmeden edemiyordu.

Karısı nasıl sürekli onu böyle salakça hareketler yapmaya ikna edebiliyordu? Bu geceden sonra Dorian şu işe bir el atacaktı.

Sandıklar, rıhtımı aydınlatmak için elinden geleni yapan gaz lambalarıyla denize eşit mesafedeydi ve karanlıkta kalıyordu. Onlar yaklaştıkça tombul karaltı tünediği yerden aşağı atladı ve tabanları yağlamaya hazırlandı.

"Gemma!" diye seslendi Farah. "Gemma, bekle!"

Karaltı donakaldı ve kadın erişebileceği yakınlıkta olmasına rağmen, Farah elini uzattı.

"Bayan Mackenzie?" Yarılmış ve şişmiş dudakların arasından şok olmuş bir ses çıktı. "Burada na arıyorsun?"

Farah, Dorian'm emirlerine rağmen adımlarını hızlandırıp arkadaşına yetişti. Kadınlar iki farklı iç çekmeyle birbirlerine sarıldılar. Pasaklı fahişe Farah'dan daha uzun boylu ve iri olmasına rağmen, Dorian karısının arkadaşını bağrına bastığını ve son derece anaç bir jestle orada tuttuğunu izledi. Yeni güzel gri elbisem kirlenecek mi diye bir an düşünmediğini, kadının pis saçlarındaki kurumuş kan kalıntılarını hiç önemsemediğini de gözünden kaçırmadı.

İlk konuşan Gemma oldu. "Seni çok merak ettim, geberdim meraktan," diye azarladı Farah'ı. "Ayrıldığını kimseye haber vermedin, Bayan Mackenzie."

"*Sen mi beni* merak ettin? Canım benim." Farah kadının saçlarını okşadıkça ipek eldiveni lekeleniyordu, derken Dorian'a doğru bir bakış fırlattı. "Ayrıca adım artık... Bayan Blackwell."

“Yani Dorian Blackwell mi? Eğer sen Ben More’un Blackheart’ıyla evlendiysen, ben de York Düşesi’yim.” Gemma sarılırken pat diye geriye çekilip şişmemiş gözüyle adamı yeni fark etmiş gibi Dorian’a dimdik baktı. “İnanamıyorum.”

“Majesteleri.” Dorian ona hafif bir baş selamı verip kadının yaralarma içinden yüzünü buruşturdu.

“Ah Gemma! Şu hain sana neler yapmış baksana!” Farah kirli kahverengi saçlarını yavaşça düzeltip yaraların üstünden çekti.

Druthers, şanssız orospunun suratında hıncını almadık nokta bırakmamıştı. Dorian’ın içinde kopkoyu bir öfke fokurdadı ve bu güçlü kadına anında bir saygı duydu.

“Senin gibi bir leydi nasıl olur da kahrolası Dorian Blackwell’e kaçarsın? Jartiyerim üstüne yemin ederim, Morley’ye diz çöktürdün sanıyordum.”

“Belamızı aramıyorsak, bir an önce yola çıksak iyi olur,” diye uyardı Murdoch.

“Sen de bizimle geliyorsun.” Farah, Gemma’nın koluna girdi. “Seni buradan götürüyoruz.”

Gemma, Farah’nın nazik kolundan kıvrılarak çıktı ve Dorian’ın yaralı gözüne korkulu bir bakış fırlattı. “Gelmesem daha iyi, tatlı kız,” diye kibarca geri çevirdi. “Druthers’in peşine düşmesini istemezsin. Zaten ilk seferinde beni kurtarman içine oturdu.”

“Ben kız değilim,” diye itiraz etti Farah. “Seninle aynı yaştayız.”

Farah ikinci kez yaklaşırsa da, Gemma bir adım geri gitti ve karısı bir an durakladığında suratında incinmiş bir kafa karışıklığı görmek Dorian’ı üzdü. Fahişenin aklından geçenleri, dile getirmeden biliyordu.

“Hayır, değiliz,” dedi kadın bitkince. “Ben deniz kadar yaşlıyım ve bu oyundan bezdim. Artık sikmeye bile değmiyorum.”

“Öyle deme, Gemma!” diye ısrar etti Farah.

Orospu bir adım daha geriledi. “Doğru ama. Druthers hâlâ para edeceğimi düşünseydi, suratımı böyle benzetmezdi.”

Farah hiç istifini bozmadı. “Gemma, derhal bizimle geliyor-sun, acele etmeliyiz. Şimdi gitmemiz lazım.”

Gemma hayır anlamında başını salladı. “Nereye?”

“Benim evime tabii ki. Sana kalacak yer veririz, karnın do-yar, güvende olursun.”

“Eee, sonra? Neyle geçineceğim? Bağışla yaşamam ben, sonra benim gibileri kim işe alır ki? Sen mi?”

Farah anlayışla başını salladı. “Tabii ki alırım!” Gemma’nın şüpheli bakışını görünce telaşla devam etti. “Durum şu ki, babamdan bana bir ev ve hane kaldı. Personel gerek.”

Gemma ellerini havaya kaldırdı. Bu kadar çok konuşması yüzünden dudağındaki kesik yarası tekrar açılmıştı ama aldır-mıyordu. “Ben sırtüstü uzanıp bacaklarımı iki yana açmaktan başka bir şey bilmem ki! İyi bir evde bir orospunun işi ne? He-piniz çekin gidin buradan, yoksa kan dökülecek.”

Sadece eceline susamış birisi Dorian’ın huzurunda böyle konuşabilirdi ve Dorian, Gemma’nın sertleşmiş, ölü gözlerin-de o dileği okudu. Umurunda değildi, artık bu aldırılmaz hava-ları alışkanlığa dönüşmüştü, belliydi.

“Gemma, lütfen!” Farah’nın, kafa karışıklığı ve gözyaşla-rının birikimiyle sesi kalınlaştı. “Lütfen benimle gel? Burada kalmana gönlüm razı değil.” Farah’nın çaresiz ve hüsrân dolu yakarışları Dorian’ın içini dağladı. Öne adımını attı ve fahişe korkuyla geri çekilince hemen durdu.

“İyileşmen için seni Ben More’a göndereceğiz,” diye önerdi, kadını daha fazla ürkütmeden alçak bir sesle. “Sen orada kalır-ken, Walters sana mutfakı öğretir. Londra’daki işimizi tamam-lar tamamlamaz da, yanma geleceğiz.”

Farah’nın ona attığı bakıştaki hayranlığı gören Dorian’ın göğsü şişti. Sanki birisi oraya bir güve ordusu salmıştı.

Gemma Warlow ise tamamen bambaşka bir duyguyla süzdü onu. Şüphecilik, daha doğrusu düpedüz inanmama. “Niye? İngiltere’nin en zengin hırsızı neden benim gibi bir sokak süprüntüsü için kellesini ortaya koyacak? Sen merhametinle meşhur değilsin, Blackwell.”

Dorian kadının dik bakışına karşılık verdi ama konuşmaya dili varmadı, o yüzden ellerini umut içinde göğsünde birleştirmiş Farah’ya doğru baktı. Tek sebep oydu. Tek sebebi.

Her şey için.

Uzaklardan öten bir ıslık Dorian’a yanlarına birisinin geldiğini, tahtadaki bot seslerinden önce haber verdi. Argent çörekleniği noktadan uyarıyı yollamıştı.

“Kadınının canı amcık çekmişse, Blackwell, herkes gibi o da parasını ödemeli.”

Dorian ve Murdoch arkalarından gelen hırıltılı sese doğru kafalarını çevirdi.

Edmond Druthers, kendini bir halt zanneden bir lağım faresiydi. Dışarıdan bakınca efendiye benzemesine rağmen tikişinç bir tipti, çöp ve itilmişlik kokuyordu ve kendi küçük bok çukurunun tepesinde kalmasını sağlayan bir hayatta kalma azmi ve bilgisi vardı.

Druthers yalnız değildi. Cellatın Rıhtımı’nda üç geniş omuzlu karaltı, silahları kuşanmış duruyordu.

“Sakin ona yaklaşayım deme.” Farah, Gemma’ya doğru korumacı bir adım attı.

Dorian ise karısının önüne doğru çıktı. Murdoch’a, kadınları fiçıların arkasına doğru geçirmesini açıkça dile getirmesine gerek yoktu. Murdoch’un tabancasının horozunu çekme tıkırtısı, eğer başarısız olursa dört adamı bekleyen altı kurşun olduğunu Dorian’a anlattı. Murdoch’un elinde altı, çok yüksek bir ihtimaldi.

Dorian fiçılarla duvarın arasında durup yarı etkili bir darboğaz oluşturdu. Aynı anda yalnızca iki kişi üstüne gelebilir-

di ve hiç huyu olmayan salaklıkta bir harekette bulunmadığı sürece, sağ göz ucuyla görebildiği tek sokak, bir boşluktu, bu yüzden ikiden fazla kişi etrafını saramazdı.

Kadınlar güvenli bir şekilde gözden kaybolunca Dorian kafasında birkaç kısa hesaplama yaptı. Üç silah saydı. Yoğun kastan çok, yoğun kemikten oluşan bedeniyle avurtları çökük duran, Kemikli sokak adıyla tanıdığı, sıska bir adamın tuttuğu bir bıçak. Afrikalı ya da Adalı kökenli, kaba vücutlu, uzun saçlı bir denizci elinde kısa bir sopa sallıyordu. Bir de, lağım faresi Druthers , başparmağını palasının keskin kenarında gezdiren canavar bir ayıydı. Devasa, hantal ve kaba saba ayı herif mat, siyah saçlıydı. İriliği Dorian'ı kandırmadı ama. George Perth yaşayan en ölümcül insanlardan biriydi.

Druthers, Ben More'un Blackheart'ının kapısına geldiğini duymuş ve sürüsündeki en cani adamları peşinde getirmişti. Sıradan bir insanın yakasını kurtaracağı tipler değillerdi.

Dört esaslı adamdı kısacası.

Eğer içlerinde tabanca taşıyan varsa, kesin Druthers'dı ama eğer bir teslimat bekliyorsa, yapacağı son şey silahı ateşlemek ve gece bekçilerini uyandırmaktı.

Dorian bu tahmini için, canını ortaya koymak zorunda kabilirdi. "Beyler," diye sarkastik bir şekilde selamladı onları.

"Ne diye benim mallarımın arasında havayı kokluyorsun, Blackwell?" diye havladı Druthers, aksanından Yorkshire köylüsü olduğu barizdi. Fıçıların arasındaki çizgi şeklindeki boşluklardan Gemma ve Farah'yı işaret etti. "Sende yeterince yok mu?"

"Sana bir iş teklifi getirdim." Dorian pezevenğin anlayacağı dilde iletişim kurmayı denedi.

Druthers, Kemikli ve Afrikalı'ya öne doğru çıkmalarını işaret etti ve adamlar da öyle yaptı. "Köşeye sıkışmış bir dalavereci ve iki orospuyla ne iş konuşacağımı sanıyorsun? Londra yeraltı dünyasının kralını alaşağı edersem, bir daha

içkiye hiç para vermem, Londra rıhtımlarında fink atmak da benden sorulur.”

Dar sokakta bir gölge yer değiştirdi ve Dorian suçluları kendine iyice çekerek iki adım geriledi. “Sıradaki hamleni iyi düşün, Druthers,” diye kutup soğukluğunda bir sakinlikle onu uyardı, birçok saldırgan bu noktada gerisin geri topuklardı. “Bunun sonu senin ölümünle biter bence.”

Kemikli ve arkadaşı dar sokaktan geçip fiçıların yanına vardılar, gerçi ikisi de birbirine huzursuz bakışlar fırlatıyordu.

“O tüyler ürperten gözlerinle bir halt gördüğün yok, Blackwell.” Druthers ona hitap etmişti ama aslında fiçıların arkasında sessizce saklanan kadınlara pis pis gülüyordu. Üstüne yürüyen adamlarının arasına sıkıştı, palayı tutan ayı, dev bir nöbetçi gibi dibindeydi. “Benim gördüğümse, iyi bir ders isteyen birkaç amcık.”

“Tam üstüne bastın,” diye cevap verdi Dorian, ellerini cekeatinin arkasına sokup göğsünü hedef göstererek.

“Benim orospum dördümüz için çok çirkin.” Druthers dilini çıkarıp çatlamış, soyulan dudaklarını ıslattı ve gözleri Farah’ı görebildiği aralığa kaydı. “Ama dünyayı Dorian Blackwell pisliğinden temizledikten sonra, senin o güzel, sıkı sürtüğün üstüne binecek yeni bir adam arayacak.”

Bazı insanlar öldürmek üzereyken bir ateşle alevlendiklerini hissedirdi. Ciltleri kızarır, terlemeye başlar, kasları güçlenir ve sıcaklıktan bütün mantık ve kontrol duyuları yanar kavru-lurdu.

Dorian ise buz kaplanırdı.

Kaslarını sertleştirir, damarlarına çatır çatır yayılır, onu canlı tutan her şeyi dondururdu. İnsan yapan her şeyi. Genleşip tüm boşlukları doldurur, kırılgan kısımları güçlendirirdi. Acıyı duyarsızlaştırırdı ve insanlar üstüne üstüne atlar, her

seferinde cam kırıklarıyla kıymık kıymık olurlardı. Soğukluk, Dorian'ı sivriltirdi. Uyandırırđı. Haşın kılardı.

Ve onu bir nebze bile yavaşılatmazdı.

Karşısında bu kadar çok rakip varken dövüş çabucak olup bitmeliydi. Bir vücut yere düşer düşmez, yerine yenisi çıkacaktı ve diğlerinin tekrar ayaklanıp üstüne gelmesi riskini göze alamazdı. Cazalandırma ya da yaralamayla harcanacak zaman yoktu.

Ölümcül darbeler. Açık damarlar. Hayatta kalan olmama-lıydı.

Kemikli, bıçağını gırtlığına doğru çevirirken Dorian çömelip paltosunun altından sırtına sakladığı iki uzun bıçağı kınından çıkarıverdi. Başparmağı bıçağın sapının başına değecek ve metal kısmı koluna gelecek şekilde bıçağı ters çevirdi. Tekrar kolunu kaldırdığında ona saldıran adamın kolundaki eti yarıdı.

Adam anında bıçağını elinden fırlattı çünkü Dorian kasına müthiş zarar vermiş ve rakibinin kolunu sonsuza dek kullanılmaz hale getirmişti. Dorian'ın ikinci bıçağı adamın gırtlığının dibine saplanırken kulak tırmalayan çığığı yarıda kesildi.

Dorian sıradaki tehdide, yani kahve tenli adamın kayış gibi elinde tuttuğı kısa sopaya öylesine odaklanmıştı ki, Kemikli'nin boğazından dışarı çektiğı bıçakla birlikte atardamardan fışkıran ılıkılığı hissetmedi. Kanlar içinde kalan adam iğrenç bir gurultu sesiyle kendi deviniminin hareketinden ileri düştü ve bedeni görünmez bir yere yığıldı.

Christopher Argent dar sokaktan sinsice belirip bir yılan gibi saldırırken Dorian siyah saçlarını bir an görür gibi oldu. Ayı, yani George Perth bir saniye Druthers'm arkasında palasını hazırlarken sakatlanan bacakları bir sonraki saniye siyah sokağın derinliklerinde kayboldu.

Argent'ın meşhur boğma teliyle can veren bir başka kurban.

Dorian esmer tenli saldırganı aceleye getirdi, sağ kolunu bir buharlı tren gücünde bir darbe indirmek üzere havaya kaldırmasına müsaade etti. Tabii eğer Dorian o kolun inmesine izin verirse. Savunmasızca açıkta kalan karın boşluğuna dizini vurunca adamın nefesinin bedeninden çıkışının tatmin edici sesini duydu ve adam dizinin üstünde iki büküm yığıldı. Bıçağını ensesine güçlü bir şekilde indirmesiyle adamın omurgasına hasarı vermişti.

Dorian kuvvetsiz bedeni kenara itip kafasını kaldırdığında Druthers tabancasını çekmişti. "Tek hamle daha yok," diye uyardı hergele, gözleri korkudan kocaman açılmıştı. "Seni vurmak istemiyorum, polisler buraya üşüşür."

"O zaman teklifin ne?" diye sordu Dorian, arkaya doğru bakıp Farah'yı kontrol etme dürtüsüne gem vurarak. Farah onun birisini öldürdüğünü hiç görmemişti. Şimdi onun hakkında ne düşünüyordu acaba?

"Orospuyu bana ver, o benim, ben de yoluma gideyim."

"Artık bunun için çok geç maalesef." Dorian hayır anlamında başını salladı ve bıçağından akan kandamlarını bileğine sildi. "Benim gibi bir adam böyle bir saldırının hesabını sormadan bırakmaz, bırakırsa en tepedeki yerini koruyamamış olur."

"George hâlâ bende," diye tehdit etti Druthers. "Wapping'deki en ölüm saçan insan. Bir kurşun yemeden ikimizi birden öldüremezsin."

Dorian bıçağını iyice yumruğunun içine alıp sıkı ve sırada yapması gereken hamle için pozisyonunu aldı. "Sanırım palalı, iri yarı adam *George'tu*."

Druthers, Dorian'ın geçmiş zaman kullandığını kaçırmadı ve tam da Dorian'ın yapmasını istediği hareketi yapmadan önce kaşlarını çatı. Kafasını çevirip ayı denizcinin sırta kadem bastığı noktaya baktı.

Druthers bakışlarını kaçırdığı anda Dorian bıçağını fırlattı. Bıçak adamın sağ omzuna saplandı ve Druthers acıdan

diz çöktü. Yavşak piç tabancasını çekmeye çalıştıysa da, omzuna saplanmış bıçak tüm hareketini önledi ve adam tabancayı diğer eliyle kavrayamadan Dorian tepesine abanmıştı. Druthers'ın suratı, Dorian'm botunun altında içinin yağlarını eriten bir çıtırtı çıkardı ve adam içler acısı bir sesle tahta zemine yapıştı. Dorian silahı bir tekmeyle rıhtımın diğer ucuna ve denize gönderdikten sonra diğer bıçağını Druthers'ın gırtlığına, tek dizini de pezevengin yara almamış omzuna dayadı.

Druthers'ın ağzından burnundan kanlar akıyor, gözlerini ve kulaklarını batırıyordu. Bir zamanlar tehlikeli görülen bir insan, şimdi kapana kısılmış bir yılan gibi kıvranıyor, beleleniyor, incecik acı dolu inleyişler çıkarıyordu.

Dorian içindeki kötü dürtüleri körükleyerek elini uzattı ve Druthers'ın omzuna saplanmış bıçağı kanırttı. Korsanın gırtlığından yükselen çatlak sesleri duymaktan büyük bir zevk aldı. Bazen acı çeken insanlar adamakıllı bağırarak kadar bile soluk alamazdı.

Dorian bunu çok iyi bilirdi.

"Gırtlığını keseceğim şimdi," diye mırıldandı Druthers'a baştan çıkarıcı bir fısıltıyla. "Gözünün ferinin sönüp can verişini, nefes almaya çalıştıkça ciğerlerinin yavaş yavaş kendi kanınla dolmasını seyredeceğim."

"Yapma!" Farah'nm çaresiz yakarışı duyulunca bıçak gırtlığı kesmeden kaldı. Arkadan yumuşak adımlarla koşan adımlar geldi.

"Geri çekil, Farah. Bitireyim şunun işini."

"Silahsız bir adamı öldürme."

"Aslına bakarsan," diye dişlerini sıktı Dorian, bıçağı Druthers'ın boynunun incecik, kirli sakallı derisini çizerek, "silahlarını etkisiz hale getirdikten sonra tereyağından kıl çeker gibi hallediyorum."

"Dorian..." Farah fısıldadığı bu adı nehrin alçak seslerinin üstüne bıraktı. "Lütfen."

“Seni *tehdit* etti, Farah.” Soğuk öfkesi yine patlamıştı. “Yaşamasına izin verilmemeli.”

“Bu cinayet olur.” Farah arkasından nazik bir sesle hitap ediyor, yüksek kuvvetle darbe indirip parçalamak yerine buzları sıcaklığıyla yavaşça eritmeye çalışıyordu. “Eğer soğukkanlılıkla onu öldürürsen, bu tiksiniç adam ruhuna kazınan bir başka kara leke olur. Buna layık mı sence?”

Dorian, Edmond Druthers’ın mide bulandırıcı, kırılp yamulmuş suratına uzun uzun baktı ve onu kâbuslarma musallat olan bir sürü kişinin arasına eklemek istemediğini anladı. Dahası, arkasına dönüp Farah’nm ellerine bulaşmış kanı görünce şerefının lekелendiğini düşünmesini de istemiyordu.

Bıçağını Druthers’ın omzundan çekerken işkence dolu bir ses daha çıktı ama Dorian bunu yapmakla kalmadı. Adamın sağlam kolunun tendonunu da yırttı. Edmond Druthers ömrünün sonuna kadar bir daha hiçbir silaһı kaldıramayacaktı.

“Dorian!” Farah’nm nefesi kesildi.

Bıçakları Druthers’m paltosuna sildikten sonra Dorian ayağa kalkıp karısının yüzüne baktı. “Leke yok, hayatım,” dedi, silahlarını paltosunun altındaki kınlarına sokarken. “Ufak bir karaltı olsa ne yazar?”

Farah’nın dudakları gülümseyecekmiş gibi yukarı doğru kıvrılırken a yışığı parıltısı arttı fakat Farah kendini zorlayıp dudaklarını birbirine bastırdı ve sert sert baktı.

“Tanrım, amma insafsız adammışsın,” dedi kuru kuru, sanki aklma başka diyecek laf gelmemişti ve inanamayarak başını iki yana salladı.

“Daha önce de duydum.”

Bir silah sesi karanlığı tuzla buz etti. Nehir boyunca yükselen bağırışlar rıhtımlarda yankılandı. Bir suya düşme sesi oldu. Başka atışlar duyuldu.

Dorian, Farah’yı arkasına attı ve birlikte Murdoch’un silaһını çekmiş beklediğı, fıçıların arkasına doğru gerilediler.

Cellat'ın Rıhtımı'na dökülen ay ışığında parlayan düğmeli ceketli karaltıların kimliğini tespit edince çok sinir oldu.

Köşe başında konuştukları yosma, gecenin gölgelerle dolu olduğunu söylerken haklıydı. Doğrusu, o gölgeler Londra Metropolitan Polisi'yle doluydu.

Aynasızlar ordusunun ortasından, sırtında jilet gibi gri bir takım elbise ve yüzünde üstünlük taslayan bir edayla uzun boylu bir tip öne çıktı. "Teğmen?" Carlton Morley'nin namlusu, tam Dorian'ın kalbini hedef alacak şekildeydi, şehvetli bir şekilde parmağı tetiği okşuyordu.

İri kıyım, sarışın bir polis sıradan koptu. "Efendim, Baş Müfettiş?"

"Tutuklayın."

"Hangilerini?" diye sordu teğmen, Farah'ya gözleri ilishince, onu birden tanıdı ve Dorian'ı görünce gerildi.

Morley, bakışlarıyla hançerlemek için Dorian'ı değil, Farah'yı seçmişti. "Hepsini."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Farah ellerini kucağında birleştirip Carlton Morley'nin göz korkutan idari masasının arkasındaki takdir belgelerine dik dik baktı. Hemen yanında Gemma da benzer bir duruşla, sessiz ve teslimiyetçi bir pozda oturuyordu.

Morley yüksek sırtlı sandalyede otoriter koltuğuna kurulmak yerine masanın önünde volta atıyordu, elinde tuttuğu belgeyi öfkeden tir tir titreyerek incelerken uzun bacaklarıyla tüm boşlukları yutuyordu. Yakasının bir düğmesini açmıştı, gevşettiği kravatı boynunda sallanıyordu. Ceketini yokken Morley'nin gri yeleği, omuzlarının genişliğini ve belinin inceliğini iyice ortaya çıkarıyordu. Farah onu hiç bu kadar tarumar halde görmemişti. Vicdan azabındanboğazı kurudu.

Belki bir özür dileyerek lafa girmeliydi. "Carlton..."

Adam susturan bir jestle elini havaya kaldırdı, dikkatli dikkatli resmi belgeyi tarayan gözlerini kâğıttan ayırmadı.

Farah dudaklarını birbirine bastırıp yüzünü buruşturdu. Carlton'ın gelişmeleri bu şekilde öğrenmesini istememişti.

Kocasını ve zavallı Murdoch'u hemen aşağılarındaki, rutubetli demir kapılı odada dururken hayal etti. Birlikte çıktıkları onca eziyetten sonra, bir hücrede kilitli kalmak onlara pahalıya

mal olacaktı, dolayısıyla Farah en kısa zamanda onları serbest bıraktırmak için aklını kullanmalıydı.

Sonuçta hepsi onun yüzünden olmuştu. Yardım etmeleri için ikisine valvarmıştı.

Morley bir saniye sonra belgeyi tam anlamıyla öğrenerek tıklım tıklım masasına fırlattı ve dağılmış saçlarını eliyle karıştırdı. "Bana bunun bir şaka olduğunu söyle." Dimdik Farah'ya döndü. "Ya da bir kâbus."

"Açıklayabilirim," diye telkin etti Farah.

"Çok haklısın evet, açıklayacaksın zaten!" diye kükredi Morley, mavi gözlerinde fırtınalar koparak. "Dört gündür hangi cehennemde olduğundan başlayarak!"

"Isle of Mull'da Ben More Kalesi'nde saklanıyordum," diye dürüstçe cevap verdi Farah, Morley'nin hiç huyu olmayan şekilde ağzını bozmasına hayret ederek. "Hayatım tehlikedeydi."

"Sıçtığımın Blackheart'ıyla da orada mı evlendin?"

Farah dudağını ısırırdı. "Evet."

Morley yumruğunu sıkı ve belgeler, deliller ve toplayıp tamir etmeyi sevdiği birkaç süslü püslü antika duvar saatiyle bir nevi düzenli kaos şeklinde dekore edilmiş ofisinde sağa sola bakındı. Belli ki bir şeye vurmak istiyordu ama nereye hasar verse, temizlemeye değer diye kestiremiyordu.

İşte Farah'nın altı yıldır tanıdığı Carlton Morley buydu. Da-ima eylemlerinin sonucunu hesap ederdi. Riskleri hesap eder, her kararının arkasındaki sebep sonuç ilişkisini didiklerdi.

İki yumruğunu da pantolonunun cebine sokup masasına yaslandı ve Farah'ya sert bakışlar atmaya başladı. "Seni zorladı mı?"

"Hayır." Ona yalan söylemek istemiyordu, bu yüzden dürüst cevaplar vereceğim diye kendine söz vermişti.

"Canını acıttı mı?"

"Hayır." En azından mecbur kalmadıkça ve bilerek yapmadı.

“Sana baskı yaptı mı?”

Farah yutkundu. “Hayır,” diye yalan söyledi. *Kahretsin*. Onları bir an önce bu durumdan kurtarmalıydı, yoksa gece bitmeden kocası kadar yozlaşacaktı. “Ansızın ortadan kaybolduğum için özür dilerim, Carlton. Eğer henüz kovulmamışsam, Scotland Yard’daki kâtiplik görevimden istifa etmeli, kocamı ve... valesini almalı ve Gemma’yı güvenli bir yere götürmeliyim.”

“*Nah* yaparsın!” diye patladı Carlton. “Scotland Yard’ın yarısı, *kocanın* iki kaçakçıyı doğradığına şahit oldu. Artı, Edmond Druthers’in yüzüne gözüne dikiş atılıyor ve kırılan çenesi bir cerrah tarafından tamir ediliyor.” *Kocan* kelimesini söylerken pis bir tat almış gibi suratını ekşitti. “Sonra bir de açıklanamayan, şüphesiz sizinle bağlantılı olan, George Perth’ün ölümü meselesi var, cesedi Cellat’ın Rihtımı’nda boğulmuş vaziyette bulundu. Onunla bir alakanız var mı?”

“George Perth cüssesinde bir adamı boğarak öldürebileceğime cidden inanmıyorsun, değil mi?” diye sordu Farah.

Hemen yanında Gemma kıkırdadı ama yorum yapmaktan zekice kaçındı.

“Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?”

“Dürüstçe söyleyebilirim ki... George Perth’ün ölümünden sorumlu insanla meşru bir bağım yoktur,” diye politik bir cümle kurdu Farah, kendi cehennem çukurunu kazdığından emindi.

Morley gözlerini kısarak iki ince şüphe çizigine çevirdi. “Onu sormadım.”

“Dahası,” diye devam etti Farah, patronunun dikkatini dağıtıp ellerinden kaçan, gizemli bir korkunçluğa sahip Christopher Argent’tan uzaklaştırmayı umarak, “adamların karşılıklı konuşmalarımıza şahit olduysa, o zaman ifadelerini Bayan Warlow, Bay Murdoch ve benim ifadelerimize ekleyebilir. Bay Blackwell’in başlarına gelen muameleyi her şeyiyle hak eden rihtim korsanlarına karşı sadece kendini, Bayan Warlow ve beni savunduğunu belirtebilirler.”

Morley dişlerini birbirine bastırıp gıcırdatarak çenesini öne çıkardı. "Ayrıntıları göremeyecek kadar uzaktaydım," diye mırıldandı. "Ama onu soğukkanlılıkla cinayet işlememesi için dil döküp ikna ettiğin kısmı kaçırmadım." Morley kalçasından destek alıp masadan ayrıldı. "Hayatını kurtardın çünkü Druthers'ın gırtlığını kestiği anda, nihayet asılması için ihtiyacım olan kanıt elime düşecekti."

"Hayatımı kurtardığı için ona borçluydum," dedi Farah dikkatlice. "O saatte cümleten rıhtımlarda ne aradığınızı sorabilir miyim bu arada?"

"Druthers'ın büyük bir gemi dolusu kaçak mal getirteceğinin tüyosunu almıştık. Toptan tutuklarınız umuduyla çevreye konuşlandık."

"Tutukladınız da." Farah müstehzi bir edayla güldü. "Druthers ve kaçakçı tayfasının büyük çoğunluğu ya ölü ya da nezaretinizde. Gece başarıya ulaştı ve sakıncası yoksa, ben de kendi ekibimi alıp eve gitmek istiyorum." Farah ayağa kalkıp eteklerini düzeltti.

"Otur. *Yerine*," diye emretti Morley.

Hay aksi, diye düşündü Farah iç çekerek. Oturdu.

Morley onu uzun uzun süzdü ve Farah da kararlı bir ifadeyle gözlerinin içine baktı. Utanç duyacağı hiçbir şey yapmamıştı. Yalnızca, Morley, dürüst ve kibar bir erkek, bu çılgınlığın ortasında incinmişti ve Farah'nın tek derin pişmanlığı buydu.

"Ortadan kaybolduğum için özür dilerim, Carlton. Yalnız seni değil, buradaki herkesi ne kadar sıkıntı ve cendereye soktuğumun farkındayım. Sana haksızlık oldu, özellikle birlikte geçirdiğimiz son akşamdan sonra." Farah öpüşmelerini, evlilik teklifini hatırladı. Oracıkta kabul etmiş olsaydı, şu anda hayatta olur muydu? "Ben tehlike altındaydım... hâlâ öyleyim. Dorian Blackwell hakkında ağzına geleni söyleyebilirsin ama benim hayatımı kurtardı."

Morley rahatsız olmuş gibi Gemma Warlow'a bir bakış fırlattıktan sonra devam etti, "Bana gelebilirdin. *Ben de seni güvende tutardım.*"

Farah herkesin iyiliği için bu sularda dikkatlice yüzmesi gerektiğinin bilincindeydi. "Bana o seçenek sunulmadı. Ayrıca şu koşulları göz önüne alırsak, tutabileceğinden emin değilim."

"Peki ama... Dorian Blackwell? Artık *ona* mı aitsin? Evliliğiniz meşru mu?"

Farah nikâhın tamamına erip ermediğini sorduğunu anladı ve tek kelime etmeye dili varmadığından kızarak başıyla onayladı.

"*Neden? O bir cani. Bir katil. Seni daha akıllı samrdım. Onun gibilerden üstün sanırdım.*"

Farah suç makinesi kocasına karşı anaç bir savunmaya geçerek duygulandı. "Onu tanımıyorsun, Carlton."

Müfettişin berrak gözleri yine tiksinti dolmuştu. "Tanrım, Farah, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu! Kötü bir klişe konuşuyor sanki."

Sözleri Farah'nın kalbini kırdı çünkü Morley ciddiye. Farah, adamın romantik ilgisini kaybettiğine hiç yanmazdı ama saygısını yitirmek uzun zamandır dayanmak zorunda olduğu en zor şeydi.

"Olabilir," diye mırıldandı. "Belki kötü bir klişeyim. Ama burada neyin risk altında olduğunu anlamıyorsun, Carlton. Blackwell sayesinde çok uzun zaman önce elimden alman çok kıymetli bir şeyi geri alma şansım var."

"Neymiş o?"

"Geçmişim."

Morley burnundan bir homurtu çıkardı, masasının etrafından dolanıp yakasını ilikledi. "Daha az muğlak konuşur musun rica etsem," diye sordu.

"Zaman içinde hepsi mantığa oturacak," dedi Farah yavaşça. "Ancak bize o zamanı tanımak zorundasın. Bizi burada tutmak için yasal bir gerekçen yok. Eğer Dorian o nehir korsanlarıyla

kavga etmeseydi, muhtemelen şu anda ölüyüydüm ya da daha beteri.” Farah sözlerindeki doğruluktan kendi bile ürperdi.

Morley öfkesini unutup omuzlarını gevşetti ve kravatını tekrar bağlarken durdu, daha yorgun ve kederli görünüyordu. “Onu seviyor musun?”

Farah başka tarafa bakmak zorunda kaldı. Gemma ile göz göze geldi, Gemma da bu cevabı çok merak ediyordu. Dorian’a karşı hisleri gitgide karmaşıklaşmış ve bulanıklaşmıştı. Ancak Morley’nin de altını çizdiği üzere, onu daha dört gündür tanıyordu. Dorian’a ilgi göstermeye başlamıştı. Anlamaya başlamıştı. Hayır. Birbirlerini anlamaktan öteydiler. Farah ona minnettardı. Ona yardım etmek, şifa olmak istiyordu. Kocasını adli bilmeceyi çözüp bilmek *arzusunu* birlikte nasıl bir geleceğe sahip olacaklarsa, orada iyi şeylerin geleceğine dair umutlanmasına yol açıyordu. Dorian bedenine dokunmamıştı bile ama kalbinde bir iz bırakmıştı. Gelgelelim... Sevmek?

“Bilemiyorum.” Farah’nın verebileceği en dürüst cevaptı bu. “Fakat bildiğim bir şey varsa, sana çok saygı duymama ve değer vermeme rağmen, sana âşık değilim, sen de bana âşık değilsin.” Bunu nazikçe söyledi, ne zalim, ne de acımayla doluydu. “Teklifini kabul etmek hata olurdu. Zaman içinde ikimiz de bundan pişmanlık duyardık.”

Morley kravatını bağlamayı bitirdi ve takım elbisesinin ceketini giydi, dikkatiyse masasına atılmış evlilik cüzdanındaydı. Belgeyi eline alıp bir kez daha inceledi. “Belki de haklısın. Sen benim pozisyonumdaki bir adamın birlikte yaşayamayacağı kadar çok sır ve gölgeyle dolusun.”

Farah huzursuzlaşarak kaşlarını çatı. Kendini hiç bu şekilde düşünmemişti. Sırların ve gölgelerin sahibi Dorian Blackwell’di, Farah değil. Gerçi dönüp düşünürse, birkaç esaslı sır sayabilirdi. O kadar uzun zamandır bir parçasıydılar ki, onları hakikat olarak algılıyordu Farah.

Çünkü hakikat hem acı dolu, hem de tehlikeliydi.

Arada bir yerlerde, Farah Townsend'i tamamen kaybetmiş ve Bayan Dougan Mackenzie olup çıkmıştı.

Morley masanın yanından yürüyüp öne çıktı, belgeyi Farah'nın eline tutuşturdu ve parmağını kâğıtta yazan adının üstüne bastırdı. "Townsend mi?" İnanamayarak tek kaşını kaldırdı. "Unvanına kavuşma töreni yapılmak üzere olan Kontes Farah Leigh Townsend gibi mi? Bu ne böyle? Eli çabuk kocanla kurduğun bir dümen mi?"

"Kırıcı olma, Carlton," diye sertçe payladı Farah. "Ahlaki tutumunu yitireceksin."

"Onun konumuna ulaşmak için yine de bayağı bir düşmem gerekir."

"Olabilir," diye onayladı Farah. "Fakat tüm bunlara rağmen, ben Farah Leigh Townsend adıyla doğdum ve Blackwell adı sayesinde unvanımı ve doğuştan gelen haklarımı talep edip elime alabileceğim."

"Kulağa ne kadar olanaksız geldiğinin farkında mısın? Kayıp Farah Townsend'i kaç hafta önce buldular. İngiltere Kraliçesi'yle tanıştı bile."

Farah karnının tam ortasında aşına olduğu o korkuyu duydu. Korkuyu içine hapsedmek istercesine bir koluyla kendine sarıldı ve Morley'nin gözlerinin içine dimdik baktı. Ya hata yapıyorlarsa? Ya başaramazlarsa? "Herkesin Farah Leigh Townsend diye tanıdığı kadın sahtekârın teki."

"Kanıtla."

"Çok kolay," diye lafını kesti Gemma, pis omzunu silkerek. "Doğu Londralı bütün fahişeler, Lucy Boggs'u gazetede görünce resimden tanıdı. Hatta bir sürü kişi, parasını alınca ona şantaj yapmayı planlıyordu." Gemma, Farah ve Morley'nin yuvalarından fırlamış gözleriyle ona inanamayarak baktığını görünce aniden sustu.

İlk konuşabilen Farah oldu. "Ne... adı ne dedin?"

"Lucy Boggs. O da bir orospu, aynı benim gibi, sadece ben-

den daha genç ve güzel. The Strand'de Regina's adlı daha üst sınıf bir yerde çalışmak için sokaktan toplandı. Sonra bir de duyduk ki, sosyete gazetelerinde yeni kontes diye peydahlanmış." Yara bere içindeki fahişe birkaç kere kabaca güldü, şişmiş dudakları ve yanaklarının acısını hissetmiyor gibiydi. "Lucy Boggs soylulardansa, ben de Bakire Meryem'im."

"Gemma!" O gece ikinci defa, Farah kıza sımsıkı sarıldı. "Günü kurtardın galiba!"

"Tamam, tamam..." Kadın omzuyla Farah'yı üstünden itti, samimi sevgi gösterişinden rahatsız oldu. "Gerçek dünyada bir boka yaramam. Kimse Bay Warrington'ın lafı üstüne bizim gibi bir avuç saksocuyu kaale almaz."

"Peki Madam Regina'nın kendisi?" diye sordu Farah, heyecanı ve gerilimi aynı anda yükselerek. "Lucy Boggs'un işvereni olarak, onun sözlerinin bir ağırlığı olmaz mı?" Kollarını göğsünde bağlamış ve suratında bayağı şaşkın bir ifadeyle donakalmış, tepelerinde dikilen Morley'ye baktı tekrar.

Adeta kafasını toplamak için başını iki yana sallayarak Farah'ya bakmadan doğrudan Gemma'ya hitap etti. "Bayan Warlow, bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz? Bay Beauchamp size çay ve yiyecek bir şeyler verecek, sonra cerrah gelip kesiklerinize bakacak."

"Sağ olun Baş Müfettiş." Gemma tek gözüyle Farah'ya kaygılı bir bakış fırlattı, Farah başını salladıktan sonra sandalyesinden kalkıp odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Morley başını sağa sola salladı, Farah'yı hayatında ilk kez görüyordu sanki.

"Haklı, biliyorsun. Bir fahişeye üç kuruş para versen, istediğini söyletebilir ya da yaptırabilirsin, bunu herkes bilir."

"Farkındayım. Biz bunu farklı bir açıdan ele alacağız."

"Kraliçe'nin Yüksek Mahkemesi'nin bu dava hakkındaki kararı yarın sabah açıklanacak." Morley masasında duran, kenara atılmış bir gazeteyi gösterdi.

“Hatırlatmana gerek yok.” Farah heyecandan dalgalanan midesine elini koydu. Her şey rayından çıkmış bir lokomotif hızında ve kaçınılmazlığında ilerliyordu. Çok sahte bir Farah Leigh Townsend’in mucizevi bir şekilde yeniden bulunması. Yard’da Warrington’dan kaçması. Birileri tarafından zorla kaçırılması ve akabinde Ben More’un Blackheart’ı’yle evlenmesi. Londra’ya geri dönüşü. Ve yarın, doğuştan sahip olduğu haklarını talep etmesi.

“Bunca zaman ha?” diye sordu Morley. “Bir kontes? Peki neden şey yapmadın...? Ne zamandan beri...? Ne oldu ki?”

“Çok uzun bir hikaye bu.” Farah elini başına koydu ve gözlerinin arkasında batan bir ağrı duydu.

“Dorian Blackwell’i de içinde barındıran bir hikâye mi?”

“İlginç bir şekilde evet, teknik olarak öyle.” Farah iç çekip ayağa kalktı ve Morley’nin öne eğik, yakışıklı yüzüne yaklaştı. Yüreği daralarak elini uzatıp adamın çenesini tuttu. “Bütün bu mesele hallolunca, söz veriyorum, açıklayacağım.”

Morley şokun etkisinden sıyrılıp gözlerini kapadı ama sonra Farah’nın dokunuşundan kaçıp masanın arka tarafındaki mıntıkasına sığındı. “Gerçek hayatta, hiçbir zaman, resmi olarak senin patronundan ötesi olmadım. Daha önceden söylediklerime rağmen, bana bir özür borcun yok.” Derin bir nefes aldı, dosyalardan birini çekip uzun uzun baktı ama Farah üstünde yazan adı bile okuyamadığından emindi. “Mirasın üstünde yeniden hak talep etmeyi nasıl yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu samimiyetle. “Herhalde Blackwell bir hinlik kurgulamıştır?”

Farah hafifçe gülümsedi. “Tek yapmam gereken gerçek Farah Townsend olduğumu kanıtlamak. Çocukken onun hayatını yaşadım, annem babamla ilgili, evim, geçmişimle ilgili sahtekârın bilemeyeceği ayrıntıları bilirim. Yalnızca mahkemeyi ikna etmem yeterli.”

“Maalesef bundan fazlası gerekecek.” Morley omuz silkti.

“Evrak. Doğum sertifikası ve çocukluğunu yetimken nerede geçirdiğinle ilgili belgeler.”

Farah’nın beti benzi attı. “Yetim olduğumu nereden biliyorsun?”

Morley ona kayıtsızca baktı ve Farah sorusunun saçmalığını, adam cevap vermeden anladı.

“Farah, *senin* çocukluğun, *senin* mucizevi bir şekilde hayata dönüşün, sosyete gazetelerinin son haftalardaki en büyük gündemi.” Farah da duymuştu elbet ama eline bir kitap almayı yeğlediğinden magazin dergilerini okumakla vakit kaybetmezdi.

“Sana yardım edebilirim,” diye teklif etti Morley ona bakmadan. “Bildiğin üzere, kayıt memurunun ofisi bu binanın bitişiğinde ve gecenin kör vakti olduğundan ben...”

“Bay Blackwell orayı avucunun içine almış zaten.” Farah yüzünü yamulttu.

Morley gözlerini kıstı ve Farah aklından geçenleri sesli sesli duyabildi. “Onu buraya getirdiğimiz zaman bir şekilde şey yapmıştır...” Morley burnunun ortasını sıkıp homurdandı. “Tahmin etmeliydim. Onun gibiler için fazla kolay tutuklanmıştı.”

Morley kafasını kaldırıp Farah’ya baktı ve artık evli olduğu, sinirleri zıplatan adam yüzünden birbirlerine bilmiş bakışlar attılar. Derken aynı o şekilde aralarındaki buzlar eridi ve geçmiş, mazi oldu. Yaşayabilecekleri ve asla yaşamayacakları bir melankoli yaşattı.

“Kocanı ve yardımcısını serbest bırakacağım,” dedi Morley yorgun argın nefes vererek. “Bu demek değildir ki, ensesinden düşüp onu izlemekten vazgeçiyorum.”

“Biliyorum.” Farah kendini tutamayıp adama sarıldı ama kısaca ve mesafeliydi, ikisi için de daha hayırlıydı bu.

“İyi bir kadınsın, Farah. Sana hep hayranlık duymuşumdur.” Morley durakladı, bir şeyleri içinde tutmak isterken çene

kasları seğıirdi. “Eğer kılına bile zarar verirse... hatta, sana en ufak bir mutsuzluk yaşatırsa, doğruca bana geliyorsun. Ben onun paçasını aşığı alırım.”

Farah gülümseyişini son zerresine kadar şefkatle doldurdu. “Teşekkür ederim, Carlton. Ha bir de, sadece patronum olduğunu sanmakla yarıldın. Sen ayrı zamanda çok iyi bir arkadaştın, arkadaşsın.”

Carlton masasına doğru kuru kuru güldü. “Bıçağı daha fazla kanırtma istersen.”

“Hoşçakal,” diye mırıldandı Farah, Carlton’ın odasının çok kullanılmış, rengi atıp parlamış kapısının tokmağına uzandı.

“Farah.”

Ciddi ses tonunu duyunca arkasını döndü. “Efendim?”

“Madam Regina’s’ın yerini bir araştır. Sahibini zaten yakından tanıyorsun.”

“Tanımıyorum. Madam Regina’yla hiç tanışmadım ki,” dedi Farah.

“O sadece işletmeci.” Morley komik bir tebessümle dudaklarını kıvırdı. “Oranın sahibi senin kocan, Dorian Blackwell.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Farah ömrü boyunca kendini daha küçük ve önemsiz hissetmemişti. Yard'da çalıştığı yıllar boyunca Kraliyet Adalet Sarayı'na sayısız kez gitmiş, bu etkileyici Gotik, beyaz taş binanın önünden her gün yürüyerek geçmişti. Ancak varlığı hep, yasal prosedürün sessiz çalışanlarından biri olmakla sınırlıydı, evrak vesaire taşırdı. Hiçbir zaman sesi Majesteleri'nin Yüksek Mahkemesi'nin duvarlarında yankılanmamıştı, hem de Kraliçe'nin Yüksek Kürsüsü'nde hiçbir zaman.

Farah, burada bile, taş binanın görkemli holünde bile erkek, kadın ve asil demeden, insanların Dorian Blackwell'in yolundan çekildiğini fark ederek hayrete düştü. Koridorlar Farah'ın her zaman gördüğünden daha çok *soylu sosyete* üyeleri ve kraliyet ajanlarıyla dolup taşsa bile, kocasıyla ikisi yine de gayet hızlı ilerlemeyi başarıyordu.

Geçen seneye değin, en yüce mahkeme olan Kral'ın Kürsüsü, on birinci yüzyıldan beri süregeldiği üzere, Westminster Hall'da duruşmalarını yürütüyordu. Şimdiyse Kraliçe Victoria'nın asil fermanı üstüne, Kral'ın Kürsüsü, Kraliçe'nin Kürsüsü halini almış ve Westminster'dan The Strand'deki Royal Courts'a taşınmıştı. Buna rağmen, Yüksek Adalet Mahkemesi, yüzlerce yıldır

olduğu gibi, ülke çapında hükümdarın resmi sözü ve asil yönetim buyruğunun merkezi konumunu korumuştur. Lord Başyargıç ofisi, duruşmalarda kral ya da kraliçenin yerini alalı uzun zaman olmuştu ve dolayısıyla, imparatorluğun en güçlü koltuklarından biri haline gelmişti.

Farah Yüksek Mahkeme Salonlarına doğru ilerleyişlerini takip etmek üzere toplanan insanların gözlerinin içine bakmakta zorlandı. Muazzam salonun kadim katedral hissi, onlar yaklaştıkça konuşanların susmasıyla yoğunlaştı. Sükunet huşu dolu değil, daha çok merak ve spekülasyon kaynaklıydı.

Farah, Madame Sandrine'in dün akşam geç saatlerde teslim ettiği gece yarısı rengi ipek elbisenin altında kaybolan geometrik yer desenlerini izlerken kalp atışlarının herkes tarafından duyulabildiğinden emindi.

Bir önceki gece, Farah'nın ciğerlerini çelikten bir kelepçe gibi sıkı kaygıları dağıtmak için hiçbir fayda getirmemişti. Farah, kocasıyla Murdoch'u danışmadaki çavuşun elinden teslim aldıktan sonra Dorian'ın Mayfair'daki lüks evine taksi tutmuşlardı. Dorian yüzündeki kanı silmişti ama gömleğinin yakasında ve siyah ceketinde lekeler duruyordu.

Kocas, Farah'nın yağmur damlaları gibi sıraladığı sorulara, minnete ve özre tek hecelik cevaplarla karşılık veriyordu.

"İyi misiniz?" diye sormuştu Farah.

"Hı."

"Canını acıttılar mı?"

"Yok."

"Rıhtımda hayatımızı kurtardın, biliyor musun?"

"Evet."

"Seni böylesi tehlikeli bir serüvene dâhil ettiğim için özür dilerim. Ama Gemma ve ben bizim için yaptıklarına ziyadesiyle minnettarız."

"Hımm." Dorian'ın kırık dökük iletişimi iyice çözülüp yok olduktan sonra, onun adına Murdoch sazı aldı eline.

“Hiç üstünde durma, kızım,” diye yatıştırdı onu ve Blackwell’e kara bir bakış fırlattı. “Yarın sabah Bayan Warlow’u yolcu ederiz.”

“Baş Müfettiş Morley’yi ikna edip sizi serbest bıraktırtabildiğim için memnunum. Tüm gece ya da daha uzun süre demir parmaklıklar ardında kalmanıza katlanamazdım.”

“Ne kadar takdir ettiğimizi tahmin edemezsin.” Murdoch babacan bir edayla Farah’nın elini sıvazladı.

Blackwell bunun üstüne öne eğildi, taksinin kapısını açtı ve sürücü tam durmadan dışarı atladı. Gecenin içinde gözden kayboldu ve Farah, ertesi sabah onları mahkemeye götürmek üzere Murdoch ile ikisini almaya gelene dek de onu bir daha görmedi.

Murdoch, demir kapılı hücrede kalmalarının olaysız, hatta gayet uysal geçtiğini söyleyip içini rahatlatmıştı. “Aynasızlar adil ve medeni davrandı, hatta Dorian temaslarından biriyle konuşma fırsatı bile elde etti, gerçi ben söylenenleri takip etmedim.”

“O halde Dorian’ın neden böyle aksiliği üstünde?” diye sormuştu Farah.

Murdoch omuz silkip bir parça acımayla süzdü onu. “Bir şey diyemem, kızım, Blackwell git gellidir, ara sıra böyle gelirler. Sen kendini harap etme. Yat uyu, yarın büyük gün.”

Şık ve lüks yatakta bile gözüne uyku girdiği söylenemezdi. Farah karanlıkta bir sağa bir sola dönerek nihayet huzursuzca da olsa, uykuyla uyanıklık arası bir yerdeydi, midesi çalkalanıyor, geçmişin hayaletleri rüyalarını istila ettikçe çenesini sıkıyordu. Babasının cenazedeki solgun, balmumu suratı, onu tüketen hastalığın getirdiği susuzluktan avurtları çökmüş hali. Yedi yaşındaki bir kıza dev gibi görünen Warrington, öne eğilip nişanlandıklarını ona haber veriş. Rahibe Margaret’in insanı korkutan cüppeleri ve beyaz başörtüsü. Peder MacLean’ın incecik, sinsî ağzı. Dougan’ın kara gözleri ve keskin hatları.

Küçük ve asimetrik, bir oğlan hınzırlığında kıvrık ve mütemadiyen meraklı yüz hatları.

Farah rüyasında ona sesleniyor, kaçması için yalvarıyordu. Hayatta kalması için. Yaşamaya devam etmesi için yalvarıyordu, böylece bu çivisi çıkmış dünyaya bu kara ve problemlili adamla göğüs germek zorunda kalmayacaktı.

“Hemen yanındayım,” diye dudaklarını uzatarak yatıştırdı rüyasındaki Dougan, üzgün ve haşin bir suratla. Ama sesi. Sesi, hiç Farah’nın hatırladığı gibi değildi. Koyu ve mağaramsı bir şeye dönüşüyordu. Bir adamın sesine. Şom, tehlikeli ve kaygan. Buzun üstünde kayan kükürt gibi.

Sen burada değilsin, diye düşünmüştü Farah, uykunun boşluğuna batarken. *Yolumu kaybettim. Yapayalnızım. Çok korkuyorum.*

“Uyu, Perim benim. Güvendesin.” Farah saçının nazikçe çekilmesinden Dougan’ın parmağını lülelerinden birine dolaıyıp çok yumuşakça çektiğini ve düzleşen saçın tekrar kıvrılışını izlediğini hissetti. Yani hep yaptığı gibi.

Dougan *buradaydı*. Farah güvendeydi.

Onun üstüne uyumuş, kurumuş gözyaşlarının tuzlu izi saçlarına karışmış bir halde uyanmıştı.

Farah, Yüce Mahkeme’nin varaklı kapılarının önünde dikilirlerken birazdan meydana geleceklerin muazzamlığını düşünmesi gerektiğinin farkındaydı. Gelgelelim, Dorian’m siyah göz yamasıyla bölünen profilini süzüyor, Dougan acaba hiç onun kâbuslarında beliriyor mu diye merak ediyordu.

Ya da kendisi beliriyor muydu acaba?

Dorian mahkeme salonunun kapılarına elini uzatırken Farah ona dur bekle diye seslenmek istedi ama kaderine razı gelip metanetini korudu. Tıpkı onun gibi. Dorian Blackwell çektiği onca çileden sonra hâlâ ayakta durabiliyorsa, Farah da yapabiliirdi. Omuzlarını geriye itti, sırtını baston gibi dimdik yaptı ve inatçılıktan öte, yapmacık görünmeyecek şekilde çenesini öne çıkardı.

Kibarlıktan ödün vermekten çekinmeyen Dorian kapıyı ona tutmak yerine önden içeri daldı.

Farah buna müthiş minnettardı.

Duruşma çoktan başlamıştı ve Farah, teknik anlamda kraliyet tahtına karşı bir suç işlediklerinin bilincine vardı.

Esaslı Yüksek Mahkeme salonunun koyu renk lambrilerini hayret dolu bir sükûnet kapladı. Dar bankları dolduran insanlar, tıpkı bir kilise düğünü izlemiş gibi, girmeleriyle birlikte kafalarını arkaya çevirdi. Düğünün aksine, kimse içeriye girmelerinden memnun değildi. Farah'nın görebildiği en kibar ifade, şok ifadesiydi. Şoktan kınamaya, inanamayışa ve bazı vakalarda öfkeye kadar çeşitlilik gösteriyordu çehreler. Farah, geniş koridordan Dorian'ı takip ederken kalın şarap rengi halıflexle adımlarını yutuyordu.

"Bay Blackwell!" Uzun, kıvırcık, kar rengi peruğuyla iyice koca kafalı duran, başı münasebetsiz derecede büyük bir adam haykırdı. Yüksek kürsünün arkasında, üç cüppeli adamın ortasında oturuyordu ve siyah cüppesinin ortasına işlenmiş gümüş mühürle konumu tüm ağırlığını ortaya koyuyordu. "Bu küstahlığınızın anlamı nedir?"

Elbette Lord Başyargıç Sör Alexander Cockburn, Dorian Blackwell'i tanıyordu ya da siması ona tanıdıktı. Yargıç, spor, macera, sosyal hayat ve çapkınlığıyla ünlüydü. Her ne kadar bir hukuk dehası olsa da, bu İskoç adamın böylesi lekeli bir şana sahipken böylesi tumturaklı bir pozisyona nasıl yükseldiği herkesin çenesini yorardı.

Farah, kocasının sırtının genişliğine nutku tutularak baktı. Dorian'm, Lord Başhâkim Cockburn'ün akıl almaz kariyer yörüngesinin gidişatında parmağı var mıydı acaba? Farah bir nebze bile şaşırılmazdı.

"Lordum." Dorian alaycı diye yorumlanmaya açık, son derece resmi bir şekilde eğilerek selam verdi. "Northwalk Kontesi, Hakiki Farah Leigh Townsend'i huzurlarınıza sunarım."

Mahkeme salonunda kulakla duyulur yükseklikte nefesler kesildi, hatta bu son derece profili yüksek davada yaşanan beklenmedik olaylara tanıklık etmek için kapının dışına birikmiş kalabalık bile soluksuz kaldı.

“Terbiyesizlik bu! Bu küstah suçluların derhal tutuklanmasını talep ediyorum!” Harold Warrington her daim limon yalamışa benziyordu. Buna rağmen, tarih boyunca ensest ilişkiler yaşamalarıyla bilinen aristokrat bir aileden değil, sanki bir çiftçi damızlığı olarak doğmuş gibi bir iriliğe ve yakışıklılığa sahipti. Kötü şöhretli bir hedonistti, sefahat dolu yıllara karşın teni ve saçları hiç yaşlanmamıştı fakat medeni bir hizmetkârdan ziyade kraliyetten biri gibi mahkemeyi süzerken, duruşu Goliat’ı andırıyordu.

Tokmağın sertçe inen darbesiyle kürsü zangırdadı fakat bu aleti kullanan Başyargıç değildi. Solunda oturan adam, Yargıç Roland Phillip Cranmer III yazan isim plakentinin arkasındaydı ama herkes Yargıç Cranmer’ın yakın zaman önce gizemli bir biçimde kaybolduğundan haberdardı.

Farah, tokmağı tutan kişinin yüzünü tanıyordu, Sör Francis Whidbey, Yüksek Mahkeme’ye yeni atanmış bir yargıçtı. Kocasıyla gizli kapaklı bakıştıktan sonra Sör Warrington’a hitap etti. “Otur yerine, Warrington. Henüz asilzadelerin bir üyesi olmadığını sana hatırlatırım ve bu mahkemede hâlâ bir memursun, sıran gelmedikçe söz almadan konuşmaman gerektiğini iyi bilmelisin!”

Farah, Dorian ile ikisinin az önce tam da bu suçu işlediklerinin düpedüz farkındaydı ama akıllılık edip fikrini kendine sakladı. Artı, şu anda ona buyrulsa bile, konuşamazdı. İstifini bozmaması buraya kadarmış.

Dorian davet edilmeden kürsüye doğru yaklaştı, daha fazla nefesler kesildi ve hatta kürsünün iki kenarında nöbet tutan, kırmızı ceketli iki kraliçenin muhafızı onu engellemek için öne koştu.

"Lordlarım, iddiamızın geçerliliğini kanıtlayan resmi belgelere sahibim." Ceketinin içinden evraklarla dolu bir dosyayı cakalı bir biçimde çıkardı. "Leydi Townsend'in doğum sertifikası, Applecross Yetimhanesi'nde geçirdiği yılların kilise kayıtları, ölümünün sahte kaydı ve ayrıca..."

"Bu kayıtlara nasıl eriştin, Blackwell?" diye öğrenmek istedi Başyargıç, muhafızları tutmak için elini havaya kaldırıp.

"Ayrıca evlilik belgemizin bir kopyasını da ekledim." Blackwell hâkimin sorusunu bariz duymazdan geldi. "Bunun önemi üzerinde daha sonra fikir alışverişi yapabiliriz." İronik gülüşlerle dalgalanan insan grubuna bir bakış fırlattı.

"İmkânsız! Babası tarafından imzalanmış, yasal ve bağlayıcı bir evlilik kontratım var!" Warrington peruklu avukatının yalvarmalarına aldırmaksızın ayağa fırladı.

Üçüncü hâkim öne doğru eğildi. "Sen onunla zaten evlendiğini *iddia etmiştin*, Warrington. O zaman neye itirazın?"

"Siz... evet, haklısınız, lordum." Koluna taktığı, kocaman, boş gözlerle bakan, iyi giyimli, çıtı pıtı, sarışın kadını işaret etti. "Bu benim *karım*, Farah Leigh Warrington, Kontes Northwalk. Eski adıyla Farah Leigh Townsend. Sen onun doğuştan sahip olduğu hakları ne cüretle elinden almaya kalkarsın, seni dolandırıcı yalancı!" Warrington tüm öfkesini Farah'ya çevirdi ve zaten al cildi iyice domatese döndü.

Öte yandan Farah, üçüncü hâkimin ismini okuduğu için kalakalmıştı ve Bayan Mackenzie olarak geçirdiği son on yedi yılla alakası olmayan bir tanıdıklık gördü.

"Rower," dedi nefes vererek, olgun yüzlü adamın önündeki isim levhasını okuyup.

"Yüksek sesle konuş, leydi," diye buyurdu Başhâkim.

Farah yirmi yılın katkısı çizgilerle kırışmış ancak hâlâ aynı içe işleyen gözlere ve sert hatlara sahip, geçmişinde kalmış bu yüze doğru süzüldü. "Siz Baronet Sör William Patrick Rowe'sunuz, mülkünüz Hampshire'da," dedi. Alçak sesini duya-

bilmek için, kalabalıktaki herkes suskunluğu korudu; öylesine yoğun bir sessizlik oldu ki, birisi ciğerinden derin nefes verse duyulurdu. "Siz... siz babamın, Northwalk Kontu Yüzbaşı Robert Townsend'in komutası altında, Kraliçe'nin Tüfekli Tümeni'ndeysiniz. Oxford'da aynı gemide kürek çektiniz ve babam size Rower diye hitap ederdi."

Peruk takmış adam küçük dilini yutmuştu, Farah'ya gözlemini kısarak baktı. "Yaklaş," diye emretti.

Farah kürsüye yaklaştı. "Otuzuncu yaş gününüzü hatırlıyorum," diye mırıldandı adama, "çünkü pastanın bir dilimini benimle paylaşacak kadar kibardınız, çünkü bir gün sonra benim beşinci yaş günümdü. Sizinki yirmi bir eylül olmalı. Benim doğum günüm de yirmi iki eylül."

"Yüce Tanrım!" Hâkim Rowe heyecanla bağırды, aynı tanıdıklıkla Farah'nın gözlerinin içine dikkatlice baktı. "Çok iyi hatırlıyorum!"

"Bu bilgiyi herkes edinebilir!" diye itiraz etti Warrington. "Sakin bu... bu adı çıkmış haydutun ve metresinin bu saygın mahkemeye dalga geçmesine izin vermeyin!"

"Senin sözlerini yeteri kadar dinledim, Warrington!" diye ikaz etti Başhâkim. "Bir daha böyle bir çıkış yaparsan, seni bu mahkeme salonundan kovarım!"

Warrington'ın kıpkırmızı rengi koyulaşıp mora döndü çünkü zor zapt ettiği öfkesiyle zangır zangır titriyordu.

Farah ise, en ufak bir korku duymadan devam etti.

Lord Başhâkim Cockburn, tekrar Dorian'a dönmeden önce Farah'ya kısaca bakmakla yetindi. "Bay Warrington haklı. Sizinkilerin tıpatıp aynısı belgeler sundu ve yüce iddiasını ekledi. Merhum Kont Robert Townsend'in hizmetlisiymiş ve mal varlığı ona emanet edilmiş. Farah Townsend'i doğduğu günden beri tanıyormuş ve uzun yıllar evvel hazırlanmış bir nişan kontratı var. Karısının, Townsend mirasından hak talep etmesinden şüphe duymamız için gerekçemiz ne?"

Farah, Lucy Boggs'a pis pis baktı, kadın sessizce maşayla yapılmış lülelerinden birini endişeli parmağında döndürüyordu.

"Tanıklarım var, lordum." Dorian mahkeme salonunun arka sıralarına doğru elini salladı.

Warrington'ın avukatı nihayet karşı çıktı. "Bu son derece olağandışı bir durum ve olayların gidişatına karar vermek için, kapalı odaya geçip tartışmamızı teklif ediyorum."

"Saçmalık!" Warrington sandalyesini gıcırdatarak bir kez daha ayağa fırladı. "Bunu daha fazla ertelemenin manası yok. Blackwell uydurma tanıklar yapmış ve onları geçersiz kılmaya hazırım. Yaklaşık yirmi yıl sonra, kayıp Northwalk varisinin izini buldum ve bana ait olanın teslim edilmesini talep ediyorum!"

Yargıç Whidbey atmacamsı suratını, Warrington'a doğru çevirdi. "Yani karının, sahip olduklarının ona teslim edilmesi demek istedin herhalde?" diye sorguladı. "Elbette bir insanın ülkenin asillerinden birinden doğmadığı sürece, kontluk unvanının bir nezaketten öteye geçemediğini biliyordur. Bir kişiye 'Lord' denebilir, malın mülkün koruması da verilebilir ama diğer haklar ve ayrıcalıklar, yalnızca sizin varisinize geçebilir."

Farah'nın çenesi yere düştü, omzunun üstünden Blackwell'e inanamayarak baktı. Dorian'sa yargıcın bu sözlerinden hiç etkilenmemiş halde, koridorun başında, elleri arkasında duruyordu.

Sağlam gözüyle Farah'ya bakınca Farah soluksuz kaldı. Dorian biliyordu. Asillik hakları ve ayrıcalıklarına kavuşmayacağını en başından beri biliyordu. Bunca zahmete girmiş, bu tehlikeli ve karmaşık satrancı oynamış, hatta muhtemelen İngiltere'nin Yüksek Mahkemesi'ndeki koltukları manipüle etmişti, sırf Farah'nın doğuştan sahip olduğu hakları elde edebilmesi için.

Ne için?

Tabii, onun adının önüne de bir Lord gelecekti ama Farah'nın bildiği kadarıyla, zaten zenginliği ve namı sayesinde elinde tuttuğu güç ve saygınlıktan fazlasını kazanmayacaktı.

Dorian tüm bunları neden yapmıştı? Niyeti neydi?

"Şahitlerini dinleyeceğiz, Blackwell, ama bu mahkemede kaygan zeminde durduğunu belirterek seni uyarmalıyım. Sen ve bu leydi, kötü sonuçlarla yüzleşme riski altındasınız." Baş-yargıç ikisine de çok kullandığı, uyarıcı bir bakış fırlattı.

Warrington, Farah'yı bakışlarıyla bıçaklıyordu ama avukatıyla güreşe güreşe sandalyesine oturdu.

"Boynumuz kıldan ince, lordlarım." Dorian belden yere kadar eğildi ve sonra kolunu cakalı bir şekilde kaldırarak en arka sıraya döndü. "Huzurlarınızda Senyora Regina Vicente, burada The Strand'da çok meşhur bir centilmen kulübünün tek işletmecisi."

Koyu mürdüm rengi, şaşaalı bir tuvalet giymiş, uzun boylu, hükümet gibi bir kadın ayağa kalkıp müsaade isteyerek koridordan yanlarına doğru yürüdü. Karamel rengi teni ve egzotik kemik yapısıyla İtalyan mirasını gururla taşıyordu ve mat tenli İngiliz deryasının ortasında bronz bir Romalı tanrıça gibiydi. Tuvaletinin kuyruğu konteslerinki kadar uzundu ve siyah gözleri zekâ ve neşeyle cıvıl cıvıldı.

En azından birisi eğleniyordu.

"Madam Regina, Farah Townsend olduğunu iddia eden bu kadını Lucy Boggs adıyla kurumunda beş ay önce işe aldığını ispatlamaya hazır, daha sonraysa bu çalışanını yüklü bir meblağ karşılığı Warrington'a vermiş." Dorian kadının ipek eldivenli elinde tuttuğu kâğıt tomarını işaret etti.

Warrington masaya yumruk atsa da, kendini zor tutuyordu.

"Doğru mu bu?" diye sordu Yargıç Whidbey, Madam Regina adıyla tanınan kadına.

"Doğru, lordum," diye dudaklarını uzata uzata konuştu kadın İtalyan aksanıyla. "Size çalışanlarımdan istediğim meş-

ruluk belgelerini, ayrıca Bay Warrington ile aramda geçen para takasının faturasını getirdim.”

Whidbey almak için elini öne uzattı ve kadın ona doğru süzülüp resmi kâğıtları verdi.

Warrington’ın avukatı ayağa kalktı. “Şaka bu. Bu hikâye, bu belgeler, hepsi kötü şöhretiyle tanınan Ben More’un Blackheart’ı ve bu pislik ve günah taşıyıcısı tarafından düzenlenmiş çakma belgeler olabilir!” Regina’yı parmağıyla gösterince kadın yalnızca tek kaşını kaldırdı.

“Haklı bir noktaya değindi, Blackwell,” diye belirtti Lord Başyargıç Cockburn.

“Sanırım öyle.” Blackwell, Rowe’u görmezden gelerek Whidbey ve Cockburn’e çok ciddi, çok anlamlı bir biçimde baktı. “Madam Regina’nın çok, *çok fazla* hikâyesi var. Doğru mu, düzmece mi olduğuna kim karar verebilir?”

Farah içinden, ben mi hayal ediyorum, yoksa kürsünün arkasındaki iki adamın beti benzi mi attı diye merak etti. Dorian az önce İngiltere İmparatorluğu’nun yargı organına üstü kapalı bir tehdit mi savurmuştu? *Herkesin* gözü önünde? Farah kusakak gibi hissetti.

Ardından gelen sessizlikte Dorian, banklarda oturan bir başka kadını işaret etti. “Bir başka şahide ihtiyacınız varsa, şu şahsa ne dersiniz?”

Bir başka şaşkınlık uğultusu, Farah’nın içindeki duygulara ayna tuttu ve siyah beyaz giysili, yaşlıca bir kadın etekleri hışırdayarak öne doğru çıktı. “Rahibe Margaret?” diye nefes verdi Farah.

“Artık Yüksek Rahibe oldum,” diye düzeltilti kadın, o soğuk ve duygusuz dindar tonuyla.

Farah kadına gözlerini kısarak baktı ve Dougan’a ettiği acımasız lafları, attığı daha da acımasız dayakları hatırladı. Farah suratına bile bakmak istemiyor, bu buruş buruş ihtiyarın ne için onu savunarak konuşmak isteyeceğini tahayyül edemiyordu.

"On yedi yıl önce, Farah Leigh Townsend'in ölüm sertifikasındaki şahitlik imzanız değil mi bu?" diye sordu Dorian, daha önceki alaycılık ya da ukala küstahlığı kaybetmiş bir sesle. El-divenli elleri yumruk olmuştu.

"Evet," diye teyit etti kadın.

"O halde mahkemeye bu resmi belgede niçin sahtecilik yaptığınızı açıklayın," diye emretti Dorian, rahibenin keskin bakışını sivri bakışıyla keserek.

"Erken gelişmiş, baş belası bir çocuktuktu." Rahibe ondan bahsetmesine rağmen, sanki Farah tam önünde dikilmiyormuş gibi konuşuyordu. "Nerede bir püsküllü bela ve çıkıntı var, onu bulur, takip ederdi, özellikle de içine şeytan kaçmış birisini."

"Öyle değildi," diye savundu Farah.

"Bir papazı öldürdü!" diye dişlerini sıktı kadın. "Sen bile inkâr edemezsin. O bunu yaparken oradaydın, kollarımdaydın. Cin çarpmış bir canavar gibi onun adını haykırıyordun."

"O papazın şey olduğunu biliyordun..."

"Konudan sapmayalım," diye lafı kesti Dorian, soğuk ve gaddar bir sesle. "Şu an için mühim olan, Farah Leigh Townsend'in ölmediğini biliyor olman."

"Polis almaya gelince o Dougan Mackenzie denen iblisin peşinden koşup kaçmıştı." Margaret alaycı alaycı güldü. "Elli çocuğun bakımından sorumluydum. Kaybolan bir kız yüzünden Applecross'un namına leke sürmesine göz yumamazdım. O yüzden, evet, Sör Warrington'ın ricası üstüne sahte belge çıkardım." Kargacık burgacık, artritli parmağıyla adamı işaret etti.

Mahkeme salonunda toplanan insanların nefesi kesildi ve tüm kafalar itham edilen adama çevrildi.

"Yalan! Ben Farah Townsend'le evlendim! Northwalk serveti bana aittir!" diye celallendi Warrington yine ayaklanarak. "Söyle Farah, söyle onlara kim olduğunu!" Çıldırarak Lucy'yi omuzlarından tartakladı ve kız korkudan küçük bir çığlık attı.

Lord hâkim tokmağını kulakları sağır edecek bir sesle tek-

rar tekrar kürsüye vurdu. "Seni uyardım, Warrington, derhal salondan çıkarılacaksın!" Kraliçenin muhafızına işaret verdi ve Warrington bağırış çağırış dışarıya götürüldü.

"Bana ait olanı alacağım! Adalet yerini bulacak!" diye tehditler savurdu Warrington. "Farah, değerini göster! Onlara kim olduğunu kanıtla!"

Lucy mavi gözleri korku ve gözyaşlarıyla yuvalarından fırlayarak ayağa kalktı, sanki tabanları yağılamak istiyordu.

Baş lord yargıç kocaman kafasını minicik ve komik duran omuzlarının üstünde döndürüp tokmağını ona doğrulttu. "Söz almadan sarf edilen ilk kelimenin sahibi, bir hafta boyunca demir parmaklıklar ardında kalacak, anlaşıldı mı?"

Lucy dut yemiş bülbül gibi başını salladı ve hâkimin ilgisi aynı anda rahibeye odaklandı.

"Söyle bakalım," diye başladı Başhâkim. "Yalanların yüzünden mensup olduğun kilisedeki cüppen ve şerefli adını kaybedebilirsin. Ayrıca dolandırıcılık suçundan sana dava açılması ihtimali de cabası. Neden şimdi itirafa karar verdin?"

Rahibe Margaret, cevap vermeden önce Dorian'a bakıverdi. "İnsan benim kadar uzun yaşayınca fark ediyor ki, Tanrı'yla yüzleşme ve günahlarının hesabını verme zamanı yaklaşıyor. Ruhumu kirleten lekelerin birinden kurtulmuş olacağım. Sadece Tanrı'nın huzuruna içim rahat çıkmak istiyorum."

"Şu anda karşımızda dikilen kadının Farah Leigh Townsend olduğuna yemin edebilir misin?" diye sordu Yargıç Rowe, Farah'yı göstererek.

"Evet, neredeyse yirmi yıldır hiç değişmemiş." Rahibe, Dorian'a kin dolu bir bakış fırlattı. "Hâlâ şeytanın cazibesine kapılmadan duramıyor."

Yaşlı kadının sözleri, Farah'nm içinde bir dehşet sarsıntısı yarattı. Dougan ilk tanıştıkları gün kendisine iblis demişti. Eğer o tatlı çocuk bir iblisse, Dorian Blackwell kesinlikle şeytanın ta kendisiydi.

Farah da sahiden onun karanlık çekim gücüne direnmekten acizdi.

“İtiraf ediyorum, Blackwell.” Başhâkim ikisini de uzun uzun süzdü. “Tüm bunlardan ne sonuç çıkaracağımı bilemiyorum. Northwalk Kontesi olduğunu iddia eden iki kadın. İkisi de kendine hizmet eden hergelenin tekiyle evlenmiş. Karının iddiasını haklı bulmaya ikna olmak üzereyim. Fakat yüksek savcı ve Majesteleri’ne sunulursa, dayanağı olur mu bilemiyorum.”

Dorian neşeli bir tavırla geniş omuzlarından birini kaldırdı. “Beni tanıyan herkes bilir ki, ben bir sahtekârla evlenmem. Lordlarım, *bu karşınızdaki kadın* Farah Leigh Townsend’di, artık Farah Leigh Blackwell. Ondan eminim. Daha fazla kanıt için neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin, ben tedarik edeceğim.”

Hâkim Rowe ayağa kalktı, peruğunun altına elini sokup kafa derisini kaşıdı. “Ben açıklığa kavuşturabilirim,” diye ilan etti. “İzninizle, Başhâkimim.”

“İzin sizin.” Cockburn devam etmesini işaret etti.

O anda Fransız ordusu gelip Londra’yı işgal etse, o salonda oturanlar kılını kıpırdatmazdı, herkes sus pus olmuş, şimdi ne olacak diye izliyordu.

“İkiniz de yaklaşın,” diye buyurdu Rowe, kürsüsünün önündeki halıyı gösterip.

Farah eldivenleri ıslanacak kadar avuçları terleyerek çaresizce yutkunmaya çalıştı ve hoş elbisesinin taşlarla süslü yakası gerildi. Hissettiğinden daha ağırbaşlı görünmeyi umarak Yargıç Rowe’un önüne doğru birkaç adım yürüdü. Ya da daha doğrusu kürsünün altına yürüdü, ne de olsa Yüksek Mahkeme’nin koltukları son derece yüksekti.

Lucy Boggs’un yanında dikildiğini, hışırdayan eteklerin sesinden anladı. “Şu tek soruya cevap vererseniz bu mahkemeye, ayrıca Majesteleri’ne tavsiyemi sunarım, unvanınız ve toprak-

ların size teslim edilir.” Sohbet eder havada konuşsa da, sesi sessiz salonda yankılandı.

Farah’ya gözlerini kısarak baktı. “Northwalk Abbey’deki otuzuncu yaş günümden ve orada olduğundan dem vurdun.”

“Evet, lordum.” Farah’nın sesi çatlıyordu.

“Hanginiz size o yıl verdiğim doğum günü hediyesini hatırlayabilir? Hafızanızı tazelemek için küçük bir ipucu vereceğim, üstünde balerin resmi olan o küçük mücevher kutusunun içindeydi. Küçük Farah Townsend’in balerinleri ne kadar sevdiğini anımsıyorum.”

Farah’nın yüreği hop etti ve çöktü. Hafızasını çılgınlar gibi taradı. Hiçbir veri çıkmayınca, karşısındaki hâkimin suratını taradı fakat adam en az Dorian kadar soğuk ve donuktu. Nefes alamamaya başladı. Beş yaşındaki bir kızın zayıf hafızası yüzünden istikbali ellerinden kayıp gidiyor olabilirdi. Tekrar Dorian’a baktı, yoğun bir ilgiyle onu izliyordu. Dorian’ın yüzünde okuduklarını görünce bayılacak sandı.

Blackheart’ın kitabında umarsızlığa en yakın ifade bu olabilirdi.

Tekrar dönüp üç ihtişamlı peruklu adama baktığında bunca insanın önünde inanırlılığını ayaklar altına alacak sözleri telaffuz etmeye dili varmadı. Gözleri yaşlardan yanmaya başladı. Dehşetin ve her şeyi kaybetmenin acısı taş gibi oturdu içine, boğazı tıkanı. Ah, keşke eceline çabuk kavuşsaydı!

“Evet?” diye kararlı bir şekilde dürttü Rowe.

“Ben... ben...” Gözünün köşesinden ateş gibi bir yaş dökülüp yüzünün yan tarafını kavurarak indi. “Lordum, o doğum günümde ya da herhangi bir doğum günümde bir hediye aldığımı hatırlamıyorum. Ne sizden, ne de... bir başkasından.”

Farah elinde olmadan yanında duran Lucy’ye bir bakış fırlattı, kızın mavi gözleri şimdi fesatlık ve zaferle parlıyordu. “Bir takıydı, lordum,” diye tahmin yürüttü, çok edepli bir sesle, bakışları adamın yüzünde teyit arıyordu. “Çocuk-

luk anılarım çok silik, o günlerden bu yana çok şey yaşandı ve başıma aldığım darbe yeni iyileşiyor." Abartılı bir jestle dantelli eldiveniyle alnına dokundu. "Ama bir kolyeydi, değil mi? Pırıltılı bir kolye, ya da bilezik?" Nazlı nazlı kirpik kırıştırarak omuz silkti. "Çok küçüktüm ve aldığım darbeden dolayı hafızam biraz silik, o yüzden tam olarak hangisiydi hatırlayamıyorum."

Farah hıçkırmamak için peş peşe yutkunmak zorunda kaldı. İyi bir tahmindir, fena değildi. İkna edici ve muhtemeldi, çok imkânlı olmasa da. Başına darbe alma bahanesi de iyiydi.

Kahretsin, Farah neden hatırlayamıyordu? Nasıl böyle bo-calayabilmişti? Mücevher kutusu? Balerinler? Farah o kadar hareketli bir çocuktu ki, bir takı hediye edilse ya kaybeder, ya hemen kopardı. Asıl balerinleri seven Faye Marie'ydi...

"Ablam," diye nefesi kesildi, sonra sesini yükseltti. "Ablam!" Yalvarırcasına ellerini göğsünde birleştirdi. "Lordum, çok özür dilerim ama yanılıyorsunuz. Bence siz o takı kutusunu ablam Faye Marie'ye hediye etmişsiniz. Balerinleri seven *oydu*. Benim en büyük takıntım..."

"Pegasus'tu." Yaşlı yargıcın gözleri ısınıp nazikçe güldü. "Şaşırtmacalı bir soruydu. Senin doğum gününün benimkine o kadar yakın olduğunu unutmuştum ve sırf vicdan azabından pastanı seninle paylaşmıştım." Çizgilerle dolu yüzü iyice kırşarak tatlı bir hatırayla tebessüm etti. "Sen çok kibar ve iyi kalpli bir çocuksun, öyle bir zenginliğin içinde büyümüş olmana rağmen hiç şımarık değildin. Beni hemen affetmiş, hatta tarçınlı pastanın şu âna kadar aldığın en güzel hediye olduğunu söylemiştin."

Farah titremeye başladı, rahatlayıp gevşemişti ve dizlerinin bağı çözülüyordu. Dorian oradaydı, güçlü, eldivenli eliyle omuzlarını destekledi.

"Teşekkürler," diye fısıldadı, oda yana kayıp sallanırken kiminle konuştuğunu bilmeyerek. "Teşekkürler."

“Aynı baban gibi sapsarı saçlı ve annen gibi gri gözlüsün,” diye devam etti hâkim. “Salondan içeri girdiğinden beri gerçekten senin olduğuna ikna olmak üzereydim zaten.”

Başhâkim ise şaşkınlığını atmak için boğazını temizledi ve tokmağını vurarak sessizliği sağladı çünkü salonda fısıltılar ayyuka çıkmıştı. “Kraliçe’nin yazılı fermanı çıkmadan hiçbir şey bitmiş sayılmaz,” dedi. “Ancak *Leydi* Farah Leigh Blackwell, yani Northwalk Kontesi’ne tebriklerimi sunarsam dereyi görmeden paçaları sıvamış olmam.”

“Teşekkür ederim, hâkimim!” Farah’nın ağzı kulaklarına vardı, yanakları acıdı. Dorian’a dönüp ona sımsıkı sarıldı. “Teşekkür ederim!”

Dorian, karısının sarılmasıyla taş kesildi ve Farah kendine çeki düzen verip hemen geri çekildi. O sırada dönüp gözlerine bakamadı çünkü Dorian’m bir şeye kızdığını hatırlamıştı. Bu halka açık ortamda ona dokunmaksa, bu duruma merhem olmamıştı.

“Bu kadını, Lucy Boggs’u tutuklayın ve soruşturma için nezarete alın,” diye emretti Rowe.

Başhâkim kürsüden aşağı, Farah’ya doğru eğildi. “Peki Leydi Blackwell, izninizle sorabilir miyim, bunca zamandır neredeydiniz?”

“Ben... sahte bir isimle Scotland Yard’da işe girdim,” diye dürüst bir cevap verdi Farah.

“Peki neden öyle bir şey yaptınız?” diye sordu adam inanamayarak kahkaha atarken.

Dorian lafını kesti. “Lordum, yanımda Sör Warrington’ın kurduğu komployu anlatabilecek iki şahit daha getirdim. Leydi Blackwell, Sör Warrington’ın canına kastedebileceğini bildiği için saklanıyordu. Ajanım Christopher Argent ve Scotland Yard’dan Müfettiş McTavish seve seve ifade vermeye hazır, Warrington ikisine de sokulup Leydi Blackwell’i suikastla öldürürlerse onlara para vermeyi teklif etmiş. Hem kendi

güvenliği, hem de leydinin güvenliği için tutuklanmasını rica ediyorum,” diye ekledi.

“Gereği düşünöldü!” Başhâkim tokmağını son kez vurdu. “İkinize de evlendiğiniz için tebriklerimi sunabilir miyim?”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Dorian, Londra'daki evinin penceresinden, üçüncü kattan dışarı bakıp kara kara düşünerek Hyde Park'ın üstünde toplanan fırtına bulutlarını seyretti. Pencereyi açıp yaklaşan fırtınanın serin rüzgârını içeri almak istemişti fakat eski, dökme demirden yapılmış sürgü onlarca yıldır dik halde durmaktan sıkışıp kalmıştı, sanki öyle kaynak yapılmıştı.

Ben More hasretiyle içi acıyordu. Her şeyi örten pus ve dizginlenemeyen deniz. Geceleri koridorlarında huzur bulamayan bir ruh gibi gezindiği, o soğuk taş hisarı. Burada, şehirde çok fazla insan vardı. Çok fazla renk ve gürültü, zevk ve ıstırap, istek ve ihtiyaç ve hareket vardı. Kaosun en saf haliydi. Acı çeken pek çok insan ilgi ve bakıma muhtaçtı. Pek çok insanın adı yoktu. Pek çok insan ölüyordu, *herkes* ölüyordu.

Güçlü Dorian Blackwell bile. Ülkenin dört köşesinde ve ötesinde tanınan bir isim yapmış olmasına rağmen, bir gün kader ona yaşattığı tüm acıların bedelini ödetecekti. İmparatorluk çalkalanacak, genişleyecek ve hızlanacaktı. Belki de dünyayı sarıp sarmalayacak kadar büyüyecekti. İmkânsız değildi. Batıda gölün karşı tarafındaki gözü kara ve girişimci kuzenleri, doğuda ta nerelere kadar uzanan alakalarıyla belki de yüz yıl içinde, tüm

sınırları birleştirmiş olurdu. Ekonomi ilerlerdi. Telgraflar ilerlerdi. Teknoloji geliyordu. Ve dünya küçük ve idare edilebilir bir mekâna dönüşür, onun gibi hırslı adamların avucunun içinde bir top olur, sıkılan yumrukların altında ezilirdi.

Peki Dorian nerede kendine yer edinirdi? O kaçınılmazlığın hangi kısmını yönetirdi? Çoğu kişiden fazlasını. İstediklerinden azını. En büyük, en küresel, en ebedi planların arasında gerçekten önemsiz bir miktarını. Ne kadar sinir bozucuydu. İnsan fethettikçe, fethedilecek daha fazlası ortaya çıkıyordu. Sonu neredeydi?

Dorian yamayı çıkarıp yorgun gözünü ovuşturdu ve ellerini saçlarının içine soktu, sıkıntıdan kafa derisini kaşıdı, sonra da tek elini öne uzatıp pencerenin pervazına yaslandı.

Kendini bildi bileli yapardı bunu. Kapsam alanına giren her yeri kontrol eder, hükmeder ve manipüle ederdi. Önce Newgate. Sonra Whitechapel'dan nüfuzunu tüm East End'e yaymıştı. Hiçbir zaman yetmiyordu. Kazandığı zaferlerin hiçbirini onu emniyette hissettirmiyor, doyumsuzluğunu, daha fazlası ihtiyacını doyumlamıyordu. Parlamento üyelerini parmağında oynatmak doyumlamıyordu. Hukuki randevular ayarlamak ya da aristokratları sosyal ve ekonomik açıdan çökertmek doyumlamıyordu. Atlantik'in karşı kıyısına uzanıp Wall Street'e hâkim olmak doyumlamıyordu.

Alacağı neresi kalmıştı? Birleşik ve emperyal bir ölçeğe bağlı, Napolyonumsu bir istilacılık hareketi olmadan bir çeşit zirveye varmıştı.

İçindeki aşağılık duygusuysa bir nebze değişmemişti.

Pencereden mavi bir göz ona doğru yansıdı. Uzun zaman önce ölen, yine de yaşamaya devam eden bir oğlanın hayaleti. Belki ismen değil, ya da belki de sadece isimde kalmıştı.

Artık kim bilebilirdi?

Çünkü tam şu anda Dorian farkına varıyordu ki, birçok şeyin mekânığını kontrol etmesine rağmen, dört odalı, küçü-

cük bir organın kontrolünü kaybetmişti. Şimdiye değin varlığından şüphe edilen bir organın. Ben More'un Blackheart'ı bir kalbi olmadan doğmuş değildi elbet. Neredeyse yirmi yıldır sahibi değildi.

Üstüne üstlük kalbini terk etmek zorundaydı, yoksa o kalbin sahibi içine gömülü sırrı ortaya çıkaracaktı.

Ensesinin karıncalanması ve damarlarının kaynamasından o kişinin yaklaştığının uyarısını almıştı, uzun camlı odaya girerken eteklerinin hışırtısını duymasına gerek yoktu.

"Dorian?"

Uzaklardan gümbürdeyen bir gök gürültüsü onu cevapladı. Dorian cevaplamamıştı. Elbette, Farah hiçbir zaman kara kara düşünen, suratsız adamlardan çekinmezdi. Lanet olsun ona. Kaçması gereken yerde iyice yaklaştı. Azarlaması gereken yerde, teskin etti. Her zaman böyle olagelmmişti.

"Dorian, biliyorum bana çok kızgınsın," diye başladı. "Bugün büyük bir zaferdi ve seninle bunu dostça kutlamak istiyorum."

Dorian'm arkasında durdu. Yakındı. Fazla yakındı.

"Ne yaptığımı söyle? Aramızı tekrar düzeltmek için ne yapabilirim?"

Birincisi o siktiğimin elbisesini giyip Dorian'a işkence çek-tirmeyi kesebilirdi. Leylak suyu ve bahar gibi kokmayı kesebilirdi. Beyninin içindeki ses olup bastırılmış insanlığını yürek-lendirmeyi bırakabilirdi.

"Çekip gidebilirsin," diye kestirip attı Dorian. "Babanın Hampshire'daki topraklarına git. Doğuştan hakkın olanları al."

"Sen... benimle gelmeyecek misin?" diye cesaretle sordu Farah.

"Gelmesem daha iyi."

Farah'nın aniden derin bir nefes çekmesiyle resmen Dorian'm ciğerlerini sıkıştırdı.

"Dün hücreye tıklamak senin için çok berbat oldu biliyorum." Farah taktik değiştirmişti. "Senden yapmanı rica ettiğim

bir şey yüzünden bu ezaları çektiğin için özür dilerim. Arkadaşımı kurtardığın için teşekkür ederim ve umarım, zamanla, bu yüzden yaşadığın acılardan dolayı beni affedebilirsin."

Dorian ona bakmıyordu. Bakamıyordu. Şu anda. Bırak isteğini düşünsün. Yeterince görmezden gelirse, Farah pes edip odadan çıkardı.

"Aslında düşününce," diye devam etti, şen bir sesle konuşmaya çalışarak. "Gemma, Lucy Boggs'un gerçek kimliğini açığa çıkarmamıza yardımcı olduğu için aslında her şey hayırlı bir sonuca bağlandı, en azından öyle bir fayda gördük."

Dorian pencerenin çıkıntılı demir kulpunu kendine odak noktası seçerek dik dik bakmayı sürdürdü. Belki yeterince soğursa. Yeterince sert davranırsa. Oluşturduğu buz onu taşla çevirirdi. Ruhunda başlayan ve damarlarına dalga dalga yayılan titreşimler donup kıpırtısız kalırdı. Biraz huzura ererdi. Ona işkence eden düşünceler. İçini kaynatan duygular. Onu baştan çıkaran dürtüler. Hepsisi Dorian'm eliyle yaptığı, kurşungeçirmez bir surun arkasında kapalı kalırdı. Dorian bir taşı. Bir buzdağıydı. Dorian bir...

"Dorian. Lütfen!" Farah koluna yapışıp onu kendine çevirmek için şöyle bir çekiştirdi.

Dorian eylemlerinin bilincinde olmaksızın olduğu yerde döndü ve Farah'nın bileğini yakalayıp vücutlarının ortasına indirdi. "Sana kaç defa söyleyeceğim, bana elini uzatıp dokunma!"

Farah, Dorian'ın elinin en narin derisini sıkıca tuttuğu yere huşu içinde bakakalmıştı. Dorian da baktı.

Eldiven takmıyordu. Ona ilk kez ciddi ciddi dokunduğu andı ve şiddet içerikli bir dokunuştı.

Siktir.

"Biliyorum," dedi Farah çok az pişmanlıkla. "Özür dilerim. Elimde değil. Sanki beni çağırıyorsun, sanki sana uzanıp dokunmama *ihtiyacın* var." Farah parmaklarını gevşetti ve dümdüz öne uzattı.

Dorian'ın tutuklandığından beri savaştığı öfkesi yeniden harlandı. "Morley'ye de böyle uzandın mı?" diye hırladı ve Farah'ın bileğini kenara attı.

Farah, Dorian'ın az önce serbest bıraktığı deriyi ovuştururken kaşlarını çatı. "Ne?"

Dorian öfkeden göğsü ve ciğerleri daralarak üstüne yürüdü, sesi gürleşmişti. "Onunla baş başa kaldığını biliyorum."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Farah.

Dorian tüm kuşkularını döktükçe korkusu alazlandı. "Sence nasıl? Her yerde ajanım var benim." Ama o ofisin içinde yoktu. O kapalı kapının ardında yoktu. İhtimaller, Dorian'ı çıldırtmak üzereydi. "Ellerini sana sürdür mü? Onu yine öptün mü?" Morley'ye neler yapmak zorunda kalmıştı da, başmüfettiş onları çabucak salıvermişti? Farah ne vaatlerde bulunmuştu? Hangi talepleri yerine getirmişti?

"Hayır!" Farah'nın gözleri yuvalarından fırladı, rahatsız şüphelerle doldu. "Yani, elveda diyerek sarıldım. Yüzüne dokundum."

Bu görüntüyü zihninde hayal etmek bile Dorian'ı delirtti. Farah'nın sıvı gümüş gözlerinde bir yalan aradı. "Benimle evlendiğine pişman olduğunu söyledin mi ona? Keşke sana evet deseydim dedin mi? Ona *ait* olduğunu söyledin mi?" Dorian bir canavar gibi hissediyordu. Buz artık orada yoktu. Erimekle kalmamıştı, telaş verici bir hızla ve yoğunlukla tanımadığı bir cehennem ateşi harlanmıştı. Dorian artık sıvı yangına gark olmuştu. Kısırcağıltıdan kaynıyordu. Soğuk duruşu neredeydi? Buz ve sakinlik zırrı neredeydi? Bu sahiplenme ve korku ve öfke ve çaresizlikten oluşan alev fırtınasını neden kontrol edemiyordu?

Farah ona hiç dokunmamalıydı.

"Ben... ben..." Farah ona yabancı bir yaratığa dönüşmüş gibi baktı. Karanlık ve öfke ve kaybın canavarı.

Ve şehvetin.

Dorian nasıl da sertleşmişti.

Dorian elini arkaya uzatıp perdeyi yerinde tutan, altın ren-
gi püsküllü, saten ipi kopardı.

Farah bir adım geriledi ancak arkasını dönüp koşmadan
yakaladı onu Dorian. "Asla bir başkasına ait olmayacaksın, Fa-
rah." Hırslayarak kalın kordunu Farah'nın incecik bileklerine
dolarken Farah çırpınıyordu.

"Dorian..."

Ani bir çekişle onu kendine yaklaştırdı ve dudaklarıyla iti-
razlarını susturdu. Kollarını arkadan zapt eden ellerinin ger-
çek kuvvetini Farah'ya hissettirdi. Farah'yı kırabilirdi. Çok ko-
lay olurdu. Kemikleri küçücüktü, kuş gibiydi, teni yumuşacık
ve şeffaftı. Bileklerindeki ve boğazındaki incecik mavi damar
ağı, derisinin altında atan daha kalm damarlarla ne kadar zıttı.

Bu kadar kırılgan birisi nasıl oluyordu da, onun gibi bir ca-
navarı mahvedecek güce sahip oluyordu?

"Sen *benimsin!*" diye hırladı Farah'nın teslim olan dudakla-
rına. "*Sadece benimsin.*"

Farah da onu öpmeseydi, Dorian son anda kendini tutabi-
lirdi.

Farah kışkırttığı bu yeni ateşten canavarla güreşirken bile
ateşle oynadığının farkında değildi. Eylemlerinin neticesinden
bihaberdi.

Dorian suda boğulan bir adam kuvvetiyle savaştı ama so-
nunda canavar yendi. Yeneceğini zaten biliyordu. Farah'yı
pencerenin önündeki koltuğa eğip bağladığı ellerini pencere-
nin eski demir sapma asarak Farah'yı oraya esir etti.

Eteklerini belinden yukarı kaldırırken ve iç çamaşırları elle-
rinin içinde paramparça olurken Farah sadece incecik bir inilti
çıkardı.

Dorian ereksiyonunu özgür bırakırken bir yandan
Farah'nın incecik girintisini yokladı. Nehir gibi bir ıslaklıkla
parmakları sıırsıklam oldu ve arzuları imkânsız derecelerde
şahlanıp yandı.

Canice içine girerek Farah'nın vücudunu ablukaya aldı. İkinci itişinde onu sahiplendi. Üçüncüde izini kazıdı. Farah yalnızca hafifçe bağırды. Dorian'ın istilasına katlanan kadınsı kasları bir saniye kasılıp sonra onu içeri aldı.

Benim. Dorian içeri girdi.

Sadece benim. Farah'nın yumuşacık poposunu avuçladı, görebileceği şekilde ikiye ayırdı. Derin, yıkıcı itişlerle Farah'nın içine saplanan penisini seyretti.

Bu manzaraya dayanamadı ve gaddar öfkesini cama doğru haykırdı, kükreyerek Farah'nın alıcı bedenine alev nabızları yolladı. Kıyafetleri terden ıslandı, saçları gözlerine girdi. Acı verici zevk dalgaları içinde patlarken elleriyle poposunun yuvarlarını yara bere yapacak kadar sıktı.

Gökyüzünden bir gök gürlemesi ona karşılık verdi ve fırtınanın ilk damlaları camı dövmeye başladı. Dorian'ın ateşini serinletti ama sadece bir nebze. Orgazmı geçince Dorian durdu, sıcacık, ıslak etine köküne kadar gömülmüş vaziyetteyken Farah'nın saçındaki firketeleri çıkardı.

Farah'nın üstünden aşağı eğildi, omuzlarının genişliği Farah'nın narinliğini kapsadı. "Senin yanında hep böyleyim. Nefret ediyorum bundan. Biliyor musun? Hiç kontrolüm yok. Sadece sikmek, sikmek ve sikmek istiyorum. Artık kolumuzu kaldırıp ya da kafamızı oynatıp yemek bile yiyemez hale gelene kadar." Hâlâ sert kalan penisini Farah'nın içinde esnetti. "Boşaldıktan sonra bunun gitmesi gerek. Ama gitmiyor. Seninleyken inmiyor, *karımı*. Tutkum, doymak bilmez bir sapkınlık oluyor."

Farah'nın saçları sırtından aşağı dökülmüş, gümüşü lülelerden bir perde gibi yüzünü sarıp kırmızı koltuğa değiyordu.

"Seni mahveder," diye dudaklarını ısırdı Dorian, elini saçına sokup tekrar ileri doğru itti. "Seni tüketir."

"Dorian, lütfen!" Farah'nın sesi titriyordu, kaslarıyla penisinin gövdesini sıktı.

Az önceki doruk noktasından kalan közler yeni bir alevle harlanarak, "Özür dilerim," dedi. Farah ondan nefret ederdi. Dorian zaten kendinden nefret ediyordu. Ama o kadar hari-kaydı ki, üstelik Dorian o kadar uzun beklemişti ki... "Üzgü-nüm ama duramayacağım."

"Hayır," diye dişlerini sıktı Farah, alçak ve gırtlaktan gelen bir sesle. "Lütfen... daha hızlı."

İşte o zaman Dorian onu becerdi. Bir eliyle kalçasını kavra-dı, diğeri saçlarını kafa derisinden çekti, başını esir alıp boynu-nu gözler önüne serdi ve sımsıkı vücuduna bir piston gibi girdi çıktı, girdi çıktı.

Farah ufak ufak istekli çığlıklar attı. İncecik zevk ya da acı iniltileri çıkardı. Sonra Farah ona yaslandı, yüksek ve ince çığlığı tizleşti. Farah kıvranıyor, yamuluyor, çekiyor ve yay gibi geri-liyordu. Mahrem kasları tekrar Dorian'ı titreten, ruhunu par-çalayan bir doruğa çıkardı. Dorian tohumunun ondan ayrılıp Farah'nın içine aktığını hissetti. İyice derine gömülüp etiyle rah-mine değdi. Böyle bir şeyin mümkün olması bir mucizeydi san-ki. *Farah* bir mucizeydi. Dorian onu bulmuştu. Bunca yıl sonra.

Benimsin.

Bedeni ve zihni ilk kez aynı fikirdeydi. Farah onun üstünde hak iddia etmesinden asla şüphe duyamazdı. On yedi uzun yıl önce başlattığı bir iddiaydı bu.

Perim.

Sözleri pencereye çarpıp yankılandı. İkisi de nefes almayı kesti.

Farah'nın omurgasından aşağı bir titreyiş gözle görünür şe-kilde inip birleştikleri noktaya erişti, Dorian'ın omurgasından tırmandı ve ense kökünde kaldı.

"Dougan?" diyerek nefesi kesildi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Gitmişti.

Farah yukarıda asılı duran, titreyen kollarına ağırlığını verdi ve felç geçirecek büyüklükteki şoku sindirmeye çalıştı. Şangır diye kırılan cam ve kıymıklanan tahta çıtırtıları koridordan ta uzağa kadar yankılanıyordu. Ardından, tam bir sükûnet çöktü.

Gerçek olamazdı bu. Böyle olamazdı. Farah gerçekten de ensesinde bu adın fısıldandığını duymuş muydu? Asla yanılmayacağı o sesin hakikatiyle yüreği titremiş miydi?

Farah yumuşacık yastığın üstünde nefesini düzene sokmaya çalıştı. Zihnini parçalayan orgazmın artçı şoklarıyla içindeki kaslar hâlâ kasılıp zonkluyordu. Yaptıkları seksin kalıntısı ıslaklık çabucak soğudu, mermer zeminli ve dört bir yanı camla kapalı bahçeye aktı.

O isim. Dougan'ın o ismi nasıl söylediğini asla unutamazdı. Farah, Dorian Blackwell'in daha önce onun önünde bu ismi anmamaya dikkat ettiğini fark etti.

Şimdiyse Farah sebebini biliyordu. Ona ulaşmak zorundaydı. Hemen.

Sırtını ve bacaklarını kıpırdatarak elbisesinin eski yerine düşmesini sağlayıp bileklerindeki bağları zorlamaya başladı.

Kocası hakkında diyebileceği bir şey vardıysa o da kısıtlamalardan anlıyor olmasıydı. Şu pencerenin tokmağı elini serbest bırakmayacak mıydı? Farah donakalmış çaresizliği içinde birkaç saniye beyhude yere çabaladı. Dişlerini sıkarak ve gerilerek kollarını bir o yana bir bu yana itip çekti. Birkaç santim uzanabilse, bileklerini yukarıdan kurtarabilirdi. Lanet olsun şu kısa bacaklarına. Belki bir şekilde eteklerini dizlerinin üstüne sıyırıp koltuğun tepesine çıkabilirse ve ayağa kalkabilirse...

Koridordan gelen adım seslerini duyunca dondu.

"Leydim!" Murdoch'un dehşet dolu haykırışı camlı odada yankılandı.

"Lütfen beni kurtar." Farah arkaya doğru ona bakmak için çabalarırken bileklerini kesen kordonu çekti. Kenara fırlatılmış iç çamaşırlarını hatırlayıp utançtan yerin dibine girdi. Ancak onu bu halde bulacak birisi varsa, olsa olsa Murdoch olabilir. Daha önce onu bu halde görmemiş değildi ne de olsa.

"Sadakatimin bazı sınırları var," diye hırladı İskoç adam, pencerenin tokmağına tırmanıp kocasının ustalıklı attığı düğümleri çözmeye koyularak. "Geberteceğim onu."

"Hayır, Murdoch," diye çıkıştı Farah, elleri nihayet serbest kalıp aşağı kayd ve doğrulurken adamın sırtına bastırdı. "Onu affetmek zorundasın."

"Asla!"

Farah yere şöyle bir bakındı ve sonunda açık mavi iç çamaşırını bulup hızla çekti. "Mecbursun," diye ısrar etti. "Tıpkı bunca zamandır onun gerçek kimliğini bana söylemediğin için benim seni affedeceğim gibi."

Murdoch bembeyaz kesildi. "Ben... neden bahsettiğini anlamadım, kızım."

"Ah, bırak bu ayakları, Murdoch!" diye oflayıp pofladı Farah. "Şimdi söyle, hangi tarafa gitti."

"Tanrım, Yüce İsam," diye inledi yaşlı adam, neredeyse fenalaşarak.

“Hangi taraf?” Farah tehditkâr bir edayla malum özel giysilerini adama doğru salladı.

Murdoch batıya açılan kapıyı gösterdi. “Yıkımı takip et,” dedi başı dönerek. “Gerçi bu haldeyken yoluna çıkmanı tavsiye etmem.”

Farah her şeye rağmen, sırtı ve Murdoch’un kelleşen alnına bir öpücük kondurdu. “Beni takip etme,” diye emredip hızla dışarı fırladı.

Yıkım gerçekten de, kocasına giden yolu belirginleştiriyordu. Antikalar kenara itilmişti. Duvardaki tablolar kaldırılmıştı. Paha biçilemez cam vazolar ve taş heykeller, koridorların ortasında paramparça savrulmuştu.

Farah kullanılmayan bir misafir odasına dalıp mahvolmuş iç çamaşırıyla silinip temizlendi, sonra çamaşırını çöp kutusuna atıp araştırmasına devam etti.

Yol arka merdivenlerde sona eriyordu ve Farah merdivenlerden aşağı inince kendini fırtınada açılıp kapanarak çarpan bahçe kapısında buldu.

Tabii ya, Farah onu nerede bulacağını çok iyi biliyordu.

Bitişik evlerin bahçelerinin kapısı, Applecross’taki eski yosunlu kayalardan daha yüksek ve daha iyi durumdaydı. Kapılardan birine sırtını vermiş, kamburu çıkarak oturmuş adama yaklaşırken Farah’ya bu çok mantıklı geldi. Dorian da artık daha uzun boyluydu, imkânsız derecede uzundu. Fakat bu siyah saçlı adam, bir zamanlar Farah’nın herkesten iyi tanıdığı o siyah saçlı çocuktu ve hâlâ bir kriz anında soğuk taşlara kaçıyordu.

Beyaz keten gömleği ve siyah yeleği ıslanıp gövdesine yapışmış ve güçlü omuzlarının, kalın kollarının pazularının hatlarını ortaya çıkarıyordu. Dizleri iki yana açık, elleri hissizce ortalarında sallanıyordu. Saçlarından sicim gibi yağmur damlaları çimenlere akıyor, öne eğik yüzünü kapatıyordu. Bu mağ-

lup duruş, maskülenliğin barındırdığı potansiyeli bir nebze bile azaltmıyordu.

Farah'nın göğsünde bir ağrı parladı ve yayıldı, Farah yutkunarak acıyı içine attı.

İşte yine buradaydılar. Soğuk bir fırtına. Bir taş duvar. Yarı-
lı bir oğlan. Yalnız bir kız.

"Neden ağlıyorsun?" Farah ona ilk söylediği sözcükleri fı-
sıladı.

Dorian da kafasını bile kaldırmadan ona aynı cevabı verdi.
"Git. Başımdan."

Farah nefesi kesilerek kesik bir ses çıkardı ve ona koştu, dizlerinin üstüne çöktüğünde gece yarısı rengi etekleri bir bu-
lut gibi yerde birikti.

Dorian ellerini hızla geri çekip iki yanında yumruk yaptı.
"Ciddiyim." Göğsünün en dibinden gürleyen bir sesle hırladı.
"Git buradan."

Farah hassas, acılı bir neşeyi içine attı. "Dur ellerine baka-
yım."

Dorian omuzlarında dağ yükü taşıyan bir adam gibi başını kaldırdı ve boynunu uzatarak çevirip birbiriyle eşleşmeyen göz-
leriyle baktı. Ağlamıyordu. Henüz. Fakat yüzündeki kaslar seği-
riyordu, kirpiklerinde biriken nemi içeride tutmak için savaşı-
rken dudakları bembeyaz oluyordu. "Seni uyarıyorum, Farah."

"Beni daha iyi tanıyor olman gerek," diye mırıldandı Farah,
parmaklarını yavaşça çimenlerin üstünden hareket ettirip ya-
nında sıkıdığı yumruğa doğru yaklaştı.

Parmak boğumları bembeyaz olmuş, kocaman yumruğunu avucunun içine alırken ikisi de yağmuru ya da ısırın soğuğu hissetmiyordu. Farah'nın elleri, onunkilere kıyasla küçücük-
tü. İkisi de o tek yumruğu sıkıyor ve yine de tutamıyordu. Farah'nın kalbi atmıyordu sanki, göğüs kafesinin içinde titri-
yor, umuttan, huşudan ve dehşetten gerilmiş damarlarına kanı pompalamaya çabalıyordu.

Uzun, ince parmakları onun kalın ve yaralı parmaklarını sarıdı ve teker teker, açılmaya ikna edip içindeki sırrı ortaya serdi.

Dorian'ın avucunu boydan boya çizen uzun dikiş izi kadar kırık dökük bir nefes aldı, sonra bir tane daha. Sıcak gözyaşları soğuk yağmura karışıp akarken yüzünün yamulduğunu hissediyordu. Dougan'ın, tanıştıkları gün canını acıtan yaralar. Küçük bir kızken sayısız defa eliyle üstünden geçtiği yara izleri.

"Aman Tanrım," diye hıçkırdı Farah, dudaklarını Dorian'ın yaralı avucuna bastırarak. "Tanrım, Tanrım." Bu nidası bir şarkıya dönüştü. Bir soruya. Bir duaya. Öpücükler ve parmaklarının okşamasıyla es verildi, âdeta Dorian'ın eli kutsal bir emanetti ve Farah uzun bir hac yolculuğunun sonunda ona ulaşmış dindar bir havariydi.

Sonunda avucunu yanağına götürdü, dizlerinin üstüne oturdu ve kalbini verdiği çocuğun ve o kalbi çalmaya başlayan adamın suratına uzun uzun baktı.

Yüz hatları hâlâ granit gibi duran Dorian'm tüm vücudu ürperdi, seğirmeye başlayan güçlü çenesi kontrol edemediği tek yeri idi. Farah'ya bir insanın yabancı bir köpeği süzmesi gibi uzun uzun baktı, sanki bir sonraki harekette saldırsam mı, yoksa burnumu uzatıp sokulsam mı kestiremiyordu.

"Gerçekten sen misin, Dougan?" diye yalvarırcasına sordu Farah. "Bunun bir rüya olmadığını söyle."

Dorian yüzünü ondan kaçırdı, gözünün köşesinden bir damla yaş aktı ve yanaklarından ip gibi inen yağmur damlalarına karışıp hızla aşağı düştü.

"Ben Dorian Blackwell'im." Ses tonu yine taştandı, gri, dümdüz ve soğuktu.

Farah o avuç içine bakarak başını iki yana salladı. "Seni yıllar önce Dougan Mackenzie olarak tanıdım ve evlendim," diye tutturdu.

Dorian güçlükle yutkunmaya çalıştı ve elini Farah'dan hızla çekti. "Senin Dougan Mackenzie diye tanıdığın oğlan nal-

ları dikti. Newgate Hapishanesi'nde öldü o." Bakışları tekrar Farah'yı yakaladı. "Defalarca."

Farah'nın kalbi kırılğan bir şeye dönüştü. Dorian'ın evinde yerlerde tuzla buz olmuş vazolar ve heykellerden daha kırılığandı. "Ondan hiç mi bir şey kalmadı?" diye fısıldadı.

Dorian bir an için Farah'nın omzunun üstünden ileriye doğru baktı, sonra elini uzattı.

Omzunda duran ıslak lülelerden birini tutup parmağına dolarken Farah kılını kıpırdatmaya cesaret edemiyordu. "Sa-dece seni hatırlayışı kaldı."

Farah umutla doldu, gözleri tekrar yaşardı ve bulanık görmeye başladığından kirpiklerini kırıştırdı. İki rakip güç tarafından ikiye koparılan bir kadındı artık. Hakiki ıstırap ve içini acıtan yoğun bir coşku. Dougan Mackenzie, yeniden kucağına getirilmişti. Canlıydı. Kalbi kırıktı. Güçlüydü. Farah'nın doku-nuşuna katlanamıyordu. Kalbini vermeye niyeti yoktu.

Gökler sahiden bu kadar zalim miydi?

Farah elini uzattı, Dorian'm ıslak saçlarını yapışan geniş alından geriye itti. "Ona hiç ama hiç benzemiyorsun," diye mırıldandı hayretler içinde. "O çok ufaktı, yüzü daha yuvar-laktı. Daha yumuşaktı. Yine de kara gözünde onu görüyorum, o tatlı, haylaz, zeki çocuğu görüyorum. Dolayısıyla, o ölmüş olamaz. Başından beri bir şekilde bunu biliyordum bence. O yüzden seni hiç unutmadım."

"İmkânsız," dedi Dorian.

Farah mavi eteğini ucundan tutup kaldırdı ve ıslanmamış kombinezonunu buldu. Tıpkı çocukken yaptığı gibi yavaşça tek parmağını bu kumaşa sardı ve çömelip Dorian'm yüzün-deki yağmur sularını sildi.

Dougan tedbiri elden bırakmayıp yüzünü buruşturdu ama kıpırdamadan durdu. Gözünü kırpmadı. *Nefes almadı*, Farah da tekrar yıllar önceki tutumunun bir benzerini sergiledi.

"Tabii ki mümkün," dedi. "Senin Applecross'un papaz

odasında bana söylediğin Galce büyü sayesindeydi. O son sözlerden.”

Yeniden doğarsak,

Ruhlarımız tanışsın ve bilsin diye.

Yeniden sevsin diye.

Ve hatırlasın diye.

“Ben Dougan’ı hatırlıyorum. Senin de hiç unutmadığını biliyorum.” Farah kombinezonunu yere düşürdü ve tüy gibi hafif parmaklarıyla Dorian’ın çehresini okşadı, bu yeniden ete kemiğe bürünmüş halini öğrenip ezberledi. “Ruhum, senin ruhunu tanıdı ve yeniden doğdu. O gözlerin arkasında, o eldivenlerin altında bana uzun yıllardır eksikliğini duyduğum, adlandıramadığım bir şey olduğunu biliyordum.” Farah ona doğru atıldı, kollarını Dorian’m boynuna sarıp ona asıldı. İlk öpücükleri tuz ve çaresizlik tadındaydı. Gözyaşları birbirine karıştı, Farah’nın mıydı, onun muydu, ayırt edemezdi. Dudaklar bir oldu. Bedenler eridi. Nihayet, bir mucize yaşandı.

Dorian kalın kollarını Farah’ya doladı, onu kendine çekti, ardından ellerini saçlarına sokup diliyle ağzını istila etti. Arkasındaki taş duvar kadar büyük ve sertti, dağ kadar buz, Farah’nın sıcaklığıyla eridi. Ancak ağzı ne cezalandırıcı, ne talepkârdı. Bu kez, öpüşü karanlık ve tereddütle doluydu. Sanki anlayamadığı ya da izin vermediği tüm hisleri, ağzının içinden kaotik bir düşüşle Farah’ya aktarıyordu.

Farah da hepsini kabul etti. Keyfine vardı. Hepsini tutacaktı, daha sonra ne olduğunu saptamaya ve düzenlemeye yardım edecekti, kime dönüştüklerini keşfetmeyi bitirdikleri zaman.

Farah burada, bu tehlikeli adamın kollarında güvendeydi. Adeta yıkılıp yeniden inşa edilmiş bir eve geri dönmüştü. Aynı kemikler, aynı fizik yapısı ama sanki daha önce hiç tanınmamış kadar yabancı, yepyeni bir merkez noktası. Farah’ya ait olmayan eller tarafmdan yapılandırılmış duvarlar ve engeller.

Olsun, Farah için hiç önemi yoktu. Farah, bu yeni adamı

da öğrenir, sevgisiyle geliştirilebilecek kısımları renove eder, onaramadığı yerleri de kabullenip uyarlardı.

“Seni seviyorum, Dougan,” diye mırıldandı okşayan ağzının içine. “Seni çok uzun zamandır seviyorum.”

Dorian, Farah’nın saçlarını serbest bırakıp omuzlarını güçlü elleriyle kısırdı, aniden onu kendinden uzağa itti ve Farah kemiklerinin sızladığını hissetti. Gözü tarafından bölünen yara izi yağmuru toplayacak kadar çukurdu ve Dorian’ın yüzündeki ifade sonunda fırtınanın soğukluğunu Farah’ya zorla hissettirdi. Kesik kesik nefes alıyordu, dudakları öpüşmenin rengiyle koyulaşmıştı. Ancak bunun dışındaki tüm etki kaybolmuştu ve bu gerçek, Farah’nın yüreğine indirecekti.

“Ben Dorian Blackwell’im.” Dorian hafifçe omuzlarını silketti, sanki sözlerine ağırlık kazandırmaya çalışıyordu. “Tüm yetişkinlik hayatım boyunca öyleydim ve bu ömür çilesi bitene dek de öyle kalacağım.”

“Nasıl olabilir bu?” diye nazikçe sordu Farah, ellerini göğsüne koyup destek alarak. Parmaklarıyla, Dorian’ın kaslarının sert düzlüklerindeki tuhaf girinti çıkıntıları irdelemek istedi. Dikiş izi mi? Yara mı? Dorian ayağa kalkmaya hazırlanırken Farah özellikle ondan uzakta durdu.

“Kan ve ölümle dolu bir başka hikâye o,” diye uyardı Dorian.

“Anlatsana,” diye ısrar etti Farah, ellerini eteğinin üstünde yumruk yapıp, ne kadar içi gitse de, Dorian lafını bitirene dek ona dokunmamaya söz verdi.

Yağmur tekdüze bir ritimle onları dövüyor, taş duvardan kan lekelerini çağrıştıran kara suyolları şeklinde düşüyordu. Ayaklarının altındaki çimenler sert zemini yastığa çeviriyor ve mis kokulu çalılar, duvarların gizleyemediklerini gizliyordu. Çok hoş bir bahçeydi burası, daha çiçek açmamış tomurcuklarla baharın ilk uyanışları içindeydi. Ancak Dorian konuşurken tüm dünyaya, bu tatlı köşenin bile renklendiremeyeceği, iç karartıcı bir tabut örtüsü serildi.

“Beni hapis cezasına çarptırmalarından önce babam Ravenscroft Markisi, Laird Hamish Mackenzie’ye mektup yazdım. Hem benim davamda, hem de senin yerini bulmada bana yardım etmesi için ona yalvardım. Seni güvende tutmada.” Bir an gözleri Farah’ya değdi ama sonra kışın çorak öpücüğüne zar zor dayanan, eski püskü bir çite sabitlendi.

“Babamdan hayatım boyunca tek haber almamıştım ancak durumum çaresizleştikçe ona daha çok yazar oldum. Meğerse, benim için bir avukat tutup yüklü miktarda para ödemek yerine, arkadaşı ve suç ortağı Hâkim III. Roland Cranmer’a katbetkat fazlasını ödeyip benden kurtulmasını buyurmuş. Cranmer da bunun üstüne Newgate’teki en yozlaşmış ve gaddar üç gardiyana para yedirip beni ölesiye dövdürmek istemiş.”

Farah’nın nefesi kesildi, dehşet içinde bir elini kalbine koydu, yoksa kalbi kanayarak göğsünden çıkabilirdi. “Onlar... senin yerine Dorian’ı mı öldürdü?”

“Tasadüfen benim hücre arkadaşım Walters’la dışarıyla iletişim kurma şifresini çözmek için çalışıyorlardı ve o gecelik yer değiştirmiştik, tembel gardiyanlar aramızdaki farkı ayırt etmekte zaten zorlanıyordu, biliyorduk.”

“Walters... yani Frank mi?”

Dorian sadece bir saniye göz kapaklarını indirdi. “Walters eskiden çok zeki ve acımasızdı, uçuk bir sanatsal dehaya sahipti. Yakalanan en iyi kalpazanlardan biriydi. O gece onu da öldürmeye çalışmışlar ama hayatta kaldı ve senin tanıdığın o zekâ engelli kişiye dönüştü. Herhalde ne olduğunu hatırlayamayacak hale geldiğinden ve dolayısıyla onların aleyhinde konuşamayacağı için yaşamasına izin verdiler.”

Farah yanaklarındaki ıslaklığın sorumlusu amansız yağmur muydu, gözyaşları mıydı, karar veremiyordu. “Tanrım.” Burnunu çekti. “Senin öz baban mı bunlara sebep oldu?”

Kocasının kinayeli yüzünde korkutucu bir tatmin gördü Farah. “Bedelini ödedi ve gazabımı ilk tadan oldu. Yükselişi-

min geliri ondan. Herhalde artık yeni bir Ravenscroft Markisi olduğunu da söylememe gerek yok. Meşru varisi Laird Liam Mackenzie.”

Farah yaşlı adama ne olduğunu bilmek bile istemiyordu ve kendi öz oğlunun hunharca katledilmesi için rüşvet veren adama acıyacak merhameti içinde bulamadı.

“Liam Mackenzie senin... abin mi?” diye nefes verdi Farah.

“Üvey abim,” diye gergince cevap verdi Dorian. “Ben sayısız Mackenzie piçlerinden sadece biriyim. Laird Mackenzie’nin ağasının altında dolaşmamaya özen gösteririz.”

“Niye?” diye sordu Farah.

Dorian bakışlarını kaçırarak konunun kapandığını belli etti. Farah da akıllıca devam etti. “Şimdi Cranmer kayıp mı?”

“Ölü. Cesedini asla bulamayacaklar.”

Farah hiç şaşırmadı. “Peki Blackwell’in kimliğini nasıl üstüne alabildin?”

Dorian tiksiniş gibi sırtarak dudağını kıvırdı. “Demir yollarının ve hapishanenin pisliği birbirine karıştığında ortaya çıkan manzarayı tarif edecek kelime yoktur. Çoğu insan, şiddetten çok hastalıktan ölüyordu.” Bariz midesi kalktı ve yutkundü. “Sahiden erkek kardeş olsak yeri yidi. Taşyürekli Kardeşler. Çalışırken güneşten ve soğuktan korunmak için yüzümüzü ve derimizi kurum ve çamura bulardık. Bunun artı getirisi olarak, yan yana durmadığımız sürece adamlar hangimizle konuştuğunu ayırt edemezdi. Highland aksanımı tamamen yok etmiş ve Dorian’ın oturup kalkmasını, aksanını çok önceden öğrenmiştim. Ben onunla hemen hemen aynı boya posaulaşınca da bizi birbirimizden ayırt etmek imkânsız hale geldi.”

“Senin gerçekte kim olduğunu kim biliyor?” diye sordu Farah.

“Murdoch, Argent, Tallow ve eh... Walters çoğunlukla karıştırıyor. Newgate’e *hiikmeden* beşli *bizdik*. Yumruğu oluşturan beş

parmaktık.” Dorian yara izinin üstüne parmağını koyup kırışıkları bembeyaz olana kadar bastırdı. “O hücrede ölmesi gereken kişi bendim, hepimiz biliyorduk. Tek istediğimiz intikamdı ve intikamı aldık. O günden beri de almayı bırakmadık.”

Farah, Dougan’ın hikâyesini sindirmekte güçlük çekiyordu, zihni bu çirkinlikleri kokuşmuş bir et gibi dışarı kismaya hazırdı. “Onun adını bir daha anmadın,” diye mırıldandı Farah. “Dorian Blackwell, ölen çocuk.”

“Anlamıyorsun galiba. Benden geriye kalan çocuk her kimse, o bedenle beraber mezara gömüldü. Sen Dougan Mackenzie ile evlenmedin.”

“Evet, evlendim,” diye fısıldayarak ısrar etti Farah.

Dougan ayağa kalktı, karanlık bir ruhun idam cezasını uygulamak üzere olan, gönülsüz bir cellat misali tepesine dikildi. “Ben Dorian Blackwell’im. Her zaman Dorian Blackwell olacağım. O benim içimde, benimle yaşıyor.”

Farah dizlerinden destek alıp doğruldu, ayağa kalkmak istedi ama Dorian geriye doğru bir adım atınca durdu. “O zaman... ben de seni Dorian Blackwell olarak severim,” diye önerdi. “Çünkü onunla da evlendim.”

Dorian’ın suratı sert bir şekilde kapanınca Farah sessiz ve ümitsiz bir umarsızlığa kapıldı. “Sevgiden bahsetme, Farah. Zira o benim veremeyeceğim bir şey.”

Farah küçük dilini yutarak gerisin geri yere çöktü, Dorian âdeta sözleriyle onu aşağı bastırmıştı. “Ne?” Tabii ki Dorian ona bunu daha önce de söylemişti. Ancak... artık her şey değişmişti.

“Sana kol kanat gerebilirim. İntikamını alabilirim. Sana meşruiyet verdim. Ama sana yüreğimi sunamam, çünkü sahip olmadığım bir şeyi verebilme yetisine sahip değilim.”

Farah karşısındaki adam için içi kan ağlayarak gururunu unuttu, güçlü olmayı unuttu ve tam karşısında dizlerinin üstünde durdu, ellerini göğsünde kavuşturdu. Ona istediği her şeyi vermeye hazırdı. Kalbini. Ruhunu. Canını. Dougan onun ruh

ikiziydi, ölümler diyarından geri dönmüştü. Onu tekrar yitirirse, Farah yaşayamazdı. Neler yaptığı, hayatın ona neler yaptırdığı umurunda değildi. Farah bu günahları kendi boynuna geçirir, incecik omuzlarının üstünde onun anılarının yükünü taşırdı. “Sen benim kalbimi alabilirsin,” diye sundu.

“Bana verirsen aptallık edersin,” diye alaya aldı Dorian, yabancı ve korkutucu bir yüz ifadesiyle.

“O halde aptalım,” diye bastırdı Farah. “Çünkü çoktan verdim.”

“Aptalları çekemem!” diye dişlerini sıktı Dorian. “Sen kalbini *Dougan’a* verdin, ne anlama geldiğini bilmeden yaptın. Senin kalbinin kaderi ben değilim.”

Farah, Dorian’ın yumruğunu sıktı, yaralı parmak boğumlarına bir öpücük kondurdu. “Ama Dorian çalmaya başladı zaten, ne de olsa hırsız eşkıyanın teki.”

“O zaman geri al!” Dorian yumruğunu Farah’nın elinden hızla geri çekti, Farah dengesini kaybedip ellerini öne doğru uzatarak çimenlere kapaklandı ve avuçları çamur oldu. “Benim elimde yozlaşır, bozular. Zehirlenir. Öyle bir karartırım ki onu, bana verdiğin için kendinden nefret ettiğin kadar bana kinlenirsin.” Farah’nın vereceği cevabı susturmak için parmağını ona doğru salladı. “Hayatımın her alanı kopkoyu, zulüm dolu ve kanlıydı... Sen hariç. Günahlarıma, seni mahvetmeyi de ekleyemem.”

“Bunu değiştirebiliriz,” diye ağladı Farah. “Birlikte.”

Dorian öne eğilip zalim suratını Farah’ya yaklaştırdı, saçlarından akan sular Farah’nın tenine değdi. “İşte bunu göremeyecek kadar körsün. Ben değişmek *istemiyorum*. Ben More’un Blackheart’ı olmayı seviyorum. Bu imparatorluğu yöneten embesilleri kuklaya çevirmekten keyif alıyorum. Başkalarının korkusundan besleniyorum. Ben düşmanlarımı ezmek ve polise zekâca üstün gelmeye bayılıyorum. Ben kurtarılabılır bir kahraman değilim, Farah. Ben o seni seven çocuk *değilim*. Ben *kötü kalpli bir...*”

"Anladım!" Farah çamurlu ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. Kabul ediyorum, hepsini. Seni olduğun gibi kabul ediyorum. Dorian Blackwell, Ben More'un Blackheart'ı. Ben senin nasıl bir adam olduğunu gördüm, umursamıyormuş gibi yaptığın insanlara nasıl muamele ettiğini gördüm. Ben senin *karınım*. On yedi yıldır karındım. Seni seviyorum."

Dorian'm bir sonraki sözleri, Farah'nm onda okuduğu, kemiklerin altından yüzeye çıkmak için çabalayan fakat Dorian tarafından taş ve buz maskesi altına hapsedilen işkenceler içindeki duygulardan şüphe etmesine sebep oldu. "Aklından ne geçtiğini biliyorum, Farah. Sence daha önce teklif edilmedi mi bu bana? Belki beni yeterince seversen. Beni yeterince kabul edersen. İyi bir şefkat ve nezaket timsali olursan, beni daha iyi bir insan yapabileceğini düşünüyorsun."

Dorian öylesine mutlak, öylesine dobra bir şekilde haklıydı ki, Farah ondan kaçmamak için kendini zorladı.

"Şu görüntünün altında daha iyi bir insan *yok*." Yaralı gözünü işaret etti Dorian. "Hatta sen buradayken daha da beterim. Senin yanında kontrolümü kaybediyorum, Farah. Gözümü kör ediyorsun. Sana dokunma düşüncesi beni çıldırtıp çözüyor. Bir başka adamın sana dokunduğunu düşününce hele..." Farah'yı bileklerinden yakalayıp berelenen derisini gözünün önüne getirdi. "Bak sana ne yaptım. Bak yukarıda seni neye zorladım."

"Beni zorlamadın," diye nefes verdi Farah. "Ben... seni istedim."

"Zorlardım da."

"*Zorlayamazdın*," diye karşı çıktı Farah. "Dorian, sana asla hayır demem. Ben seninim. *Sadece seninim*. Tıpkı hep dediğin gibi."

Dorian, Farah'nm gözü önünde bir yabancıya dönüştü. Öfkeli, sahiplenici Dougan Mackenzie'nin son kalıntıları da yok oldu. Hatta soğuk, mesafeli, dominant Dorian Blackwell bile yeni birisine yol verdi. Gözlerinin içindeki ışık ve hayat pırıltısı

kaybolmakla kalmadı, gölgeler ve gizem de çekildi. Adeta bir uçurumun kıyısından aşağı atladığını izlemişti Farah. Kendini ömrü boyunca hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Elleri ya-tağa bağlıyken bile. Sevdığı oğlanı ondan kopardıkları zaman bile. Hiçbir zaman.

“Sözün ne olacak?” diye hatırlattı Farah son bir ümitle.
“Bana bir çocuk vereceğine söz verdin.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım ilk seferi yaşıyorsun say.”

“Ama sen hep sözünü tuttuğunu söylemiştin.”

“Yanılmışım.”

Farah panikledi. Dorian geri çekilmekle kalmıyordu. Res-men gözünün önünde can veriyordu. Oracıkta, Farah’nm kar-şısında. İnsanlığının son zerresiyle ilmeği sıkıyordu. Onca za-man sonra Farah’yı hâlâ arayan yanıyla.

“Neden?” Farah sesinin yalvarır gibi çıkmasından nefret etti.

“Daha önce söylediğim gibi.” Dorian dikildi, saçları gözle-rine gırıyordu. “Aptalları çekemem.”

Pis bir su birikintisinin yanından geçer gibi Farah’nın ya-nından adımını attı ve eve doğru uzun adımlarla yürüdü. Fa-rah şu anda bir ok gibi dimdik duran sırtına yapışmış sırlısık-lam kıyafetlere bakakaldı.

Suya batıp ağırlaşmış etekleriyle ayağa kalkmaya çabaladı. Yüreğindeki ağrı, Dorian’m eve kadar ıslak taşlı zemine basan her adımında yankılandı. Adeta kalbini Dorian’ın ayaklarının altına atmıştı ve her nabızla topuğu tarafından çiğneniyordu.

Eh, Farah öyle üstüne basıp kolayca söndürülecek bir alev değildi. “O zaman neden benimle evlendin?” diye seslendi ar-kasından, ıslak lülelerini gözlerinden arkaya atarak. “Neden beni kaçırıp hayatımı hayatınla birleştirdin, madem beni dışla-yacaktın? Ne bokuna yaptın, ne anlamı var?”

“Anlamı şu ki, ben bir piçim,” diye cevap verdi Dorian om-zunun üstünden. “Kelimenin her manasıyla.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

“Sen neden onunla gitmiyorsun?” diye sordu Murdoch belki bir milyonuncu kez. “Buraya kapanıp yavaş yavaş can çekişmekten çok daha iyi olurdu.”

Dorian o sabah indirdiği kasalarca kitabı açarken başını kaldırıp baktı ve koluyla terleyen alnını kabaca sildi. Bugün muhtemelen yüz defa kütüphanenin merdivenine tırmanmış ve inmişti, bir yüz defa daha tırmanmayı planlıyordu, bütün kitaplar yerine yerleştirilene kadar durmayacaktı. Belki ondan sonra da şarap mahzenine girişirdi. Geçmişi ne olursa olsun, bazen elleri bir çekiç ya da balta tutmak için kaşınıyordu. Belki de Fransa'ya kadar bir tünel kazardı. Tek başına.

“Blackwell...”

“Ya bu, ya içki,” diye lafını ağzına tıktı Dorian. “Birisini seç.”

“Geberene kadar içmen kesinlikle daha keyifli olurdu,” diye mırıldandı sağ kolu.

Dorian, yüksek bir çatırtı sesiyle bir tomar altın varaklı sert ciltli kitabı yere düşürünce tozlar uçuştı. “İlgilenmem gereken bir şey mi var?” diye sordu sinir olarak.

“Karı,” diye meydan okudu Murdoch.

Dorian durdu, saf bir sızı içini dağladı, öylesine yakıcıydı

ki, önündeki kitapların sırtından kafasını kaldırmaya mecali yoktu. “Dikkat et, ihtiyar.”

“Bir veda da mı etmeyeceksin?”

“Topu topu Hampshire’a gidiyor, Murdoch, Hindistan’a değil. Trenle bir saatlik mesafe.” Dorian sırf yaşayan en eski dostunun bakışından kaçabilmek için göremediği kitapları kategorilere ayırdı, yığın yığın kaldırıp koydu. “Böylesi daha iyi,” diye mırıldandı nihayet.

“Geri zekâlının daniskasıysın,” diye ilan etti Murdoch.

“Sen de eceline şu kadar yakınsın...”

“O senin *Perin*, Dougan. Nasıl şimdi gitmesine izin verebiliyorsun?”

“Bana o isimle hitap etme.” Bir hafta önce, bahçedeki o gün, Dorian’ın göğsünde, gece semasını kapsayacak büyüklükte bir boşluk açılmıştı ve Dorian göğüs kafesini ne zaman kırıp yeryüzünü yutacak diye merak ederek bağrındaki o noktayı ovuşturdu. “Ona ne yaptığımı gördün.” Bir sayfaya parmağını attı ve elini kesti. “Onu yanımda tutmak hiçbir zaman planın parçası değildi. Beni baba yapmak istiyor. İkimiz de bunun berbat bir fikir olduğunu biliyoruz. Ben... bütün değilim.”

“Seni seviyor,” dedi Murdoch.

“O Dougan’dan kalan anıları seviyor. Dorian’ı çok kısa süredir tanıyor ve şimdiden onarılamayacak büyüklükte hasarlar açtım.”

“Ama ya sen...”

“Ya onu kırarsam?” diye burnundan soludu Dorian, Murdoch’un üstüne yürüyerek. “Ya uykumda ona zarar verirsem, ya da daha kötüsü? Ya tepemin taşı atarsa? Ya aklımı kaybedersem?”

“Ya geçmişine saplanmaktan vazgeçer ve onun seni tutlu etmesine izin verirsen?” diye karşılık verdi Murdoch. “Ya o sana huzur getirirse? Belki bir parça umut verirse?”

Dorian bir köşede sakladığı bir şişe Highland viskisini çı-

kardı ve içini yakan, koca bir yudum alıp pencereden dışarı garaj yoluna bakmaya başladı. Belki de gerçekten geberene kadar içerdi. En azından o zaman bağrının ortasında yanan ateş bu uyuşuk çaresizlikten başka bir şey olurdu. Hem Laird Ravencroft nalları diktliğini duyunca bayram etmez miydi? Hem de kendi viskisiyle sonunu getirdiğini duyunca.

Camdaki yansımasına, "Benim gibi bir adam için umut yoktur," dedi ve camdaki zavallı herif onayladı, ona iğrenerek bakıyordu. "Ben huzura kavuşamam."

Murdoch kısa bir tereddüitten sonra sordu, "Ben More'a mı dönüyoruz o halde?"

Siyah bir dört atlı araba daire şeklindeki garaj yoluna yaklaştı ve kapının önünde durdu. Dorian arabanın ilerleyişini içine bir kurşun oturarak seyretti. "Ben muhtemelen döneceğim ama sen Northwalk Abbey'ye kadar Leydi Blackwell'e eşlik edeceksin."

"Ama efendim!" diye karşı çıktı Murdoch. "Bavulumu hazırlamadım."

"Ben bu sabah senin eşyalarını toplattırdım," diye haber verdi Dorian. "Tek başına seyahat etmesini istemiyorum ve Argent... meşgul."

"Pekâlâ," diye razı oldu Murdoch. "Ancak tek başına olma fikrine alışması lazım. Çünkü sen az önce onun hayatını tecrite mahkûm ederek lanetledin. O her zaman Blackheart'ın istenmeyen karısı olacak. Sence ne kadar yalnız kalır?"

Dorian içkiden bir yudum daha içti, kitapları unutmuştu, viski ve perişanlık içinde beyni bulanıyordu. "İyi yolculuklar, Murdoch," dedi başından savarcasına.

"Cehennemde çürü, Blackwell," diye yapıştırdı Murdoch odayı terk edip kapıyı çarpmadan önce.

Dorian, alaycı bir iç çekerek, "Zaten çürüyorum," diye düşündü ve viskiden bir yudum daha yuvarladı. O kadar uzun süre gözlerini boşluğa diktliğini düşünmüyordu ama bir de bakmıştı ki, Farah ön tentenin altından dışarıya adımını atmıştı.

Daha zarif ve kaliteli bir kontes resmi olamazdı. Mücevher yeşili bir seyahat elbisesi giymişti, ceketinin kenarları altın rengi biyeliydi ve çeşitli yerlerden firketelerle tutturulmuş saçına çok yakışan, elbiseye takım bir şapka takmıştı. Şapkadan frapan bir siyah tüy sarkıyor, kulaklarındaki altın rengi ve siyah küpelere uyum sağlıyordu.

Dorian onun bu görüntüsünü yudum yudum içti. Hafızasına kazıdı. Farah'nın bel çukuru. İçi kürklü mantosunun kat kat fırfırları. Boynunun narinliği ve omuzlarına düşen tek tük saç lüleleri.

Sakın dönüp bana bakma, diye yalvardı, pencerenin yanından ayrılmaktan aciz bir halde. *Sakın o gözlerinle rüyalarımın musallat olacak bir anı daha bırakma.*

Farah'nın gidip babasının Hampshire'daki kalesini adama-kıllı üstüne geçirmesi için Dorian ısrar etmişti, değil mi? Artık onun çatısı altındaki varlığına tahammül edemiyordu. Uyurken onu seyredip ona sahip olmaya karşı koyamıyordu. Ona sarılmaya. Vücuduna kıvrılıp Farah'nın kolaylıkla daldığı o derin uykuya dalmak istiyordu.

Ölülerin kanı ve ölümleri, Farah'nın uykularına musallat değildi.

Dorian ise bunun bu şekilde kalmasını sağlamak zorundaydı.

Sakın arkana bakma.

Farah bakarsa, Dorian onu gönderemezdi. Bir korsanın esiri gibi onu bir kuleye kilitlerdi ve... eh, kim bilir neler yapardı, düşünmeye yüreği dayanmıyordu. Her türlü sefahat düşkünü sapkınlıkları yapardı, orası kesindi. O ilk geceden bu yana kafayı takmamaya çalıştığı tüm karanlık ve hain şekillerde onu kullanırdı.

Dorian içkiden bir yudum daha aldı.

Murdoch, Farah'nın elini tutup arabaya binmesine yardım etti. Farah durdu, çenesini öne indirdi, sonra büyük kütüphanenin penceresine doğru kaldırdı.

Dorian elini pencerenin pervazına koydu, yıllar sonra ilk kez kendini Applecross'taki o çocuk gibi hissetti. *Sakın döniip bana bakma.*

Ve Farah bakmadı. Zaten görecek bir şey yoktu.

Farah, Avon Nehri'nin kıyısında durdu ve az bulduğu, şahane sessizliğin tadını çıkardı. Northwalk Abbey'ye dolmuş, iyi dilekler dileyen ve ona seslenen insanlardan rahatsız olduğunu söyleyemezdi; hatta hoş bir şekilde kafasını dağıtmışlardı. İnsan düzene sokması gereken bir evi ve geri almaya çalıştığı bir mazisi varken kırılan kalbinin üstünde pek duramıyordu.

Farah nehir sularının soğuttuğu ve çan çiçeklerinin mis gibi kokuttuğu havayı içine çekip Northwalk Abbey'nin üçgen şeklindeki çatılarına hayran hayran baktı. İnsan bir yere kadar kafasını dağıtabiliyordu. Zihin güçlü bir aletti ama gönül işlerine gelince, bir işe yaramıyordu.

Farah kendini meşgul tutmak için aklıma gelen her şeyi yapmıştı. Northwalk Abbey'yi renove etti, Murdoch ile çalışıp muhasebe notlarını aktardı, gerekenleri üstüne aldı ve anladı ki tahmin ettiğinden çok daha fazla parası vardı. Bir yandan da Hampshire sosyitesiyle haşır neşir oldu. Bütün misafir odalarına, kış bahçelerine ve yemek sofralarına davet ediliyordu çünkü Kontes Northwalk, en son ve en stil sahibi tartışmanın baş konusuydu. Kim olduğundan dolayı değil, aynı zamanda kiminle evlendiğinden dolayıydı.

Farah eve geri dönmeye karar verip botunun burnuyla bir taşla tekme attı. Kendini hiç ama hiç evli gibi *hissetmiyordu*. Londra'da Blackwell'in evinden ayrıldığından beri çok meşgul ve yorucu iki ay geçirmişti. Tüm başarılarından dolayı meşguldü ve uykusuz, yalnız gecelerden dolayı tükenmişti.

Northwalk Abbey devasa ve bomboştı, üstelik yardım etmesi için Ben More'dan Walters ve Tallow'u getirtmesine,

Gemma'yı Walters'm yanma mutfağa yerleştirmesine rağmen. Doğrusu, Dorian buna kızıp Ben More personelini geri almak için oraya gelir zannetmişti. Oysa Dorian gelmemiştir. Murdoch'a göre, Londra'da kalmıştı, öylesine inzivadaydı ki, insanlar kendini eve hapsetti diye korkuyordu.

Daha çok kendi zihnine hapsolmuş, diye düşündü Farah.

"Sence ne zaman Londra'ya geri dönmeliyiz?" diye sormuştu Murdoch can sıkıcı birinci ayın sonunda.

"Muhtemelen çıkmaz ayın son çarşambası," diye tersledi Farah ve sesindeki tınıya kızdı. Hiçbir zaman kurtulamayacağını sandığı yarısından gocunuyordu.

"Leydim..." diye başlamıştı Murdoch ama sonunda diyecek bir laf bulamamıştı.

"Ciddiyim. Ona bir daha dönmem. Artık benim evim Northwalk. O isterse otursun götü boklu kalesinde, arpacık kumrusu gibi hayatını düşünsün." Bu konunun onu ne kadar sinirlendirdiğine inanamıyordu. Ne kadar hüsrana uğradığına, ne büyük düş kırıklığı yaşadığına. Farah kendini hep sakin ve mantıklı bir kadın olarak görürdü, tuhaflıkları ve bağımsızlığına düşküncü ama böyle ani çıkışıp söylenmezdi. "Şu hayatta bize mutlu olmak için ikinci bir şans tanındı ve ben bu şans yakalayacağım. O ne yaparsa yapsın."

Farah bu konuşmayı başlatan sözlerinden pişmanlık duysa da, Murdoch gaza gelmişti âdeta. O da buna karşılık, Tallow ile ikinci baharını yakalamıştı.

Uşak, şimdi başkâhya olmuştu ve bugünlerde daha güler yüzlüydü, daha az kekeliyordu. Her ne kadar Murdoch ile ikisi ilişkilerini kendilerine saklasa da, Farah birbirlerini nasıl kollayıp yüreklendirdiklerini gözden kaçırmıyordu, yan yana geçerlerken birinin eliyle diğerinin omzuna hafifçe değışı ya da Tallow'un ne zamandır kendi odasında uyumaması ufak ayrıntılardı.

Farah'nın mutlu *olmadığını* itiraf etmesi bir ay daha sürdü. Mutluya yakın bile değildi. Sessiz anlarında insafsız bir yalnız-

lık üstüne çöküyor ve çevresini kaç kişiyle donatırsa donatsın, bir gölge gibi peşinden ayrılmıyordu.

Farah bahçede ağır ağır ilerlerken Walter'ın fırında pişirdiği hamur işinin kokusunu alıp mutfak kapısına yöneldi. Belki de bahar meyveleri ve kremayla bir şeyler yapmıştı. Ya da, Farah şanslıysa, bir İtalyan yemekleri kitabında okuduğu o konserve vişne kompostosundan zeytinyağlı keki denemiş olabilirdi. İspanya'dan daha yeni acı çikolata getirtmişlerdi. Muhtemelen Walters bununla mucizeler yaratıyordu.

Farah neler bulacağını hevesiyle midesi guruldayarak giriş kapısını ardına kadar açtı ve karşılaştığı manzaradan nutku tutuldu.

Upuzun boylu Frank, Gemma'yı iki kolunun arasında arkadan sarmış, çenesini boynuyla omzunun birleştiği noktaya yaslamış, bir çeşit hamura pudra şekeri karıştırmış izliyordu.

Farah onları kapının eşiğinden gözlemledi çünkü ikisi de henüz onu fark etmemişti. Çeşitli malzemeler tahta tezgâha darmadağınık saçılmıştı ve Farah bunun Gemma'nın işi olduğunu anladı, çünkü Frank mutfağını temiz tutma konusunda saplantı derecesinde titizdi.

Northwalk Abbey'deki lavabolar, leğenler, ocak, fırınlar ve çatal bıçakların tümü Frank'in özel siparişiydi ve hepsi Ben More'dakilerle tüyler ürpertici bir aynılıktaydı.

Gemma iki ayda adapte olmaktan öte, dönüşüme uğramıştı. Elbiseleri daha yeniydi, teni ve saçları daha parlaktı ancak dikbaşlılığını koruyor ve müstehcen tavırlarını bir silah gibi kullanıyordu.

Yine de, Farah, Frank ile ikisini izlerken kadının suratında daha önce hayal bile edemeyeceği bir ifade yakaladı. İncinebilir bir güvensizlik.

"Çok sert çırpıyorsun," diye kibarca rehberlik etti Frank, dev eliyle Gemma'nın hamuru karıştıran elini sardı. "Yavaşça. Böyle."

“Dedim sana becerikli değilim diye,” diye itiraz etti Gemma. “Bir kuş ver, fırına atıp rostosunu çıkarayım ama hamur işiyle uğraştırma beni.”

Farah dönüp Gemma’nın çenesini öptü. “İyisin,” dedi büyük bir inandırıcılıkla. “Birçok işte çok iyisin.”

“Hadi oradan,” diye azarladı Gemma. Fakat birleşmiş ellerine gülümsüyor, onu saran kolların altında gevşiyordu.

Farah onu fark etmeyeceklerinden emin olunca yavaşça geriye süzülüp kapıyı mümkün olduğunca sessizce kapattı.

Gemma ve Frank ha? Farah kaşlarını çatıp düşünceli düşünceli girişe doğru ilerledi. Kendi sorunlarını görmezden gelmeye o kadar dalmıştı ki, bu ikisi arasında kurulan bağı kaçırmıştı. Ya da belki de burada Northwalk’ta filizlenen sevgi ve umudu görmek istememişti. Herkes hayatta elde ettiği ikinci şansa dört elle sarılıyordu. Ve sevgiye. Önce Murdoch ve Tallow, şimdi de Gemma ve Frank.

Farah onlar adına sevindi. Gemma’ya nezaket ve sınırsız sabırla yaklaşacak bir erkek varsa, o da Frank’ti. Eski fahişe de adamın ağır konuşmasını ve kalın kafalı hallerini umursamazdı. Frank Walters gibi kibar bir dev Gemma’ya özgürlük verir, kol kanat gerer ve çoğu konuda kararı ona bırakırdı. Gemma sonunda hayatının kontrolüne ve Frank gibi bir erkeğin verebileceği o saf sevgiye sahip olurdu.

Farah tüm bu romantizmin, içinde bulunduğu yalnızlığı daha da körüklediğini yadsıyamazdı. Hayata küsmek istemiyordu. Değer verdiği insanların başına konan talih kuşuna içerlenmek istemiyordu. Öyle eğilimlere girerek kendini alçaltamazdı.

Yine de...

Az önce şahit olduğu nazik sarılmanın hassas samimiyeti, içinde öyle bir hasreti uyandırmıştı ki, cildinin karıncalandığını hissetti. Murdoch ve Tallow’un arasında geçen her şefkat dolu okşayış, Farah’nın kaburgalarının arasından girip kalbini dürten bir bıçak gibiydi.

Farah, çoğu insandan daha yoğun bir sevme kapasitesine sahip olduğunu hissediyordu. Bazen içi öylesine ilgiyle, öylesine harlanan bir sevgiyle doluyordu ki, tüm dünyayı sarıp sarmalayabilirdi. Sevilmemiş her çocuğa sarılmak, yaralı her ruhu kurtarmak istiyordu. Sevddiği adamı kucaklamak ve bu sevgisine kibarca karşılık bulmak istiyordu.

Ne var ki, o yapmıyordu. Yapamıyordu.

Farah'nın gözleri yaşardı ve siniri bozuldu.

Yetti artık, diye kendini azarlardı. Northwalk'un beyaz mermer basamaklarından aceleyle çıkarken Tallow'un yanından bir hisimla geçti. "Murdoch nerede biliyor musun?" diye sordu.

"Çalışma odasında, leydim."

Teşekkür eder etmez, merdivenleri yarılardı, siyah tırabzanlara tutuna tutuna son hızla yukarı çıktı.

İçeri girmesiyle Murdoch oturduğu büyük meşe masadan kafasını kaldırdı. Farah'nın yüzündeki sıkıntılı ifadeyi görür görmez, iki kaşının ortasına bir çizgi yerleşti.

"İyi misin, leydim?"

"Gayet iyiyim, sağol," diye yalan söyledi Farah, birden neden Murdoch'u aradığını çözemedi.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordu Murdoch dikkatlice, Farah'nın huzursuz adımlarını takip ederek çalışma odasını boydan boya yürüdü.

"Hayır. Evet." Farah volta atmaya kesti, sonra tekrar başladı, yoluna çıkma talihsizliği gösteren bir dünya küresine çarpı. "Ben... emin değilim." Sadece melankolik olmuştu. Kendini çok... terk edilmiş hissediyordu. Oysa şimdi dostunun sabırlı bakışlarını görünce bu hali ona çok salakça, ayrıca umutsuzca geldi.

Farah'yı çözen, Murdoch'un gözlerindeki anlayışlı yaklaşım değildi. Acımasıydı.

"Otursana." Murdoch kabarık bronz divanı işaret edip hizmetli kızı çağırmak için kordona bağlı zili çaldı. "Ben çay isteyeyim."

Farah oturmak istemiyordu ancak birdenbire ayakta duramayacak kadar yoruldu, külçe gibiydi. Murdoch çay sipariş ederken gözlerini ellerine dikti, sonra da Murdoch yanına oturdu. Farah kafasını ve cesaretini toplarken sessizce bekledi, nasılsa birazdan konuşacağını biliyordu.

“Onu özlüyorum,” diye kucığına doğru itiraf etti Farah.

“Eminim o da seni en az bu kadar özlüyordur.”

“Bir yanım gelmesini umuyordu, bir yanımsa gelmeyeceğinin farkındaydı.” Farah öfkeli gözyaşlarını eliyle çabucak itip Murdoch’a döndü. “Haklıydı, biliyor musun? Ben aptalın tekiyim.”

“Öyle deme, leydim.” Murdoch elini tuttu. “Aptal olan *asıl* o. Sevgi ve korku, insan kalbinin bildiği en güçlü iki duygudur. Ben Blackwell’i hayatımda hiç korkarken görmedim, onu bu kadar tehlikeli yapan da bu. Ne kadar şey kazanırsa kazansın, kaybedecek bir şeyi yokmuş gibi yaşadı. Ölümünden korkmadı.”

Farah’nın içi içini yiyordu, daha fazla oturamayıp ayağa kalktı. Sıcak bir öfke kalbinin tam yanına kor gibi düştü. “Ölümünden korkmuyor ama yaşamaktan korkuyor ha? Çok komik!”

“O tehlikeli bir adam, leydim. Sana zarar vermekten korkuyor. Umud etmekten ve seni tekrar kaybetmekten korkuyor. İlk seferinde zor sağ çıktı çünkü.”

Farah kollarını kendine dolayıp masaya yaslandı. “Başıma gelen o iğrenç olaylar... hepsi bana olan aşkının sonucuydu. Sence o yüzden mi bana karşı...”

“Hayır.” Murdoch elini yukarı kaldırdı ama Farah’nın yanına gitmedi. “Çok çeşitli koşullar ve güçler, ona karşı birleşti. Sen bir parçası olsaydın da, olmasaydın da, onun yolu yine buna benzer olacaktı. Birçok piçin ve yetimin kaderi böyledir.”

“Hiç aklım almıyor,” diye kederlendi Farah. “Bir şeyi *kaybetmekten* bu kadar korkup da kendini ondan mahrum etmek neden? Herkes bir mutluluk şansını hak eder. Ben More’un Blackheart’ı bile. Özellikle o hatta.”

“Sen de öyle, leydim.”

“Ben de.” Farah dik durdu, bir öz-keşif ânı yaşadı. “Ona çok kızgıyım. Doğuştan sahip olduğum hakların bana iade edilmesini sağlayarak bana müthiş bir iyilik yaptığını sanıyor, tamam, minnettar değilim diyemem. Ama kullandığı metot, hayatım boyunca sahip olmayı istediğim tek şeyi benden çaldı.” Murdoch’un artan telaşını görmezden gelerek çılgınlar gibi elini kolunu sallıyordu.

“Neymiş o?” diye duraksayarak sordu Murdoch.

“Bir *aile*, Murdoch.” Farah ayaklarını yere vura vura masanın arka tarafına geçti ve baş harflerinin basılı olduğu bir kâğıt ve kalem çıkardı. Farah’nın kocasını en son gördüğünden bu yana iki aylık periyotu gelip geçmişti ve her ay ona otuzuncu yaş gününün yaklaştığını, çocuk taşıyabileceği yılların azaldığını hatırlatıyordu. “Beni sevmekten bu kadar korkuyorsa, bu kadar inat ediyorsa, kendi bilir. Ama eğer Dorian Blackwell bana verdiği sözü tutmayacağını sanıyorsa, o zaman elimden çekeceği var demektir.”

“Ne planlıyorsun, leydim?” Murdoch yavaşça ayağa kalktı.

“Mektup yazacağım.”

Murdoch kâğıda şüpheyle göz attı.

“Hayatımı yaşayacağım, Murdoch,” diye ilan etti. “Dorian dâhil olsun, olmasın, ben ailemi kurmaya niyetliyim.”

Murdoch darağacına gitmeye hazırlanan bir insan gibi yerine oturdu. “Hiç kimse Dorian Blackwell’e ultimatom çekip de doğduğuna pişman olmadan kalmaz,” diye uyardı.

“Bu bir ultimatom değil, Murdoch. Bu onun son şansı. Eğer o bu şansı yakalamaya korkuyorsa, ben korkmuyorum.”

“Onu mahvedebilirsin, kızım. Sakın onu yıkma.”

Farah, Murdoch’a sinirli sinirli baksa da, adamın, dik kafalı kocasına sadakatini anlayışla karşıladı. “On yıldan uzun zamandır sırf erkeklerin arasında çalıştım,” diye bilgilendirdi onu. “Onları nasıl parçalarına ayırıp tekrar monte edeceğimi

bilirim. Sence çok mu zor? Ben onu yeniden inşa edebilirdim, Murdoch. Bizden çalınan geleceği yaşayabilirdik." Sırtı yüksek çalışma sandalyesine oturdu.

Murdoch kısacık kestiği sakalını bir saniye sıvazlayıp kalemi aldı ve olağanüstü bir yavaşlıkla kapağını açıp Farah'ya uzattı. "Sanırım bunca zamandır, yanlış Blackwell'den korkmuşum," dedi dalgın dalgın.

"Bombok görünüyorsun," diye yorum yaptı Christopher Argent, Dorian'ın Londra'daki evinin çalışma odasında fosur fosur puro tütürürken.

Dorian neye benzediğinin gayet iyi farkındaydı. Bu sabah camda gördüğü manzarayı hatırlayınca yüzünü buruşturdu. İki ayda çok kilo kaybedip süzölmüştü. Suratı bir deri bir kemikti, cildindeki tüm yaralar ve yaş çizgileri iyice belirginleşmişti. Sahiden de cehennemnin en derin çukurundan sürüne sürüne çıkmış, karanlık bir canavara benziyordu. Azıcık yiyordu. Azıcık uyuyordu. Çalışıyor, içiyor ve Londra sokaklarında kol gezip belasını arıyordu.

Bazen buluyordu. Bazen de, bela onu buluyordu.

Yine de yaşıyordu. Özlemle yanıp tutuşuyordu.

Farah'ın yokluğunun yaşattığı işkence, vücudunda kalan tüm izlerin sebep olduklarından beterdi. Dorian saplanıp kalmıştı, *ruhu ele geçirilmişti*. Derisi yanıyordu, kalbi acıyordu. İstiyordu. İhtiyaç duyuyordu. *Hasretiyle* kavruluyordu.

Argent, elini ağır ağır kirli sakalında gezdirerek, "En son ne zaman tıraş oldun?" diye sordu, sakalı kestane rengi saçlarından daha kızıldı. Sivri çenesinde kısacık uzamış sakalları onu bir centilmen değil, kemikli, haşın bir Keltli adama benzetiyordu.

Dorian sorularını duymazdan geldi. Bugün şarap mahzenindeki işini bitirdikten sonra banyo yapmıştı. Tek buna mecali vardı. "Adamın izini bulabildin mi?" diye öğrenmek istedi.

Harold Warrington, nitelikli cinayet kurgulama şüphesi sonucu açılacak soruşturmadan kurtulmak için para cezasını ödedikten sonra sırta kadem basmıştı.

Yozlaşmış bir yargı sistemi, iki kenarı keskin bir bıçaktı. Kötü niyetli bir kanun kaçağından, yani Dorian'dan rüşvet ve şantajı kabul etmeye gönüllü bir hâkim, bir başkası için de cüppesini satardı.

Gerçi Warrington'ı serbest bırakan hâkim, Ben More'un Blackheart'ıyla papaz olmaması gerektiğini iyi bilirdi, diye düşündü Dorian kara kara. Bu meseleyle *daha sonra* uğraşacaktı.

"O yüzden geldim." Puro içmek, Argent'ın zaten hırıltılı sesini iyice çatallandırırđı. "Aynasızlar bu sabah Thames'ten bir ceset çıkarmış. McTavish, Warrington olduğunu söylüyor."

Dorian aniden kafasını kaldırdı. "Eminler miymiş? Sen cesedi gördün mü?"

Argent evet anlamında başını salladı. "Üstünde kalleş herifin kayborduğu gün giydiğı adının baş harfi olan ceket vardı. Şişko pezevenk suyun içinde iyice şişmiş, beş polis zor taşıdı."

Son aylarda Dorian'm omuzlarına çöken gerilim gevşedi ve zonklayan bir baş ağrısı şeklinde geri döndü.

Argent alameti farıkası olan o soğuk, uyanık gözlerle onu süzdü, sanki karşısındakini bir insan değil, iç organlarına ayırıp incelemek istediğı bir hayvan olarak görüyordu.

"Neden ona gitmiyorsun?" diye sorguladı Argent. "Artık Warrington da problem değil?"

"Ben... gidemem," diye itiraf etti Dorian. Fazlasıyla gergindi. Farah'nun sunacağı tatlılığın, o hazzın getirisi derin uykunun bir tadına baktı mı, bir daha onunla aynı odada kalırsa kendine güvenemezdi. Şu anda bile, vücudunda kıpırtılar oluyordu.

Argent başını iki yana sallayıp upuzun fiziğıyle sandalyeden kalktı ve puroyu kül tablasında söndürdü. "Günün birinde Dougan Mackenzie'nin Perisini bırakacağını gözümle görsem inanmazdım." Dorian'a endişeli bir bakış fırlattı.

“Bana bu isimle hitap edecek bir sonraki insan, dilinden olacak,” diye hırladı Dorian. “Onu bırakmadım. Biz evliyiz. O hâlâ benim.”

Argent kehribar rengi kaşını kaldırarak şüphesini belli etse de, dilini tuttu.

“Sana bir mektup var, Blackwell.” Uşağı gümüş bir tepsinin üstünde yassı, beyaz bir zarf getirdi. Dorian zarfı aldı, Northwalk mührünü görünce midesi taklalar attı.

Farah neden onun mührünü kullanmıyordu? diye merak ederek balmumunu kırdı ve mektubu açtı.

Neden kullansın ki?

“Ben çıkayım o halde.” Argent zili çalıp uşaktan paltosunu istedi, bu arada Dorian da şakaklarına öfkenin demir kazıklarını saplayan sözcükleri okumaya başladı.

Dorian,

Aramızdaki bu duruma uzun uzun kafa yordum ve seni sonsuza dek verdiğin sözden azat etmeye karar verdim. Benim bir aile kurma niyetim hâlâ baki. Dolayısıyla, hedefime ulaşınca dek, bunu sunacak diğer adayları kabul etmeye başlayacağım.

Bu mektubu aldığında iyi olduğun ve huzuru bulmuş olduğunu samimiyetle umarım.

Sevgiler,

Leydi Farah Leigh Blackwell, Northwalk Kontesi

Dorian mektubu elinde dertop edip ayağa kalktığı gibi kâğıdı şömineye fırlattı. Daha önce benzerini hiç yaşamadığı bir öfke öyle bir şiddetle içine doldu ki, fiziksel olarak titremeye başladı. Her kötü karakterin, soğuk mantık ve zalim çıkar hesaplarının arkasında beyni olmayan bir gazap, hurs ve şehvet canavarı yatardı. Bu canavar daha barbar dönemlerde, insanın

benim diye iddia ettikleri uğruna yumruğuyla savaştığı dönemlerde yetiştirilmişti. Dorian düşmanlarını ezmek için taşlar ve silahlar kullanmak zorundaydı. İşte o canavar şu anda hâkimiyeti ele geçirmişti.

Karısına dokunma cüretini gösteren erkeklerin etlerini lime lime edecekti.

Benim. Karı damarlarından taşı. Nefesi bu kanla birlikte aktı. Kalbi, sahip olmadığını sandığı kalbi, Farah'yı yıllar önce İskoçya'nın fundalıklarında ilk gördüğü andan itibaren bildikleriyle ritmik bir şekilde attı.

Sadece benim.

Bir hışımla yanından geçtiği Argent'ın sözleri bir sivrisinek vızıltısıydı çünkü Dorian paltosuna uzanmış ve atını mahmuzlamıştı.

Farah'nın, onun şartlarını kabul etmeyeceğini baştan tahmin etmeliydi, bu kadar ısrarla tutturacağını bilmeliydi. Ancak sırf çocuk sahibi olmak amacıyla yatağını başka erkeklerle dolduracağı aklının ucundan bile geçmemişti.

Farah bir aile mi istiyordu? Dorian onun rahmine bir malikâne dolusu çocuk düşürecek. Farah'ya öyle bir sahip olacaktı ki, Farah yürüyemeyecekti. Dorian şerefli yoldan gitmeyi denemişti. Hayatının pislikleri ve tehlikelerinden onu uzak tutmak için elinden geleni yapmıştı.

Artık bitti. Farah tehlikeli oyununu kazanmıştı. Blackheart'ın sevgisini mi istiyordu? Tamam, onundu, beraberinde gelen tüm tehlike ve karanlıkla birlikte.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Madam Sandrine çıktıktan uzun süre sonra Farah yatak odasının ortasındaki yuvarlak platformun üstünde durdu ve boy aynasından kendine uzun uzun baktı.

Hampshire'daki vadisinin üstüne kadifemsi bir bahar akşamı iniyor, zümrüt yeşili tarlaları siyah gölgeli karelere çeviriyordu. Batıya bakan ufukta yalnızca koyu mavi bir ışık huzmesi kalmıştı ve Farah balkon kapısını açık bırakmış, yumuşacık esintinin girip saçlarını dağıtmasını izliyordu.

Üstündeki lavanta rengi, dantel tunik gözlerinde daha önce hiç görmediği bir menekşe tonunu ortaya çıkarıyordu. Saçları iri dalgalar halinde kollarını sarıyor, mumdan yayılan ışığı neredeyse bir lamba gibi parıl parıl yansıtıyordu. Bir geceliğe göre, oldukça çarpıcı bir modeldi. Yakası kapalı olmasına rağmen, yarı saydam kumaş her hattını ve kıvrımını sarıyor, hatta etrafındaki hareketli havanın serinliğinde göğüs uçlarını dikleştiriyordu.

Farah tek başına yatıp kalkmasına, genellikle özel hizmetli kızı bile yanında istememesine rağmen, Madame Sandrine'in, sipariş ettiği bir sürü yeni elbiseyle birlikte Northwalk'a gelirken yanında getirdiği çeşitli iç giyimleri denemeden edemi-

yordu. Sadece kendisine modellik yapıyordu ama duyularını okşayan bu kumaşın teninde yarattığı hisse bayılıyordu. Ayak bileklerine sürtünen etekleri. Erkeksi bir elin bu kumaşı kavradığını, altındaki teni ortaya çıkardığını hayal edebiliyordu.

Tanrım, Farah'nın akli fikri bu aralar hep oradaydı. Herhalde insan, tenin hazzının tadını bir kere aldı mı, onsuz yaşamıyordu. Farah elbette her cinsel ilişkinin, onun yaşadıkları kadar yoğun ve doruk dolu olmadığını biliyordu ve kocası dışında herhangi bir erkeği yatağına almakta, ruhunu teslim edecek kadar zorlanırdı.

Farah onu istiyordu. Hem de bir çocuk istediğinden daha fazla istiyordu. Dougan'ını geri istiyordu. Yalnızca bununla kalmıyor, o pürüzsüz, yırtıcı, kanun kaçağı Dorian Blackwell'i de istiyordu. O serinkanlı kibrini, sivri zekâsını ve onu göz hapsine alan bakışlarını özlüyordu.

Onu izleyişini.

Farah'yı bu geceliğin içinde görmesini istiyordu. Mumların önünde ayakta durmak ve o seyrederken geceliği üstünden yavaşça çıkarmak ve kocasını çıldırtmak istiyordu, acaba kontrolünü ne zaman kaybeder ve bir jaguar gibi ne zaman üstüne atlardı diye merak ediyordu.

Kurduğu fanteziyle bacakları kasıldı ve aralarından ılık bir sıvı aktı. Farah bu geceliğin içinde sahiden de bir peri gibi görünüyordu. Dorian'a bunu da göstermek istiyordu. *Onun* perisi olabileceğini. Tıpkı daha önce yaptığı gibi, ona sevmeyi öğretebileceğini göstermek istiyordu.

Bir tık sesiyle hülyalarından uyandı ve tam vaktinde arkasını dönüp bir gölgenin, mumun arkasında hareket ettiğini gördü. Kim odasının kuytu köşelerinde sinsice pusuya yatardı? "Dorian?" diye sordu.

"Piç kocanın seni dımdızlak ortada bıraktığını hâlâ kabullenmedin mi?" Kâbuslarında duyduğu ses karanlıktan aydınlığa çıktı. "Yazık."

Farah dürtüsel bir tepkiyle anında uşaklardan birini acilen çağırarak zili çalan ipe uzandı. Dönen bir çıkırt sesiyle donakaldı.

“Bir adım daha atarsan, aynaları kanınla boyarım.”

“Warrington,” diye nefesi kesildi. Adamın serbest bırakıldığını ve ortadan kaybolduğunu biliyordu ama Murdoch ona, ölüsünün bulunduğu haberini getirmişti.

“Buraya nasıl girdin?” Farah kapıya dönük duruyordu ve balkon ikinci kattaydı. Adamın basıp tırmanabileceği bir demir ya da kafes yoktu.

Warrington geniş, tombul suratında iki küçük çukura dönmüş gözlerini kıstı. “Bu evde senin ömründen daha uzun süre yaşadım ben, şımarık sürtük.” Tehditkâr bir adımla öne çıktı. “Burası benim evim.”

“Burası babamın eviydi,” diye tartıştı Farah.

Warrington dudak büktü. “Ama ben evin tüm sırlarını biliyorum.” Farah ansızın yatağa doğru baktı ve kendini örtme çabası içinde elleriyle göğüslerini kapattı. Elden ayaktan kesilmişti, boynu kasılıp kalmıştı ve dehşetten hiçbir kasını oynatamıyordu. “Ne... ne istiyorsun?”

“Bana ait olanı istiyorum!” diye köpürdü Warrington, Farah’nın üstüne yürüyüp tabancasını buzlu bir öpücük gibi şakağına dayadı. “Babanın bana vaat ettiği şeyi istiyorum.”

Onu kastediyordu. Farah karnuna bıçak saplanmış gibi bir panik hissine kapıldı, neredeyse yüzüstü yere kapaklanacaktı.

“Kocam geri dönmeden önce çekip gitsen iyi olur,” diye tehdit savurdu Farah, bir şekilde yalan söyleme becerisini geliştirdiğini umarak. “Tehlikeli bir adam. Eğer şimdi burayı terk edersen, onu senin peşine salmam.”

Warrington ellili yaşlara merdiven dayamış olmasına rağmen, güçlü kuvvetli fizliğini koruyordu, belki gençliğinden biraz daha yumuşak ve kiloluydu. Farah adamın savaşta babasıyla birlikte savaştığını, babasının hayatını kurtardığını ha-

tırladı. Robert Townsend o yüzden mi onu yanında tutmuştu? Minnetinden dolayı mı?

Warrington loş ışığın altında durduğundan Farah, adamın teninin aylar öncesinden daha kötü göründüğünü fark edebiliyordu. Boynunun bir yanı berelenmişti ve nefesi leş gibi kokuyordu. Çürümüşlük ve ölüm gibi.

Warrington, suratını onunkine doğru yaklaştırdı Farah geriye doğru kaçtı. “Evlendiğin o ağzı yüzü kaymış kalles herif sana bakmaya tahammül edemiyor. Seni sevmiyor. Seni kurtarmaya gelmeyecek. Kaybolduğunu, iş iştence geçince anlayacaklar.”

Sözlerindeki doğruluk, kafasına dayadığı tabancadan daha fazla korkuttu Farah’ı. Herkese iyi geceler deyip yatacağını duyurmuştu. Odacı kız Margaret ona bakmak için kapıdan kafasını uzatsa bile, Farah’nm uyumadan önce lavaboyu kullandığına kanaat getirirdi.

Warrington elinden gelenin en kötüsünü ardına koyana dek kimse onu aramaya çıkmazdı.

“Sana istediğini veremem.”

“Biliyorum,” diye hırladı Warrington, gözleri fıldır fıldır döndüğünden Farah adamın akıl sağlığından şüphe etti. “Bunu bilmiyorum mu sanıyorsun?” Pençe gibi parmaklarıyla Farah’nm kolunu kavrayıp onu gardırobunun durduğu doğu tarafındaki duvara doğru itti. “İstediğimi elde ederken can veririm ama en azından kanım yerde kalmamış olur.”

Farah tepindi, onunla herhangi bir yere giderse, hayatının yalan olacağını farkındaydı.

Kapı yavaşça tıklatıldı. “Leydim?” diye seslendi Murdoch.

“Hemen defet,” diye dişlerini sıktı Warrington, tabancayla tekrar kafasını dürterek ve boynunu acıtarak.

“Ben... yattım bile, Murdoch,” diye seslendi Farah, şaşırtıcı derecede net bir sesle. “Yarın sabah konuşuruz.”

“Bunu duymak istersin,” diye ısrar etti Murdoch. “Londra’dan Argent telgraf çekmiş... Kocanla ilgili.”

“Murdoch lütfen, şimdi uğraşamam. Buraya sakın girme!” diye bağırdı, sesindeki telaşı tuhaf bulup yardım göndermesi için dua ederek.

Bir saniye geçti geçmedi, odanın kapısı Murdoch’un yapılı omzunun altında paramparça olarak çat diye ardına kadar açıldı.

Warrington silahını ateşledi ve Murdoch düştü.

Farah çılgık attı. Warrington’ın elinden kurtulmak için delendi ama adam bir kartal pençesi gibi kolunu kısırmıştı. Murdoch’un yan tarafından kanlar akıyor, gri yeleşini ıslatıyordu. Murdoch zar zor nefes alıyor, havayı içine çekmeye çalışıyordu çünkü kurşun yemenin şokuyla göğsündeki hava boşalmıştı.

“Murdoch,” diye bağırdı Farah. “Murdoch, beni duyabiliyor musun?”

Warrington bu kez tabancasını dalgalı saçlarının arasından ensesine itti. “Benimle geleceksin, yoksa ikinci kurşun herifin gözüne girer.”

Farah paniğini bir yana bırakıp sakın bir azimle durdu. Murdoch, tam da birbirlerini bulmuşken Tallow’u terk edemezdi. Silah sesi bütün ev halkını ayaklandırırdı ve kapıdan içeri girecek kişi Warrington’ın sıradaki kurbanı olurdu.

“Geleceğim,” dedi. “Yeter ki onu öldürme.”

Warrington, Farah’yı gardıroba doğru itti, tek eliyle sürgüyü açtı çünkü diğer eliyle silahı Farah’ya bastırıyordu ve onu yeni elbiselerinin arasından içeri itti, sahte duvardan arkaya apar topar düşerken Farah dengesini zor sağladı.

Kâğıttan duvarın ve kadife perdelerin diğer tarafı, ara ara aydınlatılmış soğuk taşlardan ibaretti. Zamanda iki yüz yıl geriye gitmek gibiydi.

“Bu ne böyle?” Farah’nın titreyen sesi nemli koridorda yankılandı, tek tük karşılırlarına çıkan kapılar başka yerlere açılıyor, muhtemelen malikânenin farklı bölümlerine bağlanıyordu.

Warrington hoyratça omzundan ittirip onu ilerlemeye zorladı. “Yürü,” diye emretti.

Taşların soğukluğu ve burnunun direğini kıran pis kokular, Farah'nın elbisesinin incecik kumaşından içeri sızdı. Farah kendine sarıldı, rutubetli, engebeli toprak zemin terliklerinin altında saptayamadığı acayip sesler çıkarıyordu.

"Northwalk Abbey, on altıncı yüzyılda papacı bir kont tarafından inşa ettirilmiş," diye sohbet eder havada bilgi verdi Warrington. "Söylentilere göre, suç işleyen Katolik papazları burada tutar ve Brighton üstünden gizlice ülkeden dışarı çıkarırmış."

"Beni buraya tarih dersi vermeye getirmedi herhalde," dedi Farah ukalaca. "Beni nereye götürüyorsun?"

Warrington tabancasıyla onu omzundan itekledi. "Tıpkı tüm unvan taşıyan monarşiler gibi. Unvanının kökeni hakkında bir şey bilmezsin. Siz şatolarınıza ve kiracılarınıza sahip olun diye hangi masumların kanı dökülmüş, bihabersiniz."

"Ben o sınıfa girmem," diye karşı çıktı Farah. "Ben sadece babamın, benim sahip olmamı istediği şeyleri istiyorum. Seni benden daha fazla hak sahibi kılan ne?"

Aniden alçalan bir yere gelmişlerdi, dimdik merdivenlerden karanlık bir boşluğa iniliyordu. Farah omzunun üstünden Warrington'a şöyle bir baktı, adam duvardan bir meşale alırken tabancayı da sırtına bastırmaya devam ediyordu. "İn aşağı." Tabancasıyla basamakları işaret etti.

Farah karanlığa uzun uzun baktı. Oraya inmek *istemiyordu*. Ya bir daha hiç çıkamazsa?

"Kımlıda, yoksa o güzel lülelerin alev alacak."

Farah, Warrington'ın ona doğru savurduğu meşalenin sıcağını derisinde hissetti. Geceliğini dizlerinin üstüne doğru sıyrıp kaba ahşap parmaklığa tutuna tutuna ilk adımını attı.

Warrington'ın meşalesinden yayılan ışık onu takip ediyordu ve aşağı inerlerken Farah adamın ağır nefesini ensesinde hissediyordu. İlk önce kokular burnuna çarptı. Ölüm, pislik ve dışkımsı sıvılar. Farah öğürme refleksini bastırmak için elini

ağızına götürdü. Meşalenin ışığı, ne olduğunu saptamak istemediği bir hayvanın kemiklerini aydınlattı. Ardından pis bataniyelerden kaba saba bir yer yatağı ve Warrington'ın tuvalet olarak kullandığı eski bir kova.

Midesi kalktı ve Farah yanaklarının karıncalanmasına, ağzının salyayla dolmasına rağmen yutkundü. "Burada mı yaşıyordun?" diye sordu dehşet içinde. "Bunca zaman?"

"Dedim sana, Northwalk benim evim." Warrington meşaleyi çok eski bir metal halkaya yerleştirirken gözlerini Farah'dan bir an bile ayırmıyordu. "Baban, Robert, seni bana vaat etti." Adını tükürür gibi söylemişti. "Seni vaat etti ki, ben de mirasının bir parçası olabileyim."

"Neden öyle yaptı?" Farah, aklı erdiğinden beri aklından geçen bu soruyu nihayet dillendirmişti. "Ona karşı kozun neydi ki, buna razı olmasını sağladın?"

Warrington yere tükürdü, güneş görmemekten hayalete dönmüş suratında gözleri iki siyah çukura dönüştü. "Sen öyle düşünürsün tabii, işe yaramaz kaltak." Farah'ya doğru bir adım attı ve Farah yüreği ağzından çıkacakmış gibi atarak geriledi. "Sen doğduğunda ben on sekiz yaşındaydım ve bir yıldır babanın ayakkabısının altını yalıyordum. Kraliçenin ordusunda, yüzbaşı olmak için beceriye değil, parana bakıldığını biliyor muydun? Senin baban hayatı boyunca sadece tilkiler ve sülünlere ateş etmiş, ayrıcalıklı bir konttu ve bense yaşımı büyüttüğüm için on beş yaşından beri piyadeydim. Ben babanın ayakkabılarını cilalamak, paltosunu silkelemek ve hiç kazanmadığı madalyaları iğnelemek zorundaydım. Tüm bu süre boyunca da, onu kardeşim gibi seviyormuş gibi yaptım. Bensiz yapamayacağına onu ikna ettim."

Farah şok oldu. "Yani babamın bizi nişanlandırmasının sebebi..."

"Sebebi senin gibi şımarık bir salağı sevebileceğime, koruyacağıma ve el üstünde tutacağıma onu inandırmamdı."

Warrington şimdi tam önünde durmuş, tabancasını Farah'nın çenesinin altına bastırıyordu. Farah yutkundukça tabancayı hissettiğinden iç karartıcı, dehşetengiz düşünceler zihninde başka şeye yer bırakmıyordu.

"Bunları bilmiyordum," diye fısıldarken, Warrington'ın ağız kokusu mu, köşedeki kovadan yükselen iğrençlik mi, hangisi daha kötü diye odaklanmamaya çalıştı. "Lütfen," diye bakışlarıyla ona yalvardı. "Bu şekilde sona ermek zorunda değil. Sana çeyizim olarak vaat edilen parayı verebilirim. İngiltere'de ya da Amerika'da sıfırdan başlayabilirsin. Her şeyiyle sana ait bir toprak satın alırsın. Kimse elinden alamaz."

"Artık bunun için çok geç," diye haykırdı Warrington, sesinin titreşimleri duvara çarpıp yankılandı ve toprak zemin tarafından emildi. "Benim için artık çok geç," dedi daha sessiz, daha düz bir tonlamayla, tabancasının namlusunu Farah'nın boynundan aşağı indirdi, köprücük kemiklerinden geçirip iki göğsünün ortasındaki yarıktan tuttu. "*Senin için çok geç.*"

"Asla çok geç değildir," dedi Farah ona. "İnsan hayatta olduğu sürece, *yaşamayı* seçebilir. Mutlu olmayı seçebilir, gerekirse sil baştan başlar." Farah buna sahiden inanıyordu. Aynı zamanda da yaşama ihtimalinin, Warrington'ın bakışlarındaki delilikle birlikte azalışını görebiliyordu.

"Evlendiğim karı bana bir orospu hastalığı bulaştırdı. Doktorlar bir aylık ömrüm kaldığını söylüyor ama bedenimden önce, aklım gidecekmiş."

Farah aldığı her nefesle birlikte göğsünün tabancaya bastığını, namlunun teninin sıcaklığıyla ısındığını hissediyordu. Bu duygudan ödü patladı, her yanı uyuşturdu ancak beyni yine de bir hayatta kalma yöntemi arıyordu.

Warrington'ın kaybedecek bir şeyi kalmamıştı. Yalnız intikam için yaşıyordu.

"Sana tecavüz edecektim," diye ölüm gibi bir sesle bildirdi Farah'ya. "Benimle birlikte tüken, içten içe çürü istemiştin."

Ancak artık beceremiyorum, frengi yüzünden çüküm de kul-
lanım dışı kaldı.”

Bu ufak merhamete minnettar kalırken hayatına kastedilen
tehditle Farah’nın midesi ağzına geldi, iğrenerek inledi. Taban-
canın ağırlığı kaburgalarından kalkmıştı, Warrington namluyu
bu kez ağzına dayamıştı ve Farah kararan gözlerini kırıştı-
rmak, aklını oynatmamak için çabaladı. Görüş açısı berraklaş-
tığında Warrington kolunu ona doğru uzatmıştı ve tabanca
şakağındaydı. Farah ya tabancaya, ya Warrington’m suratına
odaklanabiliyordu, ikisine aynı anda odaklanamıyordu.

“Sakin benim gibilerin altına yatamayacak kadar üstünmüş
havalarına girmeye kalkma,” diye dişlerini sıkıttı Warrington.
“Doğuştan kontes olabilirsin ama en aşağılık pisliklerden bi-
riyle çamurda yuvarlandın bile. O mükemmel bedenini, onun
dokunuşuyla pisletip bir Blackwell olarak Northwalk unvanı-
na ve Townsend soyadına leke sürdün. Onun geçip gittiği biri-
siyle yatmaktan iğrenirim zaten.”

Farah ağzının kenarından akan bir damla kanı sildi. Buz
gibi bir öfkeyle dolup acıyı unuttu, gözleri o loşlukta keskin-
leşti. “Kocam hakkında kötü konuşma,” diye uyardı, kendine
ait olmayan bir sesle. “Sen onun botlarını bile yalamaya layık
değilsin, az kaldı adını anacaksın. O kanundan bile iyidir, tüm
lordlardan daha güçlüdür ve sen kırk fırın ekmek yesen, onun
gibi bir insan *asla* olamazsın.”

Warrington dudaklarını kıvrıp çürümeye başlamış ağzının
içinde dökülmeye yüz yutmuş dişlerini gösterdi. “Ne yazık ki,
senin bunları söylediğini hiçbir zaman duyamayacak. Tahmin
ediyorum, Dorian Blackwell sonsuza dek karısına ne olduğu-
nu merak edecek. Çünkü burada cesedini asla bulamayacak.
Birlikte çürüyüp gideceğiz, sonsuza dek aynı mezarda gömülü
kalacağız.” Warrington parmağını tetiğe dayadı ve bastırmak-
tan parmağının ucu beyaz oldu. “Elveda, Leydi Northwalk.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dorian, safkan atının sırtında dört nala yaklaşırken Northwalk Abbey gecenin ortasında parıl parıl parlıyordu. Bütün pence-relerde ışık yanıyordu ve içerideki telaşlı koşturmaca hareket-leri Dorian'm ensesindeki tüyleri diken diken etti.

Bir sıkıntı vardı.

Taş döşeli avluya takır tukur girip atından atladı ve avluda, ellerinde tuttukları haritayı inceleyen adamlara odaklanarak yularını seysis çocuğa uzattı.

"Neler oluyor burada?" diye öğrenmek istedi.

Karısına göz kulak olması için tuttuğu Peter Kenwick, adamların başındaydı. Dorian yaklaşırken koyu renk gözleri büyüdü. "Blackwell!" diye haykırdı, haritayı buruşturarak. "Murdoch vuruldu."

"Yaşıyor mu?"

"Evet, doktor çağırdık ve sana haber yollattık. Şu anda Tal-low yanında."

Dorian binici eldivenlerini elinden yırtarcasına çıkarıp mer-divenleri ikişer ikişer atladı. "Karım nerede? Bunu kim yaptı? Umarım hakkından geldiniz."

Adamlar merdivende peşinden koşarken sessizliklerinde

bir uyarı gizliydi. "Murdoch, Leydi Blackwell'in yatak odasında bulundu," dedi cevap verecek kadar cesur birisi. "Leydi Blackwell kayıp."

Dorian'ın içini soğuk bir dehşet kaplayarak merdivenlerin tepesinde durup aniden arkasını döndü. "Ne demek *kayıp*?"

Kimse gözlerinin içine bakamıyordu.

"Canını seven, cevap versin."

Dorian'ın simasına biraz daha alışkın olan Kenwick öne adım attı. "Tek bildiğimiz, onu bulamadığımız, tabancayı da bulamıyoruz. Evin altını üstüne getirdik, efendim, etrafı da arayacağız. Fazla uzağa gitmiş olamaz."

Dorian'ın içini kesen dehşet, buzdan bir korkuya dönüştü. "Silah ateşlendiğinden beri ne kadar zaman geçti?"

"Birkaç dakika," diye cevap verdi Kenwick. "Hemen hemen."

Dorian siyah pelerini arkasında havalanarak Northwalk Abbey'ye daldı ve avaz avaz Murdoch'a seslendi. Yatak odaları ikinci katta olmalıydı diye düşünüp merdivenlere koştu, botları haliya değmiyordu bile. "Murdoch!" diye kükredi. "Farah!"

Sağdaki koridorun kıvrıldığı köşeden Tallow çıktı. "B-Blackwell! Buradayız!"

Murdoch paramparça olmuş bir kapının dışında, menteşelere tutunarak duvara dayanmış oturuyordu. Bir hizmetli kız yan tarafına büyük bir bez bastırıyordu.

"Murdoch." Dorian yaralı adamın yanında tek diz üstüne çöktü. "Bunu kim yaptı?"

"Kurşun etimi teğet geçti." Murdoch onu başından savdı. "Git. Kız elinde," diye dudaklarını sıkarak zor konuştu. "War-rington."

Piç herif ölmemiş.

"Hayır!" Dorian ayağa fırladı, öfkenin ateşi o yabancı ateşe döndü, düşünceleri de nefesi de kesildi. "Onu nereye götürdü? Ne tarafa gittiler?"

Murdoch başını iki yana salladı. "Odadan hiç çıkmadılar.

Ben kapıdaydım.” Yüzünü buruşturup küfretti, kız da bezi yan tarafına daha sıkı bastırdı.

Dorian, Farah’nın yatak odasına panter gibi daldı, içeride sadece tek bir mum yanıyordu. Walters ve Gemma balkonu ve yatağın altını kontrol etmişti. “Burada değil.” Gemma çok telaşlıydı. “Her yana baktık. Balkondan atlasalar, sağ kalmazlar, burası çok yüksek.”

Dorian’ın vücudu kasıldı. “Murdoch,” diye dişlerini sıktı. “Acaba bilincini kaybetmiş olabilir misin? Senin yanından ge- çip gitme ihtimalleri yok mu?”

“Sıfır,” diye çatlak sesle cevap verdi Murdoch. “Bayılsam şükrederdim.”

Dorian’ın paniği, öfkesini yenmeye başlıyordu ama Dorian müsaade etmedi. “Warrington ölü bir adam,” diye duyurdu Farah’nın odasının kapısına üşüşen adamlara. “Ve onu içeri alan embesil de. Hanginiz yaptı?”

“İmkânsız, Lord Blackwell,” diye hayret etti Kenwick. “Emrettiğin üzere, görevimizin başındaydık. Birimiz bile geç kalmadık, birimiz ihmal etmedik. Seni başarısızlığa uğratma cesaretimiz yok.”

“Karım, *düşmanımın* elinde.” Bu haberin doğruluğu kanını kaynattı, bir adam keşke birden fazla kez ölebilse diye diledi. Farah’ya kaç defa el sürdüyse, Warrington’ı o kadar sefer öldürebilirdi. Adamın vücudu pes etmeden önce ruhu çökerdi. Bunun değişik *yolları* vardı.

Üstelik bu kez, Warrington ölü kalacaktı.

“Onu bulacağız,” diye söz verdi Kenwick.

“Onu kaybetmenin hesabını vereceksiniz,” diye ant içti Dorian.

Adamların beti benzi attı, Murdoch’tan daha çok soldular. “Blackwe...”

Kalenin içinde bir silah sesi yankılandı, herkes donakaldı. Sonra bir tane daha.

“Farah,” diye nefesi kesildi Dorian’ın. Silah sesi kalenin içinden gelmişti, duvarların içinden. Dorian doğudaki duvara yürüdü ve önce ellerini, sonra kulaklarını duvara yasladı. Farah duvarın arkasındaydı. Dorian biliyordu. Ölmemiştir. Silah onun için patlamamıştır. Farah yaşıyordu. Yaşıyordu çünkü Dorian hâlâ hayattaydı. Farah’nın kalbi atmayı keserse, Dorian’ın ruhu onu takip ederdi.

Kendini kafeste kilitli kalmış bir hayvan gibi hissederek var gücüyle gardıroba abandı ve tahtalar parçalandı. Gerekirse bu lanet olası kaleyi tuğla tuğla söker atardı. Farah’nın yatak odasından başlayarak.

“Elveda, Leydi Northwalk.”

Farah düşünmeden tepki verip tam tetiği çektiği sırada Warrington’ın bileğine vurdu.

Tabanca tam kulağının yanından ateşlendi. Farah artık duymıyordu ama *tekme* atabilirdi. Aynen öyle yaptı ve ayağını Warrington’ın bacaklarının arasında mümkün olduğunca yükseğe attı.

Bir kurşun daha taşlara çarpıp sekti ama Farah acı duymuyordu, o yüzden tabancaya uzandı, Warrington önünü tutarak yere düşerken kolaylıkla elinden çekti.

Farah bir saniye bocaladıktan sonra tabancayı doğru açığa yönlendirdi ve yavaş yavaş Warrington’dan geriye doğru çekildi. “Kıpırdama,” diye bağırdı, sesi boğuk çıkarak. Daha önce hiç deneyim etmediği bir şiddetle titriyordu. Sol kulağı yüksek bir şekilde çınlıyordu, bir de akan suya benzer bir ses daha vardı ama Farah hayattaydı.

Hayattaydı.

Warrington’ın ağzından dökülen sözlerin pisliği, bu çukurun pisliğiyle yarışır. Farah, silahı hâlâ Warrington’a doğrultarak o dimdik merdivenleri nasıl tırmanacağını kestirme-

ye çalıştı. Önce yukarı koşup yardım mı çağırmalıydı? Yoksa Warrington'ı namlunun ucunda tuta tuta yukarı mı çıkarsaydı? Yoksa piç herifi oracıkta öldürüp işini bitirse miydi?

Bu fikir ona çok cazip geldi ama midesi kaldırmayacaktı.

Gürültülü bir patlama sesiyle, parçalanmış tuğla ve tahtaların çatırtısıyla irkildi. Warrington fırsattan istifade edip ısırma-yı planlıyormuş gibi dişlerini göstererek üstüne atladı.

Farah arka köşeye doğru çekildi, çığlık attı ve tetiği çekti.

Warrington sendeledi, göğüs kafesinin altında bir delik açıldı ve arkaya düştü. Farah ona doğru yaklaşan ayak seslerinin titreşimlerini duymadı, hissetti.

Kulağındaki çınlama azalmaya başlamıştı ve bazı adamların ona seslendiğini duyar gibiydi, ancak olduğu yerde bakalmış titriyor, acaba tüm mermileri düşen adama boca etsem mi, tekrar ayağa kalkar mı diye düşünüyordu.

Warrington hızlı hızlı gözlerini kırıştırdı. Ağzından kanlar akarak bir şeyler söyledi ama Farah ne dediğini anlamadı. Dünya dönmeye başladı, bastığı yer kudurmuş bir denizde sallanan bir gemi gibiydi.

Merdivenlerin oradan karanlık bir gölge panter gibi atladı, uzun paltosu arkasında bir iblisin kanatları gibi açılarak Warrington ile ikisinin ortasına indi.

Dorian.

Esirlerini almaya gelmiş bir iblise benziyordu. Saçları karam-kam kadar siyahtı. Yaralı gözü kapkaranlık hislerle parlıyordu ama Farah o şok içinde hiçbirini okuyamadı.

"Silahı bana ver," diye hırladı Dorian. "Onun hayatı benimdir."

Dorian'ın sözlerini duyan Farah bir anda kendine gelip toparlandı. "Hayır." Dorian'a sinirli sinirli baktı. "Bana saldırdı."

"Farah, sen katil değilsin," diye onu yatıştırdı Dorian, oniks gözünden yoğun bir şefkat göndererek. "Şimdi silahı bana ver."

"Bu konudaki durumumu yeniden değerlendirdim."

Warrington'ın seğiren bacağma baktı, nefes aldıkça gırtlakından gurultulu bir ses çıktığını duydu ve tekrar başı döndü.

Dorian hızlı ve sihirli hareketlerle gözünü kamaştırarak tabancayı elinden aldı, Farah'yı arkasına itti ve Warrington'ı indirilmesi gereken bir köpekmiş gibi iki gözünün ortasından vurdu.

Farah ellerini kulaklarından çekip Dorian'ın geniş sırtını itti, korku, şok ve öfkenin arasında yaşadığı, onu görmenin sevincini çaktırmamaya çalıştı. "Bunu yapmana gerek yoktu," diye çıkıştı. "Zaten ben vurmuştum, sağ kalmazdı."

Kocası ona doğru döndü, tabancayı beline sokarken Farah'nın neredeyse çıplak vücudunu tepeden tırnağa süzdü. "Yavaş yavaş ölmesi gerekiyordu ama olsun," dedi. "Yine de o benim ruhumda bir leke, senin değil."

Yeri yerinden oynatan bir an birbirlerine bakadurdular.

"Dorian." Farah nefes verir gibi adını söyledi ve sesini duy-mak, Dorian'm içindeki yoğun, güçlü duy-guları coşturdu.

Farah bir anda buz gibi taşlarla, alevler içinde yanan, uyarılmış bir seksenlik bir adamın ortasında kaldı. İlkel bir iniltiyle beraber haşın ve sahiplenici bir öpüşmeyle dudakları istila edildi. Dorian'm eldivenli elleri her yerinde geziyor, neredeyse doktor gibi bir edayla yaralandı mı diye kontrol ediyordu, sonra Farah'ya nefes bile aldırmayacak kadar sıkarak sarıldı.

"Peri," diye mırıldandı dudaklarına doğru ve Farah, çocukluklarından alıştığı o aksanı duyar gibi oldu. Dorian, Farah'nın dudağını tutsak etti. Sahiplendi. Derin derin iterek diliyle ağ-zını işgal etti.

Farah burayı terk etmek istiyordu. Koku, ölüm ve korkudan kaçmak istiyordu. Ancak kocasının kaburgalarının genişlediğini, âdeta acıyla nefes aldığı hissetti, sert bedeninde kemiklerine kadar inen titremeleri duydu ve kollarında pasifçe durup yakıcı öpüşlerine teslim oldu.

Dorian sımsıkı dudaklarını ve sivri çenesini çekip durarak

adını tekrar tekrar söyledi. "Peri. *Perim.*" Farah ona karşılık vermeye, teskin etmeye çalıştı ancak aldığı her nefesle Dorian yine dudaklarını esir alıyordu. Dorian'ın solukları yavaşlama-ya, telaşını yitirmeye, geniş göğsünden kesik kesik çıkmaya başladı.

Yüksek bir boğaz temizleme sesi kalenin duvarlarında yankılanana dek Farah yalnız olmadıklarının farkında değildi. "Blackwell..." Her işe koşan adamlardan birini, Kenwick'i hemen tanıdı. "Bunu ne yapalım?" Warrington'ın cansız bedenini botunun ucuyla dürtükledi.

Dorian başını kaldırdı, gözlerine inen o delilik perdesi kalktı. Farah'yı tekrar süzünce geceliğinin içini gösterdiğini yeniden fark etti.

"Kurtul gitsin, Kenwick," dedi pis pis ve pelerinini çıkarıp Farah'nın omuzlarına attı.

Farah tek kaşını kaldırdı ve vücudunu saran sıcaklık, anında geceliğinden içeri, tenine işledi. Farah soğuktan değil ama derin, yoğun bir rahatlama hissinden dolayı titredi. "Kenwick? Benim tamircimi tanıyor musun?"

Dorian mahcup görünme nezaketini bile göstermedi ve Farah gözlerini kıstı. "Personelimden kaç kişi senin çalışanın?"

Dorian cevap vermedi. Onun yerine, güçlü koluyla onu dizinin altından kavradı ve geniş göğsüne yaslayarak kaldırdı.

"Kendim yürüyebilirim," diye belirtti Farah, kımıldanarak.

"Sakin dur," diye emretti Dorian, merdivenleri tırmanırken.

Farah da dediğini yaptı çünkü tüm bunlardan sağ çıkıp merdivenden düşerek can vermek istemiyordu. Hiç sırası değildi. Kocasına edeceği iki çift lafı vardı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Murdoch!" Paramparça olmuş gardırobundan dışarı çıkar çıkmaz bağırdı Farah. Aşağı inmek için çırpındı fakat Dorian onu sarmaşık gibi sıkıyordu.

Buruş buruş elbiseler yere dağ gibi yığılmış, berbat bir savaşın kurbanları gibi saçılmışlardı. Farah'nın odası, define arayan gözü dönmüş bir hırsız tarafından tarumar edilmiş gibi darmadağınktı.

"Onunla ilgileniyorlar," dedi Dorian.

"Ölebilirdi." Dorian'ın kucağına sokuldu. "Hemen ona gitmem lazım!"

Kocası, Farah'nın direnişini rahatlıkla kaldırdı, dişlerini sıkıyordu. Tahtaların kıymıklarını botlarının altında çiğneyerek Farah'yı, Murdoch'un koridorda Frank ve Tallow'un arasında ayakta durduğu yere taşıdı. Gemma yan tarafına bir kumaş parçası bastırıyordu ve Farah, bezin henüz kana bulanmadığını fark edince rahatladı.

"Sen beni merak etme, kızım," diye çıkıştı Murdoch. "Gövdemin orta kısmı çok etlidir. Kurşun sadece bir kısmını sıyırdı, o kadar."

Farah rahat bir oh çekip daha güçlü bir şekilde kıpırdanma-

ya başladı. Murdoch'un soluk tenini görünce telaşlandı, adam boncuk boncuk terlemişti. "Murdoch! Sana doktor lazım."

"Aman ya!" Başıyla koridorun sonundaki odasına götürülme-yi işaret etti. "Biraz viski ve birkaç dikişle halledilecek, basit bir şey. Aslında utanarak söylüyorum ki beni kurşun değil, olayın şoku yere devirdi. Bu tarz olaylar için yaşlandım artık."

Farah kendi gözüyle görmek için sabırsızlanarak kocasının geçit vermeyen göğsünü ittirdi. "Yeter Dorian. İndir artık beni!"

"Hayır." Dorian güçlü kollarıyla onu iyice sıkı tuttu ve Murdoch'a tepeden baktı. "Sana doktor bakacak, nokta."

"Bir d-doktor ç-çağırdık," diye haber verdi Tallow, Murdoch'tan daha iyi durumda değildi, Farah onu hiç bu kadar kararlı görmemişti.

"Murdoch'un tedavisi bitince de doktoru, Leydi Blackwell'e gönderin," diye kesin emir verdi Dorian. "Ayrıca hemen bir leğen ve sabun getirin."

"Yo, yo. Hiç zahmet etmesin. Benim hiçbir yerim yaralanmadı," diye ısrar etti Farah. "Beni aşağı indirirsen, kendin de görürsün."

Dorian şaşırtıcı bir sahiplenici ve gizemli bakışla ona tepeden baktı. "Ben... yapamam."

Murdoch'un kendine has havlar gibi şen kahkahası hepsini şaşırttı. "Git erkeğinle ilgilen, Leydi Blackwell. Sanırım bu gece en büyük korkuyu o yaşadı."

Blackwell yardımcısına pis bir bakış fırlatsa da, itiraz etmedi ve sessiz kalabalık birdenbire yaralı adamı odasına götürme işine ilgi duydu.

Murdoch haklıydı. Her ne kadar Farah titremeyi kesse de, kocasının kasları hâlâ istem dışı zelzeleler içinde seğiriyordu. Koridorun ortasında duruyor, Farah'ı bağrına basmış, sanki dayanamayacağı kadar çok gücün altında bel vermiş bir insan gibi bekliyordu.

“Efendinin odaları,” diye emretti Dorian.

“Ben o odaları kullanıyordum.” Farah odasının kaosunu işaret etti. “Beni oraya götür.” Kontes suitini işaret etti. Ateş yanmadığı için soğuk olacaktı ama idare etmek zorundaydılar.

İçerideki tek ışık parlak ay ışığıydı, camlardan içeri girip beyaz pencere pervazını gümüşe ve maviye boyuyordu. Ani dinginlik ve sükûnet ikisini de afallattı ve bir an sadece durup uyum sağladılar.

Dorian’ın derin nefesleri karanlığı deldi, geceyi Farah’nın görmese de anlayabildiği binlerce duyguya boyadı.

“Beni şimdi yere indirebilirsin,” diye nazikçe içini rahatlat-tı. “Güvendeyiz.”

Dorian iki kez nefes alıp verdi, öyle cevap verdi. “Ben... seni elimden bırakamıyorum sanki.”

Farah karanlıkta elini uzatıp avucunu Dorian’ın sert çene-sine bastırdı, birkaç günlük kirli sakalı hissetti. “Beni serbest bırakmak zorunda değilsin.”

Dorian istemeye istemeye kolunu Farah’nın dizinin altın-dan çekti ve Farah yere bastı, ama Dorian hâlâ omuzlarına sarılıyordu. “Sana vurmaya *cüret etmiş.*” Dorian, vahşi sesiyle tezat bir hassaslıkla başparmağını Farah’nın hafifçe şişmiş du-dağına götürdü.

Farah fark etmemesini ummuştı. Tahmin etmeliydi.

“Önemli değil,” diye geçiştirdi, elini Dorian’m eldivenine bastırıp.

“Keşke piç herifi diriltip tekrar gebertebilseydim,” diye hır-ladı Dorian. “Can çekişe çekişe.”

Farah kalın pelerin omuzlarında, ona doğru yaklaştı. Dori-an geri çekilmedi.

“Sana dokundu mu, Farah?” diye sordu Dorian işkenceler içinde. “Başka bir yerine zarar verdi mi?”

“Vakit olmadı.”

“O iki el ateşi duydum ya, sandım ki...”

Farah parmaklarını yavaşça bastırıp Dorian'ın dudaklarını durdurdu. "Günün dehşet dolu anlarının üstünde durmayalım." Farah parmaklarını arkaya çekti. "Neden buradasın, Dorian?"

Dorian zaten gergin olan vücudunu iyice sıkıp ona doğru yaklaştı, elleriyle haşince omuzlarını tuttu. "Sakin bilmezden gelme. *Mektubun*," diye dişlerini sıkı. "Yoksa kendine bir âşık buldun mu? Çünkü yemin ederim, Farah, adamın hayatı senin için değerliyse..."

Farah yeniden parmaklarını Dorian'ın dudaklarına götürdü ve umutlanmaya başladı. "Sen kalbimi kırdıktan sonra, bu kadar kısa sürede başkasını yatağıma almak benim için imkânsızdı," diye itiraf etti.

"Ama yapacaktın," diye suçladı Dorian, parmaklarının altından dudaklarını kıpırdatarak. "Eninde sonunda."

"Öyle düşündüm," diye fısıldadı Farah. "Cidden niyetlendim ama seni ilk sefer kaybettikten sonra bunu aklımdan geçirmem neredeyse on yedi yıl sürmüştü." Farah başını Dorian'm sert göğsüne yasladı, uzunluğuna ve genişliğine hayran oldu. "O mektubu yazdığımda kırgındım ve yalnızdım. Beni reddettiğin için sana kızgındım. Çocuk sahibi olmayı her şeyden çok istiyordum çünkü sevgimi kabul edecek birisine ihtiyacım vardı. Sevgimi isteyen birisine. *Beni* isteyen birisine."

Dorian, Farah'yı omuzlarından tutup geri çekti ve onu sarsıtı. "Seni istemediğimi nasıl düşünebilirsin?"

Farah'nın ağzı açık kaldı. "Beni *uzağa* yolladın," diye hatırlattı insafsızca. "Aylar boyu senden ne haber aldım, ne yüzünü gördüm."

Dorian eğilip yüzünü Farah'nın yüzüne yaklaştırdı. Beyaz yarası ve mavi gözü ay ışığını yakalayınca Farah o boşluklarda, bilmesi gereken her şeyi buldu.

"Ben senin sevgini istiyorum," diye ilan etti Dorian, sabırsız parmaklarla Farah'nın kollarını tutarak. "Ben *bana ait* olanı almaya geldim."

Farah'nın yüreği hopladı ve vücudu bayram etti. "Ben önce davranmazsam tabii." Farah parmak ucuna kalkıp Dorian'm dudaklarını yakaladı, kollarını boynuna doladı ve onu kendine çekti.

Dorian bir an için nefesi kesilerek, tereddüt ederek Farah'nın kollarında durdu, ona doğru aktı, onu sardı ve derin bir teslimiyetle homurdanarak onu vücuduna doğru çekti.

Evet. Nihayet. Kollarını onun vücudunda hissetmek, dilinin ağzına girdiğini, vücudunun vücuduna kenetlendiğini hissetmek Farah'nın hayal ettiğinden daha tatlı bir zaferdi. Öpüşünde yalnız arzu ve ihtiyaç değil, aynı zamanda güvenin tadını aldı.

Dorian Blackwell gibi bir erkek için yabancı bir kelimeydi bu. Dougan Mackenzie gibi bir oğlan için.

Kapının hafifçe tıklatılmasıyla öpüşmeleri kesildi ve Dorian dönüp elinde bir leğen dolusu temiz su, sabun ve mumla gelen hizmetli kızı içeri aldı. "Ateş yakmamızı ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır," diye kısaca cevapladı Dorian. "Bizi yalnız bırakabilirsiniz."

"Teşekkürler Molly," diye ekledi Farah, hizmetli kız tereddütlerle reverans yapıp hemen çıkmadan önce.

Farah o leş kokulu gizli odanın ve Harold Warrington'ın tenine değen nefesinin anısını yıkamaya can atarak leğenin yanına gitti.

Dorian bir fısıltı kadar sessizce onu takip edip göğsü Farah'nın sırtına sürtünecek kadar yakınına geldi. "İzninle," dedi, karanlık ve çatlak bir sesle.

Farah yumuşacık, süngersi bezi eline alıp suya soktu. "Sorun değil, mecbur değilsin."

Dorian sıcak elini arkadan uzatıp Farah'nın elinin üstüne koydu. Eldivenleri yoktu ve yaralı erkeksi elleri, Farah'nın cildine değdi. "Evet, mecburum," diye nefes verdi kulağına.

Dorian parmaklarını tek tek açtıkça Farah'nın vücudu ka-

rıncalanmaya başladı, elindeki bez suya düştü. Bu titreyişlerinin korku ya da soğukla bir ilgisi yoktu, gevşiyordu sadece. Güçlü bir umut tomurcuklandı. Farah, pelerini yavaşça omzundan çıkaran Dorian'ın nazik hareketlerinin önemini farkındaydı. Dorian'ın birkaç defa yumuşakça çekmesiyle birlikte geceliği de yere döküldü.

Farah'mn gözlerinde sıcak yaşlar birikti, önce bulanık gördü, sonra yaşlar hızla yanaklarından süzüldü. Dorian onu kurtarmaya gelmişti. Tam da her şeyi yitirdiğini zannetmişken.

Dorian ellerini, o güçlü, yaralı ellerini kullanarak çıplak omuzlarını yumuşacık kavrayıp Farah'yı kendine çevirdi. Farah'nın daha önce hiç görmediği şefkati, tek mumun loş ışığında doğaüstü bir parlaklık yaydı. Dorian'ın teni, tenine hem yabancı, hem tanıdıktı. Dorian Blackwell ona *dokunuyordu*. Kendi iradesiyle. Gözlerinde korkudan eser yoktu. İğrenerek dudakları kıvrılmıyordu.

Pürüzlü parmak boğumlarını Farah'nın yanaklarına koydu. "Neden ağlıyorsun?" Dorian sıcacık bir ciddiyetle ona ilk sözlerini söyledi ve öyle ki, Farah o gözlerde Dougan'ını görebiliyordu. "Bir şey mi kaybettin?"

Farah'mn yaşları iyice hızlandı, çoğaldı, yüzünü silen parmakları sırlıslıkam yaptı. "Evet," diye hıçkırdı Farah. "Hayatım boyunca bildiğim tek ailemi kaybettim sanmıştım, hem de onu tekrar bulduğum saniye. Ölmüş olmandan daha beterdi. Beni kendinden uzağa göndermiştin."

"Ne kadar aptalmışım." Dorian elini kaldırıp Farah'nın çenesini avucunun içine aldı, başparmağı dudağındaki küçük yarığın üstünde havada kaldı. "Bensiz daha güvende olursun sanmıştım. Hayatımda ilk kez soylu davranışı sergilediğimi sanmıştım. Neredeyse seni kaybetmeme neden oldu... Tanrım, Farah, hayatımda hiç bu kadar korkmadım." Dişlerini sıkı, şimdi onun da gözleri acı dolu bir ifadeyle ıslanıyordu. "Sensiz yaşayabileceğimi sandım. Ama sensiz yaşam yok. Yal-

nızca var olmak var. İşte bu da, beni ölümden sonra bekleyen cehennemden daha beter.”

Farah ağlayarak hıçkırdı. “Evet.” Burnunu çekti. “Eğer ileride yine içinden soylu davranmak gelirse, yapma. Bu konuda çok beceriksizsin.”

Farah’nın tanıdığı Dorian kıkırdaması, şeytani bir hınzırlıkla duyuldu. Dorian elleriyle onu yavaşça aşağı itti ve Farah yatağın ayakucundaki ağaç gövdesinin üstüne konmuş min-dere oturdu, kocası onu soyduğundan beri ilk kez kendini çı- rılçplak hissetti.

“Ciddiyim bak,” diye azarladı Farah, Dorian’m bezi en sevdiği lavantalı sabunla ovalamasını ve leğene sıkmasını iz- lerken. Kollarıyla göğüslerini kapatıp bacak bacak üstüne attı çünkü her yeri ortadaydı. “Sen uzakta olursan, beni nasıl gü- vende tutmayı düşünüyorsun?”

Dorian bezi yumuşak bir tavırla dudaklarma ve çenesine değdirince Farah teslim oldu. Dorian sonra yanaklarındaki yaşları sildi, bezin temiz kısmıyla da kalan köpükleri duruladı. Çıplak Farah karşısında Dorian’ın gözleri parladı ancak ilgisi, temel içgüdülerine baskın çıkıyordu.

“Artık beni bir daha hiç başından atamayacaksın.” Daha az ciddi bir adam olsa, dalga geçiyor denebilirdi ama Dorian’ın ağzından, âdeta menfur bir tehdit gibi çıkmıştı bu. “Sonradan pişman olabilirsin. Benim iblislerim hayatımıza musallat olup çöreklenecek.”

Farah bileğine dokundu, Dorian’m elini hareketsiz kılıp gözlerini gözlerine kenetledi ve sözlerini anladığını belli etti. “Ben krallarıyla yaşadığım sürece, birkaç iblisle savaşmak umurumda değil.” Gülümsedi. “Ayrıca bana sorarsan, bir süre sonra onları birlikte kovacağız.”

Dorian sessizce, düşüncelere dalarak onu yıkamaya devam etti. Gözleri ve elleri, bazı bölgelerini ilk kez keşfetti. Genelde önemsiz olsa da, temasıyla birlikte uyarıcı ve duyusal hale gelen

kısımlarını. Farah'nın nefesini kesen noktalar buldu. Ön kollarının iç kısmındaki ince derisi. Bel çukuru. Dizlerinin arkasındaki kıvrım. Ayağıyla parmaklarının arasındaki yay gibi çıkıntı.

Farah daha önce yıkandığı için genelde temiz olduğundan Dorian'ın hareketleri işlevden çok, bir ritüel gibiydi. Farah'nın tenine yapışan korkuyu yıkadı. Hain bir adamın kirini. Ölüm ve çürümüşlük kokusunun anısını. Aynı zamanda da, Dorian incecik bir bez ve suyun altından vücudunu baştan sona parmaklarıyla ilk kez keşfetti.

Farah, Dorian'ın burun deliklerinin şişip inmesinden ve boynuyla çenesini kasmaından, ona nazikçe dokunmak için çabaladığını anlayabiliyordu. Görevini, bir fırsata çevirmeden tamamlamak istiyordu. Dikkatliydi, kirpiklerinin altından ilgili bakışlar atıp duruyordu.

Farah bakışlarıyla onu davet edince Dorian bunu yapmayı bıraktı.

Farah ihtiyaçlarından ve duyulardan bir göl gibi erimişti ki, kapı ikinci kez tıklatılıp Gemma odaya daldı.

Dorian küfretmemek için dilini ısırıp dışarıdan görülmesin diye Farah'nın önüne geçti ve ağzını açtı, şüphesiz karısının arkadaşına pis bir sözel saldırıda bulunmak üzereydi.

"Ağır ol bakalım." Gemma çılgın kahverengi dalgalı saçlarını arkaya atıp sade bir pamuklu havlu gösterdi. "Doktor kapının diğer tarafında olduğu için bunu leydiye getirdim. Siz onu çağırıdınız ya."

"Çok sağol, Gemma." Farah ayağa kalkıp havluya uzandı.

Gemma ağzı kulaklarına vararak bornozu Dorian'a uzattı. "Galiba muayene edilmişsin," diye göz kırptı.

"Doktoru içeri al," diye kısa kesti Dorian.

Yaşı geçkin köy doktoru Sir Percival Hancock, Farah'nın duvardaki yarayla doğru düzgün ilgilenilmediğini görünce cık cıklayıp ve söylense de, kısa süre sonra sapasağlam olduğunu açıkladı. Uyumasına ve sinirlerini yatıştırmasına yardımcı ola-

cak şurup gibi bir madde bıraktı ama adam Murdoch'ukontrol etmeye gider gitmez Farah ilacı fırlatıp attı. Şişenin içindeki afyonlu maddeye bağımlılığın doğurduğu sonuçları başkalarında görmüştü ve düşüncesine bile tahammül edemezdi.

Dorian yüz hatlarına daha vahşi bir gölge oturmuş halde geri döndü, kapıyı bir tekmeyle kapattı ve mumu üfleyip söndürdü.

Farah onun bu çılgınlığın eşiğindeki davranışı karşısında kaşlarını çatı. "Ne oldu?" diye sordu. "Murdoch mu?"

"Gayet iyi." Dorian iki uzun adımda yanına varıp Farah'yı kendine çekti, o gece ikinci kez dudakları birbirine karıştı. Hâşin bir el tarafından çekilen bornozun yere düşmesiyle soğuk hava Farah'nın tenini ürpertti.

Dorian dudaklarının mührünü bozmadan Farah'yı kucığına alıp yatağa taşıdı ve nazikçe yatırdı. Arkaya çekilip tepesinde dikildi, aynısını daha önce de yapmıştı ve ellerini yumruk yaparak bakışlarını tüm vücudunda gezdirdi. "Sana dokunmak istiyorum."

Ay ışığı yüzüne gümüşler ve gölgeler düşürüyor, o ölümcül pervasızlığın altında sinsice yatan kırılğanlığını ifşa ediyordu. Dorian bir kez daha açlıkla korkusu arasında mahsur kalmış, o karnı aç çocuk olmuştu.

Farah yavaşça, onu korkutmak istemeden dizlerinin üstünde doğruldu. "Dokun bana."

Dorian uyumsuz gözlerini göğsüne indirdi ve Farah'mn hareketleriyle birlikte sallandı. Diliyle dudaklarını ıslattı ama kıpırdamadı. "Ben... yapmamalıyım."

Farah akli karışarak başını yana kırdı. "Dokundun bile zaten."

Dorian yüzünü buruşturdu. "Kendimi tutamadım. Aklım düzgün çalışmıyordu. Endişeden kafayı yemiştım." Başını yana çevirip camdan içeri arsız bir seyyah gibi parlayan aya baktı.

“Belki de adamakıllı bir banyo suyu istemeliyim,” diye önerdi, Farah’ya bakmadan.

Farah şaşırarak başını sağa sola salladı. Şimdi mi? Farah çıplaktı, tenini ona sunuyordu. “Bu akşam yıkandım. Az önce sen de beni yıkadın. Daha temiz olamam.”

“Evet, olabilirsin.” Dorian yine eziyetler içinde baktı ona. “Ben sana dokundum, Farah.”

“Bana daha önce de dokunmuştun,” diye davetkârca hatırlattı.

“Anlamıyorsun,” diye dişlerini sıkı Dorian ve Farah yine tepesinin taşı atacak diye korktu.

“Haklısın,” dedi yavaşça. “Sürekli aynısını söylüyorsun ve ben gerçekten neden bana dokunmaktan iğrendiğini anlamıyorum.”

“Hayır.” Dorian ona doğru bir adım attı, sanki söylediğine karşı çıkmak istedi ama kendini tuttu. “Ondan değil.”

“Anlat o zaman,” diye yalvardı Farah. “Bilmek hakkım.”

Dorian, darağacına çıkmaya hazırlanan bir mahkûm gibi görünerek kararını verdi. Adeta sözleri, onları geri dönüşü olmayan bir sona getirecekti. Konuştuğu zaman, ağzından ölü bir adamın sesi çıktı. “Bir süre, Newgate Hapishanesi’ndeki en genç insan bendim. En küçük. En yumuşak. En... zayıf. Bu ayırımın insana nasıl bir cehennem yaşattığını tarif etmeyeceğim.”

Farah hıçkırığa hıçkırığa ağlamamak için nefesini tuttu, ona acıdığını görürse Dorian’ın aşağılanmış hissedeceğinin farkındaydı.

“Kâbustu demek, iyimser kalır. Zulüm, sınır tanımıyordu. Cinsel, fiziksel... zihinsel.” Dorian bakışlarını kaldırıp baktı ve o buz duvarlarının arkasından utanç yüzünü gösterdi. “Beni ne kadar değiştirdiğini görmüyor musun, Farah? Yalnızca fiziksel değil, özüm değişti.”

Farah çıplaklığının farkında olsa da, kollarını göğsüne sarmak istemedi çünkü yanlış mesajı verebilirdi. “Ben More’daki

konuşmamızı hatırlıyorum,” dedi dikkatlice. “Bana aşağı yu-
karı anlatmıştın. Ayrıca benim on yıl boyunca Scotland Yard’da
çalıştığımı unutuyorsun. O hapishanelerde neler olduğunun,
suçluların birbirlerini nasıl avladıklarının farkındayım. Kal-
bim parçalanıyor, Dorian ama senin hakkındaki fikrimi siya-
ha boyamıyor. Gençtin. Küçük ve biçareydin.” Yatağın ucuna
doğru yanaştı. “Artık öyle değilsin.”

“Sen tam bir meleksin.” Dorian sinsice gülerek söylemişti
bunu. “Hâlâ anlamıyorsun işte. Bu çaresizliğim uzun sürmedi.
Öcümü aldım.”

“Evet.” Farah başıyla onayladı. “Evet, bana gardiyanları ve
diğer mahkûmları anlattın.”

“O gardiyanlar, o hâkim, çabucak öldükleri için şanslıy-
dılar.” Farah’nın gözlerinin içine baktı, gözlerini kırpmadı ve
ağzından çıkan her sözcüğün dehşetinin zihnine kazındığın-
dan emin oldu. “Bana karşı işlenen bütün suçları teker teker
iade ettim, Farah. Zulmüm, herkesinkini gölgede bıraktı. Ben
insanların canını acıtmadım, onları kırıp attım. Ben öldürme-
dim, cinayet işledim. Cezalandırmadım, aşağıldım, ta ki geri-
ye sadece bize sadık olanlar kalana dek. *şimdi* anlıyor musun?”
diye sordu. “Görmüyor musun? Parmaklarımın, senin kutsal
tenine dokunduğu her yerde kan ve pislik, sıcak zift gibi izi-
ni bırakıyor. Silmesi imkânsız. Sana bunu yapamam, Farah.”
Parmaklarını saçlarına soktu, volkan gibi duyguları patlayıp
fişkırmak üzereydi. “Yapamam...”

“Dur,” diye emretti Farah, elini havaya kaldırıp. “Hemen
sus ve beni dinle, Dorian Blackwell.”

Dorian gözlerini tehlikeli bir ikaz şeklinde büyüttü ama du-
dakları sımsıkı kapalıydı.

Farah ona sarılmayı, hayatı boyunca hiçbir şeyi istemediği
kadar çok istiyordu fakat şu ânı mahvetmekten korkup yum-
ruklarını sıktı. Onun yerine, Dorian’ın gözlerinin içine baktı
ve büyük bir ciddiyetle konuştu. “Sen *sağ çıktın*,” dedi inatla.

“Diğerleri sağ çıkamazken, sen çıktın. Hayatta kalmak için başka bir güvencen yoktu. Cezalandırmaları durdurmak için kara vicdanlı bir insan olmak *zorunda* kaldın. Ben... şiddeti desteklemiyorum ama geçmişinden dolayı da seni suçlamıyorum. Hele hele oraya girmen benim yüzümden olmuşken.”

“Sakın böyle deme,” diye hırladı Dorian. “Asla deme bunu!”

“Doğru ama.” Farah başını iki yana salladı. “Bana bak.” Ellerini iki yanına koyup ay ışığında tüm çıplaklığını teşhir etti. “Bana dokundun ve yine de tenim lekesiz.”

Dorian’ın bakışındaki ızdırıp çeken açlık, Farah’nın vücudunu ısıtan, umut dolu ve sahiplenici bir isteği şahlandırdı.

“Benimki değil,” diye mırıldandı Dorian. “Benden geriye duru bir şey kalmadı. Etim değil. Ellerim değil. Ruhum desen hiç değil. Neden bunu yakınında isteyesin ki?”

“Dokunuşunda gördüğün karanlık, senin zihninde yalnızca,” dedi Farah yavaşça. “Belki bunu düzeltebiliriz.”

“İmkânsız,” diye hayıflandı Dorian başını iki yana sallayarak.

“Yaklaş,” diye dil döktü Farah.

Dorian kıpırdamadı.

“Hayatım boyunca bir şey öğrendiysem, o da şu: En ufak bir ışığın bile dağıtamayacağı kadar mutlak bir karanlık yoktur,” diye açıkladı.

Dorian bakışlarıyla ona dokununca yüzü yumuşadı, ayağını öne doğru sürttü. “Benim tatlı Perim.” Acı çekercesine nefes verdi. “Sen karanlığı hayal edemiyorsun. Sen hayatım boyunca tanıdığım tek ışıksın.”

Dorian’ın ağzından çıkan bu şefkatli sözler, acımasız yüzüyle tezattı ama Farah yine de umudunu kaybetmedi. “Benim ışığımın, senin karanlığından daha güçlü olduğuna inanmak zorundasın. O yüzden izin ver, ben sana dokunayım. *Benim* parmaklarımın senin etine değdiği her yer, kan ve pislikten arınacak ve geriye sana hep vermek istediğim ışık kalacak.”

Dorian ona sözel olarak izin vermedi. Ancak yavaş yavaş yatağın kenarına adımını attı, geniş göğsünde hapsolmuş nefesini tuttu ve temkinli bir güvensizlikle baktı.

Farah da buna benzer şekilde nefesini tutarak parmak uçlarıyla Dorian'ın ceketinin yakasını yokladı. Yavaşça, sınırsız bir dikkatle, iliklenmemiş kumaşı ikiye ayırıp omzundan aşağı itti, yere yığılmasını izledi. Dorian yalnızca düğmeleri iliklenmemiş, siyah bir gömlek ve antrasit rengi iç yelek giymiş, kravat takmamıştı.

"Bu kez beni bağlamamı istemiyorum." Boynunu öptü, dudaklarının değdiği sinir uçlarının seğirdiğini gördü. "Ben senin her yerine dokunmak istiyorum, Dorian. İzin verir misin?"

Dorian sustu, hareketsiz kaldı, bir söz vermedi ama Farah iç yeleğine uzanıp hünerli elleriyle ipleri çözerken onu durdurmadı da. Gözleri mavi alevler gibi yanıyor, volkanik taşlar gibi parılıyordu. Burun delikleri şişip iniyordu ve yumruklarını iki yanında sıkıyordu.

Farah siyahların altındaki adamı görmek için güçlü bir istekle doldu. Dorian çok fazla sır saklamıştı. Farah'ın teşhir ettiklerinden fazlasını gizlemişti.

Ben More'un Blackheart'ını ortaya çıkarma zamanıydı artık.

Farah parmaklarıyla Dorian'ın gömleğinin düğmelerine uzandı ama hızlı bir hareketle eli geriye itildi. "Hayır," dedi Dorian nefes nefese. "Yapamam. Görmek istemezsin..."

"Sevgili kocam." Farah dizlerinin üstünde yatağın ucuna kadar ilerledi ve Dorian, tutsak ellerinin bir mesafeden suratına dokunmasına izin verdi. "Ne kadar fena halde yanıldığından haberin yok."

Dorian başını olumsuz anlamda çevirdi. "Tenim. Seninki gibi değil. İğrenirsin."

Farah bahçede oturdukları o gün, Dorian'ın gömleğinin altından hissettiği engebeli zemini anımsadı.

Dorian'ın trajedisi karşısındaki acımasını göstermemek

için gözlerini kapadı. "Ellerin aynı, Dougan Mackenzie," diye fısıldadı. "Ellerini her zaman sevmişimdir, yaralı ve haşinler. On yedi yıl boyunca senin dokunuşunu özledim." Bileklerini tutan ellerini ters çevirip avucunu açtı ve çocukluktan kalma yaralarına dudaklarını değdirdi. "Bana güveniyor musun?" diye fısıldadı uzun zaman önce tedavi ettiği yaraların üstüne.

Sonra, Dorian'ın gömleğine uzandı ve Dorian kayıtsızca izin verdi, elini kapattı, sanki Farah'nın öpücüğünü avucunda tutup yanına koymak istedi. Özgür bıraktığı her düğmeyle Farah'nın yüreği ağzına geliyordu fakat Dorian'ın göğsünün gölgede kalmasına izin verdi, gömleğin pantolona sokulduğu yere kadarki son düğmeyi de açtı.

Dikkatlice gömleğini ve iç yeleğini dağ gibi omuzlarından yukarı sıyrıp kaslı kollarından geçirerek çıkardı.

Nefesini kesen, Dorian'm göğsünün dirliğini bozan çeşitli çizik ve yara bere değildi; gerçi Farah hepsinin sızısını ayrı ayrı duydu. Ancak soluğunu asıl kesen, Dorian'm fiziğinin eşsiz güzelliğiydi. Dorian'm vücudu, kadim bir savaş tanrısının elinden çıkmıştı. Hiçbir Yunan heykeli onunla yarışamaz, hiçbir sanatçı gövdesinin karmaşık coğrafyasında dalgalanan yırtıcı erkeksiliğini taklit edemezdi.

"Çok güzelsin," diye hayret etti Farah.

Dorian tokat yemiş gibi başını yana çevirdi. "Zalim olma," dedi taş gibi.

Farah elleri titreyerek ona dokundu, korkudan değil ama hevesin coşkusuyla titriyordu. Kocasına gerçekten dokunduğunu hissettiği ilk an, elini avucu açık biçimde göğsüne, kalbinin tam üstüne koyduğu andı.

Bu adale, avucunun altında kasılıp zıpladı. Farah, Dorian'm meme ucunun düzlüğünden başlayıp kaburgalarını boylu boyunca geçen bir kesik izini takip etti. Diğer eliyle karşı omzunda derisinde ağlar varmış gibi duran, uzun zaman önce çok kötü yanmışa benzeyen pürüzlü kısmı buldu. "Tüm bu çek-

tiklerin için üzgünüm.” Donuk ay ışığında, Dorian’ın geçmişinden gelen izlerin tümünü seçemiyordu ve buna memnun oldu. Bazıları gölgelerin ve oyukların altında saklı kalmıştı. Farah’ın kalbi acısa da, bacaklarının arasından arzusun ıslaklığı akmıştı ve oradaki kaslar ritmik bir şekilde kasılmaya başlamıştı.

“Benim dokunuşum sana asla acı vermeyecek,” diye ant içti Farah, ellerini yavaşça o akıl almaz genişlikteki göğsün üstünde gezdirdi.

Dorian gözlerini kapadı, sanki bu anla yüzleşemiyordu. Kısa ve kesik kesik nefes alıyordu, kalbi sanki dörtmala koşan bir yarış atı olmuştu. Dorian elleriyle Farah’ın ellerini tuttu, teninden uzaklaştıracakmış gibi yaptı. Ama uzaklaştırmadı.

Farah, bu hareketin Dorian’a kontrol gücü verdiğini fark etti. Farah’ın deneyine aktif olarak iştirak ediyordu ve dokunuşunu yönlendirebilirdi, ya da onu nasıl etkilediğine bağlı olarak, Farah’ın keşiflerine izin verebilirdi.

Farah, Dorian’ın tereddüdünün bilincine varıp kaburgalarının geniş çıkıntılarını aşağı doğru okşadı ve midesinin sıkı kaslarının oluşturduğu her oyuğu tek tek keşfetti. Başka girintiler ve kırıksıklıklar buldu ama aldırmadı, yaraların altındaki sert erkeğe odaklandı.

Pantolonu düşük belde ve Farah parmaklarını kumaşın üstünde gezdirmeye başladı.

Cinsel uyanışla kalkmış organını bulunca Dorian ellerini aşağı indirdi, nefesi hızlandı. Farah buraya dokunmaya bayılıyordu. Kızgın bir demir gibi sıcaktı, üstünü saran kısıtlamalardan kurtulmak için ısrar ediyordu.

Dorian’ın bedeni seğirdi, nefesi resmen boğazında tıkanıp ve Farah kumaşla kaplı duran kabartısını keşfetti. Dorian’ın boğazına bir öpücük daha kondurup dudaklarıyla pürüzsüz göğsünü takip etti. “Ellerim sana sadece zevk verecek,” diye vaat etti, meraklı parmakları pantolonunu kurcalarken.

Farah, dokunuşuyla tenine dövdüğü izi bu kez ağzıyla takip ederken Dorian inleyerek adını söyledi. Dudaklar pantolonun kumaşına ulaşınca Dorian neredeyse yerinden fırlayarak bir adım geri attı. "Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi sesi çatlayarak.

"Tadına bakmak istiyorum," diye açıkladı Farah, sıcaklığın yanaklarma değdiğini hissederek. "Senin ilk gece benim tadıma baktığın gibi."

Dorian'ın gözleri yuvalarından fırladı, kollarındaki kaslar ilginç bir güçle kasıldı. "H-hayır," diye kekeledi. "Bu... Olmaz."

Farah bir parmağını Dorian'ın pantolonunun beline koyup onu tekrar kendine çekti. "Evet," diye şuh bir sesle cevap verdi. "Bana hayır diyemezsin." Elinin altındaki son direnç de kırıldı ve Farah pantolonu kolaylıkla Dorian'ın incecik kalçasından aşağı kaydırırken gömleğini de yere düşürmüştü.

İplik gibi incecik kaslar çizgi çizgi aşağı iniyor, kalçasından Farah'ya doğru dimdik uzanan organa gidiyordu. Ay ışığı organın orta kısmına gölge vuruyordu ama Farah orada bulacağı sıcaklık ve çelik gibi sertliği bilerek yumuşak parmaklarıyla uzandı.

"Farah." Dorian işkenceler çekerken nefessiz kalmış gibi, uyumsuz bir tınıyla adını çağırırdı. "Yapma. Ya ağzının içindeyken kendimi kaybedersem?"

Çok baştan çıkarıcı, son derece hınzır bir fikirdi ve Farah şehvet dalgasıyla sallandı, kendi bacaklarının ortasındaki ağrılı hassas bölgeye dokunmamak için elini yumruk yaptı. "Sen, kocam, Ben More'un kötü Blackheart'ısın," dedi, sesindeki çatlak arzulu tınıyı kendi bile tanıyamayarak. "İstediğin yerde kendini kaybedebilirsin."

Farah, Dorian'm penisinin kalın gövdesine ağzını getirince Dorian'ın ağzından çıkan küfürler hiç de Kraliçe'nin İngilizcesi aksanında değildi. En azından, Farah öyle düşünmüyordu ve hepsini duyduğundan emindi.

Dorian, tuz ve günah tadındaydı.

Farah'ya doğru eğilince kalçasını öne itmesiyle Farah'nın ağzının içini iyice doldurdu ve daha yarısını bile içine almamıştı Farah.

"Farah," diye inledi Dorian. "Ah. Siktir."

Küfürler etmesi, bu eylemi daha da leziz kılıyordu. Farah tam olarak nasıl devam edeceğinden emin olmasa da, geri çekildi ve Dorian'ın omurgasından aşağı şuursuz bir hareketlenme geçince sevindi, Farah'nın ağzının içine iyice girmişti. Farah diliyle onu keşfetti. Alt kısımda kalan o tuhaf girinti. Çıkıntılı başının ucundaki, damlalar sızan o ince çizgi. En üstteki derinin hareketli oluşu ve orta kısmının sertliği.

Dorian ellerini Farah'nın başına koymuştu, derken parmaklarını iyice saçlarına doladı. Güçlü parmaklarıyla erotik taleplerde bulunarak kafa derisine yapıştı. Bir hareket Dorian Blackwell'i ne kadar huzursuz etse de, uzun süre pasif kalmayacaktı.

Farah diliyle ritmik emişlerle dolu bir masaja başlayınca Dorian'dan haşın bir ses çıktı, en temel kelimeleri bile unutmuş gibiydi. Aleti Farah'nın ağzının içinde gidip geliyor ve geriliyordu. Kabarıyor, zonkluyor, dibe vuruyor, nemden ısılanıyordu.

Ellerini Farah'nın saçında iyice sıkıp Farah'yı cinsel organından uzaklaştırdı. "Dur," diye dişlerini sıktı. "Yoksa birazdan... of Tanrım."

"Gelebilirsin," diye teşvik etti Farah, güç sarhoşu olmuş, Dorian'm aldığı zevkten delirmişti. "Bırak kendini."

Dorian eğilip onu kendinden uzaklaştırarak kaldırırken Farah onun kaslarını izlemekten zevk aldı.

"Arkaya uzan," diye emretti Dorian. "Hemen."

Farah şişmiş dudaklarını aralayıp zar zor nefes aldı, yatak örtüsünün üstüne çıktı ve evlendiği adama hayranlıkla baktı.

Çocukluğundan kalma kırılganlığından eser yoktu. Onun yerine dominant bir kas ve şehvet kulesi karşısında dikiliyordu.

Farah, hem derisine değen ipeksi nevresimin serinliğinden, hem de onu kendi malı gibi sahiplenecek adamın kaçınılmaz yakınlığından ürperdi.

Dorian bir avcı hayvan gibi bacaklarından yukarı çıktı, omuzları öne düşük, başı aşağıda, sıcak nefesini Farah'nın bacaklarının ortasındaki sıcak yarığa getirdi. Durup yanağını yumuşacık tüylere sürttü ve Farah inledi, dizleri kendiliğinden açıldı.

Ne şaşırtıcıdır ki, Dorian yukarı doğru devam etti, kirli sakalı Farah'nın midesine süründü, sonra göğüslerinin ortasındaki yarığı okşadı ve sonunda boynundaki aşırı hassas deride durdu. Kocaman eliyle Farah'nın uyluğunu kavradı, kalçasının üstüne kaldırıp bedenine doladı.

"Her santimine dokunacağım," diye hırladı Dorian, kulağına, Farah'nın damarlarını yangına çevirdi, aklında kalan son mantıklı düşünmeyi de yok etti. "Ama önce..."

Penisi Farah'nın vücudunun ortasındaki zonklayan girintinin üstünde durdu ve Farah yalnızca incecik bir inilti çıkarabilirdi, Dorian yolunu bulup kayarak içine girerken inledi.

Sıcak nefesi Farah'nın yanağına sürttü ama yalnızca vücutlarının birleştiği noktaları birbirine değiyordu. Dorian âdeta ebediyet kadar uzun gelen bir süre, Farah'nın tepesinde durdu, inanılmaz gövdesini bir şeyle savaşır gibi Farah'dan uzakta tutuyordu. Eğer bir an önce hareket etmezse, Farah çıldırabilirdi.

"Dorian?" diye fısıldadı Farah, mahrem kaslarını sıkıp onu teşvik ederek.

"Dokun bana, Peri." Dorian bu sözcükleri savaşarak dile getiriyordu âdeta, sanki kurumuş boğazından yukarı zorlanarak çıkıyorlardı. "Bana... uzanabilirsin."

Farah iki aydır ilk kez rahatça nefesini verdi. Dorian sözleriyle onu eritmişti. Daha önce hiç bilmediği bir biçimde ona dokundu. Başka hiçbir kadına tanınmamış bir ayrıcalıktı bu. Başka hiçbir insan evladına verilmemiş bir özgürlüktü.

Farah iki eliyle Dorian'm çenesini avuçladı, onu önce kendine çekip hassasça öptü. Sonra kollarını Dorian'm kollarının altına soktu ve sırtına doladı, onu aşağı çekip ağırlığını üstüne bıraktırdı.

Vücutları temas edince Dorian kasıldı. Et ete değdi ve elektrik yüklü bir akımla ikisi de huzursuz oldu.

"Benimle kal," diye onu yüreklendirdi Farah. "Bırak tenin benimkiyle birlikte hareket etsin."

"Evet," diye tısladı Dorian, sonunda kalçasını kıpırdatıp.

Farah'nm sıkı kasları onu yakalayınca ikisi de nefessiz kaldı ve Dorian geri çekildi, döndüğünde daha derine daldı.

Farah, Dorian'm sırtındaki güçlü kasları yokladı, orada olmaması gereken pürüzsüz derisini bölen izleri hissetti.

Dorian'ı daha sert öptü, tüm sevgisini içine akıttı.

Dorian, Farah'nm dudaklarını içti ve daha derine doğru girdi, boyu uzun olduğu için vücutları birbirine kenetli kaldıkça dudaklarının birleşmesi güçleşti.

Farah yüzünü Dorian'm boynuna gömdü, Dorian'm etinin şahaneliğinin her bir santimine nüfuz edişini sona erdirmek istemedi. Dorian iyice içine girmiş, sallanıyor, yavaş ve zorlayıcı itişlerle omurgasını büküyordu.

Farah saf ihtiyaç, dipsiz arzu ve arsız bir şehvet yarattığı oldu. Kemikleri, Dorian'm ağırlığını duymaktan zevk aldı. Cinsel organı, Dorian'ı son santimine kadar içine aldı, sevdiği erkeği alabilmek için esnedi ve genişledi.

"Çok sıcaksın," diye inledi Dorian. "Çok yumuşaksın." Saçlarının arasına başka anlamsız sözler de mırıldandı. Vaatlerde bulundu. Küfürler savurdu. O Farah'nın jaguarıydı, hareketleri incecik ve zarıftı. Vücudu mükemmel ve güçlüydü.

Farah yukarı doğru gerildi, iniltileri arttı. Ellerini Dorian'ın sırtında merakla dolaştırdı, aşağı inip kasılıp gevşeyen popo kaslarını kavradı.

Zevkin coşkusu içine bir anda aktı ve Farah'yı öyle bir uçur-

du ki, neredeyse Dorian'm hiddetle kalçasını itişini ve sarsı-
larak boşalmasını, yatak örtüsüne defalarca adını söyleyişini
hissetmeyecekti.

Peri. Perim benim.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Dorian hatırlayamadığı kadar uzun bir süre sonra ilk kez çı-
rılçıplak yatıyor, hareket ve zevkle ısınmış vücuduna değen
serin havanın keyfini çıkarıyordu. Gümüş rengi bir lüle ka-
şındırınca burnunu kırıştırdı ama suçlu saç tutamını kenara
itmek için bile göğsüne serilmiş yatan kadını bırakmak iste-
medi.

Ne kadar süredir böyle sessiz duruyorlardı, bilmiyordu,
ay pencerenin bir tarafından diğer tarafına geçmişti. Solukları
yavaşlamıştı ve soğuktan ürpermeye başlayıp yorganın altına
girmeyi düşünür olmuşlardı. Fakat o zaman kıpırdamaları ge-
rekirdi ve Dorian, bir an bile bu tenden ayrılmayı göze alamı-
yordu. Ayrıca, Farah'nın uyuyakaldığından emindi ve soğuk-
tan donsa bile, onu rahatsız etmezdi.

Yokluğuna iki ay nasıl dayanabilmişti? *On yedi yıl* boyunca
o mutlak cehennemi nasıl çekmişti? Adeta vücudunu oluştu-
ran sinirler, işlevini yapabilmek için Farah'nın yakınlığına ih-
tiyaç duyuyordu.

Bu gece hem Farah'nın dokunuşuna katlanmış, hem de *ke-
yif almıştı*. Farah çok haklıydı. Asla yozlaşmazdı, onun karan-
lığından etkilenmeyecek kadar arıydı. Ancak Dorian kendini

daha az tiksindirici hissediyordu, sanki ruhundaki bazı yırtıklar Farah'nın elleriyle dikilmişti.

Dorian gözlerini kapadı, aptallığından dolayı başını taşlara vuruyordu. Bunca zamandır, Farah'dan korkmamıştı, kendinden korkmuştu. Yakınlığın, hapishanede geçirdiği yılların şiddetini yüzeye çıkarmasından korkmuştu.

Dorian daha akıllı davranmalıydı. Karşısındaki *Peri'siydi*. Ruhunu hatırlıyordu. Dorian bir katildi, şiddet dolu bir adamdı ama kendi kolunu keserdi de, Farah'nın kılına zarar vermezdi.

Farah vücudunu teşhir edince bakışlarındaki şehveti görmüştü. Dürüst beğenisini. Farah'yı arzularken kendini kırılgan ve zayıf hissetmiyordu. Tam aksine güçleniyordu. Yiğitti. Sanki yıldızları ve arkalarındaki tüm bilinmeyen güçleri fethedebilirdi.

"Umarım fark etmişsindir, Madam Sandrine sana çok sinir olacak," diye tembelce esnedi Farah.

Dorian, Farah'nın dalgalı saçlarına burnunu soktu, lavanta kokusunu içine çekip ciğerlerinin en ücra köşelerine gönderdi. "Uyuyorsun sanıyordum," diye mırıldandı, Farah'nın ağzından ilk çıkan kelimenin bu olması komiğine gitti. Muhtemelen az önce yaşananların yoğunluğundan sonra Dorian'ı rahat ettirmek için ortamı yumuşatmaya çalışıyordu.

Farah, Dorian için çok kıymetliydi.

"Konuyu değiştirmeye çalışma," diye alaycı alaycı dürterek onu azarladı. "Bir gecede bütün gardırobumu mahvetmenin hesabını vereceksin."

Dorian elleriyle Farah'nın ipeksi sırtını okşadı, ürpertti. Ona dokunmaktan asla bıkmazdı. Peri derisinin doğaüstü yumuşaklığına hayret etmekten asla usanmazdı. Bir mucizeyi okşamak gibiydi. Bir meleğe dokunmak gibiydi. Böyle bir kadın... bu çivisi çıkmış dünyaya ait değildi. "Bir süre kıyafete ihtiyaç duymayacaksın," diye haber verdi Dorian. "Çünkü seni mümkün olduğunca uzun çıplak tutmayı planlıyorum."

Farah koynundan çıkıp elini alnına yaslayarak dramatik bir edayla kendini arkaya attı. "Belki de bir harem kurmayı düşünebilirsin." İç geçirdi. "Kötü şöhretiyle meşhur Blackheart'ın yatağından sağ çıkabileceğimi sanmıyorum."

Dorian, Farah'nın dünden razı bembeyaz tenine hükmetmek için yana doğru döndü, eliyle kusursuz göğsünün alt kısmında daireler çizdi. "Seçmelere başlamamı ister misin?" diye sordu alayla.

Farah tehlikeli bir bakış fırlatıp Dorian'ın eline tokat attı. "Tabii ki hayır!" diye homurdandı, artık şakayı bırakmıştı. "Sana dokunmaya cüret eden kadının gözünü oyarım."

Dorian elini tekrar Farah'nın göğsüne getirdi, parmaklarıyla diğer göğsüne doğru ilerledi. "Bu kadar insafsız olduğunu bilmiyordum, Leydi Blackwell," diye şaka takıldı, bir meme ucunu yalayıp dikleşmesini izlemek için üflledi.

"Ah, evet, öyleyimdir." Farah havalı havalı övünürken nefesi kesildi. "Bir adamı vurdum, biliyorsun, bir diğerini de bıçakladım. Gerektiği zaman gayet tehlikeli olabiliyorum."

Dorian ayıldı, elleriyle Farah'nın narin kolunu okşarken ciğerlerindeki hava söndü. Ne kadar kırılgan olduğu, ne kadar kolay çıt ettiği, ne kadar kolay kaybolduğu onu bir kez daha çarptı. "Bir kadın olmak, her an dehşet verici mi?"

Farah'nın tebessümü yok oldu ama tatlı, gümüş rengi gözleri muzır bir edayla parladı. "Ne soru ama. Ne demek istiyorsun?"

"Sen çok... yumuşaksın, çok narinsin," diye hayret etti Dorian. "Nadide bulunan bir lokma gibisin, avlanıp yutulmaya hazırsın sanki. Biz erkeklerse, kurttan farkımız yok... yok, yok, akbabayız. Lanet olası avcılarız," diye küfretti. "Siz kadınlar evden çıkma cesaretini nasıl topluyorsunuz? Daha ötesi, ben neden izin veriyorum?" Dünyanın barındırdığı tüm tehlikeleri düşünmeye başladı ve avuçları terledi.

Farah, Dorian'm yıllar önce bir rıhtım korsanının bıçağından aldığı uzun yara izini takip etti. "Sence de bekâr hayatında

edindiğın tecrübelerin, bakış açma gölge düşürmesine fazla yol vermiyor musun? Yaklaşık yirmi yıl, kimseye av olmadan en tehlikeli suçlular ve bohemlerle iç içe yaşadım.” Farah’nın gözlerinin gümüş rengi irisleri ısınıp gri-yeşile döndü. “Daha da yazık olan, senin avın olmaktan zevk alıyorum.”

O huzursuz sahiplenici içgüdü, Applecross’un kütüphanesinde ilk kez hissettiği o his yine kabardı. “Sadece benimsin,” diye ilan etti gecenin içinde.

“Sadece sana ati oldum ben,” diye teyit etti Farah.

Dorian ona yukarıdan baktı, kalbi gırtlığındaydı. “Ben... seni seviyorum, Farah.”

Farah peşpeşe gözlerini kırttı ve gözleri buğulandı. “Ben de seni seviyorum, Dorian.”

Dorian çenesini yakalayıp suratına bakmaya onu zorladı. “Anlamıyorsun. Ben seni hep sevdim. Seni o mezarlıkta gördüğüm saniye, bir erkek gibi sevdim seni. Öyle çok sevdim ki, hayal edemeyeceğın kadar korkuya kapıldım.”

Farah’nın yüzü düşünce, kaşlarının ortasında endişeli bir kırışıklık belirince Dorian şaşırdı. “Hiç fark etmemiş miydin?”

“Başından beri biliyordum.” Dorian dalgalı bir saç lülesini parmağına doladı, yıllardır hayalini kurduğu bu hareketi ömrünün sonuna kadar yapmayı planlıyordu.

Farah’nın alnındaki çizgi derinleşti. “O zaman neden daha önce inkâr ettin? Sana sunduğum zaman, neden kalbimi kırdın?”

Dorian utançla doldu ve Farah’nın gözlerinin içine bakmadı. “Benim dünyamda, bir şeye değer veriyorsan, düşmanlarının sana karşı koz olarak kullanacağı bir zayıflığın var demektir.”

“Umurumda bile değil.” Farah eliyle eline dokundu. “Başka?”

“Daha önce dediğim gibi,” diye mırıldandı Dorian, işlevsizliğinin derinliğini ifade edebilmeye yetecek sözcük aradı.

“Ben... kırıldım, kırık bir adamım. Sana uykuymda zarar vermekten korkuyorum ama aynı zamanda, sevmeye, umut etmeye başlarsam sevgim seni tüketir, seni mahveder diye korktum. Bilmiyorum. Seni boğar ya da tiksindiririm.”

Farah, Dorian’ın çektiği sıkıntıları dokunuşuyla teskin etti ve artık ezilip büzülerek geriye kaçmaması, okşayışının içinde eriyişi hoşuna gitti.

“Sevgi böyle yapmaz,” diye fısıldadı Farah, başını kaldırıp Dorian’m kalbinin üstüne bir öpücük kondurdu. “Tabii ki her şeyi tüketir ama sevgi, gerçek sevgi, yıkmaz ya da boğmaz. Zayıflığın tam aksidir. Sevgi insanı güçlendirir. Özgür kılar. Varlığının tüm hücrelerine nüfuz eder ve kırık olan yerlerini onarır. Vücut ve ruh için, yemek içmek ve su kadar elzemdir. Beni tiksindiremez. Senin sevgin gibi kıymetli bir hediye karşısında yalnızca tevazuyla durur ve huşu duyarım.” Farah’nın sesi çatladı ve tuttuğu gözyaşları akmaya başladı. “Seni gördüğüm andan itibaren şu dünya üstünde en çok arzuladığım şeydin. Applecross’un mezarlığındaki o öfkeli ve yaralı çocuk. Seni yanımda tutmak, bu şekilde sarılmak ve sana sevmeyi öğretmek istemiştım.”

Dorian’ın boğazı yanıyordu. Farah’nın sözleri. Gözleri. Gözyaşları. Onlara her baktığında yüreği büyüyor, şişiyor, sanki göğüs kafesi patlayacak gibi oluyordu. Dorian çenesini sıkarak gözlerindeki tanımadığı buğudan kurtulmaya çalıştı.

Panikle doğruldu, kaçmaya hazırlandı.

“Dorian, hayır!” Farah uzun, pürüzsüz bir kolunu üstüne atarak, vücudunu sımsıkı ona dolayarak onu şok etti, Dorian kurtulmak istiyorsa Farah’nın canını acıtmak zorundaydı. “Bundan kaçma lütfen.”

“Farah,” diye sesi çatladı Dorian’m, boğazında biriken duygu seli uyarılara aldırıyordu.

“Sen *benimsin*, Dorian Blackwell,” dedi Farah, o meleksi yüzüne yabancı, haşın bir sahiplenicilikle. “Sadece benim.”

Dorian onu öpünce dudaklarından tuz tadı aldı, yanaklarında soğuk bir ıslaklık hissederken Farah onu vücuduna aldı, bacaklarını Dorian'ın çıkıntısının etrafında birleştirdi.

Dorian onu yakaladı, Farah ona tutundu. Elleri birbirlerinin vücudunda dolaşıyor, keşif yapıyordu. Zevkin filizlenip damarların çağlaması uzun sürmedi. Çok tatlı ve gecikmiş bir doruk ânı aynı anda yükselip aralarındaki tüm bariyerleri indirdi, ruhlarını ve seslerini ritmik bir zevk coşkusuyla birleştirdi.

Dorian bir manevrayla ikisini yorganın altına sokarken Farah'nm bedenini üstünden ayırmadı.

Yatağa kurulduktan sonra Farah'nın göz kapaklarını öptü. "Seni seviyorum." Elmacık kemiklerini. "Seni seviyorum." Omzunun yumuşak kıvrımına öpücük kondurdu. "Seni seviyorum."

Farah başını kaldırıp aydınlık bir gülüşle küçücük, düzgün dişlerini gösterdi. "Bu cümleye alışmana sevindim." Dorian'ın çenesini öptü. "Her gün en az bir kez söylemek zorundasın. Ömrümüzün sonuna dek."

Dorian çoktan bunu planlamıştı ancak şakacıktan şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı, Farah'nın yine hızmızlaşması onu büyülemişti. "Her gün mü dedin?"

"Ayrıca sana kızgın olduğum günlerde daha sık," diye uyardı onu.

"Neden bana kızgın olacakmışsın?"

Farah ona buyurgan bir edayla baktı. "Güven bana, kesin olur."

Dorian kendi kulağına bile yabancı gelen bir kahkaha patlattı. "Peri?" diye mırıldandı, Farah'nm minik bedeni onu ısırtırken kemiklerine uyuşturan bir bitkinlik çökerek.

"Mmm?" Farah da düşen gözkapaklarına direniyordu, artık Dorian'ı görecektik kadar açık tutamıyordu.

"Seni seviyorum."

Farah çene kemikleri ayrılarak esnedi ve Dorian'ın göğsüne elini koydu. "Söylemiştin."

"Dorian olarak söyledim. Ama sana her gün bir de Dougan olarak söylemeliyim."

Farah'nın çenesi titredi fakat bu kez yanağından süzülen gözyaşında keder yoktu, yalnızca mutluluk vardı ve Dorian öperek gözyaşını sildi, Farah'yı yana yatırıp uyumasına izin verdi.

"Bazen ben uyurken beni izliyorsun, değil mi?" diye sordu Farah hafifçe uyanarak.

Dorian hiç cevap vermedi.

"Bu gece öyle yapmayıp bana sarılsan olur mu?"

"Ben gerçekten şey yapmamalıyım..."

Farah bir elini Dorian'm göğsüne koyup sırtını yatağa mıhladı. "Kal."

"Ya seni incitirsem..."

"İncitmezsin," diye tutturdu Farah ve yanağını göğsüne koydu, bacakları hâlâ Dorian'ın üstündeydi. Bir saniye içinde uyuyakaldı, tıpkı çocukluklarındaki gibi.

Dorian uyanık durup onu seyretti. Korkusu eridi, gerçekler kafasına dank etti. Farah onun zayıflığı değildi. Lanet olasıca hayatı boyunca gücünün kaynağı olmuştu ve şimdi yeniden birleşmişlerdi, artık her şeyi fethedebilirlerdi. Geçmiş bile.

Özellikle de geleceği.

Dorian gözlerini kapadı, ruhundaki ferahlamayı huzur ve umut olarak tespit etti.

Uyku onu ele geçirmeden önce, ömür tükenip zaman dolana dek her gece yatmadan evvel fısıldayacağı yemini Farah'nm kulağına üfledi.

Seni kalbim yaptım

Aydın yükseldiği saatte.

Ömrümüz boyunca

Sevmek ve saymak için.

*Yeniden doğarsak,
Ruhlarımız tanışsın ve bilsin diye.
Yeniden sevsin diye.
Ve hatırlasın diye.*

SONSÖZ

“Tanrı aşkına, Blackwell, volta atmayı kes de bir içki daha iç!” diye ağzını yaydı Murdoch, onu susturan Tallow’u eliyle iterek. “Bir o yana bir bu yana gitmenden başım döndü. Durmazsan, kusacağım şimdi.”

“B-bence başının dönmesi v-viskiden.” Tallow, şişeyi Murdoch’un elinden alıp Frank Walters’a verdi, o da Christopher Argent’a uzattı.

“Leydi Blackwell içeri almadan önce senin hafif çakırkeyif olmanı emretti. Ben kendi adıma sözümü tutuyorum,” diye bağıra bağıra konuştu Murdoch.

Dorian volta atmayı kesip Ben More’daki galeriyi bir uçtan bir uca yürüdü ve sarhoş sağ koluna ters ters baktı. Farah doğum yaparken beklemeleri için bu geniş alanı seçmişti çünkü duvarlardaki halılar, Farah’nın çığlıklarını yutuyordu. “Bu kaledeki insanlar ne zamandan beri yanlış Blackwell’den emirler almaya başladı?” diye dişlerini sıktı, karısı ve bir sürü ukala kadın tarafından doğum odasından kovalandığı için hâlâ burundan soluyordu.

Ayak altında, demişlerdi ona. Aksi aksi bakıp emirler yağdırarak işimizi zorlaştırıyor, demişlerdi.

Dorian aksi filan bakmıyordu.

Argent yağ gibi hareketlerle hepsine birer kadeh viski doldurdu ve birini Dorian'a uzattı. "Laird Ravencroft'un en iyi Highland vintage viskisinden," dedi, bardaktaki içki kadar gür ve zengin bir sesle. "Yalnız bugünün şerefine gönderdi. Şimdi aksi aksi bakmayı bırak da, iç."

"Ben ak..."

"Bitti!" Büyük salonda güçlü bir ses yankılandı ve eski Newgate mahkûmlarının her biri çabucak gözlerini kaçırıp büyük bir ilgiyle duvar halılarını ya da botlarını incelemeye koyuldular.

Dorian içkisini kafaya dikip kadehi bıraktı çünkü samur rengi lüleler ve yapış yapış ellerle dolu bir enerji topu kollarına atladı.

"Baba, dadım bana çörek ve şeftali reçeli yaptı!" Dorian'ın dört yaşındaki kızı Faye, şeftali reçelli elini yaralı gözüne lap diye yapıştırdı.

"Görebiliyorum." Dorian kahkaha atıp kızını kucağına aldı ve tombul bacaklarını kaburgalarına dolayan kızını bağrına bastı.

"Göremezsin!" diye dobra dobra hatırlattı çocuk. "Peri gözünü kapattım."

Dorian sırttı, kızını iyice kendine çekti çünkü yüreğindeki, ruhunu sakatlayan korkuya iyi geliyordu. "Doğru ama yüzüme bulaştırdığın reçeli kesinlikle hissedebiliyorum." Faye'in sıcak yanağını öptü, aynı zamanda Frank Walters'ın şeftali konservesinin tadını aldı. Başlarda, küçük kızı, bir süre sonra bu oyundan bıkar zannetmişti. Faye daha bir yaşlarındayken ve Dorian'm yaralı, sütümsü mavi gözünden korktuğu zamanlarda bu oyunu uydurmuşlardı. Dorian ona annesiyle ikisinin peri olduklarını ve bu sihirli göze sahip olduğu zaman, görünmez olmayı seçebildiklerini ama babalarının onları her zaman görebildiğini anlatmıştı. Şimdi, Faye şımarıklık etmek istediği

zaman babasından 'saklanmak' için o gözün üstünü kapatırdı.

"Kiminle konuşuyorsun, Blackwell?" diye sordu Argent abartılı bir tonla. "Ben kimseyi göremiyorum."

Ben More Kalesi'ndeki ve Northwalk Abbey'deki herkes, ortalıkta pıtır pıtır dolaşan küçük kıızı görmüyormuş gibi yapmak konusunda ustalaşmıştı. Argent'ın da bu oyuna iştirak etmesi Dorian'ı şaşırtıyordu ama Londra'nın en azılı suikastçısı birden fazla sürpriz barındırıyordu, bunlardan biri de eş seçimiydi.

"Bugün görünmez olma, küçük Faye, annen doğum yapıyor," diye dil döktü Dorian.

"Ah, tamam." Faye iç çekti ve tatlı gri gözlerinin içi gülerek elini babasının tek gözünden çekti. "Görünmez değilim."

Herkes Dorian'ın kucağında aniden, küçücük bir peri kıızı belirdiği için irkilerek baktı ve sonra küçük Faye Marie'ye adamakılı selam verdiler, kızsız eğlencenin doruklarındaydı.

"Baba, küçük kız kardeşime Kitty adını verebilir miyim?"

"Kız kardeşine bir kedi adı mı vermek istiyorsun?" diye sordu, dadının uzattığı bezi alarak.

"Saçmalama." Kız kahkaha atıp babasının yapış yapış ellerini temizlemesine izin verdi. "Ona bütün kedilerin adını vermek istiyorum." Faye Marie bütün sevgili hayvanları kucaklarcasına kollarını ardına kadar açtı ve o heyecanla neredeyse babasının kucağından aşağı düştü.

"Tabii ki öyle istiyorsun," diye mırıldandı Dorian.

Küçük kız daha güzel güldü. "Annem de öyle dedi."

Taş merdivenlerin en üstünde Gemma göründü. "Karın seni çağırıyor," diye duyurdu.

"İyi mi?" diye bilmek istedi Dorian, kızını sınıksız tutunca kız kaçmaya çalıştı.

Gemma'nın ağzı kulaklarına vardı ama sadece koridoru gösterdi. "Kendin gör."

Dorian yüreği ağzında atarak basamakları ikişer üçer çık-

tı, Faye de kulağının dibinde sevinçten çılgık atıyordu. Dorian koridora ulaşınca orta yaşlı, yürürken neredeyse kemikleri ta-kırdalayacak kadar zayıf bir kadın olan ebe yatak odasının kapı-sından eliyle ona selam verdi.

Farah üst üste konmuş yastıklara yaslanmıştı, gözleri mah-mur ama gülüyordu.

Dorian bir alev fırtınasına kapılmış gibi gevşedi, bir an için düşüp bayılacak gibi oldu.

Perisi yıkanmıştı, çarşafı değiştirilmişti, doğumdan önce sımsıkı örülen saçları şimdi nemli, aralardan kaçan dalgalı saç-lardan bir haleye sahipti.

Pofuduk beyaz çarşafların ortasında boğulacak bir meleğe benziyordu.

"İçeri gir, aşkım," diye teşvik etti güçsüzce. Göğsüne yas-ladığı minicik bir kundağa sarılmıştı. "Gel de oğlunla tanış."

"Oğlum mu?" Dorian'a çok saçma geldi, hiçbir zaman bir erkek çocuk babası olacağı aklının ucundan geçmezdi. Faye Marie kız kardeşi olacağından o kadar emindi ki, annesiyle ba-basını da ikna etmişti. Dorian öne doğru bakıp kızının şaşkın bakışına aynı ifadeyle karşılık verdi.

Oğlan.

Dorian dizine kadar gelen, çılgın enerjili bir kızın iradesi karşısında güçsüz kalmaya yeni alışıyordu. 'Küçük Faye'i bel-ki annesinin meleksi saç lülelerini ve yumuşak gri gözlerini al-mıştı ama abanoz siyahı saçlar ve kural tanımazlık onu safi bir Blackwell kılıyordu. Dorian'ın her şeyiydi, dinamik bir merak ve yaramazlık, koşulsuz sevgi karışımıydı. Onu ilk gördüğü anda Dorian kalbini çaldırmıştı. Dorian rolünü, kızının haya-tındaki yerini biliyordu. Onu sevmeyi. Onu canı pahasına ko-rumayı. Ona kol kanat germeyi, eğitim sunmayı.

Peki ama bir oğlan? Dorian gibi birisi bir oğlana nasıl bir adam olmayı öğretebilirdi? Dorian panikledi, gözlerinin önün-de uçuşan parlak noktacıkları kovalamaya çalıştı.

Faye Marie yere inmek için kımıl kımıldı ve Dorian bacağının üstünden kayıp inmesine, yatağın yanına koşmasına izin verdi.

Farah yumuşak yorganı kaldırıp ıkanı, uyuyan bir bebek suratını ve mini minnacık yumruğu ortaya çıkardı.

Dorian'm ayakları yerinden oynamıyordu.

"Çok güzel değil mi?" diye fısıldadı Farah.

"Pek değil," diye lafa girdi Faye dramatik bir tonla. "Çok kırmızı. Ve buruşuk."

Farah yorgunca kahkaha attı. "Birkaç gün sonra toparlanır."

"Umarım." Faye, Dorian'a dönüp elinden çekti. "Hadi gel baba, sen de bak."

Dorian yatak örtüsünün yanına kadar geldi ve nasıl göz kırplacağını hatırlamaya çalıştı. Nasıl nefes alınacağını. Onun ve Perisinin aldığı zevkin sonucunda böylesi olağanüstü bir neticenin meydana gelmesine hâlâ hayret ediyordu.

Hayat. Farah'nm içine hayat yerleştirmişti ve Farah da mucizevi şekilde onlara sevecekleri birisini daha yaratmıştı. Onlara sevgi verecek birisi daha olmuştu.

Dorian eli titreyerek oğluna uzandı, Farah'nm çocuğun sırtını tutan elinin üstüne elini koydu. Tanrım, ne kadar minikti, Dorian'm parmakları tüm bedenini kaplıyordu.

Farah'nın ona gülümsemesinin içinde bir tabur dolusu fatih ve bütün azizlerin sevgisi mevcuttu. "Adı Dougan."

Dorian'ın küt küt atan kalbi tekledi ve Farah'ya bakakaldı, içinde duvarlara çarpan hisleri nereye yönlendireceğini şaşır-
dı. "Ne?"

"Dougan Mackenzie Blackwell," diye tatlı tatlı ama kararlı bir sesle bildirdi Farah. "Ona çocukluğunu yaşamak için ikinci bir şansı hak eden bir oğlanın adını verdim. Belki de onun ve yanımızdaki küçük Faye denen yaratığın sayesinde Dougan ve Peri de kaybettiğimiz çocukluğumuzun tüm mutluluğunu ve sihrini yaşarlar."

Her zaman olduğu gibi, bütün belirsizlik ve korkular Farah'nın yanında yok oldu, yerine onun dokunuşundan akan sevgi geldi. "Ben hiçbir şey kaybetmedim," dedi Dorian karısına uzanıp parmağını saçma dolayarak. "Ben *Perimi* buldum ve hayatım boyunca tek ihtiyacım olan sihir bu."

TEŞEKKÜRLER

Yazmak, yalnız yapılan bir eylem ve destek olacak, sizi eleştirecek ve yüreklendirecek doğru insanların değeri, paha biçilemez. Cynthia St. Aubin, Triffinie Helmer ve Janet Snell, gece gündüz yanımda olduğunuz için çok teşekkürler. Şahsen ve profesyonel anlamda size sırtımı yaslayabildim ve benim için dünyalara bedelsiniz.

Hayatımın en güzel günlerinden biri, temsilcim Christine Wittohn beni temsil etmek için telefon ettiği gündü. Yalnızca bir yazar temsilcisi değil, aynı zamanda inanılmaz bir dost.

Monique Patterson'a, Alexandra Sehulster'a ve St Martin's Press'teki ekibe sabırları, bu seriye verdikleri muazzam emekleri dolayısıyla teşekkür etmezsem hak yemiş olurum.

Ayrıca aşkıma çok teşekkürler. Benim kahramanımsın. Her şeyimsin.

the 1990s, the number of people in the UK who are employed in the public sector has increased by 1.5 million, from 2.5 million in 1980 to 4 million in 1995 (Department of Health 1996).

There is a growing emphasis on the need to improve the quality of care in the public sector. The Department of Health has set out a number of key objectives for the public sector, including the need to improve the quality of care, to reduce waiting times, to improve the efficiency of the system, and to improve the financial performance of the system (Department of Health 1996).

One of the key challenges facing the public sector is the need to improve the quality of care. This is a complex task, as it involves a range of factors, including the quality of the staff, the quality of the facilities, and the quality of the services. The Department of Health has set out a number of key objectives for the public sector, including the need to improve the quality of care, to reduce waiting times, to improve the efficiency of the system, and to improve the financial performance of the system (Department of Health 1996).

One of the key challenges facing the public sector is the need to improve the quality of care. This is a complex task, as it involves a range of factors, including the quality of the staff, the quality of the facilities, and the quality of the services. The Department of Health has set out a number of key objectives for the public sector, including the need to improve the quality of care, to reduce waiting times, to improve the efficiency of the system, and to improve the financial performance of the system (Department of Health 1996).

One of the key challenges facing the public sector is the need to improve the quality of care. This is a complex task, as it involves a range of factors, including the quality of the staff, the quality of the facilities, and the quality of the services. The Department of Health has set out a number of key objectives for the public sector, including the need to improve the quality of care, to reduce waiting times, to improve the efficiency of the system, and to improve the financial performance of the system (Department of Health 1996).

One of the key challenges facing the public sector is the need to improve the quality of care. This is a complex task, as it involves a range of factors, including the quality of the staff, the quality of the facilities, and the quality of the services. The Department of Health has set out a number of key objectives for the public sector, including the need to improve the quality of care, to reduce waiting times, to improve the efficiency of the system, and to improve the financial performance of the system (Department of Health 1996).

One of the key challenges facing the public sector is the need to improve the quality of care. This is a complex task, as it involves a range of factors, including the quality of the staff, the quality of the facilities, and the quality of the services. The Department of Health has set out a number of key objectives for the public sector, including the need to improve the quality of care, to reduce waiting times, to improve the efficiency of the system, and to improve the financial performance of the system (Department of Health 1996).

One of the key challenges facing the public sector is the need to improve the quality of care. This is a complex task, as it involves a range of factors, including the quality of the staff, the quality of the facilities, and the quality of the services. The Department of Health has set out a number of key objectives for the public sector, including the need to improve the quality of care, to reduce waiting times, to improve the efficiency of the system, and to improve the financial performance of the system (Department of Health 1996).

AvCI

Başrolünde, karanlık ve tehlikeli Christopher Argent!

Yakında, Yabancı Yayınları'nda!

Kerrigan Byrne'dan yine soluksuz okuyacağınız,
heyecan dolu bir romana göz atmak için sayfayı çevirin.

Keşif. Argent kendi sorusuna kendi cevap verdi. Gece yarısı, cine gark olmuş dans pistinde yaptığı tam da buydu. Safir Salon, dans salonundan biten loş kuytuluklar ve özel odaların hakiki bir karışımıydı, aralara minderli koltuklar serpiştirilmişti ve birileri bunlarda yayılıyordu.

Kristal avizenin altında tıklım tıklı eğlenen particilerin kafonisi oda müzikçilerinin sesini bastırıyordu. Her şey ısıldı. Vals yapan, bol mücevherli *hâfifmeşrep* tuvaletlerden leydilerin karmaşık saç modellerine, şampanyaya kadar her şey pırıldıyor ve Safir Salon'un yeni elektrikli lambalarının altında kayan yıldızlar gibi göz kırptıyordu.

Bir kadın gırtlaktan sahte bir kahkaha atıp kulak zarını delince Argent yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. İnsanların neden eğleniyormuş ya da bir şeyler çok komikmiş gibi yaptığını hiçbir zaman anlamıyordu. Sanki çok yüksek sesle kahkaha atarlarsa, olmayan mutluluğu yaratabileceklerine inanıyorlardı. Sanki zihinlerindeki uyuşmazlığın sesini susturacak kadar çok şampanya içer ve kahkaha atarlarsa, o beş para etmez hayatları o kadar da manasız görünmeyecekti.

Aptallar.

Böyle zamanlarda Christopher olağandışı uzun boyuna minnettar kalıyordu, sanki kalabalıktan bir kafa boyu yukarıda kalabiliyor ve gözüyle avını arayabiliyordu. *Onu* burada bulmak hiç zor olmazdı. Millie LeCour'un saçları alışılmadık koyulukta abanoz siyahıydı. Siyaha yakın gözleri öylesine hayat dolu parlıyordu ki, Christopher'a volkanik gazları çağrıştırıyordu.

O gözler. Othello büyük, esmer elleriyle onu boğarken o neşeli hayatın çekilişini o gözlerde seyretmişti. Yukarılarında, locasında tek başına oturan Argent durmuş, tüm Londra'nın ilgisini yakalamış ışıklar yavaş yavaş sönerken ve arkasından gümbür gümbür bir alkış koparken nefesini tutmuştu.

İşte o zaman locanın parmaklıklarına tutunup kadına doğru eğilmişti. Uyansın istemişti, eline verilen görevin bir başkası tarafından yüzlerce kişilik seyircilerin gözü önünde icra edilmesini mi izledim diye sahiden merak etmişti.

Argent bunun gerçeğini o kadar çok defa görmüştü ki, sayısını unutmuştu ve kadın o donuk cansızlığı öylesine gerçekçi yakalamıştı ki, perde son kez inene kadar Argent nefes almadı. İşte kadın oradaydı, Covent Garden'daki salonun kristal avizesinden bile daha parlak ve prizmatik bir gülüşle duruyordu.

Argent resmen koltuğuna yığıldı. Rahatlamıştı.

Kadın ona doğru döndü, ellerini birleştirdi ve gözleri, akmayan yaşlarla pırıl pırıl halde, son derece zarifçe selam verdi. Canlıydı. Canlı olmakla kalmıyordu. Hayat *doluydu*. Taşıyordu. Rujlu dudaklarını eline dokundurup kalabalığa bir öpücük gönderdi. Ve yeniden, Argent yemin edebilirdi ki, ona dönüp bir öpücük gönderdi.

Kadın mutluydu. Argent, bu duyguyu iyi tanıyacak kadar çok gözlemlemişti insanları. Esrikliğin gerçek parıltısı. Sonra kadın localara el salladı, *Argent'in* locasına el salladı, ağzı kulaklarına vararak güldü ve Argent çok tuhaf bir dürtüyle bu gülüşe karşılık vermek istedi.

Argent. *Hissetmişti.*

Başını iki yana sallayıp uzaktaki duvara doğru yanaştı ve bu garip duygunun yok olmasını umdu. Kadının onu böylesine etkileyebilmesi, imkânsızdı. Neydi o? Bir yalancıydı. Bir şantajcıydı. Eceliyle dans eden, karizmatik bir narsistti. Bow Street'te, üst katlarda özel odaları olan bir hedefti. Christopher'ın tek bilmesi gereken buydu. Onu evinde öldürmeliydi.

O halde... neden buradaydı?

Ah evet. *Keşif*.

Zevk ve şaşkınlıkla karışık mırıltılar dolaştı ve izleyiciler giriş kapısına doğru alkışlamaya başladılar.

Argent'in aklından geçen ilk düşünce, Millie LeCour'un sahiden de bir ceset olsa, bu kadar porselen beyazı olamayacağıydı. İkinci düşüncesiye, kırmızı-beyaz çizgili elbisesi kadının tenini öyle bir vurguluyordu ki, akla derisinin kusursuz gençliğini koruman için bakire köylülerin kanıyla banyo yapan Kontes Bathory'yi getiriyordu.

Gülüşi kelimenin tam anlamıyla parlaktı, Argent elini ceketinin göğüs kısmına bastırdı. Yine olmuştu işte. Kaburgalarının boşluğunda o tuhaf küçük hop edişi hissetmişti. Şaşırtıcı duyularla irkildi. Sinir uçlarına kadar ulaşan bir bilinç hali.

Eğer kadın Kontes Bathory'ye, o zaman Argent bu gece Vlad Tepes'ti, ölümcül canlılığı ve doymak bilmez kan açlığı dışında yaşamıyordu, ölüydü. Vampirler gibi fiziksel açıdan hayatını sürdürmek için değilse de, en az o kadar mühim bir gereksinimdi.

Millie LeCour ağız kulaklarına vararak merdivenlerin en başında reverans yapmak için yanındaki züppe eskortun elini bıraktı, sonra ona hayran kalabalığa doğru indi, rujlu dudaklarını büzüp havaya öpücükler attı ve havadan öpücükler aldı.

Safir Salonu'nda teşhirdeki tüm mücevherler arasında, en çok parlayan oydu. Christopher, erkeklerin kadın arkadaşlarına sıklıkla söylediği o beylik klişeleri düşündü. Odayı aydınla-

tıyor derlerdi. Eskiden olsa, böyle bir duygunun her iki tarafa da iltifat olarak gelebilmesine şaşırırdı.

Oysaki şimdi...

Çapkınca flörtleşen insanların kalabalığı ve ten kokusuyla dolu, boğucu bir oda şimdi kadının yarı şeffaf teninin altında yanan aydınlıkla parıl parıldı.

Objektif olması gerekirse, böylesi bir güzellikten dünyayı mahrum etmek çok yazık olacaktı. Böylesi bir yetenek. Kadının tebessümü bir illüzyondur, zarafeti yapaylığa kadar varıyordu ama onu kaybedince insanlığın terazisi, vasatlık sayesinde daha çok yıkıma doğru kayacaktı.

Olusun, bu Christopher'ı durdurmazdı. Kadın sabaha çıkmayacaktı. Argent burada işini bitirebilirdi. Kadını kuytu bir köşeye kısıtır, o güzel boynunu kırar ve cansız vücudunu bir koltuğa yatırır, kimse alarmları çalmaya başlamadan tabanları yağlayabilirdi.

Etrafı insanlarla çevrili olmasına rağmen, Millie onu hemen buldu. Adeta düşüncelerini, kalabalığın uğultusu arasında dile getirilmiş gibi duymuşçasına başını birden yukarı kaldırdı.

Fakat Argent, kadının, kötü emellerinden haberi olmadığını emindi çünkü onu fark ettiği anda, gözlerinin içi geceyarısı rengi keyif havuzlarına dönüştü.

Hayranlarından müsaade isteyip orkestra bir kez daha çalmaya başlarken kadın kalabalığın arasında itişerek yürümeye başladı. Christopher'ın önüne varana kadar da durmadı, bütün gözlerin üstlerine çevrildiğinden habersizdi ya da umrun da değildi.

"Seni buldum," dedi nazlı nazlı gülümseyerek.

Argent kadının ne demek istediğini anlamadı. Belki de niçin burada olduğunu biliyordu. Belki de birisi, hayatının üstüne imzalanmış sözleşmeye karşı onu uyarmıştı. Belki o da en az Christopher kadar korkusuz ve duygusuzdu. Acıların zinciriyle kısıtlanmamış bir insandı.

Yine de hiçbir şey değişmezdi.

"Seni bulan asıl benim, Bayan LeCour." Ve hayatını sona erdirecek olan da benim.

Millie şansına inanamıyordu. İşte *adam* buradaydı, tüm gecenin izleyicilerinin tek vücut haliydi. Millie daha önce hiç bu tiplerden biriyle tanışma şerefine nail olmamıştı. Acaba o da, sahneden hissettiği o garip, elektrikli bağlantıyı hissetmiş olabilir miydi?

Feci romantik olurdu, değil mi?"

"Özel bir toplantı sanıyordum, Bay..." Millie tanışmak için elini öne uzatarak, beklentiyle baktı.

"Bay Argent," diye cevap verdi Christopher, kadının eline doğru eğildi ama öpmedi. "Christopher Argent."

Millie neşesini içinde tutamadı.

"Adım sizi güldürüyor mu?"

Adamın her şeyi onu güldürüp eğlendiriyordu.

"Yo, hiç değil." Millie, onu kırdıysa hemen düzeltmeye çalıştı. "Sadece adın Christopher olacak birisine benzemiyorsun."

"Ya? Peki bana hangi ismi yakıştırdınız?"

Millie onu artan bir ilgiyle süzdü, nedense sorusuna cevap veremiyordu. Adam, doğru düzgün bir ismi olacak birine bile benzemiyordu. Bu tür partilerde genelde tanıştığı zayıf, zarif, son moda giyinmiş, şehirli adamlara hiç benzemiyordu. Bilakis, sıradışı bir kestane tonuna sahip, gür saçlarıyla, mavi gözleriyle ve çıkık, geniş kemikleriyle sanki Sakson istilacılarla karşı kılıç sallayan Keltli bir savaşçıya benziyordu. Yakışıklı yüzünde uysal ve gevşek bir ifade olmasına rağmen, etrafındaki havada bir ısıltı gizliydi. Millie'nin... tam parmak basmadığı bir şey. Şiddet ya da öfke değildi. Dengesi bozuk ya da yanlış bir şey de değildi. Acaba adam gülümsediği zaman, o haşın mavi gözlerinin içinin gülmemesi miydi?

Millie o gözleri dikkatlice inceledi. Buzu çağırıstırıyorlardı, üstelik renginden dolayı değildi. İçlerinden buzumsu bir soğukluk yayılıyordu. Belki dudaklarının kenarı kıvrıldığında cazibeyle ve samimiyetle bir sıcaklık veriyordu ama gözlerinin içine bakmak, uçsuz bucaksız bir tundranın ortasında durmaktan farksızdı. Boş ve kasvetliydi.

Birdenbire, Millie endişelendi, hatta ilgisi uyandı. "Malesef galiba şu anda beynim durdu," diye itiraf ederken nasıl da nefesi kesilmiş gibi konuştuğuna kendi şaşırdı ve elini Argent'in elinden çekti.

Christopher tepesinde bir kule gibiydi, tehditkar olmayan havada bir tehditti.

"Ne oldu da buradayım demiştin?" diye sordu Millie.

Christopher'ın yüz ifadesi uysaldan mahcupa döndü ve böylesi hırçın bir çehrede çok iğreti durdu. "Aslında bir arkadaşımın arkadaşı tarafından davet edildim. Adını unuttum şimdi. Uzun boylu, sarı saçlı. Olduğundan daha genç gösteriyor ama söylediğinden daha yaşlı." Christopher gözleri iki sevecen çizgi şeklinde buruşarak ona göz kırptı. Güldüğü söylenemezdi ama gülmeye yakındı.

"Ah, Gertrude'u mu kastediyorsun?" diye sordu Millie.

"Hah, tam üstüne bastın," diye başıyla onayladı Christopher, sonra bahsi geçen kadını arıyormuş gibi gözleriyle kalabalığı şöyle bir taradı. "Richard Swiveller diye ortak bir arkadaşımız var, onu tanıyor musun?"

Millie hayır anlamında başını salladı. "Yok, tanımıyorum."

Christopher devasa omzunu silkti ve pahalı takım elbisesi hareketlendi. "Fark etmez. Bu özel partiler de, pek dışa kapalı olmuyor zaten, değil mi?"

Millie bir saniye için etrafına göz gezdirdi, sarhoşluğun ve savurganlığın çeşitli aşamalarında seyreden yüz küsur dansçıyı ve partileyen insanı süzdü. "Bence bu kelimeye ne anlam yüklediğine göre değişir," diye yamuk bir gülüşle yorum yaptı.

İşte yine o keyifli ses. Christopher'ın geniş göğsünün en ama en derinliklerinden gümbürdemmişti. İngiltere'de bir balo salonuna değil, daha çok balta girmemiş bir ormana yaraşır bir sestti.

"Benimle vals yapar mısınız, Bayan LeCour?" Christopher bir adım yaklaşp kadının mahrem alanını istila etti ve bir ısı ve kas duvarı şeklinde tepesinde dikildi.

Millie duraksadı. Bu kez korktuğu için değil, ama böyle heybetli ve yapılı bir adamın -aşağı doğru baktı- o kocaman ayaklarıyla doğru düzgün vals yapabileceğinden şüpheliydi.

Topuklarıyla yanlışlıkla Millie'nin bir ayağına bastı mı, kemiklerini bile kırabilirdi.

"Kuş gibi süzüleceğim," diye mırıldandı Christopher, Millie'nin aklından geçenleri okuyarak.

Millie başını kaldırdı, biraz daha kaldırdı ve o huzursuz gözlerin içine baktı. İşte. Bir duygu, bir his değildi ama bir ışık parlıyordu. Ya keyiften... ya da pişmanlıktan, Millie emin olamadı.

Tanrım, amma büyüleyici bir erkekti.

"Adımlarına dikkat etmeyi ihmal etme," diye takıldı Millie. "İnsan yürüyemezse, sahneye çıkamaz."

Christopher, Millie'nin eldivenli elini tuttu -daha doğrusu sarmaladı- ve onu piste götürdü. Millie ortada dönen çiftlerin arasında bir boşluk açılması için bekledi ve Christopher bir yer kapıp güçlü kollarıyla onu çevirip öne doğru çekti.

Aynı saniye içinde Millie'nin, adamın dans yeteneğine dair kuşkuları yalanlanmış oldu. Bilakis, Christopher dans pistindeki en zarif, en becerikli insandı... hatta belki de Londra'daki tüm dans pistlerindeki en iyisiydi. Millie'yi kendine yakın tutuyordu, dedikodu çıkaracak kadar yakın hem de. Bel çukuruna koyduğu eli, demirden bir kısıkaç gibi onu Christopher'a ilıştırıyordu. O elin yaydığı sıcaklık inkar edilemez bir damga gibi Millie'nin giysilerinin ve iç çamaşırlarının altına sızdı. Yine de onu tutan el nazikti, fakat çok sıcaktı.

Takım elbisesinin ceketinin içinden hissedilen kolları, Millie'nin tahmininden daha sertti. Millie'nin ellerini koyduğu kol kasları, her hareketle birlikte şişip iniyor ve kasılıyordu ve Millie transa geçti. Öylesine büyülenmişti ki, tökezledi ve tam dönerken ayakları yerden kesildi.

Christopher onu iyice kendine çekip nefes kesici sertlikteki vücudunun kuvvetiyle destekleyerek hiç belli etmeden toparlanmasını sağladı. Millie valsın ritmini yeniden tutturunca Christopher'a hemen takdir dolu bir bakış attı.

"Görünüşe bakılırsa Bayan LeCour, ayağımın sakatlanmasından endişelenmesi gereken kişi *benmişim*."

Millie alnını Christopher'm omzuna gömerek kahkaha attı. Valsin temposuyla kalp atışları hızlandı, sinir uçlarının gıcıklanmasıyla ılık ılık dalgalanmalar duydu. Belki de adamın yanındaki çekingenliği de, dans yeteneği hakkındaki şüpheleri kadar yersizdi.

"Söyler misin, Bay Argent, ne iş yapıyorsun?"

"Eski bir iş girişimi ortaklarından biriyim," diye cevap verdi Christopher.

"Adı duyulduk birileri mi?" diye öğrenmeye çalıştı Millie.

"Duyduğunu sanmıyorum. Ortaklarım gündelik yöneticilik işlerini idare eder, toplantılar, birleşmeler, yeni almanlar ve saire. Ben daha çok anlaşmalar, hasarlar ve... personel ile ilgilenirim."

"Vay," diye flörtleşti Millie, "tanınması gereken önemli bir şahsiyete benziyorsun. Biraz daha anlatsana." Millie bu numarayla sıklıkla kullanırdı. Erkekler kendilerinden bahsetmeye bayılırdı. Ancak bu kez, gerçekten de karşısındaki adamı merak ediyordu. Günlerini nasıl geçirdiğini. Gecelerini nasıl geçirdiğini.

Ve kiminle geçirdiğini.

"Senin yaptığın işe kıyasla oldukça sıkıcı ve tekdüze işler." Millie, adamın başını aşağı doğru eğişini görmeden önce, hissetti, sanki ona doğru birkaç santim yaklaşmıştı. Safir

Salonu'un uğultusu ve atmosferi birdenbire yok oldu. Her şey karardı âdeta. Daha yakınlaştı. Ayakları gölgelerin üstünden vals yaptı ve vücutları kusursuz bir ritimle aynı anda hareket etti, tensel bir ritimle. Hatta, günahkar bir ritimle.

Christopher'ın kokusu Millie'yi sıcak, erkeksi bir sedir ağacı, tıraş sabunu ve daha karanlık bir şeyin rayihasıyla sardı. Daha vahşi bir şeyin. Tehlike ve seks kokan bir şeydi. Sonrasında insanda izini bırakan türde bir şeydi. Millie'nin kendi dairesini tutmaya gücü yetmediği dönemlerde, incecik duvarların arkasından yatak başlarının tak tuk vuruşunda ve kendinden geçerek açık saçık bağırان insanların iniltilerinde duyduğu türden bir şeydi.

Millie başını arkaya yatırıp Christopher'ın gözlerine davetkar bir tebessüm etmeyi istedi ama bakışı o kadar yukarı ulaşamadı. Dudaklarında kenetlenmişlerdi. Kalın derisinin sert, neredeyse acımasız girinti çıkıntıları arasında yumuşacık duruyordu.

Bu dudaklar onda izini bırakırdı. Tıraşlı yüzündeki kısacık sakal noktacıkları narin derisini kızartır ve ona sergilediği tenini gıdıklardı.

"İnanıyorum ki," diye fısıldadı, adamın karşısında ikinci kez nefesi kesilerek, "inanıyorum ki, beni öpmek istiyorsun, Bay Argent."

Christopher'ın verdiği karşılıksa, hiç beklediği hazırcı cevap kurlaşmalardan değildi. Millie nasıl bir anda dans pistine savrulmuşsa, aynı hızla pistten çekip uzaklaştırıldı. Yollarına çıkan insanlar ikiye ayrılıyor, düşük seviyede asillerle ya da zengin tüccarlarla haşır neşir olan sanatçılar, oyuncular kalabalığı azalıyordu. Parası, gücü ve nüfuzu olan ancak en üst tabakanın kısıtlayıcı görgü kurallarının yükü altında ezilmeyenler ordaydı.

Salonu terk ederlerken gözler ikisinin üstündeydi. Millie buna alışkındı; insanlar nereye gitse onu izlerdi ancak bu kez, içinden bir ses ilk defa ilgi odağının o olmadığını söylüyordu.

Safir Salonu'nun derinliklerine doğru ilerledikçe ortalık daha loş, daha izbe oldu. Koridorun bir köşesinde, aklını şaşırmış iki kadın tutkulu bir şekilde sarmaş dolaştı ve birisi kafasını diğerinin boynuna gömmüştü. İhtirasları çaresizdi sanki. Uzun zamandır bastırılmış, tatmin olmayan arzulardan doğuyordu.

Bay Argent'm geniş sırtının peşinden büyük merdivenlerin altındaki girintiye doğru yürüyen Millie bu arzunun bir yankısını kendi vücudunda buldu. Burada, girişteki devasa avizenin ışığı kesiliyor, hınzır bir atmosfer yaratıyordu ama seçtikleri köşeyi gölgede bırakıyordu.

Karanlığa sığındıkları anda, o gölge onlarını.

Nefes nefese kalan Millie duvara bastırıldığını hissetti, duvarla Argent'ın geçit vermez gövdesi arasında tutsak kalmıştı. Gönüllü bir esirdi.

Tanrım, bunu daha önce hiç yapmamıştı. Elbette birkaç kaçamak öpüşme yaşamış ya da iyilik olarak dağıtmıştı. Arsızca flört etmiş, açık açık iltifatlar saymış ve ara sıra adamların peşinden koşmasına izin vermişti. Ancak hiçbirisi böyle değildi. Uluorta, para ya da cin için kullanmadığı, hiç tanımadığı bir adamla bu şekilde yapmamıştı.

Sadece zevk için.

Christopher bir saniye bu şekilde kaldı, ya da belki bir ömür durdu. Aldıkları soluk, karanlıkta birbirine karıştı. Şarap ve porto ve arzu.

Millie, Christopher'ın yüzünü tam seçemiyordu, avizenin ışığı onu arkadan aydınlatıyor, sarı saçlarının etrafında bir hale oluşturunuyordu. Millie ikisinin de melek olmadığından adı gibi emindi ve bu karşısındaki kadar gizemli bir adama bulaşarak bir gecede cehennemin yolunu kestirmeden aşabilirdi.

İyisi mi hemen başlamalıydı.

Millie ona doğru sokuldu, davetkar bir şekilde ağzını yuvarı çevirdi ama Christopher kıpırdamasına olanak tanımadı.

Sadece ona yaslanıp durdu, göğüs kafesi Millie'nin göğüslerini yukarı doğru itiyor ve büyük elleriyse bel çukurundan onu kavıyordu.

Millie, adamın onu biraz görebildiğinin farkındaydı ve bu kez yaklaş-bana bakışını numaradan atmasına gerek kalmadı. Nihayet Christopher'ın elleri de hareket etmeye başladı.

Bu adam hiç Millie'nin beklediklerini yapmıyordu. Şu anda mesela elleri vücudunu keşfetmiyordu, maksatlıydı. Millie'nin belini sardılar. Derken kaburgalarını çevrelediler ve Millie'nin gittikçe hızlanan nefesini daralttılar. Christopher memelerine ulaşınca kendi nefesini tuttu ama orada durmadı. Memelerini avuçlamadı, yoklamadı, yakası açık elbisenin içine elini sokup dikleşmiş, ağrıyan meme uçlarını bulmadı. Elleri yalnızca yukarı doğru ilerledi, Millie'nin çıplak göğsüne ve omuzlarına değdi, avuçlarındaki nasırlar etini tahriş etti, Millie'nin bütün tüyleri diken diken oldu.

Ve hâlâ onu öpmemişti.

Millie ihtiyaçtan hafifçe inledi, içinde yükselen çılgınlıktan utanmıyordu. Kim bilebilirdi ki? Arzu demek bu kadar leziz olabiliyordu? Beklenti insanı avucunun içine alabilirdi, o büyük, nasırlı avucunun içinde tutarken gururunu bir kenara atar, ayaklarına kapanmak isterdin.

"Hiç acımayacak, söz," diye fısıldadı Christopher, parmakları Millie'nin ensesine, oradan çene kemiğine ulaştı ve orada kaldı.

Millie artık kesik kesik, ihtiyaçtan kurumuş biri gibi nefes alabiliyordu. "Eğer beni öpmezsen, *öleceğim*," diye tutturdu.

Christopher dondu.

Millie ise hayalkırıklığıyla dolu bir cinsel uyarılmışlık içinde titreyerek Christopher'a abandı, parmak ucuna kalktığı gibi dudaklarını dudaklarına yapıştırdı.

Öpüşmeleri ani olduğu kadar, açlıkla doluydu. Christopher'ın gözleri soğuktu belki ama ağzı, sıcacıktı, şa-

rap ve erkek tadındaydı. Millie kendinden geçerek öptü onu, Christopher'ın tüm vücudunun kaskatı kesilmesi hoşuna gitti.

Gırtlğındaki parmaklardan, pantolonunun içindeki cinsel organına kadar.

Christopher kalkık organını ona doğru bastırınca Millie'nin hassas göğüsleri şişti, korsesini zorladı, dolgunlaştı. Kıyafetleri âdeta ona zindan oldu; karşısında çıplak kalmak için teni karıncalanıyordu. Bunu çok istiyordu.

Christopher diliyle Millie'nin ağzını istila etti ve Millie inleyerek beğenisini gösterdi. İlk başta köprücük kemiğine yasladığı parmaklarıyla, Millie'nin gırtlğının girintisini okşadı, çenesinin kıvrımını, çene kemiğini takip etti ve bir hedonist oburluğıyla Millie'yi tatmaya devam etti.

Millie de adamın en az onun kadar, hatta belki daha fazla, kendinden geçtiğini sezdi ve içinde coşan tensel, kadınsı güç arzusunu doyurdu. Christopher'ın ona bayılmasını istedi. Onunla sarhoş olmasını. Üstünde olmasını, altında olmasını, içinde olmasını.

Belki de bu gece tanışmaları kaderlerinde vardı. Belki de Christopher, Millie'nin bunca zamandır beklediğı, ayaklarını yerden kesip kalbini çalacak erkekti.

Christopher parmaklarını bir daha sıktı, azıcık daha sıktı ve Millie'nin nefesi kesildi. Sonraysa sinir uçlarında korku dolu bir karıncalanma titreşip bacaklarının ortasında bir ıslaklık havuzu olarak düştü.

"Bir daha," diye istedi, kollarını adamın boynuna dolayıp, vücudu sevilip okşanmak isteyen bir kedi gibi ona sürtünerek.

Christopher'ın savurduğu küfür, Millie'nin ağız boşluğunda kayboldu ve tam o saniye ikisinin de, bu işin nereye varacağını görme ihtiyacında olduğu belliydi.

Bir hayhuy oldu, koridordaki kapılardan biri ardına kadar açıldı. İki kadın, saç saça baş başa gelmiş, etekleri karışmış, tükürükler ve küfürler saçarak, ciyak ciyak bir şiddet içinde ko-

ridora daldı. İçlerinden biri, koridorda başka kadını öperken gördükleri kadındı.

Diğeryise, başka bir kadın.

Millie ve Bay Argent yerinden fırlayıp birbirinden ayrıldı, birdenbire arkalarında toplanan gaza gelmiş bir grup erkek çevrelerini sardı, kavga eden kadınlara tezahürat yapıyor, ağızlarının suyunu akıtarak cesaretlendiriyorlardı. Millie onları bir süre izledi. Leydilerin birbirlerine karşı bu kadar haşın olabilmelerine hayret etti.

Eh, kıskançlık, çok güçlü bir duygu olsa gerekti.

“Evet,” diye konuştu bu karambolün arasında, omzunun üstünden müstakbel aşığına döndü. “Şey yapmak ister...”

Lafı ağzına tıkıldı çünkü sorusunu soracağı kişinin yerinde yeller esiyordu.

Christopher, ortadan kaybolmuştu.

Rita Hunter

GÜZ
Fırtınası

"Tarihi aşk romanı hayranları, bu
iyi yazılmış, ateşli romana ve güçlü
karakterlerine bayılacaklar."

—*RT Reviews* (Top Pick)

İskoç Gelini

NEW YORK TIMES ÇOKSATIYAN YAZARI

LYNSAY
SANDS

YABANCI

KERRIGAN BYRNE

Kerrigan geçimi için polislikten dan sözlük öğretmenliğine kadar birçok iş yapmış. Fakat artık, her zaman hayalinde olduğu gibi romans yazarlığı üzerinden para kazanmakta. Viktoryen kötü çocuklar ya da hoyrat İrlandalı FBI Ajanları olsun, Kerrigan tarih, Kelt geçmişi ve Shakespeare'e olan ilgisi için duyduğu, neredeyse obsesif denebilecek tutkusunu hemen her hikâyesinde kullanmaktadır.

Hırsız ve Güzel, The Hunter, The Highlander ve The Duke'un yazarıdır.

The Hunter, 2016'da Amazon'un ayın en iyi kitabı seçilmiştir.

Dünyanın en tehlikeli adamının kollarında güvende olabilir miydi?

Dorian Blackwell, Ben More'un Blackheart'ı, acımasızdı. Taş yürekli Dorian, Londra'nın en zengin, önemli adamlarından biriydi ve kendisine haksızlık edenlerden intikam almaktan çekinmezdi. İstedikini elde etmek için ölümüne savaşırdı. Güzel, masum ve dul olan Farah Leigh Mackenzie de buna dahildi. Çok geçmeden Dorian güzel kadını kendi malikânesine kaçırmıştı.

Tek sorun, hayatını tehlikeye atabilecek önemli bir sır taşıyan Farah'nın kendini kukla gibi oynattırmamasıydı. Onu güvende tutmanın tek yolu Dorian'ın tutsağı olmaktan geçiyordu. Dorian ise inanılmaz bir teklifte bulunmuştu: Onu koruma altına almak için Farah ile evlenecekti fakat karşılığında Dorian'ın düşmanlarını alt etmek için sırrını kullanmayı kabul edecekti. Ben More'un Bleackheart'ının hesaba katmadığı bir şey vardı, o da Farah'nın aralarında uyandıracığı ve ikisini de esir edecek tutku. Kaçırdığı kadının, çoktan yitip gitmiş olduğunu düşündüğü kalbine dokunabilecek tek kadın olması mümkün müydü?

Çeviren: Bige Turan Zourbakis

YABANCI

28 TL

www.yabanciyayinlari.com

facebook.com/yabanciyayinlari

instagram.com/yabanciyayinlari

internet.satis.ilknota.com